

ASAMIYA SAHITYAR CHANEKI

OR

TYPICAL SELECTIONS

FROM

ASSAMESE LITERATURE

Vol. II

VAISNAVA PERIOD

Part 1

HEMCHANDRA GOSWAMI
ASSAM CIVIL SERVICE

UNIVERSITY OF CALCUTTA

BEU 1499

PRINTED BY EMPTHEBRIAL MANERIES.

47 THE CALCUTTA UNIVERSITY PRESS.

HENATE HOUSE, CALCUTTA.

G12625

Reg No. 575-28-1-24-400.

নিৰ্ঘণ্ট।

नक्रमाव ।

বিষয়					শিক্তি				
কার্ত্তন	***	.8.	***	.0	2-50				
ভাগরত—দশম শ্ব	S	in.			58-85				
ভাগরভএকাদশ	ক্ষ	***		***	85				
ভাগরভ—বাদশ ব	ক				P>>∘				
ক্ষিণী-ছৰণ		300	111		22-2-6				
অনাদি পাতন	***		1446		306-338				
विश इसम		***	***		\$>8-520				
উদ্ধন্ত সংবাদ	131	100	111	***	555-359				
হৰিশ্চন্ত উপাধ্যা	7	***		***	246-788				
ৰামায়ণ-উত্তৰাকাৰ	3		***	***	286-269				
কুফা গুণমালা	(4)	111	40)	***	>4>->66				
ভটিমা	***	***	***	***	10:-305				
চপর		***	440	***	390-398				
ৰড়গীত	***	***	***	454	390-360				
চতিহা	***	***	100	***	242-245				
অন্ধীয়া নাট	***	100	***	***	ン レミーンかい				
माध्यटम्य ।									
ৰামায়ণ-আদিকাণ্ড		444	111	***	799-574				
নামযোৰা	144		***		524-55A				
নাম মালিকা	***	MAN N	100		₹₹₩₹89				
ভক্তিৰত্বাৱলী	cos:	***	***		289-295				
ৰাজসূত্ৰ	***	**	***		२१७—२३৮				
ভটিমা	***	***	*44	***	₹55-005				
ৰড়গীত	***	- Chin	100	***	307-005				

ৰামসৰস্বতী।

বিহুৱ					শিষ্টি
লক্ষ্মী চৰিত	***		***	***	000-033
মহাভাৰত-ভামপ্ৰ		111		***	৩১১তহত
ভীম চৰিত	***	***	1114	***	৩২৩—৩১২
বগান্তৰ বধ	- 111		2		৩৩২—৩৫২
সিন্ধু-যাত্ৰা			***	***	৩৫২—৩৭০
		খনস্ত ক	न्मति ।		
ৰামায়ণ—কবোধাকাও		111	***	***	995-250
ভাগরঙ—দশ্য স্কন্ধ					€5865

0

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

শক্ষৰ দেৱ।

্রিইজনা মহাপুক্ষেই আসামত বৈক্ষর ধর্ম প্রৱন্তীয়। এওঁ ১৪৪৯ বৃঃ আঃ ও নগাওঁ জিলাৰ বৰদোৱা গাৱঁত জন্মগ্ৰহন কৰে। এওঁৰ পিতৃৰ নাম কুসুমৰৰ ভূঞা আৰু মাতৃৰ নাম সভাসকা আছিল। শক্ষৰদেৱ নিটেট সৰু গাকোতেই তেওঁৰ পিতৃ মাতৃৰ বিহোগ হয়, আৰু তেওঁৰ বুঢ়ীমাকে তুলিতালি ডাক্সৰ কৰে। সেই সময়ৰ বিখ্যাত পণ্ডিত মহেন্দ্ৰ কন্দলীৰ শিঙ্কিত এখন টোল আছিল, সেই টোলতে শক্ষবদেৱে প্রথমে সংস্কৃত শিক্ষা লাভ কৰে। অলপ দিনৰ ভিতৰতে তেওঁ সংক্ষতত বিচক্ষণ পণ্ডিত হৈ উঠে আৰু আসামত সৰ্বসাধাৰণ প্ৰাক্তাৰ মাজত পৱিত্ৰ ভাগৱতী ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ মন কৰে। সেই উদ্দেশ্যে বহুত সংস্কৃত প্ৰস্তু সৰ্বসাধাৰণে বুজিব পৰাকৈ অসমীয়া ভাৰালৈ ভাতি অসমীয়া সাহিতা ভড়াল চহকা কৰে। কছাৰী ৰজাৰ লগত আসাম ৰজাৰ যুদ্ধ হোৱাত নগাওঁ অঞ্চলত কিছু অভ্যাচাৰ হয় আৰু সেই বাবে ১৫৩০ খুঃ আঃ ত শক্ষরদের বৰদোৱা এৰি মাজুলীৰ বেলগুৰি আদি ঠাইত প্ৰায় ১২ বছৰ থাকি ১৫৪২ চনত বৰপেটালৈ যায়। তেওঁ বেলগুৰিত থাকোতেই তেওঁৰ অন্তৰ্ক শিলু আৰু ধৰ্ম প্রচাৰৰ প্রধান সহায় মহাপুক্ষ মাধহদের আহি তেওঁৰ লগ লাগে। ১৫৬০ চনলৈকে শক্ষবদেৱ বৰপেটাত থাকে, পাছে তাৰ পৰা কোচবিহাৰলৈ যায় আৰু কোচৰিতাৰতে ১৫৬৮ চনত স্বৰ্গী হয়। লক্ষ্যদেৱে লিখা পুথিবিলাক এই, হবিশ্চস্ত ; উদ্ধর সংবাদ : চিহ্নবারো : ভাগরতৰ প্রথম, বিভায়, অন্টম, একাদশ, বাদশ কর্ম আৰু দশমক্ষৰ আদিভাগ: কাঁওন: ৰামায়ণ, উত্তৰাকাণ্ড: কলিণীছৰণ: উৎকল্মালা: নিমিনৱসিক্ষমতাদ: বৈষ্ণৱামূত; অনাদি পাতন: ভক্তিপ্ৰদীপ: ভক্তিবভাকৰ (সংস্কৃত), লীলামালা; অজামিলোপাখ্যান; নামমালিকা; প্রেমকলসী বোষা; কুকক্ষেত্র: বলিছলন : কালীয়দমন নাট : পাৰিজাতহৰণ নাট : সীতা-সমুসৰ নাট : কোটোৰা খেলা নাট; গোৱালী পাৰা নাট; ৰাসধান্তা নাট; পত্নীপ্ৰসাদ নাট।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কীৰ্ত্তন।

অমায় হৰণ।

ट्यांचा त

₹

ভাই মুখে বোলা বাম কদমে ধৰা ৰূপ। এতেকে মুকুতি পাইবা কহিলোঁ স্বৰূপ ।

শুক মূনি বোলন্ত শুনিয়ো পৰীক্ষিত। কুক্ষক কলছ দিয়া ভৰি সতাজিত। আপোনাৰ কথ্যা আনি দিলেক কৃষ্ণক ৷ অমন্ত্ৰক মণি দিলা লগত বৌতুক _ট 😙কত সোধন্ত দুনাই ৰাজা পৰীক্ষিত। দিলে কিবা কলছ কুঞ্চক সত্ৰাজিত ৷ কৈত পাইলে অমন্তক মণি মহাৰত। কি হেতু কৃষ্ণক কথা দিলে কৰি খতু। শুক নিগদতি শুনিয়োক পৰীক্ষিত। সুখাৰ পৰ্ম ভক্ত স্থা সতাজিত চ তৃষ্ট ভয়া সূৰ্বো ভাষন্তক ভাক দিলা। সত্রাক্তির মহামণি কণ্ঠত পিন্ধিলা । সূৰ্যা যেন প্ৰকাশিয়া আলে ভাৰকাক। ৰশ্যিয়ে চকুক পীড়ে দেখি প্ৰকা ভাক । আসন্ত আদিতা বুলি মনত শহিয়ে।। কুকাৰ পাশক সবে যায় লৱবিদ্ধ। । সভাত খেলন্ত পালা প্ৰভূ পীভান্তৰ। আপেবেখে দের জান প্রজা নিবস্তব । नटमा हारायण भव्य छळ जलायर । অৰবিন্দ লোচন গোবিন্দ দামোদৰ # ভোমাক দেখিৰে লাগি ক্ৰিছগত পতি। মাসন্ত শাদিত্য হেবা দেবিয়ো সম্প্রতি।

कीर्दन ।

সবাৰ চকুক পীজি আসে ৰশ্মিজালে।
ভোমাক অহেব কৰে দশো দিগপালে।
পূৰাণ পুক্ৰ ভূমি সমাত্ৰন হবি।
বলুকুলে অৱতৰি আছা ছন্ম কৰি।
ভাতেসে আসন্ত সূৰ্যো দেখিৰে ভোমাক।
বোলা হবি হবি উদ্ধাৰিয়ো আপোমাক।

হোবা ॥

(शांभाक शांविम्स वह नन्मन। कुम्बन क्ष्मरण रेगरमा भारत । ভুনিয়া হাসি চাহি চক্রপাণি। নোহন্ত আদিতা বুলিলা বাণী। মণিৰ ৰশ্চি হয়া প্ৰকাশিত। গৃহক লাগি আলে সত্ৰান্ধিত ৷ সত্ৰাজিতে পাছে গৃহক পাইলা। **बार्यक शासना गांध यक्षादेगा ।** দেৱৰ গৃংখ পশি প্ৰণিপাতে। निर्वापन मणि विश्वन शर्ड ॥ মণিৰ মহিমা কি কৈথে। আৰ । সুৰৰ্ণ নিঙ্কে প্ৰাৰে অফ ভাৰ। বি থাকে খাতে সিতো অমন্তক। **शक्तिक पुलिक मानि मनक** ॥ शहिएक शांधि जाज नर्भ करा। একে। উপদর্গ লোপকে তর ॥ দিনেক মণি খুজিলন্ত হবি। निभिना महासिद्ध गई कवि । প্ৰদেন নামে ভাৰ ভাতৃ আছে। কঠ্ড মণিক পিকিলা পাছে। ধোড়াত চড়ি মহা ৰক্ষ মনে। মুগক মাৰি ফুৰে বিজ্বনে ।

8

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

(मिश्व निश्द डाक नत्य निया ।

रयाड़ाय महिर्ड भागा मान ।

कर्ड मिश्व किखिया नहें।

हाड़िमा गिनि मृत्य निरम गरें।

रमिय काष्यस रीम नीड़क।

रमिय काष्यस रीम नीड़क।

रमिय मिश्व मिश्व मिश्व ।

रमिय मिश्व मिश्व निया।

उम्माद मिश्व गर्ड निया।

रिहेड मिश्व मृत्य अमारें।

स्माद किस्त क्रम अमारें।

स्माद किस्त क्रम अमारें।

रमिया मिश्व म्राह्म ।

रमिया मिश्व मिश्व म्राह्म ।

रमिया मिश्व मिश्व मिश्व मारा ।

रमिया मिश्व मिश्व मिश्व मिश्व मिश्व ।

टमांचा ॥

यस्मानी क्रगायाक्त वाम । বোনো মোৰ মুখে ছাড়ে ৰাম কুক নাম। ভ্ৰান্তৰ নেদেখি খনন্তৰে গাড়াজিত। মহা লোকে ক্ৰম্মন কৰিল বিপৰীত 🗈 ভাষন্ত্ৰক পিকি গৈল বনক ভয়াই। আনিলো মাৰিলে কুকে নিৰ্ভনত পাই : খুলি নপাই ভাইক মাৰি কুফে নিল মণি। ন্তনি সর্বলোকে আক কৰে ৰণাকাণি ॥ (दक्ड नक्ट्र (क्ट्रा मांध्रक छात्। পাইলেক কলছ মোক ভূমি দামোদৰে। কিমতে দুৰ্যল চাও গুলি ভগৱন্ত। লগে লৈয়া নগৰীয়া সেনা অপর্যান্ত 🛊 श्राप्तनव भएव छलि यान्त दनमानी। প্ৰৱন্ধে যৌড়াৰ সিতো ৰোজক নিহালি 🛊 ৰত দূৰ গৈয়া পাছে দেখিল মহিত। প্ৰসেন পৰিয়া আছে ঘোড়ার সহিত ।

कीर्सन ।

जिःहरू मानि मणि निका कानि वसमानी । উঠিল। পৰ্বতে ভাৰ খোজক নিহালি। মৰি পড়ি আছে সিংছ দেখিলা মুৰাৰি। कानिता छानुरक मधि निना व्यक्त मानि ॥ দেখি সর্ব্যক্ষম ভৈল মনত নিঃশক। মিছাত পাইলক্ত কৃষ্ণে দাৰুণ কলক 🛚 খোল গুড়ি ভালুকৰ গৰ্ত্ত পাইলা হৰি। যোৰ ক্ষকাৰে আতে গঠক আবৰি 🛊 দেখি সেনাগণ সৰে বাহিবত বই। একেখনে গর্ত্তে কৃষ্ণ প্রবেশিলা গই। ভথাভ মণিক কুকে দেখিলর পাছে। ছাতে লৈহা ধাই শিশু ওমলাকে নাছে। কাঢ়ি লৈবে লাগি হবি সমীপ চাপিলা। ছেন দেখি ভয়ে **মাই খাউ গেভি দিলা** । কোখাৰ মনুৱা গোটে মণি নের হবি। चारव ककवाक भाग स्वाहा वान्हे कवि ॥ এছি বুলি ধাই আতি কৰে সাৰ্তনাদ। বোলা হৰি হৰি ছাড়া বিবন বিবাদ ৰ

त्यांचा ॥

বাসকুক গোপাল।
গ্রাহি তাহি কুপাল।
বেন শুনি আখারত।
ধাইলা মহা বলবস্থ।
ধাইলা মহা বলবস্থ।
বিচিনি সামীক পাছে।
ধবিলস্ত যুদ্ধ কাছে॥
সামাভ মনুন্ত বুলি।
মহাতোধে গৈল কলি॥
নজানি প্রভার আভি।
গ্রাহিলেক বভারতি॥

অসমীয়া মাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

দুয়ো তরা মহাকুছ। লগাইলেক ঘোৰ যুদ্ধ ॥ দুয়ো মাডকৰ লীলা ! ৰবিবে পৰ্ববভ শিলা। কতো মেলি হানে গাছ। करडा टकारण हारण काइ । যুক্তিলক্ত মাল বক্তে। वि छवि छवि-इत्म ॥ ছুইৰো ডুইকে। নাছি ভুৱি। षात्न वक्त गम युद्धि **॥** माध्यक कांबरण रचन । যুক্তর চুগোট দেন। কেহ বলে সুহি কীণ। বুকত আঠাইশ দিন। কুকৰ প্ৰহাৰ পাই। পাছে মহা ঋক বায় ঃ व्याख टेकना महाकु:८४। নিখাল বজাইলা মূখে 🛭 ভাগে বেন কটিকৰ। भनीयन किरल नक ॥ গোডে খাম ধার বহি। ক্ষণেক স্তব্বিদা বহি 🛭 সমস্ত সমাজে চাকি। **ছবি ছবি বোলা ডাকি ॥**

বোৰা ৪

4

ত্ৰাহি দেৱ দামোদৰ বাদৱানক।
দীন দ্যালীল স্বামী ।
কৰাহা নিস্তাৰ তোমাৰ চৰণে।
শৰণ পলিলো স্বামি ।

কীপ্তন 1

কুকাৰ বিজ্ঞান কোনি কৰ্মনাজ প্ৰম বিশায় মনে।

স্বামী হে-কোনি বুলিবে লাগিল প্রণামি কৃষ্ণ চৰণে ব

ক্ষানিলো ভোষাক জগত ঈশ্বৰ ভূমি সনাভন কৰি।

সমস্ত ভূতৰ ভূমি প্ৰাণ বল জগতকে আছা ধৰি ॥

প্রক্টাবো প্রকটা উদ্ধাবি ধবিলা ভূমি 1

শীৱৰ নিয়ন্ত। প্ৰশ আত্ম। শৃত্যুৰ অধ্যক তুমি ।

ঞানিলো ভোষাক সেহি বযুনাগ বিভো ইন্টলের মোৰ।

শীভাৰ সন্তাপে কৰিলা প্ৰয়াণ ঘোৰ ৰ

যাৰ মহাক্ৰোটেখ কটাক্ষণ্ডে গ্ৰাছে সাগৰ কলোল কৰে।

লকাক লাগিয়। মাজে বাট দিল। ভবিয়া অভি সাগৰে ॥

কানকীৰ হেডু দহিলা লকা নগৰী।

ৰাৱণৰ মাথ কাটিলাছা নাথ

আনিলা সীভা উছৰি 🛭

আগে নিচিনিলোঁ এবেনে জানিলোঁ ভেজে ভূমি জীবাম। • অজ্ঞানীক মোক প্ৰজু ক্ষমিয়েক

हब्द्य कर्द्या अगम ।

0

অস্মারা সাহিত্যৰ হারেকি।

এতেক বুলিয়া নমি আংশ্রহণ্ড
আছে কৃতাঞ্জি কবি।
ভূমা স্ববৈজন নেড্ৰিয়া কীউন

ভাকি বোলা হৰি হৰি ।

বোকা ॥

হৰিৰ চৰণ চিন্দ্ৰিয়ে চিত্ত লগতে সৰ্বৰণা। মুখে ৰাম বোল কৰ্ণে শুন কৃষ্ণ কথা 🛭 ছেন স্বাভি বাণী শুনি দৈবকী তন্য। চাইলা দরা দৃষ্টি গুকত্রক কুপ্যের 🛭 মাজিল। অমৃত হাতে সমস্ত লবীৰ। **टिक्स किया कायदानु महावीन ॥** মেগৰ গঞ্জাৰ ধ্বনি দিলা সমিধান। মণি কেতু ঋকৰাঞ্জাইলো তযু স্থান 🛊 ভূমি আনি আছা মহামণি ভাষপুৰ । মিছাত সমস্তে দের আমাক কলছ ৷ পৰম ভক্ত তুমি জানোছো ভোমাক। দিয়া মণি মোক মই নেও' কাৰকাক 🛚 গুচোক দুখল দেখাও' লোকত প্রাতার। শুনি আনন্দিত জাপার্যু মহাশায়। ভান কল্পাৰত আছে নামে কালিৱতী। কৃষ্ণক বিবাহ দিলা বব্দে ঋকপতি।। লগত বৌতুক আনি দিলস্থ প্রসন্ত । প্ৰম আনন্দ দেখি ভৈল ভগৱন্ত ॥ গঠৰ বাজত বভ প্ৰাক্তা আছে বহি। কুকাক চাহন্তে বাখ দিন গৈল বহি ৪ নাসিবাৰ দেখি ভৈল প্ৰম ছ:খিত। নিবঠিয়া জান দিলা ভাৰকা পুৰী ১।। মাইড পশিলা মণি হেডু বছৰায়। ৰাৰদিন ওখাতে আছিলো বাট চাই।।

कीर्द्रन ।

۵

উলটি নাসিল ঝুফা কিবা অথস্তৰ। বোলা হৰি হৰি ভৰা সংসাৰ সাগৰ॥

যোৱা।।

ত্রাছি বছনক্ষন ক্ষেত্র। পাৱে পৰি কৰে। সেৱ ॥ বস্থেতে জেন শুনি। স্থরথ ভৈলন্ত গুলি।। করিশী মৃতিহাজা অভি। कामासु रेपदकी गडी। শোকে বার প্রাণ কৃটি। ভূমিত পাড়ব্দ সূটি॥ পুপ্র হকরাও বোলো। শ্যামল জুবাৰ তথ্য। শীত বল্লে শোডে কার। মেঘত বিজ্লী প্রায় ॥ मूथ हराजा सूबि नवि । কমল লোচন হৰি ৷ কৰ্ণত কুওল লোলে। बनमाला (नाएक गरन ६ **ভ্ৰমৰে নছাড়ে লোভে**। শিহত কিনীটি শোজে। কণ্ঠত কোন্তত মণি। প্ৰভাতৰ সূৰ্য্য জিনি । একো খলে মুহি কল। আহাতুলমিত তুক । কেয়ুৰ কছণে ৰঞে। **利用 甲苯汞等 別語 8** बद्भव ब्लूब वाटक । **ट्यथला क**हिन माटन ॥

5 ...

অস্থীয়া সাহিতাৰ চাৰেকি।

কোটি কলপ্ৰ জিনি। প্রকাশন্ত বড়মণি। ছেন কুফ মোৰ বাপ। এৰাওঁ কৈছ তান ভাপ॥ শতেক বান্ধর জ্ঞাতি। কৰণ বিলাপ মাভি।। শমন্ত নগুৰী লোকে। **কৰম্ব বিলাপ লোকে**।। সত্ৰাক্ষিত খুমকে ভূ। ভইলে নাশৰ হৈছু।। নাৰীগণে পাৰে গালি 🛭 সত্ৰাজিত পুত্ৰ খালি॥ कुश्चक कनक मिया। এতু পাশী আছে জাঁয়া॥ ছাৰকা পুৰক ছানি। কৰে বাহাকাৰ জানি ।। কুক্ষৰ কিছৰে তপে। 🗢 निरम्राक गर्वतक्षरम् ॥ कुमान की ठूँन कवि। ডাকি বোলা হবি হবি।।

বোৰা 🛭

ত বৰি দীন করাল,
সোণাল পালিয়া নিয়া,
ভোমাৰ নাম মুখে কুৰে। নিয়া,
ভোমাৰ চৰণ চিজ্যেক হিয়া ॥
পূচ্ছে বজুবংশ বজেক আছে।
কুক সামক্ষেক মনত বাছে ॥
যাৰ বেন শক্য পাৰিলা মানে।
পূজিলা ভুগাক বলি বিধানে ॥

कोईन ।

মাত্রাক আবাধি সাথস্ত বৰ। সমূহৰ আসম্ভোক দামেদৰ 🛊 পচি হুতি স্তোত্ৰ কৰে মক্ষণ। সিচেডা আন্ট্রার্নাদ ভ্রেল সকল 🛭 প্রার্গায়ে সহিতে জাসিকা হবি। ঞীৱাত অমন্তক মণি ধৰি 🛊 (मध्यु महत्र चःहेना वहुवाहे। মৰি উপজিল বেন ডুনাই 🛭 লগতে কলাক আসিলা লট। সমন্ত স্থকাৰে খেড়িলে গই 🛭 পৰম বল্লে কৰে শুক্ত শুক্ত। শিৰত সিঞ্চিলে জক্ষত দুৰ্ব 🛭 পাছে দিবা সভা মাধ্যে পাতি। আনিমন্ত সত্তাজিওক মাতি ।। বি মতে মণিক পাইলক্ত ডখ। য়াৰ সমাৰত কহিলা কথা।। সাকী কৰি হৰি সৰে সভাতে। দিলা মণি সত্ৰাজিতৰ হাতে।। হাতত মণি লৈয়া সভাবিত। ভৈলন্ত লাভ কতি বিপৰীত 🛭 কৰে অভুডাপ গৰ অভুগে। গুহুক লাগ্যি গৈল অধ্যেমুখে 🛭 আপুনি কৃঞ্জ বিৰোধ কৰি। বাত্রি দিনে গুণে নিদ্রাক এড়ি। महे महास्तृ शानी नुन्धान । মিছাত কৃষ্ণক দিলো কলভ। কিমতে এৰাইবো লোকৰ শাপ। কেনে কৃষ্ট লোন্ত জগত বাপ 🗈 কিহতে ক্ষাৰ বঞ্জিৰে। চিত্ত। গুণস্ত এহি বুলি সব্ৰান্ধিত ॥

52

অসমীতা সাহিত্যৰ চাৰেকি।

কৃষ্ণৰ কিছৰে কৰে শক্ষৰে। ছবি ইবি বোলা সমস্ত নৰে।

द्यांचा ॥

চৰি বাম বাম বাম বাম বাম হৰি। ডাকিয়া খ্যিয়ো শীঘ কৰি॥

কেওঁ কল্লা বিবাহ কৃষ্ণক। मिट्या मनि क्षमत्त द्योकृक ॥ তেৰেলে সম্বস্ত ৰোভ কৰি। নেদেখো উপায় আত কৰি ৷ ছেৰ মনে নিখম কৰিয়া। মণি সমে কন্ত। দিলে নিয়া । পারা সভাভামাক অচ্যুতে। कविला विवास विधिवास ॥ करण करन कगडरब मना। **भूकिरन करमरक मिराडा कन्छा ।** काराटका निविद्या जाताबिटड । कृरक शारे देवन कुउकुडा ॥ चक्तक वृक्तिला बहुम । নাহিকে মণিত প্ৰয়োজন 🛭 ত্যেমার থাকোক শুমন্তক। ভূমি সত্ৰামিড মণুত্ৰক । ভোষাৰ সৰ্ববন্ধ সবে ভোৰ। নিয়া মণি এডা চিস্তা কোৰ ॥ ভানি সত্ৰান্ধিত বন্ধ ভৈলা। শ্ৰমন্তৰু লৈৱা খৰে গৈলা a শ্ৰস্তাৰে অগভাৰে নাছ। কৰি সভাভাষাক বিবাৰ । ক্ৰীড়িল। আনক্ষে নাৰায়ণ। বিতো শুনে ক্সমন্ত হৰণ 🛊

मभाग ऋक ।

এড়ার কলক মহা পাপ। দূৰ বায় সংসাৰৰ ভাপ । ছোৱে সিন্ধি খনৰ বাঞ্চিত। জানি শুনা কুঞ্চৰ চৰিত । কৰে কৃষ্ণ কিষ্ণাৰ শঙ্কৰে। কীঠন নেডিবা একো নৰে। আত পৰে নাহিকে উপায়। বেদৰ এছিলে অভিপ্ৰায় । माप्रामच পুण कारा ८गव । কেভিক্সণে পড়ে ইত্যো দেব। আৰু নেদেখিয়া কিনো লন্ধ। বিষয়ত তথাপি ভাবৰ ।। আৰ চিন্তা সৰে পৰিহৰা ৷ মিছা মোৰ মোৰ কৰি মৰা॥ অস্তুকে কেশত আছে ধৰি। জানি ডাকি বোলা হবি ইবি।।

ভাগরত-দর্শম কর ।

वाविषा वर्गन ।

শুক্ষুবি পৰিক্ষাত ৰাজ্যত কহিল।
গ্ৰাহ্ম গৈল ঋতু আদি বাৰিবা মিলিল।।
দুৰ্যাৰ মণ্ডলৈ কৰে বিবিধ প্ৰকাশ।
ভাৰ ৰশ্মি চিকিমিকি কৰয় আকাশ।।
বহে ধৰ্মৰ ৰাষু মুশুনয় মাত বোল।
গাগণক ঢাকি মহা মেঘৰ আন্দোল।।

অসমীরা সাহিত্যর চার্নেক।

ঘনে ঘনে দেই আভি বিজ্লী চমক। লায়ে ভিৰিমিধি আসি চকুত জমক॥ মাকলয় চন্দ্ৰ সূগ্য ছোন্তি ভাৰাগণ। বেন জীৱ আত্মা শ্ৰাৰত তৈল হয়। আঠ মাস নিলে গুৰি পুণিধীৰ সন্ধ। ছু-নাই সূৰ্যো এড়ি দেন্ত বাৰিষা কালত ॥ বিদ্ৰান্ত সঞ্চাবে চণ্ড ৰভাগ চঞ্চল। নিৰস্তাৰে মেঘ সৰে বৰিখিল জল ॥ খাল বাম ভবি ভূমি ভাগি বত্তে ভান। (येन महा महत्त्व प्रशीक नित्न मान । গ্ৰিমত আছিল ভাকাই ৰৌছ ভাপ সহি। ৰুষ্টি কল পাই ভুনাই পুস্ত ভৈল মহা ॥ ত্তপ উপবাসে ধেন পৰীৰ গুকাই। পুন: ভোগ ভুছিলে পূৰ্বৰ কাল্মি পায় । জুয়াজনি জলে জড়ি বাহিবা নিশাত। নকৰে প্ৰকাশ ভাত নক্ত সংখ্যাত ১ বেন কলিযুগে বেদলান্ত কোৱে ছল। প্রকাশে পাষ্ড জনে ভারসে বচন 🗈 নাদ শুনি দেখৰ বেঙ্গৰ ৰাত্ৰ চৰে। क्षक शांठे लिटन दयन भिरवा भारह भरत ॥ বহুৱে বিপৰ্থে আতি কৃত্ৰ নদী বত। कर्त्व ककारीरिको (यस अस्त्र गर्स्तड ॥ নীলবর্ণ ভূকোমল তৃণে ভৈল ছর। ঠাই ঠাই ভূমিক দেখির কুফাবর্ণ । কবিলে গুৱালা পদ্ন ৰক্ষা থানে থানে। অসংখ্যাত বেকছ'ল দেখি বিভাষানে 🛭 প্রকাশে বাবিষা নানা বর্ণে বস্তবতী। ছলর বাল 🖺 বেন প্রম সম্পত্তি 🛭 নানাবিধ বত্তে কাচি পাৰি সামবাজ। ডতে ছত্ৰে ছানি কেন ৰাজ। ভৈল বাল 🛚

मन्त्र कन्।

दृष्टि क्रम भारा भक्त कदब इसक्स । দেখি কুবকৰ মনে মহা কুত্বল। শুকাই পৰে জল পুসু মনত কমুখ। দৈল্লাধীন নভানিলে মিলে মহাভ্ৰু ৮ বাবিষাত নৱ পানা বাাপি পৰে আমি। কৰে স্থান পান হত ফল পলবাসী । ছোৱে ভুকুমাৰ মহা ৰূপ মনোহৰ। ছৰি ভক্তি কৰে বেন লোকক স্থানৰ। যিছেতু প্ৰথ ধৰ্ম দেৱা কেলৱৰ। মাহি আউৰ বাত পৰে ধৰ্ম ভূথকৰ। এতেকে ছবিৰ সেৱা শুক্ষা লোকৰ। কদ্যাকে৷ পাইলৈ কৰে তেখনে সু**ন্দা**ৰ ৷ শ্বা নদী সৰ সদে সক্ষ সাগ্ৰ। কৰিল কছেলাল মহা উৰ্ণ্ডি ভয়কৰ। বেন মহাধোগীৰ পুগুচে কমে কটা। বিষয়ক পাইলে পুনৰপি কোৱে নফ 🛭 श्कुणि मृत्रमधारव स्मर्थ वयविन । ভগাপি পর্বচেড কিছু পিড়া নজানিশ । বি জনৰ ভৈল চিত্ত কৃষ্ণত প্ৰবেশ। ভাক বেন সহিতে নপাৰে তুথ ক্লেশ ॥ कृर्य हाकित्सक भथ अव देख्य ६॥। নকৰিলে লোকে আউৰ আমনাগমন ■ নপঢ়িয়া ছি*লে* বেন তেজিতে অভাগৈ। পাসবিল বেদ পথ সৰ ভৈল নাশ। লোকৰ ফুচ্ছ মেয় সৰ মহা ধীৰ। চঞ্চল বিজুলী চটা ভাতো সুহি পিৰ 🛭 বেন মহাগুণরন্ত পুরুষক পাই। তথাপিতে। বেতাৰ বৃদ্ধিৰ থিৰ নাই। পঞ্চবর্ণে বচিত নিগুণি ইন্দ্র ধনু। শুণরস্ত মেঘত প্রকাশে পুসু পুসু।

অসমায়। সাহিত্যৰ চাৰেকি।

বেন তিনি গুণময় জগত বতেক। নিপ্তৰ্ণ পুৰুষ হাতে প্ৰকাশে প্ৰত্যেক 🛭 6ন্দ্র জ্যোতি প্রকাশিত বিত্তা মেদগণ। নজগান্ত চক্রেল সেখি মেঘে ক্যা ছল 🗈 খেন যিতো হৈচকে প্রকাশে অহকার। সেহি অহকাৰে ঢাকে জোগতি জীৱাস্থাৰ। মেগৰ সন্থাদে মিলে আনন্দ প্ৰচুৰ। চালি কৰি নাচে আসি অনেক ময়ুৰ। বেন গৃহবাসী ভূখে প্ৰম ভাপিত। হৰি ভকতক পাইলৈ শাস্ত হোৱ চিত্ৰ n कुष्म मय दृष्टिय निकारत शिर्धा सन । মেলে ভাল পাত নিতে কৰে হলকল ॥ যেন উপবাসে দেকা আছিল খিনাই। হোৱে মহা পুষ্ট আভি ভৃত্তিবাক পাই । কণ্টকে যুগুত সৰোধনৰ ভীৰত। ভাতে বঞ্চে ভথাপি চকোৱা পক্ষা যত 🛭 বেন গৃহবাদ ঘোৰ চুখময় জানি। তথাপি নহাবে তাক গুৰাশয় প্ৰাণী 🛚 মূৰল থাৰায়ে ৰুপ্তি কৰে মেঘ বস্ত। ষ্ঠাণে আলি সৰ মহা বৃদ্ধিৰ বেগাড । বেন পাৰওৰ বাগে মুহিয়া লোকক। कत्तिपूरण इश्र करन राजन शतक। বাসুবে চলারে চতুর্জিতি ঠাই ঠাই। বৰিবরে মেঘগণে প্রিচেদ নাই। খেল পুৰোহিতে কৰে বেদৰ বিধান। দীন দৰিজক দেই ৰাজা সৰে দান 🛭 এছি মতে প্ৰম সমৃদ্ধি বুদ্দাবন। মুশক খাজুৰি ভাগ কলে স্থােভন ॥ গ্ৰহ্ম গোপসংগ্ৰহাছে চৌপান্ধে আৰ্থি। ক্ৰীড়া কৰিবাক ভাতে প্ৰবেশিল। হৰি 🛭

कृष्ण क्या ।

গুৱাৰৰ ভাবে ধেন্দু চাঠে অৱ কৰি। ভাক যদি ভাকন্ত মাধ্যে নাম ধৰি। শুনি ঝাম্পে ঝাম্পে খেমি আমে হাস্বাবারে। হাই দুধ পথত পড়ক্তে সেহভাৱে 🛭 কুষ্ণৰ মধুৰ মূৰ্ত্তি চাবে নেক্ত মেলি। বাবস্তু মোহন বংশী কৃষ্ণে কৰি কেলি। ভাক ভানি আনন্দতে পুলকে শৰীৰ। श्राटब वर्ष्ट वादे हुई नग्रनब नीव । ফুদাৰ মৃত্ৰিক বেন নেত্ৰে কৰে পান। कानत्म करत् प्रति कवि शास भान । পক্ষী সবো শুনি সিভো গোবিন্দৰ গীত। েশ্ৰমে প্ৰসিয়া হোৱে তমু ৰোমাঞ্চিত ॥ ফল খুল ভক্ক তেজি বতেক চটক। কুক্ষৰ শিখৰে চৰি নিবিধে কুফাৰ 🕫 আনকো লোডক আৰে ডস্বাই চিপ্ত আচি। মৌন হয়া গীতক উনাৱে ৰাণ পাতি । গীত শুনি খেদি আলে বনৰ ছবিশী। আভি উত্ৰাৱলে কৃষ্ণদাৰৰ খৰিণ্ট চ কৃষ্ণক দেখিয়া প্রেমনদে জরে চিন্ত। তব্বি থাকে জৱে নীৰ তত্ত্ব ৰোমাঞ্চিত। দেখি বৃংখ্যে পুলকিড হোত্তে সর্বব গাত্ত। আনন্দতে মধুপ্রাধে মিলে প্রেমজার । কলে ফুলে নম্ৰ কৰি দিখা আপুনাৰ। সাক্ষাতে কুকাক বৃক্ষো কৰে নদকাৰ । কিৰাভৰো ভাৰ্যাগণে শুনি সিজে গাঁড। উত্তাৱলা প্ৰেমত নধৰে আউৰ চিত ঃ ছবা ভোল কৃষ্ণৰ খোজৰ লৱে বুলি। শিৰ শৰীৰত ঘণে শুদ্ধ হতো বুলি 🗈 আনন্দতে এতে কিবাভিনীৰ ছগয়। দেখিলা কৌতুকে তাক কৃষ্ণ কৃপাময় ।

32

সসমীরা সাহিত্যর চানেকি।
শশু শন্দী বৃদ্ধবা আনন্দে মগ্র মন।
বাবিধা হুতুর শ্রীক চান্ত শুমি বন ॥

र्वावशा वर्णभव व्यर्थ ।

শৰ্মাত্মা শুকে জাঁৱ নৃপত কৰ্য়। ক্ষকতি বৰিষা ঋতু কৈনন্ত উদয় 🛭 মাধ্রৰ ভক্তি নিক্তৰ দিন্তৰ। মানা কান্তি ভাতি আতি অন্তৰ ভিতৰ ॥ বিষয় বভাস হাস জাস জ্ঞান হৰে। ভক্তি শক্তি চানি বানি ভৰ্ক মেখে কৰে। শ্ৰুড় খাৰা ধন জন উজুৰি বিজুৰি। घटन घटन कार्रापन स्थान दनज सुदि । চন্দ্ৰ বুলি জন্তুগণ গুঞ্চ বিকৰ্ত্তৰ। ভাৰানাক নিয় বুলি কৃক্ষৰ কাৰ্ত্তন। অধর্ম কজান অবৈৰাগ্য অনিখৰ। লোভ মোৰ কাম জোধ মহা মৃতত্ৰ 🛊 এবি সাঠ মাসে জীৱ ভৈনস্ত বিভক্ত। 📆 🗢 জুপা ভ্রমন লব্ধে ভূমাই পারে ভর 🛭 পুত্ৰাদি বিদ্যুত বিঘট বভাল চপুল। শাধু মেৰগণে বৰিধিল ভক্তি কল ॥ শ্ৰোত্ৰ বৰু আণ দুগলিহন। এহিখান। ৰাক পাণি মেত্ৰ অ'ত্ৰি পাৱু বাম ভান 🛭 সবাৰো ছবৃতি নাশি আসি হৰি জান। অংকাৰ ভাগি দেহ ভৈল ভক্তি কান 🛭 অনাদি জনম গ্রীম থিকু ঋতু কাল ৷ তিনি অংশ ৰৌজ বাণ পৰম বিশাল 🛭 চতুৰবিংশতি তৰ গুৰু সমুদাই। ভক্তি জন পায়া বন পুষ্ট তৈল কাই।

प्रणाम व्यक्त ।

ভব্ন ৰাতি প্ৰভাতি কুবাদি জুৱান্দনি। মাহিকে প্ৰকাশ ৰক্ষ নাম শিৰোমণি # 🕮 শুৰু মেঘৰ বৰ বজান আন্তঃ পাই । লিম্ম ভেক এক ভাৱে ভাৱে গুণ গাই **।** শুক্র নদী কৃতর্ক পাবও বত বত । বেদ লিব বৃদ্ধ মন্ত্ৰ খণ্ডি কৰে হত। ভাৱৰ কাৰ্ত্তন পদ সেবন স্মৰণ। ফাৰ্চ্চন বন্দন দাত্ত স্থাত্মি অপনি । এছি নৰ স্থাকোমল মন নীল বৰ্ণ। ইন্দ্ৰিয়ৰ প্লতৃতি নিবৃতি কৰি চয়। शाद्ध शाद्ध वाकि देवन क्षेत्रक विषय । এছি দেহ ভূমি কুকা বৰ্ণৰূপ কর 🛚 প্ৰেম ভবে নীৰ জবে ভূই নয়নভা পাইলো বুলি বাহু তুলি নাটে আনক্ষত । এছদিন মই খিন ভৈলোছে। বিহিন। তেন শ্বৰি উচ্চ কৰি কান্দে অৰিছিয় ॥ ইত্যাদি ভাবনা পুণু ৰক্ষা চিক্ৰ পাই। গায়ৰোম সিহৰম বেক্সচভা ভাই ॥ ভক্তি নানা চিঞে বৰ্ণ শোভে দেহ কৃমি। দিব্য কাচে প্ৰজাসমে বেন ৰাজা তুমি 🛭 গুঞ্চ জান জনে বলে বাড়ে শিক্স শক্ত। কৃষক প্ৰীপ্তক উক্ত মনত বহক্ত॥ 👦 🖛 পদনত হত বত শিশু চুই। টুটে ভক্তি দেখি গুৰু ভচ্চো অসন্তুট 🛭 দ্বৰ দুগ ভাগ কাণ কিহবা বাসা জলে। বাণি পাণি পদ গুদ মেন্দ্র বঞ্চে থলে। छक्छ वर्धाव नद लकर्ग अलिल । বাংগিল সমস্তো ভব্তি বিষয়ে মজিল। নাৰী ৰূপ বড় ৰস সুখ স্পৰ্শ হত। মুগন্ধ শীতল সুমধুৰ ধ্বনি গাঁড ॥

₹•

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

স্বৰ্গ সহিতে নদী বুলি বুঞা ভাই। মহাবোগী সমূদ্র কহিলো অভিপ্রাই। সাপ্ত দান্ত তথাপিতো কাম সুগুচয়। भगै। भर्द्ध উर्फ्स वृत्ति ऋडात हलस ॥ द्वित्वादका जन्मस्य क्या कर्या (मरच वर्ष । পৰ্যাত ভক্ত বস্ত মন সেন পৰ্যে ॥ দ্বস্ত দ্বৰ্প অবিবেক ক্ৰোধ মান মদ। টত্যাদি বতেক সন্ধি আন্তৰি সম্পদ্ধ ॥ হয়। তুণ গাজি চন্ন কৈল ভক্তি পথ। শ্বৰূপ পাসৰি জীৱ ভৈদন্ত অশ্বন্ত । খীৱৰ জন্ম মেগ গুৰু মহা ধীৰ। বিষুত্তিক চটা মন ভগাপি অপিৰ ৷ অস্থ্য ভাতি প্রিয় কপ নাম পঞ্চ বর্ণ। শেভিন নিপ্তণি একা খমু ভুলক্ষণ 🗈 গুণমর দেহ চর মেখ শুনিছর। ভেল ধাম আন্ধাৰাম প্ৰকাশ বিষয় । চক্রকান্তি বুলি ভাপ শান্ত্রিক থাপান্তি। ভক্ত মেঘ বিৰাক্তন্তি কঠে মালা গান্থি। কুকা চন্দ্ৰ পদ হিৰা পায়া ও কুলৰ। কদর চন্দুকে বান্ধি কবি থরে চন্ন ॥ फर्स्ट रमय गव बढ़ मधा शबि जीछ। বৈৰুণ্ঠ সম্পত্তি যেৰা প্ৰমে ভয়া স্কৃত্য u উন্মু বৃক্ষ ইন্ডি নিষ্ণা ভারি নিষ্ণানে। ধৈৰ্যা ধৃতি ক্ষমা গৰুল ভৃত্তি বিদ্যমানে ॥ ইত্যাদি বতেক গুণ তৈল ভাল পাত। मेर नव (आरम्प्ट गर बार्ड क्रमश्याक । ক্ৰোধ মদ নিষ্ঠ্ৰ সৎসৰ অভিমান। ট্ৰিসা অপুড়া হিংসা-গান্ত্যু অজ্ঞান 🛭 ইভ্যাদি সুভীকু ভৈল কটক বিস্তৰ। ভমু সধোৰৰ বিৰ ইতিৰ নিৰন্তৰ ॥

प्रभाग व्यक्तः।

মন জীৱ চকোৰ ভৈলন্ত ভূৰালয়। হৰি পদ ভীৰ চাৰি তভো নিবাসর । কুডুৰ্ক পাষাও লাখ্ৰ কেন্তা জলধৰ। মানা সূক্ষ্য অৰ্থ ভাৰ নীৰ নিৰপ্তৰ । মুবল প্ৰহাৰ বাদে দৃড় হৃষ্টি কৰি। ধৰ্ম আলি ভানি মোহে পথক আবৰি । কুক্ত কুপা সমিবণ গুৰু খন গণ। চতুর্ভিতি জ্ঞান জল কবাতে বর্ণণ । এহিমতে সংখ্যের সংসক্ষ কৃদ্যাবন। देशरा कमा दुक मग्रा करनात स्नाक्त । উপনিসংশিৰ বন্ধ মন্ত্ৰ ধেনু চয়। ইন্দ্ৰি অধিষ্ঠাতি দেৱ গোপৰ তনৰ । 🖺 धव 🕮 छन्नः भवमान्या निर्मित्सव । নিশ্বানন্দ মূখ মনে কৰিতে প্ৰবেশ ॥ ধেতুৰ ভুসাৰ ভাৰ গীতা ভাগহত। মন্দ গতি বুলি অর্থ অর্গাছ বড়। जीतक नकत आका (अन् উচ্ছাৰণ। ফুর্ন্তি ধৰি আসি সৰে কৰয় স্তৱন। হবিভক্তি পথে মহা গীতা ভাগরত। তৃত্ব হয়। তারে কোনে গুড় কর্থ বক্ত । জ্ঞান নেত্ৰে পূৰ্ণ পৰমান্ধাক দেবর। আত্ম তমু বংশী বাস্ত 🕮 নন্দ ভনর । ক্তনি জক্তগণ জত আনন্দ হুমর। ষ্ঠি জান নেতে পান খান অভিগয়। ইন্দ্ৰিয় চটকে নধ্য আন্ম তথ্য গীত। প্ৰেমে বৃদ্ধি শুদ্ধ বৃত্তি সেহি ৰোমাঞ্চিত। কৰ্ম পুত্ৰ স্বৰ্গ ধৰা মৃক্তি এড়ি। ধৈৰ্য্য বৃক্তে ইন্দ্ৰি চড়ি জিজাসপ্ত হৰি ॥ তেকি ভাস্ত আক্রান্ত একান্ত শাস্ত মন। আত্ম ভত্মগাঁতৰত ভৈল পক্ষীগণ ।

ক্ষসমীয়া সাৰিত্যৰ চানেকি।

আছা ভৰগীত মোহ মায়া বিনাশিনী।
সংসক্তৰ নৰ থাতৈ ভকতি হৰিণী।
দৃচত্তৰ ভৈগ কৃষ্ণ বৃত্তি সমুদাই।
কৃষ্ণসাৰ পতি বুলি অৰ্থ বৃত্তা ভাই।
কৃষ্ণত মজিল চিত বৃত্তি বিপৰীত।
সুখী হুৱা বৈল ভাই প্ৰেমে পুলকিত।
ক্ষাৰ হুৱা কৈ ভাই প্ৰেমে পুলকিত।
কাৰ্যে ভক্ত মধ্য এতে বুলি হুৱা লিইট।
ভক্তি মুক্তি কুলে কলে শিখা উপদিষ্ট।
কোখি হবি নত্ত কৰি প্ৰেমে আনন্দত।
কৃষ্ণৰ চৰণত নত কৰে বৃক্ত বত।
মন জন কিবাত জানিবা অভিশৱ।
ভাগা। ভাই বৃদ্ধি আদি খতি প্ৰিভিচয়।
কৃষ্ণ গীতে মন্দ্ৰ চিতে জোল হুৱা মত।
লাইে তুলি খোজ গুলি হৈবে। বুলি সম্ব।

মহাপুৰুৰ শক্ষৰ দেৱৰ আত্ম-পৰিচয়।

বড়লোৱা নামে আম শক্তে মংকে কমুপাম

লোহিডৰ আডি অসুকৃল।

সেই মহা গ্ৰামেশ্ব আছিলত ৰাজধৰ

কায়শ্ব কুলত পশ্ব ফুল ।।

তান পুত্ৰ সুধ্বৰ মহা বড়া দেশধৰ

भानी भानी शदम विशिष्ठे।

যাৰ যল এজু জলৈ জয়ন্ত মাধ্ত দলৈ

ভূয়ো জাই বাহাৰ ক্ৰিন্ঠ ।

তান পুত্ৰ কুলোদ্ধাৰ তৌমিক মধ্যত পাৰ

° প্ৰাসন্ধ কুন্তুম নাম বাৰ।

তান পুত্ৰ শিশুমতি কৃষ্ণ পাৱে কৰি নতি

বিৰচিল শক্ষৰে পদাৰ #

मन्या क्या (

ভূনিরোক বুধজন হুরো সারধান মন

কৰজোড়ে বোলে। স্তভিবাক।

(मर्व क्रिका काचा कारे अन्य होते कथा नार्हे

নিকা তেৰে কৰিবা আমাক।

বিধা কিছু বঢ়া দেখা ইটো ঋণৰাধ এড়া

ব্যাসে। দেশু কথাত ৰঞ্জন।

আনো মহা কবিচয় কাব্যৰস নিবন্ধয়

ভাক নিশ্বে কোন সাযুক্তন 🤊 🛭

অজুৰৰ গোক্ললৈ বাৰলৈ উভোগ।

শুক নিগদতি বাজা

ভুনা ৰূপা আতপৰে

কৃষ্ণত ভকত ভূমি পাতি।

কংসৰ পাক্ষমি পাই অঞ্বৰো নিজা নাই

মধুৰাতে ৰঞ্চি সিটো ৰাতি।

প্ৰভাভতে চড়ি ৰখ

খৰিলা জন্মৰ পণ

হৰি পাৰি কমন্ত হৰিব।

উপজ্ঞিল প্ৰেম আই সিহৰিল সৰ্কাগাত

वालु मन कवि विम्बिर ह

আচৰিলো কিনো তগ লগ হজ লও দান

দিলো কিবা বিশিষ্ট বিঞ্চক।

কোননো পুণাৰ ফলে আজি গৈয়া কবিকলো

সঞ্জি চকু দেখিবো কুকাৰ 🛭

कृषक प्रस्थन (प्रत्था

ভুমুন্ত প্ৰদ শেৰ

বিষয়ত কাছে অংকাৰ। •

শুক্লাভ জনম বাৰ

বেদ উচ্চাৰণে ভাৰ

নাহি বেন একো অধিকাৰ।

कृष्क मब्भन कारन। हरेरद अक्ष्मब स्थाव

ক্ষয় উল্লাসে আভি কৰে।

ইটো কাল নদী দাজে ভাগি বায় খত জীৱ

তাৰো মাজে মাজে কত্যে ডৰে॥

এতেকে জানিলো মোৰ অমঙ্গল নই গৈল

ভুইৰ আজি জন্মৰ সংকল।

আজি এই মাধে মই কৰিবে৷ প্ৰণাম পড়ি

মাধৱৰ চৰণ কমল 🛭

কংসে কিনো কুপা মোক কৰিলেক পঠাই আজি

रमिदवादवी कुक्कब ठवन ।

যাৰ নথ কান্তি ত্ৰবি সংসাৰক গৈল ভৰি

অস্থীৰ আদি ৰাভাগণ ॥

বিটে। পদ পঞ্চক পুলে জন্ম সহাদের

বক্ষীয়ে অর্চন্ড প্রতিনিত।

সংসাৰত বাৰ জানি ভকতে সভতে দেৱে

লক্ষ্যী-মুচ-মুকুমে ৰঞ্চিত 🛭

সংসাৰৰ ভাগৰাৰী মহাখেড ছত্ৰ প্ৰায়

কুৰ্থসেবা প্ৰম কাম্দ।

তীৰ্ঘৰো উত্তর থান দেখিবোছো বিভয়ান

গোতিকৰ হেন ছুই পদ 🛭

বেৰ মুগগণ মেকে প্ৰাথমিণ কৰি কুৰে

পাইলো বড় বাত্ৰাৰ মধল।

নিশ্চর দেখিৰো মই সুথ সুকুশাৰ বাত

কলে নেও পঞ্চল-যুগল 🛊

সুনাবিকা সুকপোল অলকে আবৰি ৰঞ্

॰ মনোহৰ ঈষত হসিত।

সাক্ষাতে দেখিয়া মূখ চকুক সাফলি মই

আদি হইবো মহা কুডকুতা 🛭

ন্দ্ৰ ক্ষা

ফগ্ৰুৰ পাপ হৰে সাৰ কেন গুণ নাম

মিভিড তেককে বাকাচয়।

জগাড়ক শোড়েড সেই জগাড়ক জীর দেয়

জগভকে পৰিত্ৰ কৰয় (

যিটো বচনত নাই প্ৰণ নাম মাধরৰ

সিটো শর সম ব্দশকিতা।

যদুকুলে অৱসৰি আছন্ত হেনছ হৰি

কৰি অকে বালক চৰিত্ৰ 🛭

মহন্তৰ গতি মতি তৈলোকা মোহন সৃতি

্ধবিয়াহে কগড়ৰ গুৰু।

শক্ষী যাড় জৈলা বল দেৱে গাৱে বাৰ হল

安存さ 参名す 存款さ年 ()

দেবভাৰে৷ সাধি তথ মহন্তাৰে৷ পতি তুখ

গোকুলত আছন্ত সাকাত।

হেমর হবিক মই সঞ্জি চকু দেখিবোটো

কিমো ভৈদ শুভ তুপ্ৰভাত ।

ৰাম মাধৱৰ পদ দেখিলে মাত্ৰকে মই

া পড়িবো ৰখৰ ঝাম্প দিয়া।

यांक द्यांनी बानबद्ध (क्य ठवनक देगाण

প্রণামিবো সাক্ষাঙ্কে দেখিয়া।

পান পঞ্জৰ ধূলি মাধে লৈবো ভাতে তুলি

মোৰ অপুৰাগ বাইৰে চড়ি।

ৰাম গোবিক্ষৰ সঙ্গী গোপগণ আছে বড়

তাকো প্রণামিবো পড়ি গড়ি।

পৰম স্থগন্ধি বিটো সত্তে গোপিকাৰ প্ৰম

গুচাইলা কৰন্তে ৰাস ৰভি।•

বিটো হস্তুপথে আনি উচ্ছপিয়া দিয়া পানী

গাইলা বলি ত্রৈলোক্য সম্পত্তি #

্ অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি। 20

অন্তৰক ভাৱে বিটো শৰণ পলৱ তাকো

নিৰ্ভন্ন কৰান্ত যিটো হাতে।

চৰণত পড়িবাৰ দেখি সেই হস্ত পদ্ম

मिया कृष्णामस्य स्थाय मार्थ ह

যশুপি কংসৰ দৃত হুয়া আইলো ওথাপিতো

মোক নকৰিবা পৰ জ্ঞান।

মোৰ হুদয়ত খিত হেন ভাল মন্স চিত্ত

জানন্ত আপুনি সর্বজান 🛊

চৰণৰ সমীপাড়

পড়িবাৰ দেখি মোক

मया मुळि छान्दिवल सामी।

ভাৱকৰে পাপ মানে সৰ ভইৰে দূৰ যোৰ

পৰ্য আনন্দ পাইবো আমি 🛭

ৰাহু মেলি আলিজিয়া আসি বেবে বনমালী

ধৰন্ত হুফদ বুলি মোক।

শৰীৰ পবিত্ৰ হউবে কৰ্ম্ম বন্ধ ছিণ্ডি ভেবে

্তবিৰো-সংসাৰ-ভাপ-লোক 🛭

গোৰিক্ষৰ অজ সজ পায়া হয়৷ মহা ব্জ

থাকিবোহেঁ। কৃঙাঞ্চলি কৰি।

হাসি হাসি মাণ। তুলি স্কুৰ খুড়াই বুলি

প্ৰবোধন্ত বেবে মোক কৰি ।

তেবে আউৰ কিবা চাওঁ সমস প্ৰসাদ পাওঁ

তেবে জন্ম সাফল আমাৰ।

মহন্তে নাদৰে বাৰু কোনে ভাল বোলে ভাক

সিজনৰ জীৱন বিকাৰ 🗈

শক্র মিত্র উদাসীন

যম্ভণি সমস্ত হীন

🍨 ভক্তক ভজন্ম ভথাপি।

বেন সেই পারে ফল গৈয়া কল্পডক ভল

খোলে বিটো জন পাল চাপি 🛊

मन्य दक्ता

কৰি কৃডাগুলি মই কুলা অৱনত আতি

খাকিবাচেনা কুফাৰ আগত।

হাসিয়া হাডভ ধৰি

গৃহ প্রবেশাইবে হবি

বস্তুতাইৰ মোক আসনত।

কৰিয়া সংকাৰ তথা পুছিৰ কণ্সৰ কথা

তেবে মোৰ পুৰে মনোৰখ।

এছিমতে মাধ্রক

চিন্তক্তে দিনান্ত গৈল

নাজানিল। সিটো দীর্ঘ পথ 👂

সূৰ্য্য বেবে গৈলা অন্ত গোকুল পাইলেক ৰখ

ভেবেৰে চেত্ৰন ভৈল গাত।

নজানিলা মহামানী ঘোড়ায়ে নিলেক টানি

গোপপুৰ দেখিল সাক্ষাত 🛚

মণে মধি ভাৰ ধ্বনি লোক্ষ কাৰাত শুনি

হতুতিতি নিহালন্ত পাছে।

শুনা সভাসগণণ - মধেরও দিয়া মন

অন্তকে কেশত ধৰি আছে ৷

আৰু ক্ষণে কাল কালে ধৰিলেক প্ৰায়

ভুগাপি চেডন নাই গাড়।

আন কৰ্ম্ম অনাদৰি ভাকি খোলা হৰি হৰি

ছৰিনামে ভাৰিৰে সাক্ষাভ ॥

অক্ৰুৰৰ ব্ৰহ্ণখনত প্ৰবেশ আৰু কৃষ্ণ বলভদ্ৰক লৈ মধুৰা যাত্ৰা।

এহি মতে পাছে মহা মহন্ত অঞ্ৰ। সন্ধ্যা সময়ত গৈয়া পাইলা গোপপ্তাৰ গ **इक्टूड निर्दाश गांख व्यानम्ब द्रमग्न ।** দেখন্ত পথত গোবিন্দৰ খোজচয় 🛚

অসমায়া সাহিত্যৰ চাৰেকি 1

ধ্যক প্রয় পরত অরুশে বৃলোভিড। কৰিয়াছে আভি পৃথিবীক অলক্ষড ঃ দেখি অফু ধৰ উপজিল পেমভার। ভৈল হৰিবতে ৰোমাণ্ডিত সৰ্বৰ সাৱ ৫ লোডকে বেডিলে আখি জর ভৈল হিয়া। আখে বেথে ৰথৰ পতিলা ঝাম্প দিয়া। এছিতো প্ৰভূব পদ-পদক্ৰ ধলি। পাড়ন্ত লোটাৰি ভাতে কৃষ্ণ কৃষ্ণ বৃলি। कामभारत रेडल वीच विकास चलाइ। খাম কৃষ্ণ বৃলি আতি দেশু দীৰ্ঘ বার॥ কুক্ষপদ ৰেণু পাই প্ৰেম বায় চড়ি। কৰন্দ্ৰ প্ৰাণাম প্ৰতি খোলে খোলে পড়ি 🛚 এছিমানে মাত্র পুক্ষার্থ পুক্ষার। (प्रथएक (या देखन काकून**र ।** পেরবো তুর্লভ আকে বুলি ভোম-ভার। ভর নদী গুৰিবাৰ এহি দৃঢ় নার ॥ কতক্ষণে অজ্বে কৰিয়া মন হুন্ছ। পাছে ৰাম কৃষ্ণ ৰভি আৰোহিলা ৰণ 🔉 বাভি যায় প্ৰীতি চিত্ত আনন্দ নখৰে। খেন কথা ভৈল ভূনা আত অনস্তবে। শেষি সময়ত বাম ক্লফ ভুছে। ভাই। দোৰে গাই আনক্ষে আছবা তাকে চাই 🖟 পৰম ভূকাৰ দুয়ো ৰূপে গুৰুমাৰ। নীল পীত বন্ধে আতি কৰে কাতিস্মাৰ 🛭 স্থাম সেত বৰ্গ ভূউৰো বদন প্ৰেসর। আজাসুলবিভ ভুক্ত পদক নয়ন 🛊 স্থান্ধ চন্দ্ৰনে দুইবো ধৰ্বনাক কেপিত। পিন্ধি আছা থালা দিবা ৰচ্ছে বিৰ্চিত 🛊 **হেমমর অলভাবে ভুইবো কলেরবে।** হসিত বদন ভুয়ো চাল্ক প্রতিবে 🛭

লশম করু (

জগত কৰেণ দুয়ে। পুৰুৰ পৰম। কিংশাৰ বয়স বংল মাডক বিক্রণ । ধৰজ বড় পত্তে ভুইৰো সদ কলছত। কৰন্তে আছন্ত খোলে ব্ৰহ্ম মণ্ডিত ৷ শৰীৰৰ কান্তি দিল প্ৰকালিত ভই। মৰকভ ৰূপাৰ পৰ্বত বেন চুই 🛭 ৰচিয়াকে ভাক বেন স্থানৰ্ ৰাজ্যন। अमर् छ छाइन्द्र लीका ग⁶ड बक्षमर्भ । ছুইৰো ৰূপে গোকুল দীপিতি আভি কৰে। पुरेदवा सर्वादय मानव सर्व बहु 🛚 सक्न हरून हाक मृश्रव छुटाई। ৰূপৰ প্ৰান্তৱে চুইকো চাহান নাযায়। মাছন্ত অনেন্দে তুয়ো পুৰুষ প্ৰথাত। অক্রে দেখিল। শেই সময়ে সাক্ষাত । बाम माध्यय दम्भि मृद्धि विश्वी । উপঞ্চিল প্রেম আভি ড্রম্ম পুলকিও। ক্ষেত্ৰ মহনৰ নীৰ খাবে বৰি বায়। ভৈলন্ত অঞ্ৰ আভি বিচৰণ পৰায় 🛊 প্রেমবনে মজিল জারিল ভান হিয়া। कार्त्परवर्ग क्षेत्र भडित कान्भक्तिया ह ৰাম মাধৱৰ চৰণৰ সমীপতে। নিঢ়ালে পড়িল। সুইবো আদে দশুরতে ॥ ভাগ্যে ভৈলা পৰম ঈশৰ দৰ্শন। भागत्म कामान्य नाम मुगठ कान । क्रांट कुक क्का नृति धरि प्रहेरका छवि । করে। থেলি আছিলস্ত দণ্ডরতে পড়ি । देकदव नभाविला आगमनव कावन। অজ্বৰ ভক্তি দেখিয়া নাৰায়ণ 🖁 সলোভক নেত্রে শ্রেছে ভৈলপ্ত বিহবল। মমাতি আছিল। ভব্নি ভক্তবংসন ।

40

অসমীয়া দাহিত্যৰ চানেকি।

চক্ৰান্ধিত হত্তে পাছে ধৰি তাৰ ভূলি। বাহু মেলি আলি জিলা খুড়া খুড়া বুলি 🛎 ধৰিলা সাবটি বামো ভক্তক পাই। মক্ৰকো গৃহ প্ৰবেশাইলা দুৱো ভাই। সাগৰে বসাইলা নিয়া সুৰৰ্ণ আসৰে। পুছিলা কুপল বাৰ্তা মধুৰ বচনে 🛭 আপুনি পথালি পার হবি অঞ্বৰ। দিলা মধুপৰু কৰি অনেক সাদৰ । ৈল লৈয়া ঘোডাইয়ে লান্তিনা ডান ভৰি। দিলা প্ৰমান্ন পাছে আম গুৰ কৰি। ভূবিলা চন্দন পুলে। দিয়া মুখ শুদ্ধি। পুছন্ত সাদৰে নক্ষে আনক্ষে সংখাধি। শুনিয়ে। অজুৰ কুৰ কংল বিভাগানে। কিমতে বঠাহা ভূমিদৰ ভৈড প্ৰাণে 🔊 ॥ বাদ বেন ভৈল আসি ছাগৰ গোৰখ। ভাত কিছু নাই লাবো জীৱনৰ দেখে। আগিন গণক থিটো ব্যিলে নিম্মল। কিবা পূড়ো আৰো জান প্ৰাণীৰ কুপল ঃ কৰিল অনেক নদ্ধে মধুৰ আলাপ। এড়াইলয় বীৰে মহা পথতাম তাপ। ৰাম মাধ্যৰ মাজ কজিয়া প্ৰচুৰ। ন্থবৰ্ণৰ খাটে হুখে গুচিল। জন্মৰু ॥ আসত্তে কৰিলা পথে খন্ত মনোৰখ। সকল লভিলা মাধৱত মহাৰধ 🛭 যাত ভূক্ট ভৈল। গক্ষী-নিবাস সাম্প্রত। তাৰ কি অপ্ৰাণ্য আউৰ আছে ত্ৰৈলোকাত। ভথাপি নবাছে কিছু ভকতৰ মনে। আলক এড়িয়া ডক্ষে কৃষ্ণৰ চৰণে 🛊 পাছে বাম কুকে পৰ বেলা ভূঞি ভাত। আলিলা আন্দে আছা মঞ্ৰ বথাত #

আনক্ষে বসিলা ভুৱে। ৰাম নাৰায়ণ। পুছিৰে লগিলা আগমনৰ কৰিও 🛭 শুনা খুড়া বাপ স্কুমি আসিলা কলাবে। ফুৰে কি আছে মোৰ জাভি বকু মানে 🤊 ॥ বাঢ়ে কুল-ৰোগ কংস আমাৰ মধ্যই। মিচা পুছে। আলোছে। কুশল কাৰো নাই। হা পিতৃ মাতৃ মোৰ পৰম মহন্ত। মই হেতু পাইলা ছুয়ো ছুঃখ অপহাস্ত ৷ त्मार्क्टम कर्वरण हरका भूजव यवन । মেহোৰ নিমিতে পাইলা ছাৰ্ঘাৰ বন্ধন । ছবি হবি দৈৱকী ছখিনী মার সোৰ। ভূজিলা নিকাৰ আপদৰ নাই ওৰ 🛊 মই পুত্ৰ হেডু বন্ধনতে গৈল কাল। ভোমাৰণে ছুখে হুদয়ত ভৈল শাল 🔉 জোমাক দেখিলো খুড়া আনন্দ ইহাত। আইলা কিবা কামে কহিয়োক আবে ডাভ 🕈 🗈 শুনিয়া কঞ্ৰে বৰ্ণাইলন্ত নিৰন্তৰে। বি কামে পঠাইলা তাক ক'ল নৃপবৰে । নাৰদে বি মতে কথা কহিলা ভহিতে। বেন মতে গৈল বস্থদেৱক ব্যতি । নিবেক পঠাইল। বেন ধসুর্বাগ ছলে। হন্তী মালে মাৰিবে বিষতে ধৰি বলে 🛭 क्श्म विरम्भोक नाम मानदन जाएन । প্ৰতি প্ৰতি কৰিল। অঞ্ৰ মহাতাগে । হেনয় সত্তেদ কথা শুনি হুবীকেশ। পিভৃত কহিলা সৰ কংসৰ আদেশ । হয়ে। সাক্ষ পিতৃ কালি বাইবে লাগে জানি। নন্দ আদেশিল সৰ গোপগণ আসি ॥ লৈয়োক বাৎসৰী কৰ দৰি ভূম ছুড । শক্ট বুড়িয়া ভাতে তুলিয়া সভ্ত ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মল মহোৎসত চাইৰে ধাইৰে প্ৰভাতত : দিয়ালন্ত সাড় এহি বুলিয়া ভ্ৰমত । লব্ৰড়া লব্ৰড়ি কৰি সাজে গোপগণে। পাছে গোপীগণে হেন গুনিয়া প্রায়ণে । আইল কংস দৃহ আজি ব্ৰক্ত অক্ৰ। নিবে কালি ৰাম মাধরক মধুপুৰ । ক্ষেত্ৰ বাৰ্ত্তা পাই ধেন খিয়ায়ে মৰিল : हत्यायश्च त्यस्य यूर्य वहन स्वित ॥ क्तरं मन्त्रार्थ एडरक चाम धर्म घरन । 😎 क्षतिन स्वयंत्र देखन स्वतिन वहरून । সোলকে বলয়। থেঁপো লিখিল বসন। कुराहक शामाङ श्री स्मरमस्य महाने ॥ দ্ৰেহাকে। পাসৰি চিচ্ছে মনে অবগাই। কৃষ্ণৰ আলাপ শাৰি কভো মৃচ্ছ। যায়। স্থললিভ লীলা গতি হাস্ত নিৰ্বাহ্মণ । সমৰ্প্তে পৰিহাস নৰ্হে জীৱন ॥ কুষ্ণক চিন্তুন্তে ভৈল বিৰতে বিহবল। ত্তিভিয়াহে মূখ ধৰে নয়নৰ জল । ভৈল এক ঠাই দেখি কৃষ্ণত নিৰাশ। বুলিৰে লাগিল। সৰে তেজিয়া নিবাস ॥ ছে বিধি কিঞ্চিডেকো ভোৰ দয়। নাই। প্ৰিয় জন সমে আনি কৰ এক ঠাই। আন্তৰাস নতু পাত্তে মনোৰথ পাৰ। ছৱালৰ চেক্টা বেন চৰিত্ৰ ভোষাৰ 🛊 প্ৰকপোল ভুনাসিকা মুখ মুকুঞ্ব। লনকে নাৰ্ড অলু হসিত সুন্দৰ । হেন মুখ দেখাই ছুনাই কৰ বিষটিত। দেশ বিধি কেন ভোৰ কৰ্ম গৰিহিত। 😘ন 😘ন বিধি কিনো চই কুৰ মন্দ। কৃষ্ণ চকু কাঢ়িনেস আমি তৈলে। অন্ধ।

育門科 李明 1

পূৰ্ব্যন্ত আপুনি দিলে ভাৱে কেন নেস। ৰুগত ব্যাশিবে পুনু ভোৱোৰ ছুৰ্যশ । বিধাতাক এড়ি ক্জোন্সক্তে বোলে বাক। ইলে খেদ নক্ষত্ৰতো ভ্যজন্ত আমাক ঃ পতি পুত্ৰ তেজিয়া ইহান ভৈলে। চেড়া। কিনো নিদাকণ কোন সতে বান্তএড়ি॥ কিলো পুণা কৰিলেক মধুৰাৰ নাৰী। ভৈদ ভূপ্ৰভাত লাজি দেখিৰে মুবাৰি । কুঞ্চৰ কটাক্ষ হাল্ড অমৃত সমান। নয়ন ভ্ৰমৰ ভবি কৰিবেক পান । মধুৰ মৃঠ্যিক দেখি হৈবে কৃতভূতা। প্রিয় সন্তাহণে আন মোহিবেক চিত্ত। নাগৰী নাৰীৰ ৰতি-ৰস সিটো পাই। আমি সুগ্ৰামীক লাগি নাসিব ভুনাই 🖟 আজি মহোৎসৱ মিলিবেক মথুৰাত। ৰুকি ভোজ বংশৰ আজিলে মুপ্ৰভাত **।** (मश्चित नग्रतन नक्तीयमण माथत । পদুক্রে। হউবে আজি নহন উৎসর ॥ অকুৰকো শগে কভো পৰম ত্ৰোগধন্ত। কৈৰ ধ্যকেতু থাগি পড়িল ব্ৰজত । আমাৰে প্ৰাণকো কাচি নেয় নিগকণে। ইহাৰ জড়ৰ নাম থৈল কোন গুণে ? s লোপাৰ জীৱন কাঢ়ি নের দূৰ পণ। कठिन कमर कुछ आदाहिला दथ । নেদেখু হাক ঝানে লগে লভে গোপ বছ। পড়িৰ বিধিনিহনো হইৰে যাত্ৰা ভঙ্গ ৮ নবায় ভূমিকশ্প কিছু সুছি বঙ্গুপাত। ছেনবা খাকন্ত কৃষ্ণ দেখি উত্তপাত। নবাধর হাফি ফেঠি নাই উপচক্র। কানিলো আমাৰ কিনো কৈল বিধি বক্ত ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

অক্টোঅন্তে বোলে কতো মহা সাস কৰি। আখা সৰে মিলি ৰাখোঁ মাধৱক ধৰি ॥ किरमा कविरवक नमा कामि (भाभवत । কৃষ্ণ বিৰে দৈৱে মৰে'। আউৰ কিবা ওয় ॥ দেখি হাত্য কটাক কৰন্তে বাসকেলি। ব্দণ প্ৰায় নিলে। ৰাত্ৰি আমি গোপী মিলি। **टिन लान कृष्ट्य स्मारमधि चारव गूच**। ভি মতে ভৰিতে। ছোৰ বিৰহৰ ছব ॥ গোধুলি আসম্ভ যিটো হাসি বংশী বাই। গোৰজে ৰক্তিত মুখ অলকে ভুকাই ৷ আমাৰ হবন্ত চিত্ত কটাক্ষ নিৰীক্ষি। জীবে'। কোনমতে সিটো কৃষ্ণক নেদেখি। এতেক বোলন্ত সবে আকুল বিবচে। कृताय विद्यांश विद्या भवीयक महर 1 এড়িলেক লাভ আভি ষত গোপনাৰী। গোবিন্দ মাধৱ বুলি কান্দে গেড়ি পাড়ি 🛭 धांबाध वक्टब नवनव नीव वावि । कुल नीम देशवा उत्तवि अवस्त सम्मनी । পৰম বিচৰল ভয়া মহা প্ৰেম ভাৱে। কুঞ কুঞ বুলি আভি কান্দে দীৰ্গ বাবে । এছিমতে কৰন্ত বিলাগ বিপৰীত। অঞ্ৰো চড়িলা ৰখে কৰি নিভাকৃতা 🛚 মন্দ্র আদি গোসগণে। শক্টত চড়ি। প্ৰম আটোপে চলে জর কৃষ্ণ ৰড়ি 🕯 সমান বর্গ সব গোপৰ কুমাৰ। বস্ত্ৰ অলম্বাৰে আতি তথা ৰাতিকাৰ 🗈 ৰখৰ ভুই পালে আসি ধৰিল বোগান। কান্দেঁ মকমকি গোপী ফুটে বেন প্রাণ 🗈 ভকতৰ বান্ধত্ব মাধ্যে দেখি ডঃখ। ৰথেতে পালটি ভৈল। গোপীৰ সমুৰ ।

দশম কক।

সদপ্র নর্মে চাই সবাকে। নিবাঁকি। জুৰাইল কিঞ্চিত চিত্ৰ কৃষ্ণ মুখ দেখি॥ উক্ষমুখে চাই সবে আছে বিদামান। কিবা পাওঁ প্ৰিয় মাধৱৰ সমিধান । প্রাণনাগে বুলিবস্ত আমাক আমাস। থিয় দিয়া আছে গোপীচয় চাৰি পাশ ॥ ভকতৰ শোকে কৃষ্ণ আকুল একান্ত। দুভবাকো সন্ধে। কৰাইল। চিত্ৰ শাস্ত্ৰ ॥ ভূমি সৰ সম প্রিয়ত্তম নাই আন। ভোষাসাৰ ডঃখ দেখি নসহয় প্ৰাণ ।। আসিবো অচিৰ কালে চাই মল-খেড়ি। যাওক পালটি স্থীস্ব মোক এড়ি । বচন অমৃতে গোপীগণ ভৈলা স্তন্ত । নিবাক্ষি থাকিল। প্ৰাণ গোপালৰ ৰণ । পাছে ভক্তকণে যাত্রা কবিলা মাধর। কৰে কৃষ্ণ-শুদ গায়। গোৱালে উৎসৱ ॥ বাৱে বীণা বেণু শব্ম শিক্ষাৰ নিলান। কংস বধিবকে কুল্ড কবিলা পয়ান। আতি চমৎকাৰে 6লি বাস্ত জগলাধ। চাই আছে গোপী নিৰস্তৰে তুলি মাৰ 🛭 कुक नर्ग वार नमन्त्रद किंछ हिन । ৰহিৱাহে সৰে যেন কাঠৰ পুতলী ঃ ধ্যক দণ্ড ৰখ খুলি দেখিলেক যানে। আছিলেক চাই আউৰ নসহয় প্ৰাণে ৷ নিবতিল হয়া পাছে কুফাড নৈৰাশ। হা কৃষ্ণ বুলি আতি কোকাৰে নিবাস ধ গোবিন্দৰ গাৱে গুণ হয়। লোকহীন । কুঞ্চৰ চৰণ মাত্ৰ চিন্তি বঞ্চে দিন। ভবিলেক গোপীসবে সংসাৰ সাক্ষাত। বোলা হৰি ছবি পালে পৰোক বিষাত । 99

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কল মধ্যত অকূষৰ ৰূপ দৰ্শন।

व्यवस्था विषय विषय विषय । তাৰিল চাৰি ঘোড়াক।

बाग्रुट्डा मध्यक, ट्वटण बाग्न बथ,

উঝাৰি পথ ধৃলাক 🛭

হড়হড়ি কৰি, বৰ চক্ৰ চলে,

মেহৰ হেন সন্থাদ।

গোৱাল সকলে, কৰে লয় কুকঃ,

्रवृतिहा आन्द्रक भाग ।

সমস্ত দিশৰ, পলার অনকল,

ন্তনিয়া ভাৰ শবদ।

পাছে কুফা ৰাম, অজুৰ সহিতে,

পাইল কালিকীৰ হুদ 🛭

ৰথৰ নামিয়া, বাম কৃষ্ণ পাঁল,

লল ব্যুনাৰ পাছে। বুক্তৰ ছয়োক, অনুসৰি ছুয়ো,

থাকিলা বধৰ কাছে 🛭

শক্তৰ পৰাৱে, শক্ৰে ছইহাখো,

থৈলন্ত ৰপত তুলি।

নামিলা বসুনা ্জলে দানপত্তি,

মই সন্ধা কৰে। বুলি **ঃ**

বিধিমতে স্থানি, নিম্ভিলা কলে,

ভণিবস্তু এর পাছে।

(मर्च मानगिं, **(मर्ड बाम कुक**,

ু ভূজাইয়ো অধিতে আছে 🛚

কানো তৈত ৰখে, নাহিকস্ত বুলি,

🝷 জনৰ উঠি সৰুৰে।

পূৰ্ববয়তে ৰসি, আছন্ত গোভাইছো,

्राचन्छ यथ **श्र**शस्य ॥

中國司 李明 |

তৈত মিছা মই, দেখিলে'। বুলিয়া,

ভূনাই বুড় দিল অংসি।

দেখন্ত অনন্ত, সহত্ৰেক শিৰে,

আছত অতি প্রকাশি ।

राकारनक कथा, सणि नष्ठ करन,

বেন স্বাদিত্যৰ পাল্ডি।

সহত্তেক শিৰে, বতুৰ কিবীটি,

वाकारवरक करन काखि ॥

বিচিত্ৰ পৰিত্ৰ, নীলৰৱে লেভে,

মৃণাক ধরল করে।

পৃষ্ণ সমে বেন, কৈলাস পর্বহের,

আছুৰ কণা উচ্চাই 🛚

সর্পৰ নায়কে, অনেক প্রণাদে,

েবঢ়িয়া মাথা দমাই।

পৰম আশ্চৰ্য্য, দেখিয়া অকুৰে

চাহন্ত চকু বলাই।

ভাষান কোলাড, দেখন্ত কুক্ক,

তকুনৱ বন খাব।

ভাতে দীত ৰত্ন, প্ৰকাশন্তে লাছে,

ত্রৈলোক্য নাহি উপাশ ৪

প্রসন্ন বদন,

क्षक्य अनुसं,

বেন পক্ষৰ পাসি।

অধৰ ৰাতুল, দল্ভ কুনা কঢ়ি,

্ভাতে মনোহৰ হাসি।

শোক্ষন নাসিকা, নির্মাল কলোল,

প্রকাশে অনকা গান্তি।•

শিবত মুকুট,

মকৰ কুণ্ডল,

कार्न क्लमन कान्ति ।

dist.

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

চাক চতুড়ুজ, আজামুণাখিত, কৃষণ কের্ব খলে।

শব্দ চক্ৰ গগা প্ৰক্ৰ হাভড, গিব্য বন্মাল। গলে ॥

কৰু-কঠ শোডে, কৌন্তও শ্বৰ্ণে, ৰচিত ৰকুৰ হাৰ।

শ্ৰীৰংস লক্ষ্মীৰ, ছটা উৰপ্ৰেন, মালা সম্ম মৃকুভাৰ ॥

ভিনি বেখা সমে, শোভিত উদৰ, কালৰ পত্ৰ আলয়।

কাজে নর গুণ, প্রয়ঞ্জীৰ নাজি, কোটি কাঞ্চি বন্নময় ॥

কুড়ি আঙ্গুলীত, বজুে বিৰচিত, সোণাৰ ঋাপ আঙ্গুলী।

চাক উক জামু, জকা যুগলক, দেশকে পৰ্ম তুপ্তি॥

পদ পদকৰ, পালি বেন জৈন চাক আসুনীৰ পাল্ডি।

ৰতুৰ উপণ্টি, আডি প্ৰকাশিত, অৰুণ নথৰ কান্তি ।

ৰহৰ নৃপূৰ, কুৰে ভাতে আডি, আৰক্ত পদতল।

ধ্যক্ষ বন্ধ প্ৰক্ৰ অকুশ, প্ৰকাশে চিহ্ন সকল ।

স্থানৰ প্ৰমুখ্যে, বড় পাৰিবদ,

* একা আদি যড় দেৱ।
মুনক প্ৰমুখ্যে, যড় প্ৰক, কৰি,

পড়ি পড়ি কৰে সেৱ ।

मभाग ऋका।

আছুন্ত উপাসি,

প্ৰহলাল নাৰ্থ,

প্রমুখো ভকভ্রে।

কেন দিবাৰণ,

্দেখি অক্তৰৰ,

মিলিল মহা বিশ্বর 🛭

আমাঠেৰ কৃষ্ণ,

अध्य मरस्यन,

আহানে কেন ক্ষার।

अहि युनि दोर्द,

স্বাত্তি প্রীতি পাই,

সিহৰাইল সৰ্বব গাৱ ৷

্রেম উপজ্বিল,

कारत अविक.

ধাৰায় লোডক কৰে।

कुक्छर क्यांगर्ड,

পড়ি দশুরতে,

আছিলা পাছে অক্রে ।

कवि देशमा जिला,

পড়ি পৃথিবীত,

भारत अभामिमा मार्थ।

কৰবোড়ে স্থাতি, বুলিৰে লাগিলা,

भारक अवसम बार्ड व

क्षना नर्ववस्त्रम्,

এড়া আন মন,

কুক্তৰ চৰিত্ৰ শুমি।

ছিয়ে ৰূপ ধৰি, বোলা হৰি হৰি,

ভবিষা ভেৰে আপুনি **৷**

অক্ৰ কৰ্তৃক ভগৱন্তৰ স্তৃতি। কৰন্ত অক্ৰৰে হুতি গদ গদ বাক। ছে কৃষ্ণ কৃষ্ণ মই প্রণামো ভোমক । ল্পানিলে। স্বসত হেতু তুমি নাৰারণ। ষাৰ নাক্তি পল্লে জৈলা জক্ষা উত্তৰ্গন ॥ বঙ পঞ্চ ভূত দেব ইন্দ্রির প্রখ্যাত। ভোমাৰ মূৰ্ত্তিত হল্ডে সৰ ভৈল জাত ।

ক্ষমীতা সাহিত্যৰ চানেকি।

ভথালি ভোমাৰ ৰূপ নজানত কেত্ৰ। ইটো জড় জগত চৈডক্স তুমি দেৱ গ ব্ৰহ্মাৰো কৰিলা কন্যা মায়াৰ গুণত। নিপ্ত'ণ ৰূপক আবে জানিব কিম্ছ 🛭 যন্ত বন্ধ একোৱে নজানে আপোনাক। শ্রীর জড়কোসে জানে নজানে আন্তাক । ভোমাকেলে বেংলে জানি-এক নিবছণ। সাংখ্য মতে বোলে তুমি প্রকৃতি পুক্র 🛊 ক্তৰতৰ মতে তুমি পৰম ঈশব। মতি জেদে তোমাকেলে পূচ্ছে নিৰম্ভৰ ।। ইন্দ্ৰ চক্ৰ বায়ু বুলি পুৰু যভ দেৱ। ভাৰ অন্তৰ্য্যামী ভূমি বিনে নাহি কেই। সর্ববন্ধেরময় ভূমি বচন নলড়ে। বেন বড় নদী মানে সাগৰড় পড়ে॥ প্রথামো ভোমাক কৃষ্ণ ভূমি নিভা 🐠 । সমস্তবে আত্মা তুমি সাক্ষী সর্ববজান ॥ ষ্ড জুৰাজুৰ নৰ স্থাবৰ জগত। প্রান্তর্য ভোমাবেলে মারাব পাণত ॥ ৰ্ক্স কৈন লিখ দিশ বিদিশ এরণ। সুগ্য বাৰ চকু জৈল মুখ হতাপন । মেষ জৈল কেল কুন্দি সগত সাগৰ। জৈল বাৰ বাহু দিগপাল পুৰন্দৰ । লোম জৈল বুক্ষতর বাছু গঞ্চ প্রাণ। পৰ্বতে সমস্য ঋদ্ধি বাহাৰ নিৰ্মাণ ॥ ৰাত্ৰি দিনে নিমেৰ প্ৰজেশ জল বাৰ । दृष्टि-अन टेडन वीया विवार टामान । লোক সৰ অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড কোটি কোটি। কুৰে প্ৰভু তোমাৰ কোমৰ গুড়ি গুড়ি। ডথক ফলৰ ভিতৰৰ বেন সশ । এতেকে নজানে ৰূপ সংখ্য থাৱে বৰ 🛭

দশ্ম ক্রা

নলো মহা মংখ্য প্ৰেলয়ৰ জনচৰ। महा कृषाक्षी भूरते धरिला मन्दर a শৃকৰ আকাৰে প্ৰস্তু উন্ধাৰিক। ভূমি। ক্ষকত পালক প্ৰান্ত নৰসিংহ ভূমি n ক্রৈলোকা আজি থিলা চুমি সি বামন। প্ৰশামো পৰভৰাম ক্ষতিয় উচ্চয় 🗈 ন্মে। শ্ৰীবাম বাৱণৰ অস্তকাৰী। न्द्रमा अञ्चरमञ्जनमा नाम कलकानी ॥ প্রণামে প্রভান্থ প্রভু ভূমি অনিকন্ধ वानहरमाहन जूपि सर्वजान पूच । মেছ উচ্ছাদক ভূমি ককি অৱভাৰ। ভোমাৰ চৰণে কোটে শত নমকাৰ ॥ ভোমাৰ মায়াত সৰ্বকোক ভৈল ভৰ। কৰ্মপূপে ভ্ৰমি মৰে কৰে কংশাম। মই মহা মৃত্যতি একোথে নজানে।। কথ সম পুত্র ভাষ্য অংকে কুখ মানো h দ্বৰ্গ-প্ৰথ নিভা বুলি কৰে। কৰ্ম থোৰ। ছড় শৰীৰত অহং বৃদ্ধি ভৈল মোৰ । চুঃখমর গৃহবাসে ভৈল ভ্রম চিও। কিনো অধ্যৰ মোৰ বৃদ্ধি বিপৰীত ॥ অধ্যান আকাৰে বন্ধ কৰিলে আমাক। ভূমি প্রিয় আন্ধা নাথ নজানো ভোমাক। ভোষাক মশাই পুত্ৰ ভাৰ্ম্য বুলি মৰে।। গুটায়ো কুবুদ্ধি বনু চৰণক খৰো। कानिएम्। जानादका भन्ने निसंसिद्ध मन । ভোমাৰ চৰণে আবে লৈলেটো পৰৰ॥ কৰিয়ে। আপুনি প্ৰভূ পাতকীৰ গতি। ভোষাৰ সে কমু গ্ৰহে হোৱে ইটো মতি। ছৈব বি জন্মত হোৰ সংসাৰ নিস্তাৰ। লৱে ভক্তৰ লক্ষ্ৰ ভেবেলে ভেমোৰ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভেবেসে কৰিবে পাৰে আৰণ কীন্তন। তথু কুপাতেলে সিন্ধে সৰ প্রয়োজন। এই বুলি চৰণত পড়িলা অকুৰ ৷ প্ৰণামো জগত নাথ কৰ। ছংখ দূৰ 🛭 বিজ্ঞান মুক্তি জগতৰ অন্তৰ্গামী। **জার জ্থ-চুঃখ-দ্রে। ভূমি সব স্বামী** ॥ নমো পৰিপূৰ্ণ প্ৰহা অনন্ত শক্তি। **জন্মে জন্মে ওধু পারে থাকোক ভকতি** । দ্ৰাহি ক্ৰাহি ক্লফ কৰা মোৰ যোহ দূৰ। এছি বুলি পাতে পড়ি কান্দস্ত অজুৰ 🛭 পাছে কৃষ্ণ একো তাক নিমি সমিধান। ৰূপ দেখাই ভৈলন্ম আগতে **অন্ত**ৰ্জান চ উঠিল। জনৰ পৰা পাছে দানপতি। চড়িকা ৰথত কৰি কৃতা সমাপ্তি। ডাৰুশ্ব ব্যেড়াক হয়। পৰম বিশ্বর। হাসির৷ পুছস্ত পাছে কুঞ কুপামর 🖟 কৈত কিবা আবে পূড়া দেখিলা ঋষু উ সমূৰে কচিও কথা গান্দিনীৰ সুত। হেন শুনি অকুখে বুলিলা বাক্য পাছে। সমস্ত অনুভ প্রাভূ ভোমাতেরে আছে । মোক দেখা দিলা ভূমি কগভ-আধাৰ। স্বাদ্ধত দেখিৰে আৰো থাকিল কি আৰু । এহি বুলি বীৰে খাৰে বীৰে ডাকে বৰ। বথা চমুকৰি ধৰি মধুৰাৰ পথ । পথতে পথুকে খাম মাধৱক দেখি। অনেক মৃত্তিক চাতে নয়নে নিৰীকি 🗈 যেহি অক্সে পড়ে দৃষ্টি নপালটে পুন্ম। প্ৰেম পৰশিয়া ৰোমাঞ্চিত হোৱে তমু ॥ নয়নৰ কৰে নীৰ নগতে তৃপিতি। মিনে মহোৎসর নভাবর আন ভিডি।

原門町 存在 1

ত্ৰীকৃষ্ণ বলভদ্ৰ মধুৰা প্ৰৱেশ। এহি মতে বাম কুফু আনলে বাহতে। মগুৰাৰ সমীপক পাইলস্ত দিনাত্তে ৮ এক আদি সোপগণ আগ হয়। বাই। बहिबाह्य बाम माध्दक वाहे छाएँ । ভেসদে স্কিতে গৈয়া কয়া এক ঠাই। ৰথৰ নামিল। ৰাম কৃষ্ণ ভূয়ো ভাই ॥ ক্ষক্ৰৰ হাতে খৰি পৰম বিনয়। বুলিলার। হাসি পাছে কুফা কুপাময়। নগৰৰ উপৰন ধান অশুপাম। कामि अर करना ঐट्ड करनक निद्धाम । ৰণ কৈথা আগ হয়৷ চলিয়োক ঘৰ ৷ পাতে সে পলিৱে। আমি মধুবা নগৰ ॥ বুলিলা অঞ্ৰ পাছে কৰি প্ৰণিশাত। ভোমাক এড়িয়া নপশিবো মধুৰাভ । গুচক পরিত্র মোৰ কৰা মণজাগ। কৰিখে উচিত শুই ভকতক ভাগি। গোলগণ সমে আসিয়োক দুয়ো ভাই। পাদণ্লা পড়িয়া পরি ন হোক ঠাই : এছি পদ-জল শিৰে ধৰি দৈতাপতি। লভিলা ঐশুৰ্যা পাইলা ভকতৰ **গতি** 🕫 এছি চৰণতে গলা ক্যা উভপতি। কৰিলন্ত ভগতক পঠিত্ৰ সম্পতি । পালেদক বুলি শিহৰ লৈলা হৰে পাই। সাকলিকো জন্ম মঞে চৰণ ধুৱাই 🛭 ভীৰ্মতে। অধিক আজি কোক মেৰি ধনি। সবংশে কৰিৱে৷ ভযু পাদোদকে স্নান 🛭 হুয়োক প্রসন্ন দের দের ক্রমপ্রাথ। এতেক প্রসাদ দিয়া নামা দমাই মাগ।

অসমার। সাহিত্যে চার্নেকি।

গোবিক্ষে বোলন্ত ডাঙ্ক শুনিয়োক ভাত। আজি আউৰ আমাক নকৰা উভপাভ ॥ বছুকুল কণ্টকথ ব্ধিয়া কংসক। লোভায়ে। ৰঙক্তে বাইকো ভোমাৰ সুক্ত ॥ অনন্তৰে লামপতি কুফাৰ বচ্চে। মধুৰাত প্ৰবেশিল অসম্ভোব মনে 🛭 কুম্ব আসিধাৰ কথা কলিয়া কংস্ত। মেলানি মাগিয়া গৈয়া পাকিলা গুৰুত 🛭 অঞুষক পঠায়া গৃহক আগ কৰি। লৈয়। গোপগণ সচে ৰচে ৰাম হৰি॥ পৰম উৎশুকে প্ৰৱেশিলা মণুৰাত। সিটে। বিভোগন পুৰী দেখিলা সাক্ষাত ॥ ফটিকে গঠিত পুৰ ধাৰ কুই খাউ। লগাই আছে ভ্ৰণৰ বৃষ্ণ কপাট 🛭 হেমমর ভোষণ চিবলে অলক্ষত। চতুষ্ঠিতি গড়খাই দেখি ভৱ স্ঠীত । বন্ধবিধ উদ্ধান শোভিত কাছে। भारते असे असे असे असे बारक । ফটিকৰ বাৰ কেম কুন্দকণ জালৈ। ছাগুৰু খুগৰ ধুম বঝাই বোস্বালে। ফটিকৰ লুদ্ধে গৃহসত আছে ধৰি। কণকৰ কান্দ্ৰি প্ৰবালৰ পাটপৰি॥ হীৰা মৰকত বড়ে বঞ্চে ঠাৱে ঠাৱে। লোভা কৰে পাৰাৱত ময়ুবৰ বাৱে **।** চিৰল কাৰিয়া ধাজ দণ্ড আছে ভূলি। সাঞ্জি মাঞ্জি বাজপথ চৌপত্য পদূলি 🛭 প্ৰতি ধাৰে গুই পাশে দেখি ফট **ক**ট। স্তভুলৰ ওপৰে প্ৰকাশে পূৰ্ণ ঘট॥ মূৰ্বাক্ষত দৰি চাক চক্ষনে ৰচিত। গলত পুস্পৰ মালা চিৰলে লোভিত।

平岡湖 羽橋 |

মুখত পরুর ফল খোভা কৰে কাডি স্বৰ্থৰ সম্ভাৱ স্বতৰ মলে বাতি ॥ মালিপনে লিপিল বিভিত্র বস্ত স্থলী। চৰে সংম অভি পুতি ভান্ধল কমলী # পভাক। চিৰলচয় ৰচ্ছে শাৰী শাৰী। ন্যু জলকাৰে ৰভি ফুৰে মত নাৰী 🛊 **्यकि मिणि ठाउँ ८यम जुगाव अ**वित्त । প্রকাশন্তে আছে বেন ডুভি **সম্ভা**রতী । ছেন নগৰত পৰি সোপগণ সচ্ছে। ৰাজ-পণে চলি যানুবান কৃষ্ণ ৰজে। ৰাম কুকা আসংস্থ লোভৰ গলা ৰায়। শুনি নৰ নাৰীৰ মিলিল মহোৎসৱ ॥ ৰঝাই লৱৰ্ত্যে আপেৱেখে আনক্ষত চুক্তে চাতিবাক লাগি গৃহ ওপৰত। কুকাক দেখিৰে আতি উত্তাৱল চিন্ত। পিছে বস্তু অল্যাৰ কৰি বিপৰীত । কণ্ঠত মুকুট ককালত লাভদৰি। মঙ্গুলিত উষ্ণিট কেযুৰে ৰঞ্জে জৰি ॥ এक कर्र कुछन कक्षा এक कर्रा আমে বিমোছিত হয়া ৰজো নসকৰে 🗈 অঞ্চল ৰঞ্জিল মাত্ৰ এগোটা লোচন। বঞ্চাই লৱড়ন্তে কড়ে৷ তেজিয়া ভোজন 🛭 कट्डा कुड़ कवारे धवि व्यक्ति नदीत्यः नकवित क्षान करना टेनन देवग्रा भिरव ॥ পিক্ষিণ নৃপুৰ মাত্ৰ কলে। এক পাৱে। কুষ্ণক দেখিতে বঝাই বিমোহিত ভারে। কতে। কৃষ্ণ আহিবাৰ গুনি মন ভুষ্টি। দিলেক গৱড় যুমটৰ পৰা উঠি॥ লোলকে বসন বেশ নসম্বৰে কেশ। কৈবা কৃষ্ণ বুলি চেঞায় বাতুলৰ বেল ৪

多多

অসমীরা সাহিত্যে চানেকি।

আছিল পীয়ন্ত্রে গুন শিশ্বকো এডিল ক্ষমক দেখিৰে লাগি গৃহত চড়িল। ক্ষাজ্মে নাৰী সৰে মহা প্ৰেম ভাৱে। এক দৃষ্টি কবি বাম মাধ্রক চাতে 🗈 মধুৰ মৃত্তিক দেখি নভাবর আন। অমূত পড়িয়া যেন জুড়ায় উ**ন্ন** প্রাণ ॥ ৰূপৰ সম্পত্তি দেখি চিত্ত হয়। ভোল। চতুভিতি কৰে জয় জয় কৃষ্ণ ৰোল 🛭 কুকাৰ কিছবে কৰে গুনা সভাসদ। পাপৰ দাচক মহাভাগৱত পদ 🛭 কুসঃৰ পৰম লীলা সংসাৰতে সাৰ। এছিলে কৰিবে কলে মদীত মিস্তাৰ 🛭 এড়িল। পুলিবাঁ কুফে ধর্ম্ম-জান লট। रेगला रेवक्केक क्षेत्र नाम छन पर । ্যন গভি পাত্তে পূনের কুষা দৰশনে। পায়ে আবে ভাঙোধিক কলিভ কীর্নুন 🛚 কাপোনাৰ হিত ডিগু। তেকি খান কাম। নেড়িবা মুখত ৰাম কৃষ্ণ হৰি নাম ॥ যদি নাম প্ৰবাচাৰ চণ্ডালে। উচ্চৰে। ভাছাৰো ভেখনে সংস্থাৰৰ বন্ধ হৰে চ গীত। ভাগৱত ইটো লাক্সৰ সন্মত। কুষ্ণ সে পৰম দেৱ জানা দৰি ভৱ 🛭 প্ৰম বৃহত্ত ধৰ্ম কুজ-গুণ-নাম। ক্ষেন জানি বোল। নিৰস্তুৰে ৰাম ৰাম 🛊

নিগদভি শুক

শুনা শৰীক্ষিত

বেন কথা আতপ্ৰ।

কুষ্ণক নিৰ্ভাক্তি

नाबी मव जारह

চৰিয়া গৃহ ওপৰ 🛊

무박무 정책 1

সুনাসিক৷ মুখ জলকে আকৃত

্বের শুরাম থক্ত কোব ।

নেত্ৰ ভৃত্ন তৰি পীয়ন্তে পৰম

া মনত মিলে সম্ভোব ।

বেহি খেহি অঙ্গে সৈয়া দৃষ্টি পড়ে

ভাতে লাগে বেন খানি ৷

মানুত পড়িয়া বেন জুড়াই আগে

उन्न मन कीश द्यान ह

মধুৰা নাৰীৰ

কিনে৷ ভংগোদয়

্মিলিলেক মহা ভাগ।

দেরবো দুল্লভি বিটো কুণা ভাক

হাত্তে পাইলেক লাগ ।

মাজ-পথে চলি নান্ত গল সভি

नीलार्ज्ञ बाय यावद ।

স্মস্ট নাৰীৰ

अस् समूनव

্বঢ়ারা মহা উৎসর।

হসিত্বশ্বে

ज्ञासक विद्या

करोदक करका ठाव्य ।

ভাসভাৰ দন কমল নয়ন

्रविमा कृत्या अकारन्तु ।

ধাৰ ৰূপ গুণ

বিক্ৰম কথাক

প্রত্তপে আছিলে শুনি।

ভেনব কৃষ্ণক

. প্রভাকে দেখয়

নয়ন ভবি আপুনি।

कुकान करोहक

অমৃত সিকিব

পাইল সূৰে মহামান। *

নধুনৰ প্ৰথ

আনন্দ মৃত্তিক

क्रमाय कविल शान ॥

8×

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

প্ৰথ প্ৰেম্ভ মনে আনিজিল আনম্মে ভাৱিল চিত্ত।

নেত্ৰৰ লোভক থাৰে বহি খাচ ভমু ভৈল ৰোমাঞ্চিত ৰ

এড়াইল কুকঃৰ নিমিতে হড়েক আছিল মনত ভাপ।

চৰণ পৰজ প্ৰিলেক বনে ভেজিয়া কাম কালাপ ॥

কডকণ মানে কাছিলেক চিন্তি চৰণত চিন্ত দিয়া।

কৃষ্ণ দশলনে সংক্রম সংক্রম সংক্রম সংক্রম সংক্রম সংক্রম সংক্রম স

ञीकि-श्रकृत पुत्र भन्न देवन मधुक-नात्रनी वर्छ ।

আঞ্চলি জৰিয়। কুন্তম বৰিবে গৰিবে কুজ-শিৰভ ।

কতো করে নাবী সম্বোধি কছর বাদ সাধরক চাই। •

গোপী সৰ সম ভাগাৱতী আউৰ ই তিনি লোকত নাই॥

পূৰ্বৰ কলে নিটে। ত্ৰজ বলো আছে কভনো তথ আচৰি।

গোজাইৰো প্ৰশাৰ বিষয় পদ্মক গোজাইৰো প্ৰশাৰ গোজাইৰো প্ৰশাৰ

এই পাদ পথা ন্তনত অৰ্গির। এড়াইল সংসাৰ-ভাগ ॥

- 近年18日 78年1

কাৰেক নগাইলে প্ৰেম ওপজা

অনুবাংগ গারে গুণ।

সার্থক জনম কভিকেক গোণী

সধী সৰ শুন শুন।

হেন সন্ধাৰণ কৰে নাৰীগণে

আনক্ষে কৃষ্ণক চাই।

গঞ্জ গতি লালা স্বাহ্ম লাগে চলি

ৰক্ষে যান্ত বছৰটো 🛊

দৰি চুৰ্বনক্ষত নানা উপায়ন

কুন্তুম চন্দন গঙ্গে।

পদূলি পদূলি বিজ্ঞাণে পুরে

कुक्तक भर्। टाटर्क ॥

একাদশ কর।

ভূপড়ি।

নিগদত্তি শুকে

কথা জনন্তুৰে

ভনা মৃপ ধরীক্ষিত।

প্ৰথ ভাৰত

উন্ধান বৃদ্ধিলা

কুকাৰ সৱ ইন্সিড।

দেখি বিমক্তল

আঞ্জিল ন্

মাধরৰ ভক্তি কাব।

কুলক সংহাৰি

देवकृरके हिलाद

এড়িৰে দাৰকা ৰাজ ।

হা কৃষ্ণ স্বামী বোলস্তে লোডক

নয়নৰ পৰা পৰে।

শৰ)ৰত শোক অগনি উধারে

ब्राम्य बहा हर्ष्य हर्ष ।

অস্থায় সাহিত্যৰ চাৰেকি । 4 =

ত্যক্ষিয়া নিখাস চাপিলন্ত পাশ

সন্তাপে আকুল ভার।

বিৰল খানত পৰি প্ৰাণমিকা

িশিৰে পৰশিয়া পাৱ ॥

কুষ্ণৰ বিয়োগে

অগৰি উধাই

জনর দগধ কৰে ৷

শোকে মকমকি

करणु क्रमान

नवन्य नीय वार्य ।

কভক্ষণে আসি মুখ মুছি পাছে

উঠিল মমার মাথ।

কুডাঞ্জি কৰি বুলিবে লাগিলা

লোকে গদ গদ মাত #

বংশক সংহৰি এড়ি ভূমি ভূমি

্বাবে জানিলে হৈ। কাষি।

ঞ্ৰি দাপ বাণ 💎

খুখা নকবিলা

িলি হৈতৃ ভগত বামী 🛭

ভোমাৰ চৰণ নেবেখি ক্ষণেকে

্পাকিবে নোৱাৰে। ছবি।

ভূমি এড়িলতে 💮 ভাৰি প্ৰাণ প্ৰভূ

অৱ**ভ্যে বাইব মৰি** ৪

ভূমি ভপ পুণা তুমি বিবে পুৱা

দেখো ইডো ব্রিঞ্চগত।

কাপূৰ্ণ্য দে কৰে। চৰণত ধৰো

নিওক মোক গগত ।

ভোষাৰ চৰণ প্ৰজাত

কভো পুণ্যে পালে দাগ ।

বাগ কগমাখ নকৰা জনাথ

ভক্তক পৰিস্থাস ।

একদিশ ক্ষা।

সমাকো অমৃত ভোষাৰ চৰিত

ন্তনে মাত্ৰ বিজে নৰে।

পায়! প্রেম ভার নেৰে তছু পার

বিবয়ক পৰিচৰে 🛭

শয়নে ভোজনে আন গোপা স্থানে

সদা সেৱা কৰোঁ আমি।

ভোমাক নেদেখি বাখি প্ৰাণ প্ৰাস্

কি মতে বঞ্চিব সামী।

মই পিকু চাৰ

ৰন্ত্ৰ জলকাৰ

ভোমাৰ উচ্ছিন্ট ৰায়া।

' দুমায় আটো চিত্ত ইতো বিপৰীত

ভবিৰে। চুক্তৰ মংলা ॥

চ্চানীগণ কুৰে ইক্সিয়ক দশি

কাম ক্রোথ মোহ জিনি।

বিজে বন্ধ পদ পায়া প্রান্ত পুসু

্ ভাহাতে কাছে বিদিনি 🛭

আমি মহামুঢ় গৃহ ধাসী কুৰে

সঙ্গ লৈৱা ভৰতৰ।

ভোষাৰ চৰিত্ৰ কথা শুনিলাতে

ভবিৰোঁ মাকা ছুন্তৰ।

ভযু পাৰ পৰা কদলে ধৰিয়া

গাবে গুণ নাম গীড়।

এতেকে মুক্তি কপ্রাদে পার

হেনগে কাছিল চিড 🗈

চৰণ ছত্তৰ ছায়া সেৱে বিভো

সিভো এবে ইভো ভাগ। "

হেন পার এড়ি স্থাকে নিজীর

नक्ष निष्ठ स्थाक वर्^क ॥

42

জনমীরা সাহিত্যৰ চারেকি।

সতে পৰিচৰি চৰণত ৰবি ভোষাক কৰিলো সাব। ভূমি এড়িসাত হে বন্ধু মাধৱ

मिनदे**क रण्टला काकार ।**

ৰে প্ৰাণনাথ নকৰা জনাথ

नरम् भरमी दश्य कृति ।

ভোষাৰ বিজোগ প্ৰাণ থাবে'। কিক দেখা মোক মাৰে পুৰি ॥

ত্ৰতি বুলিনাৰ উদ্ধান সমূহ আভি প্ৰেথ অনুবাদে।

জনেক কাতৰ কৰিয়া কান্সব্ধ । পৰিয়া কৃষ্ণৰ জাগে ॥

সমূনৰ নীৰ ধাৰাগে বৰণ শোকতে আকৃল কার ।

কতত কাকৃতি কৰিয়া কালালু ধৰিয়া কৃষ্ণৰ পাত্ত ভ

ট জেন কৰণ চৰণ ছুখানি ভাজি বাব কেন সভে ।

মাধর বাছর নথাব। সমূলি নিহেরক মোক লগতে ঃ

এই বুলি পারে পবিতা কান্ধন্ত জনেক কাকণা ভারে।

হল্যে হিন্দ ভূথে কেখনে আন্ধাৰ চেতন নাহিক সায়ে ঃ

ভক্তৰ চুঃখ ্ৰেখি জগরন্ধ

देशमञ्ज दनक नक्तम ।

অসংস্থাৰে কিছু চপৰাই যাথ সংস্থাতি মুখ কমল ৫

近年第十二年 |

শুনা নৰ লোক সম্প্ৰৰ শোক

(प्रणा द्वार दक्त प्रकार

ধন জন বত জীৱন বৌৱন

জনো সংব কল্যবন্ত ভ

পুরে পৰিবাৰ স্বেও স্বস্থ

নাউক টাউক বাবা।

ক্ষণেকে থাকিয়া ক্ষণেকে ক্ষরের

সংস্কৃত্য কৰা জীৱা ৪

কৈতিক্ষণে পৰে ইচেচা নৰ চন্দু

জীৱন ভলৰ বেখা।

সমূহৰ ভজিহো কুঞ্চৰ চৰণ

প্ৰণ একু নেমেশা চ

(मरह टीर्स्थ माक, क्राविट्य स्माहास्य

লাভৰতে গৈলা ভল।

হৰি নামে পালে ডিলেকে উভাবে

কেণা জকতিৰ বল চ

দুৰাচাৰ বহি

হৰি নাম লৱে

সিও শুদ্ধ হয়ে আতি।

ছবিক লবণে জৱে এক থানি

ৰজ্ঞ ৰে উত্তৰ জাতি ।

বিষয়ৰ সোৰে বাখিৰে নোভাবে

ন্তৰ্ভতি পাতৰ হবে।

মাছেক উত্তৰ কৰা

সাহাক কৰত তবে 🕯

ক্ষতিৰ দেখি আৰুগ্য সহিমা

বৈলক্ত কৃষ্ণ বিশ্বর ।

হেন জানি সৰে ভবিষ নামক

তেজিতে। সৰে সংশয় ।

es শস্মীয়া সাহিভাৰ চানেকি।

দেৱৰ প্ৰম

जेलव भाषत

ধশুৰ ঈশৰ নাম। ভাৰত বিশাস

কৰি নিৰম্বৰ

ভাকি বোলা বাম বাম ।

প্ল

নিগদতি শুকে আবে শুনা নৰেশৰ। ভক্তৰ সন্থাপ দেখিয়া দামোদৰ u **डिलागु व्याकृत कृष्य भगाउ क्षेत्र ।** ক্ষল নতুন ভৰি বহুত্ব লেছেক 🛭 শীত বঙ্গে মুদ্ধ মুখ ডাজিয়া নিখাল। ক্ষেছে উদ্ধান ধৰি বুলিলা আখাস। শুভাজি চিন্তু। চিত্ত স্থিৰ কৰা মহালয়। उपू दृःथ (पर्शि मधि नम्ह कत्र । স্বৰূপে জানিল। ভূমি আমাৰ স্থাসয়। ৰ-পক সংহৰি এবে চলিবোঁ নিশ্চয় ॥ সাধিলো উদ্ধর দেরভার যত কাঞ্চ। নথাকিবে। ইথানত তেমোত কি ধাঞ্চ॥ থাৰকা নগৰী সাগৰত বাবেতল ৷ মই গৈলে লোকত মিলিবে অমঙ্গল 🛭 পাড়িৰে দুৰ্জন কলি গুচিৰে আচাৰ। হবে অধন্মত **বতি সকল প্র**জাৰ 🗈 ভূমি আমি ভূছো গৈলে মিলেৰে অনৰ্থ। শুপ্ত হউবে জ্ঞান ইতে। ভক্তিৰ পৰ ॥ অধ্যে পীডিবে লোক বাবে কাধোগতি। জকতিক ৰাখি তুমি থাকা মহামতি 🛭 মোহোৰ কল ইত্যে নছাৰিবা ভূমি। শ্ৰৱণ কাৰ্দ্ৰন প্ৰবৰ্ত্তায় খাকা ভূমি ।

একাদশ স্বন্ধ ।

ভক্তি মটেলে ভূমি বার ৰসাজন। মোৰ আজা পালি কহিওক মহাবল # কিন্তু এতে নাগাকিব। কহিলো প্রকটি। মোভ চিত্ৰ দিয়া ফুৰা পৃথিবী পৰ্যাটি । হত লেখা সৰ মায়াময় কথসম। হৰিময় দেখি দৃথ কৰা মতিজ্ঞ । জ্ঞান কৰ্ম্ম ডকচি কহিলো কৰি ভেদ। ভক্তি প্ৰম প্ৰ দিলে। প্ৰিছেদ ॥ মহিকে উদ্তম গতি ভকতিত পৰে। নিষ্ট কৰে। ভক্তিত মোকে বভাক্ৰে । হে প্রাণ নাগ মোক করিয়ো বৃষ্ণাই। ঋষি সকলৰ কিন্তু এক মতি নাই 🛭 কেৰে। বলে কৰ্মে কেছ বলে ভ্যানগতি। তোমাৰ সন্মত পথ প্ৰম ভক্তি। একে বেদ বাত্য কিছু মতি ভৈলা ভেল। কিছাৰৰ কেশত সংশয় কৰা ছেল ৷ অনাদি উত্থৰ ভূমি সিত্ত সৰ্বাঞ্চান। পৰিছেদ দাতা তুমি বিনে নাহি আন । মাধ্যে বোলন্ত দখি শুনিও সিদ্ধান্ত। ভূমি মোৰ মহা মিত্ৰ ভক্ত একান্ত ॥ পূর্বের প্রেলয়ত মইট ভৈলা বেদ বাণী। করিলো একাত অথি উদ্ধবিয়া সানি । ৰেদ যেন করে জাক শুনা প্রাণ সুধি। মায়ামর দেৱ ধর্ম্ম সবাক উপেক্ষি 🛭 কেরলে আমাত মাত্র লৈয়েক শ্ৰণ। হবে কৰা মল ভাকি ভেবেদে প্ৰসন । মঞি বিনে বেদে কিছু আন নৱাখানে। চাৰিও বেদৰ ভব্ব অৰ্থ এবি মানে চ মনত প্রথমে বৃক্তি কহিলা হবিবি। পাছে জানিশন্ত বেদ সবে সপ্ত ঋষি ॥

অসমীয়ে সাহিত্যৰ চাৰেকি 1

ভাত পাছে পালে স্বাহ্ব সিদ্ধ নাম। অনস্তুৰে বেলক মনুদ্রো পাইলা লাগ 🛦 থাৰ বেন দত্তি কছে বেদক বাখ্যান। নিজ লও্ড ডক্তিক ভাজি বুঝে আন ঃ কেকো বলো বেদে করে বন্ধ জন্তদান। কড়ো বলে কুন্ত দেৱ পূকা ভার্থস্থান 🛊 क्रिका बर्ग (वर्ग करह छ्डान्टडरम गडि। গুণৰ ইচ্ছাতে বুঝে বাৰ যেন মতি 🛦 কভো মন্দমতি শাল্ল নকৰে বিচাৰ। কৰে ধৰ্মা কথা পূৰ্বৰ পুক্ৰ আচাৰ 🛊 লয়ে কলে। তাক এৰি পাবন্ধৰ মতি। যায় লোক নগাৱে অধর্ম্ম ক্রোগভি ॥ বছাৰে কৰ্ম্মক শোক চঃৰ প্ৰতি দিলে। জ্ঞানতো নাহিকে গতি প্ৰকৃতি বিহুৰে 🛭 আনে ৰন্ধানর ইতে। বেচৰ বিচাৰ। এতেকে ভক্তি পথ সকলি আমাৰ 🛚 শুক্ত জনৰ বেন ক্লখ বিপৰীত। স্বপ্নতো নেদেখে তাক কন্মী কলচিত । পাইলে মেক মনত সংস্থায় অসহিস। ভকতৰ মুখ সখি মর দলো দিশ। ফানি মোক ভকত সকলে দেখে মিছা। ইক্র অক্স পদক নকৰে মনে উছে। » মুকুতি পৰম পদ ভাত এতে দায়। মর বিলে ভকতৰ প্রার আহ নাই 🤉 खमा क्व ट्रेका उर्फ लक्बी (क्षित्र मात्रा । পৰম স্থূন্দৰ ইতো দেখা মোৰ মায়া। অধিক নজাত তুমি প্রাণ গ্রেয়তম। নাত্রি আন বাজার উদ্ভৱ তুমি সম 🛭 ভকতেলে ভানা সোৰ প্ৰথ বাগৱে। क्रकत समय भाग प्रकार जेका ।

迫李符甲 容集 |

ময় বিৰে ভক্তে নিচিক্তে কিছু ভাৰে। ময়ে ভক্তক বিলে নজালোছো সাম 🗈 ভক্ত সমান সগি মোৰ কোন আছে। মঞি মহাভকতৰ ফুৰো। পাছে পাছে। মোৰ উদৰত আছে একাও খড়েক। ন্তক ভৰ ধূল্য পৰি পৱিত্ৰ প্ৰচেধক । এমত জন্তুৰ কথা থাকোক সম্প্ৰতি। উপ্তথ ভাক্তৰ কথা প্ৰনা মহামতি ॥ ट्लाट्ड ट्याट्ड काट्य ट्रकाट्य विषय काटकान নোডোরট মোৰ ভকতক একে। দোৰ গ স্মার্থ ভকতি আতি একোরে নচারে। ক্তকত পালন্ত পুত্ৰক বেন মারে।। ভক্তিৰ মহিমাক কচি নপাওঁ সীমা। ওক্তিৰ ভালা স্থি জংশ6না মহিমা । কৰে মোভ ভক্তি বছপি চুষ্ট চিতে। দ্ৰুগৰ পুদ্ৰক ভাৰ ভথাপি ভৰিতে। একেন্ত্রে নাবাবে পাপ পুণা যত আছে । কেন মহা বহি কাচা শুপান নবাচে। আন কৃত্ৰ দেৱতাত বদি নেদেমতি। মহা দুৰাটাৰ কৰে আমাত ভক্তি 🛭 কেছিলে প্ৰম সামূ জানা মহালয়। বিকেতু আমকে মাত্র কৰিলে নিশ্চয় 🛭 এতেকে নোহোৱে পাপ পুণা কলেৱৰ। পৰ্ম মুকুতি পাত্ৰ হতে সিজে নৰ চ কুডকী পঁড়িতে যদি নমানন্ত আক চোল কোবাই উদ্ধ বাদ্ধ থাওক ভাৰ বাক্। মুৰাটাৰো ভৰে আতি ইতে। কোন চিত্ৰ চণ্ডালকো কৰে খেৰে ভকতি পৱিত্ৰ। চাৰিয়ো বেদেৰ তক কবিয়া নিশ্চয়। অৰ্জুনত গীভাত কহিলা কৃপাময় ।

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভূপ জপ সন্নাস প্ৰথ মহালাৰে। নপারে অমাক সুখি বোগ মহা ভানে ॥ কেৱলে ভক্তি একে মোক কৰে বশু। কহিলে। উদ্ধন্ত ইতো ভোমাত ৰহস্ত । জগভৰ ধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম কৰোক সকলে। মোক আয়া বুলি বদি ছাবে যোগ বলে। ভগাপি পরিত্র ভাষ নহে ভমু চিন্ত। নেৰাই মৃত্যু কয় জানি কল্মিন কদাচিত। প্ৰেম ভকতিৰ চিহু গুনিয়ো উত্তৰে। হৰি হবি বোলন্তে লোডক বাৰ কৰে 🛊 মোৰ ৰুণা শুনত্তে শৰীৰ ৰোমাঞ্চিত। কানা ভাৰ প্ৰমুপ্তিত ?ভলঃ চিভ ॥ প্রেমে জরে চিত কাতি গদ গদ বাণী। কলে হাঁলে কলে কান্দে মোকে প্রিয় মানি n হল এডি গাতে গীত নাতে আনন্দতে। ক্ষণত পৱিত্ৰ কৰে সেহিলে ভকতে ॥ মোক লাগি প্ৰেম উপজিল ব্যব মনে। নেৰে'। সুখি ভাহাৰ ক্ষম স্ব্ৰুক্তে। বান্ধিলেক আমাৰ পাত্ৰত প্ৰেম কৰি। জানা নাই উত্তম ভক্তি ভাক সৰি 🗈 পৰম ভাষায়ে বিজ্ঞো ভঞ্চন্ত সৰ্বব্ধ। । হৈবেক মুকুত সিতো ইতো কোন কথা। তাৰ সক্ষ পালে হবে কগত মুকুত। নেদেখিবা সৰি ইডো কথা অগভূত 🛚 কুফৰ বচন শুনি মুখ্য হৰি দাস। প্রণামি পুরুম্ব পুতু ত্যক্রিয়া নিখান। ক্ৰমতি প্ৰমুখতি জানিলো নিস্চয়। ছেদিয়েকে দেৱ ভুনায় মনৰ সংগয় 🛊 বিষয়ক প্ৰথ আপদ কেন জানি ৷ ভণাপিত আৰু কিয় নেৰে এক প্ৰাণী **।**

একাদল স্বন্ধ (

মাৰক্তে ভূগুত্তে চেবে নিগুণ কুকুৰ। তপাপি উচ্ছিক্ট ভূচে ক্ৰিন্দে ন্যায় দূৰ। কাটিবাক আনত্তে নিৰ্গত যেন ছাগ। লাগি পায়ে৷ গাধ গৰ্জভীৰ নেৰে লাগ 🛭 সেহি মতে দেখ মায়া জানি নিৰ্মুৰে। ভোমাক নভজি কিয় আল্লামাত কৰে # মাধরে বোলস্ত সৃথি শুনা পৰিছেদ। भट्ड मध्य माज दयटन कानि हान्दिनम । কৰিবে নোৱাৰে মোভ ওথাপি ভক্তি। নলরর নৰে বেৰে সম্প্রব সঞ্চতি । ৰৰ্ণত কহন্ত কৃষ্ণ কৰা গোপা কৰি। নাহিকে উপায় সুধি সুৎ সঙ্গত সুবি 🛚 আমাক নপাৱে মহাজানী কর্ম লোক। সাধু সজে আরম্ভকে বশ্য কৰে মোক গ নপাৰয় মোক যোগ বাগ বক্ত দানে। মহামন্ত্ৰ ৰূপি কোটি শভ ভীৰ্থ সানে 🛊 নপারে আমাক একানশী উপবাসে। নকৰ্ম বশ্য মোক প্ৰম স্থাংলৈ 🛭 আন কশ্ম এড়িয়া মিছাত মৰে লোক। ভকতৰ সংক শেব মাত্ৰ কানে সোক **॥** কহিলোইে। গোপ্য কথা শুনিয়ে উদ্ধর। বি হেডু ভক্ত ভূমি প্ৰম বাশ্বর । মোকত অধিক স্থি সাধ্য সক্ষ। যালাৰ বেণুক কৰ্ম কুখে নহে সম চ সাধু সক্ষে অনেক পাইলেক মোৰ গতি। দেওঁ লেখা সখি ভাক শুনিও সম্পতি। যক্ষ ৰক্ষ বৃক্ষ পক্ষী পশু পালে পাল। जी गृष्ट कान्ता क्ष(डिक्थम हर्शन । ই সম্ভত অধিক অনেক পাপ মতি। ক্ষকণ্ডৰ সক্ষত পাইলেক মোৰ গতি A

20

মসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

বিভীষণ বিৰাধ প্ৰহলাদ বলী নাবে : চাত্তবান হণ্ডৰ প্ৰগ্ৰীৰ হতুমানে । मानाकार, कुलि धर्च वाध जुलाधार। বিচ ভাষা৷ এক্সবাসী গোপী অনাচাৰ ৷৷ মাই ভপ ব্ৰাভ্ত লোচ নপতিলে বেদ। নজানে অভানে একো পাল ভার ভার । কেৱল সাধুৰ সজ মোক্ষ সাধে গভি: সহ সক্ষত পৰে নাই উপায় সম্পতি॥ (मद्भारत) कीशंड कवि छक्तक (म वड़। ভকতৰ সক্ষ পালে প্ৰচে কৰ্মা কড়। করে থেবে ভক্তি ঈশ্বৰ মনে মানি। ষ্কাৰ্ডিলে ভোমাত সৰি ইডে। তব বাণী 🗈 নাহি এবে কক্তৰ নাহিকে অন্মৰ। মোৰ সঞ্চ এবে সবি সক্ষতি সন্তৰ 🛚 এত্তেকে লৈয়েক সাধু সক্ষ কৰ্মক**ৰ**। শুনিয়েকে স্থি এবে সাধুৰ লক্ষ্য B ভকতিলে সমস্ত পুণাৰ হয়ে পাতা। জানি নিচ ধর্ম ডাজি মোক ডজে মাত্র। মুক্তৰ বিখাস মোতে কৰিলে নিশ্চৰ। সেহি মহা সাধু সুখি নাহিকে সংশয় ॥ व्यान (११३ नावाट्य समार्थ कर्ज काम। নেৰে হুখে ডঃখে মুখে মৌৰ গুণ নাম # মোৰ মৃৰ্ক্তি মনে নিতে হৃদয়ত ধৰে। ভানা স্থি সেহি মহা সাধু কুৰে হৰে। টাৰ সক্ষে ক্ষণেক আমাক কৰে বন্ধু। পুনঃ পুনঃ প্রাণ সভি কহিলো বৃহস্ত 🖟 জগতৰ ধৰ্ম কৰ্মা জানা নিষ্টা কৰি। ভক্তৰ সঞ্চ বেণুক নহে সৰি । আপুনি দেখিলা গোকুলত মহামতি : ৰাহিচাৰী ভূফী বভ গোপৰ যুৱতি 🛭

একাদশ কৰা 1

কাম ভাৱে কেৱলে ভক্তিল। মাত্র মোক। এতেকে প্ৰম ভাষে পালে মোৰ লোক। আন নেদেবিলে এক বুৱাটাক সৰি। टेडरका विक উद्धव भाषीय প्रथमकवि । খাকোত সৰ্বন্দ। সলি ভাসন্ধাৰ পাল। (यह द्वादल अबे कदरे। द्वन निक मान । এতেকে উদ্ধর ভূমি ছাড়া বেদ পদ্ম। ছিবা কানা শুনা আৰে এবা আন গ্ৰন্থ ॥ একে খোড মাত্র ভূমি করেক প্রথ नकविता छग्न मह कवित्वा वक्षण । সভ্য বোলে উদ্দৱ বান্ধৱ মোৰ সম। (बाक ८१६व बसादि ८७६वर्ग स्वाब धर्म । ভক্তি ভবিৰে ভুমি স্থিৰ কৰা মতি। লৈয়া সাধু সঙ্গ সৰি ভূগে সাধাগতি ৷ ঠনা সভাসৰ পদ মহা ভাগরত। এছি কথা কৈল। কুয়ে গীঙাৰ মন্ত্ৰত ॥ সর্ববধর্ম এড়ি এক শবণ সাক্ষাত। পুক্রদ বিখান স্থি লৈছেক স্থানত । নাহি কিছু ভয় হেবা কৰে। অজীকাৰ। সমস্তু পাগত মঞি কৰিবো নিস্তাৰ 🛊 অৰ্ভুনত কৰিলা এছিলে হৰি ভৰ। ষ্ট্ৰাৰ কৃষ্ণৰ আৰে লৈয়োক সন্মত। বেদ ৰামাৰণ আৰু পুৰাণ ভাৰত। হবিকেশে কহে মাত্র সমস্ত পাস্ত্রত। ইহাক নজানি আন কৰে সল্লমতি। কদাচিত মুশুনিবা শি সৰৰ মতি ৷ পাভকীৰ কৰ্ম আছে শুনি মৰি যিগে। নাই গতি কলি যুগে হৰি নাম বিলে । ক্ষুদ্ধৰ নামেলে কৰে পাতকীৰ গতি। নামৰ মহিমা কৈলে। স্থানিও সম্প্ৰাতি ॥ 名

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

বিত্যে জনে যার মাধরৰ নাম ধৰি।
পাছে পাছে ফুৰে দের দেরা স্তুতি কৰি।
মৃত্তিমন্ত হয়। পক্ষ প্রকাশ মুকুতি।
মোক লৈয়ে। বাপ বুলি কৰন্ত কাকুতি।
পাপক সংহবি হবি নাম মহা বলী।
মাব পানি শুনি কন্দেশ পলায় পাপ কলি।।
জগতৰ প্রম স্কুল হবি নাম।
জানি নির্দ্ধি নবে বোলা বাম বাম।।

र्ह्य ।

কুফাৰ শিক্ষান্ত শুনি

শুনা প্ৰাপ্ত ক্ষমতৰ বাপ।

জানিলো সপ্তৰ সঞ্চে ভোমাত ভক্তি কৰে ভেষেকে সংসাৰে তৰে তাপ ॥

ভোমাৰ সন্মত ইতো কেৱল ভৰ্কতি পশ্ব বেহি মতে লোকে সাধে গতি।

কিন্দু বেদ ফুৰে গাই আৰু কৰি অৰ মোৰ মতি ॥

আৰু কৰি অৰ মোৰ মতি ॥

কতে। বোলে কণ্ম কৰ। কতে। বোলে পৰিছৰ। মিলে ক্ষতি সমত সংগ্ৰ ।

তুমি বিনে নাহি আন তুমি শির সর্বাজান বুঝা মোত কহিও নিক্ষয় ঃ

সংসাৰ গঠত ইতে। পৰিল সমস্ত লোক " ভাত দংশিলেক কাল সূৰ্ণে।

শব্দ কুপারে আবে বাক্য অমৃতক সিঞ্ছি উন্ধাৰিক জগতৰ নাগে ঃ

山本物學 等等 1

ভোমাৰ মুখৰ বাণী ভানিহা ছেন বা ধৰি ভৰে ইতো ভূৰ্বোৰ সংসাৰ।

ন্মো নুমো দোৱাই মাণ হে ৰাপ জগলাণ কৰা গতি সম্প্ৰতি আমাৰ ॥

পেরভাৰ কৃপ্তি কই অৰুণ চৰণ তুই ময় বাকোঁ খনেক নিৰ্মণ।

महा खांचा कृत्व देशक व्यक्ति शक्तिक देखन दंशभाव जामांच स्मर्था स्मर्थि ॥

কতথা পুণাৰ কলে সাকাতে জখিব পালে দিয়োক সিক্ষান্ত নাথ সুমি।

বিয়েংগে আকুল কৰে ধৰাহে লোচক কৰে কালান্ত উদ্ধয় ক্যাক্ষি ॥

ন্তক্তৰ দেখি ভাগ আকুল জগত বাপ সলোকত নেত্ৰ ভৈল আতি।

নসতে কলতে দেশি শোক পৰিংখা স্থি প্ৰবোধন্ত উদ্ধৱক মাতি ॥

বোলন্ত মধুৰ সংগী, ভাপ ভেজা মহা মানী ভূমি মহা প্ৰজন আমাৰ।

লানা মায়াময় ইভো সংশয় পুছিলা যিভো শুনিয়ো উত্তৰ সুমি ভাৰ ॥

জ্ঞান গতি কয়ে নেদ তলভিৰ আহে জ্ঞান ভকভিৰ মাৰে।

ভক্তি কৰণ্ডে জান কোগ চিক্তি মৰে নিজ ৰাকা ৪

লাক কি ডোমাত বাবে জানত নাহিকে কাজ কেৱলে শুক্তি শুৰে লোক

ছনমূত ৰূপ ধৰি শোৰ গুণ নাম কৰি পাৱে অপ্ৰয়ালে আসি মোক ।

মসমায় সাহিত্যৰ চানেকি।

কৰ্মৰ পুছিলা ধাৰী তাক শুনা মহা মানী বিচো নাম নধৰে আমাৰ।

জনম গোরাই বুখা কুশুনে আমাৰ কথ। ভাবেলে কশ্বৰ অধিকাৰ ॥

দ্বান্ধী চিত্ৰ বিজ্ঞান কথা কথা কথা কথা কথা কথা কথা কথা কিবল।

ভিলেকো নগাকে বই ভেডিখণে বায় বই এখাঁৱা ঘটৰ বেন জল ।

ইতো কণা সাবে সাব নকবিবা বিশংস কিজিড।

क्ष्म क्ष्म वक्ष भारत विद्वार प्रशासिक विद्वार । कान देवदावाल प्रशासक ।

বিজ্ঞা কৰি নাম সাত্ত বসি সৰে প্ৰথ পাত্ত কো সৰে ককভিত্ত খলত

ভাষা জুমি সাধে সাৰ ভক্তিত পৰে আৰ নাই গতি দাতা সংসাৰত।

এছিলে ক্ষয় নেদ দিলো ছেবা প্রিছেন লয়ো ভূমি আমান সন্মত ॥

ভূমিয়েক সভালদ মহাভাগেরত পদ কুফা কথা সংসাৰত সাৰ।

আয় বাছ সালে ভালে ইত্যে হোৰ কলিকালে জ্ঞান কৰ্মে নাপাই নিস্তাৰ ॥

নকৰিয়ো তথ্য বৃধা শুৰা বাম নাম গলে বাছি।

ইত্যে আৰু পাত তৈলে সোৰ পৰলোক গৈলে

আধে লাগি মৰিবাচা কালিঃ

의작(무락 행동)

প্ৰম ব্যৱহান্য শুনা আৰু প্ৰণ প্ৰাথ

মাত গৰে পুণ্য কিব। আছে।

যাত পৰে পাণী নাট তাকো তাৰে নামে পাট

কুলে কুরা একরে মবাছে।

দৰহেয় পাড়ক চয় পুণা কৰে অৰ্কাুদয়

্মিলারে মুকুতি মহা*য়া*খে।

(नालाचु भारित्क छात्र छुन्ताच अन्य

কেন নাম কিয় এবা মূখে।

ইত্যে কলি কালে আৰ - নাম বিলে নাছি সাৰ

ামত সমস্ত পুণা সিকো।

যত তাপ তপু সান - মন্ত কাপা লোগ জান

নাম কুমবল্যে সংখ সিধে 🕫

নামত দিয়োক চিয় নামেনে প্ৰকণ কিড

সংসাধ बार्शिय करवीयशि ।

এডি কেন ভবি নাম কৰি মধে আন কাম

ভাঙ পদে নাধিকে বিবৃধি ।

কুংক্রংস প্রম দেৱ সভি শ্রে নাচি কের

াজালা চৰে সেৱস্থ চৰণে চ

প্ৰধ্যেক বন্ধ ছবি ত্ৰিংগ ভাৰেণে ভাৰ

আন গতি নাদিকে সবৰে 🛭

চিন্দা হৰি ভক্তিৰ কাম।

আয়ু সংগ্ৰ ক্ষণে ক্ষণে কুমান কিকাৰে ভংগ

विक्रमुद्द दशला क्षेत्र गाम ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

'위위 |

কৃদ্যৰ সিকাপ্ত শুনি উক্তর মহন্ত । কৰ্ষোত কৰি পুনৰপি পুছিলন্তু । নমো নথে। কুঞ্ কছিলো কুপামর। ভূমি বিনে কোনে মোৰ ছেদিবে সংশ্ৰ ॥ কোন শম দম দান সভা শৌচ কাম। কোন মহা কাম প্ৰভু যজ্ঞ কৰি নাম ॥ কাৰ নাম স্ত্ৰী কোন গুণে সুপণ্ডিও। কাৰ নামে শুখী কাৰে বুলিছে। পণ্ডিও। কাক বন্ধু বুলি দীন স্থাধা কোন চন। কাৰ নাম স্মৰে কাক বুলি মতাধন॥ কোন পথ বিপণ বুলিয়া কাক চৰি। কোন স্থাধ দুখে দেৱ কৰিয়ে৷ উন্ধৰি 🛊 কোন কর্ম নথক কবিছে। ভগরুর। कांक तृति शृह दकाम समा समावाह । কোনবা ঈশৰ অনীশ্বৰ কোন প্ৰাণী। কহিয়োক আমাত বিচাৰি চক্ৰপাণি ॥ আপুনি সৰ্বসম্ভঃ জগতৰ অপুনামী। ভোষাত পুছিবা বিবা নজানিলে। আমি ॥ ভাকে। প্রায় ভালমতে কলিয়ো আমাত। কৰে'। তেৰা চৰণত পৰি প্ৰাণিপাত **।** উদ্ধরক বোলস্থ কেশর কুপাময়। পুছিলা প্ৰম ভাগৱত ধৰ্মচয় 🛊 মতা মতা জনে বাক নজানে সাক্ষাত : ক্ৰিকো বেকত ভাক ভোমাৰ লগত 🛭 ব্যান দেৱ খণ্ডক কৰিছে। পৰিসাৰ । रम्ग्टर मात्र अकलिको मनि हेस्स याव । বি জনে জানিলে ময় প্ৰম বাজ্ত। চাহাক বোলন্দ্র শম প্রনিরো উন্মর।

এ季符号 學嗎(

মোৰ নাম চিন্তক্ষে বেদনে কৰে প্ৰাম। ছানিব। উদ্ধর স্থি ডাক বুলি দ্য 🛭 মোটে চিত্ত দিয়া বিটেগ কৰ মহাশয় কানি অপমানে শোক ভংগক স্কয়। ভাৰ লগম ক্ষমা ভূমি ভালিবা উন্ধৱ। ক্ষমান্তম্ভ পুক্ষৰ নাছি প্ৰা**ভ**ৱ ॥ ८मादक महन अबि विहाड। डाक्सिक निविद्ध সেহিলে সঞ্জৰ সম শুনিয়ো ভাষাৰ » মোতে চিত দিয়া বিজে ভাতি আছে মারা। নিচিত্তে প্ৰাণীৰ জোহ কৰে ভূতে দালা। হৰি বৃদ্ধি সপায়ে স্থাক কৰে মান। ক্তানিন। উদ্ধর ভাকে বুলি মহাদান 🛭 মোত চিত্র দিয়া ভাজে জোগ অভিকাব। জানা ভাৰ নমে মহা ডপ অবিনাশ 🛭 সমদ্রে জগত গিতে। দেবে হবিময়। ভাৰ নাম সভা সুখি জানিবা নিশ্চয় ঃ মোক জানি বিভে: জনে ভাজে কর্ম মল। তাকেসে বুলিয়ো লৌচ জানা মহা বল ঃ ট্রপর জ্ঞানক বিলে। দেই উপদেশ। চাকেনে দক্ষিণা বুলি নাহিকে সম্ভোব » মোতে চিত্ত দিয়া বিভো কৰে ধৰ্মা কৰ্ম। তাৰ নাম যজ্ঞ সুধি শুনা ইতো মুর্গ্ম । তাকে বুলি ভাগা ইতে। ক্লানিলে আমাক। ন্তুনা প্ৰাণ সধি অধিনাশ বুলি বাক । ভাগা কর হথে কর্মা দেখা মার্মের। अञ्चल की र्सन श्रृणा भनम अक्कृत । পুত্ৰ ধন ক্ষন লাভ সকলে জসাৰ। এতেকে উত্তম লাভ ভকতি আমাৰ। मयस क्रडएड बार्ड्। यह यरक्ष्य । कानिया সবাকো कुभा करन गिएडा नन ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ 6ানেকি 1

ভাকেলে बुलिए। भूषि नवीवय कृष्ण । মোৰ নাম গুণেলে জানিবা মহাধন। ভারেক্সে বুলিয়া ভরান দেবেশ হবিময় মোক ভাৰি সিতে আৰু যত নিবস্থ দ্যৰ নাম জানা সলি কৈলোঁ নিউবাক। শুনা আৰু উদ্ধয় প্ৰিন্ত বলি কাক । कारन बिर्डा केरडा कर्म्य धरम्य रमाव बद्ध শক এবি কৰে মোৰ দেবাক প্ৰৱিদ্ধ। নপ্ডিলে খালু এক নপাৰে কণ্ডিড : ভুগালি ভারিব। মনি সেই সে পুণিত # পুদ থাবা বিষয়ৰ কৰে মাত বভি। নলয় সাধ্য সঞ্চ মোত নাই মতি 🛊 যদি চাৰি বেদ চৈধ্য শাস্ত্ৰত পাৰ্গত ভথাপিতে। সিদ্ধি কৰু কানা মোৰ মত **॥** আনক এবিড়া বিশেষ মোক ভক্তে মাত্র : ভালকে জানিয়ো পদ্ম সেহি নাৰ শাস্ত্ৰ 🛚 বিজে কথা কৰাৰ চিত্ত নামি পিৰ। হাৰে নাম বিপত ভানিবা মঙাবীৰ 🛭 আমাকে চিনারে বিজে গুৰু কুপাময় স্থেত্ৰ পৰ্য বন্ধ জনিবা নিশ্চয় 🛭 মোত চিত্র দিলে বিভেগ আনন্দ মিলয় । সেভি শ্বৰ্গ শ্বৰ সৰি ভানিব। নিশ্চয় 🛭 কাম টোনাৰ অৰ্থ্য বৈধিৰ কৰে পুৰুষক। মোক পাস্থিকে মিলে ক্ষ্যেক নৰক। শেক্ষেৰ সেৱাৰ যোগা মন্ত্ৰ**্য** শৰীৰ । ভাকেশে বুলিয়া গৃহ জানা মহামীৰ **৮** নকৰে ভক্তি মোত তৃষ্ট নাহি দাব। ভাকে বুলি দৰিত অধন কুলাজাৰ 🖟 মোক অরুছেলি করে বিষয়ত হতি। ছোৰ নাম ছখী স্থি ভানিবা সক্ষাত্তি॥

A布部州 李敬 1

বিষয়ত থাকিয়া ভক্তি নাছি বাব। সাধু সক্ষ লৈয়ে কৰে জামাক বিচাৰ ॥ মান কৰ্ম্ম এবি ফকভিড ভৰ্ম পৰ। ঞানিবা উদ্ধর সভি সেই সে ঈশ্বৰ । সাধুৰ সঙ্গাচ ৰাখ নাজিকে প্ৰেয়ক। সিভো পাডকাৰ নাহি ভক্তিৰ গন্ধ 🛊 ধন জন পুত ভাগা। বুলি মাৰে অ(ডি । ्रहेर्का अध्य जनायद जाकाणांकी » উদ্ধৱক সঞ্চি বোলস্থ নাৰাৱণ। কল্ডেক কভিবো গুণ দেবৰ লক্ষণ । মেজি জেবে বিভেচ কোন গুৰু বুলি লোখে (मृक्ति श्वम विद्वात) (माम श्वमद्वा द्वारार्थ : গুণুময় জান কৰ্ম বিভেগ প্ৰিহৰি। নিপ্ৰাণ ভক্তি ধৰি সুখি স্থাৰ ভৰি। গুণেকে কৰিছে সবে সংসাৰৰ ক্লেশ দ্রাক ভবিবাৰ সুখি শুনা উপবেশ । মোৰ কথা শুনা নিছে গায়া নাম বল। ভাত হল্পে অভি উপজিৰে প্ৰেম্বন 🗈 এতেকে সংসাৰ ভাগে ভবিবা স্বিবেদ সিল্ডো প্ৰেম ভকভিত অমৃত ৰবিধে ॥ লগভৰ অন্যাগামী আছা কদরত। ভগাপি কথ্যত ময় কৃথিকে বেকভ 🛊 আমাক নেদেখি মহা কৰ্ম অক্টাৰ। ্যন ভাদিত্যক ঢাকে কুত্ৰী ভাকাৰ। নৰ তথ্য নৌকা ইতো প্ৰজন সংঘাৰ ৷ উপদেশ দাতা গুৰু ইহাৰ কাণ্ডাৰ । ময় অনুকৃল বয় হয়। কৰে'। পৰে। ভথাপি নতৰে যিছে৷ চুঘোৰ সংসাৰ 🕷 সেহি নৰে কৰে কিন্তু কতে সংস্থাঘাত। আপুনকে আপুনি পেলার বারনাড।

9.4

অস্মায়া মাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

খবিৰ জাৱন হানি সমপ্তে উপেকি নকৰি বিলম্ব মাত মোক ভজা সমি ৷ মন্ত্ৰ উষ্ধ ধাৰণা ধৰি কয় ৷ মৃত্যুকে ভৰিবে কৰে সনেক প্ৰায়ক্ত 🛊 ভাসসাৰ মতক দূৰতে কৰি ভাগে। মোৰ নাম জুণক ধৰিয়ো মহাভাগ 🛊 এতেকে অল্লতে পাবা মোক মহমানী। কচিলে অৰূপ সখি বেদ তত্ত বাণী ॥ জভে পাৰে নাজি আৰু যোগা স্তপ্ত পথ মোচৰ সমাত তুমি ধৰা মহাৰণ । कृत्रध्य वटन शास्त्र उद्भवत व्यवकारित । পুনৰপি পুছিলন্ত কৰি কুডাঞ্চলি 🛭 कान द्यांश कर्जा द्यांश शबम कुर्गाव । আৰু আচৰিতে নাহি শক্তি লোকৰ ॥ ভক্তি প্ৰম প্ৰে ভোমাৰ স্বাচ। মোক্ষরম ভক্তি কহিছে। কেন মত । ভব্ৰেন মানি মোক কদিয়ে। বুঝাই। হাম্যৰ আমাৰ দেখা দেখি আজি ধাই a জনমূৰ ঈশৰ ভোমাত এৰি আল ৷ ভানত কৰ্মত কোনে কৰিবে বিখাস। প্রিয়তম আত্মা মোক কেনে ভাজি যায়। আন দেৱতাক ভালিবেক আধি খাচু 👂 বাছিৰে ভিতৰে ভূমি দিয়া উপদেশ। ভূতাৰ পৰ্য গুৰু হয়া হৰা ক্লেখ ॥ ন্তজন নজাই উপকাৰ ঋণচয়। বারত নঞ্চট নৰ ভোমাত বিজ্ঞয় 🛭 ভকতৰ ৰশ্ব হুৱা ইতো কোন চিত্ৰ। উপদেশে দিয়া প্রাস্তু করাহা পরিত্র। स्या भूगु जेचनन गर्थ जेचन। दिलामान रक्तक देलमा मार्थामन ॥

একলেশ ক্ষম।

ধর্ম মোক্ত কাম অর্থ ইসর সকলে। ভোমাৰে দে আভ আসি সিজে অবিকলে ॥ ঈশ্বে সুম্বি গুণ ফুটে বেন প্রোণ। চিস্ত ভিৰ হোক মোৰ দিয়া সমিধান ॥ काकि পৰিচ্ছেদ ভৈল তমু দৰশনে। এতেক বোলন্তে কছে লোকত নয়নে। करकावरण बारम माड शह शह वाली। প্রেমিয়া বোলালু মহা ক্লেছে চক্রপর্যে। বান্ধত্র উত্তর হেখা পৰি হবা থেদ। ্থাক্তম ভক্তিৰ দিয়োঁ প্ৰিছেন। শ্ৰম ৰচভা উড়ে। ধ্ৰম কামাৰ। শ্ৰদ্ধায়ে গুনহন্ত ভাৰে ভুক্তৰ সংসাৰ ॥ ক্ষিবাক বাকি কি নগাক্য ভোমাত। চুমি সি পৰম মোৰ জজন সাক্ষাত ৫ নিন্ট কৰি কঠো সাৱধানে শুনা তুমি ৷ দক্ত যগাও থাকে সেহি পুণঃভূমি। মোৰ কথা বপাত নিগুৰ্ন সেতি থান। ঈশ্বক জানিলে নিগুৰ্গ হতে জ্ঞান ॥ ৰুলিয়া নিপ্তৰ্গ প্ৰকা মোহোৰ সেৱাৰ নিপুৰ্ব গতিক পাৱে ভকতে আমাৰ ॥ ভাজা ভাষ গণে চরে মায়দেয় মোকিও। কানি মোৰ সেৱতে একাল্ডে দিয়া চিত 🛊 নকৰিবা সেৱা সখি আন দেৱভাক। মুহি ছানা ভক্তি আমাৰ বাভিৰেক ॥ ৪ক্তৰ সক্ষ স্থি লৈয়া প্ৰথমত। শারণ কাঁকেন মোৰ কৰিব। সভত । অনেক একত্র করা কবি হবি বর। কৰিকা আমাৰ মহা বাজা মচোৎসৱ ৷ দশু ছত্ৰ বিচিত্ৰ চামৰ চতুৰ্ফোলে। কিৰাৱে আমাক মহা বাস্তু ভাও ৰোৱে ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মোৰ হল গায়া যিতেঃ জনে ফুৰে নিডা -একি ভাৰ চিন্তু। সিতো ভৈলঃ কুতকুতা ॥ বারে হাত হালি যিতে। কবিয়া কীর্ত্তন । মোৰ প্ৰেম ভাৱত আন্দোল কৰে মন । ভূমিত লুটিয়া পৰি বিভে। মহাশহ। দাও সহো সহো স্থি ভালাত বিক্রয়। ক্তবিহে। উদ্ধান আৰু বৰুতা ভক্তি। কৰিব। অভ্যাস ভূমি স্থিব কৰি মতি ॥ কাহিৰে ভিতৰে ভান। ইত্তা ভগতৰ । পৰিপূৰ্ণ ভাৱে আটো মঞি মফেশ্বৰ 🛭 কামি ইতেং ভৰু কথা কিব কৰি চিত (मारकटन तमिश्रात भा व नमन्त्र आगीड # লাপুনতে দেখিব। ঈশ্বৰ অন্ত্ৰণামী জ্ঞান দৃত্তি কৰি মোক ফুৰিব। প্ৰাণামি ॥ জান্ধন চণ্ডাল নিধিচাৰি আভি কল মিন্ত বৈৰত বাৰ দৃষ্টি এক ভুল। মান্ত সাধ্য বাব ভৈলা এক জান। ভাৱেখনে পভিত বোলে সিসে *সর্বা*ঞ্চান # বিচ্পাদত মনুখ্য গণত শিচ্ছা নৰে। ক্ষান দৃত্তি কৰিলাকে মোক মাত্ত কৰে। ছবিব অস্থা অভকাৰ ডিৰস্কাৰ बक्ते सके मारव एकदव कांद्र**भा**रत जाब ह ষ্ট্ৰেশ্ব জাবনা সখি সভো দেই কৰা। ८ इस क्रांसि ट्रांकिट्स्क भनव विकल ॥ শুইবে অংপুনি পূৰ্বন বাসন বিনাশ মোলোৰ সন্মত ভেন কৰিব। সভাসে। দেখি সধী গণে ষেন কালে মোৰু বেডি। মহ-সাধু ইতে। নিশ্চ হেন কছে। এবি । কুকুৰ চন্ডাল গদিন্তৰ আস্থা বাম। ভানিয়া সবাকে৷ পৰি কৰিবা প্ৰশাম 🗈

五年限申 學集 1

সমস্থে ড়াডাড কুসঃ বৃদ্ধি নহে বেৱে। কায় বাক্য মনে অভ্যাসিবা এহি ভাৱে। সমস্তে প্ৰাণীক দেখিবাহ। মোৰ সম। উপায় মধাত ইতো অভি মুখ্যতম 🛭 নিজুণি ভক্তি ইতে। ধৰা মহামানী। জানা সড়ে। ইয়াৰ অল্লৰ নাহি হানি ॥ বেহেতু সাক্ষাতে কৈলে'। এতেক ভবক। উপদেশ নিদিবাহ। দাল্লিক শঠক । এটেকতে তুর্জনত নবৈব। উপদেশ। देनमञ्ज क्रमक क्रिया महा उपद्रमण । ষ্ট্ৰী পুত্ৰ কৰে যেৱে আমতে ভকতি। ভাছে। ভেবে কেবা ইতো জানা মহামতি 🗷 জানে বিচ্ছা মুগাড়ম ভক্তি আমার। আৰু জানিব্যক বাকি নথাকিল। ভাৰ । বিভান ক্ষান ক্ষান্তক পিরে সর্বসাই আৰ ভাৰ মধুৰ পিৰাক বাকি নাই ॥ ক্রমিয়ে উদ্ধর সিডে। সাধু বৃদ্ধিমন্ত। প্রম ঈশ্ব সিডো মদুব্য নক্ষা। द्रमादक माञ खरक विदंड। डाकि वर्षा नि**म**ा भिक्षा करणदर्भ करन मुक्छि वाशिक ह ভানিলা উদ্ধর যেন দিলোঁ। উপদেশ -ভোমাৰ কি লোক মোহ গুচিলা নিশেব ॥ (यदव नकु वृक्षः कवा घटन अवगाहे। কহিলে। ভোষাত তেবে ভৰতি চুনাই॥ প্ৰম ভক্ত তুমি সোৰ প্ৰিয়ত্ম। নাহি আনে বাকর উক্তর ভূমি সম 🛊 আপ্নাত কৰি মোৰ ভোমাতেৰে দয়া ৷ ক্লানা ভূমি ভৰিলা চুৰ্ফোৰ মোৰ মায়া। কুফাৰ শুনিয়া হেন বচন অমৃত। প্রেম উপজিল ভৈল তথু লোমাকিত॥

98

ক্ষমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

লোডকে বেডিল কণ্ঠ নববাই বাণী। থাকিব। নথাতি স্থান্ধি সিতো মহামানী ॥ भक्त हरन हुई समझ्ड ४वि । প্ৰাণ বন্ধ মাধৱৰ গুণৰ সুমৰি গ एव टेक्स 68 वाडि उन्नड (बाय I সক্ষণ ভারে তৈল কৃষ্ণ নিশ্বদ 🕫 কুনা সভিখানে কথা সৰে সজাসহ। পাপৰ অন্তৰ্ক মহা ভাগৱত পদ । **छात्या कामि देवता बैट्डा कति** इ. क्षाप्त । <u>খারণ মাত্রকে করে সংসাধৰ পাব ৪</u> ইলে দাসু প্রকাশিলে ঈশ্বর কুফক। ষাছকে ভঞ্জিলে তৰি হাতনা নৰক । ट्रान्ट्रफार काकि विश्वतः मान द्वार शहक ৰাক্ষণ অন্তৰ থগি একোও ভুবুকে 🗷 আন দেৱতাক কৰে কেশ্বৰ সম। চিনিবালা সি সি অন পাতকী পৰম 🛊 रेक्टनक विकास की है स्टब्स करना सनि। অভ্যান গীড়াড কহিলা দেব হবি ৷ ক্ষানিয়া কৃষ্ণত কৰা একান্ত ভকতি। বিনাজানে কৃষ্ণ কর্মে সংধিবস্ত গভি। ছেন ৰক্ষ মাধৱক নিচিন্তি অন্তাপি। সাৰে এডি ধৰা ছবি চৰণত চাপি 🛭 পালে গতি ভাগ্য ভকতিক যিতো জন। ভাৰ ক্ষুদ্ৰ কৰ্মত কমন প্ৰয়োজন ॥ অমূচৰ সাগৰত ক্ৰাড়ে বিভো প্ৰাণী। ভাক এডি সি কি আৰু খাবু খাৰী 🛊 ভানিব(ছা সমজে পাস্তৰ ইলে মছা। অনি ধৰ্ম কিছৰ নামেসে ভাৰ ৰাজা । কুস্যৰ কিছবে কহে এবা জান কমি। নিৰস্তুৰে নথে ডাকি কোলা ৰাম ৰাম 🛊

通布財甲 弥珠 |

ছবি ৷

ক ভক্ষণে উদ্ধরৰ সকৃষণ ভৈল। চিত সঞ্চলে মৃদ্ধিলা আখি মুখ। নিখাস ভাজস্ত ঘনে জনয় দগধ কৰে कृष्णव निर्पार्थ मन प्रःर्थ ॥ জনবুৰে ধৈগা ধৰি কৰিলত কুডাঞ্চলি গুণুৱতে পৰি মহাধীৰ। প্ৰেমৰ নাহিকে পাৰ কৰিবছ ন্মশাৰ কুক্ষৰ চৰণে ভূমা শিব । মহা তেখন অনুৰালে বিনায়ে কুকাৰ আগে ন্তমা প্ৰস্তু কগত কংখাৰ। ८ डामार्ट्स अंशिक्षण अंदिन अहिन आहर ्माव यहा (माह जक्रकाव ॥ স্থ্যৰ খাগত গাকৈ তাকেংস ৰান্ধাৰে চাকে ্বিজ্ঞান প্রদীপ মোক দিলা। নিষয়ৰ অভিলাবে দূৰ ভৈলা মহা পালে িকিলো কৃপা কৃতাক কৰিলা। জালিংস ফানিলো আমি কিনো কুপান্য সামা এড মানে ককণা ফুডাৰ। এ প্ৰোণ ৰজু ছবি ভোমাৰ চৰণ এড়ি অৰে কোন ভঞ্চিত্ৰ কানক 🕯 🧢 ভূমি ভূপ যতে দান ভূমিদে প্ৰম জ্ঞান ঈশ্বৰ পূক্ষ সৰ্বৰ সাকী। তগাপি তোমাক ভাজি কুল দেৱতাক ভজি দিন তুপৰতে খায় আখি 🛊 মনো বোগেখৰ স্বামী তবু নিজ ভূতা অগি হেন শিক্ষা দিবে মোক কেনি। মুখ্য ভগ লব মতি ভোষাৰ চৰণে ৰতি

(बदद (धन बाथ धर्ननक्र (१ ।

-9%

স্থানীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

একিমানে মাগো বৰ কুপামর মকেখৰ

द्दावि दण्य ह्याप्य कार्य ।

এত্তেক বোলস্থ মাডি শুনিয়ে৷ উদ্ধর বাপ

কান্যস্ত উদ্ধন্ত অনুখাগে 🛊

শুনিয়ে বিনয় বাণী বুলিলন্ত চঞ্চপাণি

হৌক সিদ্ধি মনৰ খাছিত।

গুনিয়ে। উদ্ধর বাপ এড়াই ইছে। অপুচাপ

ভৈদাহা কভাৱে কুডকুডা ।

কিন্তু বাৱহাৰ কৰি মোৰ জান্তচা শিৰে ধৰি

বদৰিকাভাষক বাহ্যাক।

গ**জাজনে ক**ৰি ভাৰ জাল জালাৰ নাম

সদায়ে স্মৰিবা মনে মোক 🛭

মনক নিয়ম কৰি বংকলি বসন ধৰি

পাৰিবাৰা কল মূল ভক্তি।

ভবিনা সংলাৰ ক্লেম ভকতিৰ উপদেশ

শুরুদ্ধে থানক দিবা-স্থি »

হৈবেক পৰ্ম সিদ্ধি অভ্যালিয়া শ্বিৰ বৃদ্ধি

ভোমাত কহিলে। তত্ত্ সাব ।

মেধ ৰাক্য শিহৰ ধৰি - বিলম্বক প্ৰিচৰি

এতিক্ষণে ওবা ইতে। পান ।

ছুলড়ি।

স্বামীৰ বচন শুনিয়া উদ্ধৱে

* উঠিলন্ত চালিগার।

কৃষ্ণৰ বিয়োগে অগনি উধায়ে

অধিকে আকুল ভার a

요주[무역 작품 [

কুড়াঞ্চলি কৰি প্ৰদক্ষিণ ধৰি

ফুৰিগন্ত নাৰ সাত।

কৃষ্ণ কৃষ্ণ ৰজি প্ৰবাহত পৰি

কবিলস্থ প্রণিগাস্ত 🛭

চৰণৰ ধূলি শিৰে লৈলা ভূলি

্মিলিল মনে সন্থাপ ৷

সদ প্রক্রড স্থা থৈকা থাপি

কৰন্ত পৰি বিলাপ ॥

হে প্ৰাণ নাথ আজি সে জনাণ

কৰি মোক কৈক বাই।

কমল নগুন বদন প্ৰছেজ

পৰিছেদ দোক চাহ ॥

इट्डा भाग भक्ष प्रमाड स्वरमधिन

কবিবে। কংলাক দোৱা।

উল্লন্মক লাগি — আজি এৰি বোৱা

্মাৰ প্ৰাণ ইন্টদেৱ।

(मत्या हर्नेख क्थानि इवन

कर्छ। भूरमा भारनीलोध ।

চিৰকাল আৰু সেৱিবে নপালো

মিলিল মোৰ কণ্ডাগ্য॥

আৰ কাক দেখি বাখিবেং জীৱন

্ৰভাগে আৰু সমুদয়।

এই প্ৰাণ হৰি পৰিছেদ কৰি

খানিকে নখাকে চায় 🛭

এহি বুলি পদ পদ্ধক ভূলি

ধৰন্ত তুলি মাগাত। 📑 🔭

কড়ো খানি মুখ আৰি মুছিলকু

ু থাপস্ত কজে। হিয়াত 🗈

৭৮ - অগ্নায়। সাহিতাৰ চাৰেকি।

শোকে মকসকি কান্য বিষয়ে। কভো চৰণত ধৰি।

সন্তাপতে অতি লোভক তিয়াই মাধৱৰ ভূই ভৰি॥

কৃষ্ণ উপদেশ জানিয়া নিশেষ বছপি প্ৰম জান।

ভগালি কৃষ্ণক এবিৰে খোজন্তে বেন ফুটি বার প্রাণ ।

জ্বতাৰ সভাগ দেখি কুপামর মহন কৈলা সভগ।

উন্ধরণ বেডি প্রবোধ বোলস্থ ভাজিজো মনে বিকল ॥

আমাৰ দুখনি পাড়কা অৰ্নিলে। কৰা শোক পৰিয়াৰ ঃ

মাকে সেৱা কৰি থাকা প্ৰাণ সমি পালিৱা আজা আমাৰ ॥

উঠা উঠা কাণ্ডে আৰু ব্যবস্থাত ভূমি মাথাকিব। বই ।

কৃষাৰ শুক্তৰ আমেশ শুনির। উঠিলা আকুল কই ।

কুডাঞ্জি কৰি পাছে পাছে ভবি চলি গৈলা ধীৰি ধীৰি #

ভৰি চাৰি গৈয়। পমকি পাকস্থ ক্ষেত্ৰ চৰণ চাই।

শোকে বায় জুলি হাক৷ কুফা বুলি প্ৰস্তু ভূবে ভুনাই ៖

कुकाब श्रीवश्य

🥟 শুনি পুনৰপি

উঠি আখি মুখ মুক্তি।

কৃষ্ণক নিৰ্বিধ ভ্ৰেমণ্য দেখি

চলিবাস্ত পাছ গুছি ৫

अक्ट 5वर 5(क्टूब परुव

শোক কগনিৰ কালে।

হা প্রাণনাথ

ুৰুলি দিয়াভাক

পৰিলা পুসু নিচালে 🛭

দেশি ছাত তুলি ্যোৱা সখি বুলি

ড়াকন্ত পুতু মাধৱ।

কুকাৰ শুণুড় আধেল শুনিয়া

উঠিলা ভুনাই উদ্দৱ ॥

কুমাৰ ক্ষমণ চৰণ পঞ্জ

थिक कमग्रव भारतः।

কুকাক পাৰণেড কলেন্ডে কলেন্ডে

े ट्रेक्सा वायकार बादक 🛭

হা প্রাণ নাথ বোলক্ষে গার্ডড

অধিক উধাই জুই।

কুক্ষৰ চেন্টাৰু চাহিবাৰ লাগি

शांकिसल् भांव छुड़े।

ছবি ।

শুনিয়োক সভাষদ মহা ভাগারত পদ

মহন্তৰ দেখা কিনো ছখ i 🗼

কেভিক্ৰণে ধৰে কালে বেৱে আছে ভালে ভালে

क्रहा आरख कुकार मन्त्राचं ॥

ছলমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ক্ষণে ক্ষণে আৰু বায় তথাপি চেডন নাট স্বাহৰ সূত্ৰে খোৰ নৰকক। ষমৰ কিন্ধৰে খাবে - বাঙনাত প্ৰাণ বাবে হবি বিমুখন কেন ছোক ॥ ভক্তি বিচীন বিভে। তাৰ ধৰ্মা কৰ্মা সিচে। সবে বুলা লাক্তৰ সন্মত। ভাৱে আছে মৃত্যু জাস বি দেৱত কৰ আশ আনক যাখিৰে কোন মড । দেৱৰ দেৱতা কৰি ভানিয়া বিখাস কৰি ভাৰ শ্বৰি নিশ্ববিয়ে ভাগে। ্দ্ৰস্থ আপনাৰ প্ৰ কুর কুর সভাসল নাম মাত্র লয়ে বিজ্ঞা ক্রথে 🛚 মহাপাণী অন্যালাতি - বাৰ নাম লৈলে আতি ছিলে ভাৰ খোৰ কথা বন্ধ। হেন মাধ্রক ডঃবি আন দেৱতাক ভলি ट्रिमिट्सा ट्रिट्स्ट्य किट्ना जन्म ॥ শালীকে অংডিলা চোৰ কৰিলে পাচক ঘোৰ (क्या क्ली उभग्न भागमः সিলোবাম নাম ভূষি টুডলার প্রম স্থানী পাইলা ভাগে প্ৰম সম্পদ s মহাপাপী জন্পাহিল সিয়ো নামে নিস্তবিল देवक्केक डिविना निमारन । আশ্চেন্য আশ্চন্য নৰে সংসাৰ ভাপত মৰে ুত্ৰ ছবি ৰাম বিভাষানে ৷ ব্ৰহ্মা চৰ আমি কৰি পেৱৰে৷ দেৱঙা হৰি ধৰ্মৰ উপৰি বাঞা নাম পাপক মাবিয়ো বাবি অন্তক পলাক ছাড়ি

ভাকি সূত্ৰ লোলা ৰাম ৰাম ।

बारम यक्ता

पानमा ऋ%।

*****17 |

ভাগরত ধর্মক প্রবাহম। প্রাথমত। প্রণামো ক্রম্বক থাব অচিস্তা মহত « ভকত বিপ্ৰক প্ৰতি কৰে। নমজাৰ। কৰে"। সমাত্ৰ খণ্মচয়ক প্ৰচাৰ । শুৰু নিগদতি শুনা নৌনৰ প্ৰাস্তত ৷ क्षित्ती (जामात कृषा कथा जप्रस्त । বিভে! ধর্মা পুৰুষৰ শুনিতে উচিত। সম্প্ৰতি ভোমাত ভাক কৰিবোঁ বিদিত « সংখণে কৰিবেঁ। কথা বাছুৱ ক্ষম। ভাক এক চিত্তে শুনা যুনি নিৰপুৰ । প্রথমে প্রথম ঋগ্ধ করে। উপাক্যান। মহ। হবি কৃষ্ণ যাত দেৱতা প্ৰাধান । যাত হত্তে হোৱে জগতৰ স্থান্ত । ছেন গোপা এক ভৈকা প্রথমে উদর 🛭 কৰে জ্ঞান-কাণ্ড ডাঙে বিজ্ঞানে সহিত। ৈছল ভাতে বিৰক্তি গুকুতি বিদিত ॥ বণবিকাশ্রমে ভৈলা নাবদ প্রবেশ। ব্যাসক দিলন্ত ভাগরত উপদেশ । কহিল্ড ভাঙে অখণামাৰ মুখন : ব্ৰহ্ম অন্ন হয়েও পৰীক্ষিতৰ ৰক্ষণ । প্ৰেমজাৱে কৃষ্ণৰ কৰিলা কুন্তী স্ততি। কুক্তৰ আগত ভৈনা ভীসৰ মুকুভি খ रेक्सा कल्क्षान बाक्स दिन्य मान स्कृति। भाउिता अथका। कानि वन-शांठ मूनि »* ক্তৰ পৰীক্ষিতৰ সন্ধান জৈল তথা । নৃপত্তি পুছিল। পাচে ভাগরত কথা ।

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

কহিবাক আৰম্ভিলা মহা ভাগরত। ছু চীয় কক্ষৰ খাবে শুনিয়ে সাম্পত । কহিলন্ত পুল ভুক্ম ধাৰণা যুগুডি। কেন মতে পারে ক্রমে প্রম মুকুতি । বিৰাট ৰূপকো শুকে কছিল। ৰাজাত। **अभा नारमर टेडन मधान उथाउ ।** বেন মতে পত্তি হোরে প্রাকৃতিত হত্তে। মদ অহকাৰ ভৈল ইন্দ্ৰিয় পৰ্যান্তে। কৰিলা কৃষ্ণৰ বত অৱতাৰ কথা। তুতীয় ক্ষৰ আবে শুনিয়োক কথা 🛊 বিস্তুবে উদ্ধৱে ভৈল প্রথম সম্বাদ। कृष्ण्य निर्वारित देखन छुद्देश विवास । কহিলা বিভূবে মৈত্রেয়ত ওছ-জ্ঞান। আছে ভৃতীয়তে মহা পুৰুষ সংস্থান। বিমতে প্রাপক প্রকৃতিত বোৱে কাত। চৌবিশ ভৰুৰো সৃত্তি কৰি আছা তাত 🕯 ধি মতে একাণ্ড প্ৰদেশ কৰিবৰ ভাকে। বৈৰাঞ্চ পুৰুষ বেন মতে বহি থাকে॥ ভাতে কহি আছে শূল-সূক্ষ্ম কাল-গভি। কৈলা ভাতে জ্বন্ধা নাজি পথ্নে উত্তপতি ॥ তৃতীয়তে কৰিলা বৰাই ক্ষুতাৰ। তাতে হিৰণ্যক বৰ ধৰণী উদ্ধাৰ ॥ স্বয়প্ত মনুৰ শতৰূপ ভাগা ভান। দেৱ হুডি কল্পা কৰ্মমক দিলা দান ॥ ভাতে হতে ভৈলন্ত কপিল স্বভাষ। জ্ঞান দানে কৈলা দেৱ হুতিক নিস্তাৰ ॥ কদিলা মাতত গোপা ককতিক কথা। চতুৰ্থ ক্ষমৰ আবে শুনিয়োক কথা। নঃ প্রজাগতি ভাতে জৈন উভগতি। কৰিলা কন্দল গৰু সমে পশুপতি 🛊

योगन क्षा ।

দক্ষক কোপিয়া সভী ভেজিলন্ত প্রাণ। एकर रखक दर्द करिया निर्दाप **॥** ভকত ৰেখীক কৰিলন্ত বিভ্ৰমনা। शंख बाल कवि क्रांकि देखन करका कवा a শ্ৰপত্নী মাত্ৰ কোণে ওপদাা আচাৰি। পঞ্চ ব্যাহত জ্বাহ্য আৰু থিক। হবি । মকা ভূতে বিষ্ণু আদি দিলা বৰ দান। পাইলা প্রায়ে প্রকাষে। দুর্মাক বিজে পান 1 জৈলা অৱভাৰ ভাতে পুথু নামে ৰক্ষা। ছৰি ভক্তিত সৰে প্ৰৱৰ্তাইলা প্ৰ**লা** ॥ পৃথিবীক দমিয়া ভূছিলা সৰে বস। লগভকে ব্যাপিলে পৃথুৰ মহা বল । প্ৰাচীন বহিৰ হিড চিন্তিয়া নামদ। কৰ্ম্ম দূৰ কৰি দিল। শুক্তি কম্পণ । কহিলা বাজাত পুৰঞ্চন উপাধ্যনে। নাৰদৰ প্ৰসামে বৈকুঠ ভৈল ধান 🛭 শুনিয়ো প্ৰথম ক্ষম আঙ সমগ্ৰবে। মিলিল সন্ধাদ প্রিয়-জন্ত নাবদৰে । জৈলা আদি নাভিত থকত অৱতাৰ। ৈঞ্জা ভাতে গুৰুতৰ চৰিত্ৰ প্ৰচাৰ ॥ ৰসগণ ৰাজ্যত গুক্তি দিলা পান। উপজ্ঞি প্ৰম বৈৰাল্য মহাজ্ঞান । দ্ভ ভুটু আলোপনে যায়াৰ পাইলা সীমা। স্তক্ত সঞ্জৰ কিবা কহিবোঁ মহিমা। হৰিব সমূল বীপ পৰ্বেত সমান। সপত পাঙাল জোডিক্চকৰ সংস্থান। বৰ্ণাইলা নৰক সাতো পাভালৰ ভগে। যাত পৰি পাৰে পীড়া পাতকী সকলে ॥ * মৰৰ বাড়না শুনি পাচে পৰীক্ষিত। কলিত ক্ষর তৈলা মহাভয়-ভাত ॥

অসমীতা সাহিত্যৰ চাৰেকি।

নৰকৰ নিস্তাৰ শুক্ত ভূথিলন্ত। মিলে শুক মুনি বর্তক্ষত নিজ্ঞান্ত । শুনিয়োক এবে বস্তব্দক অপুক্রমে। হৰিৰ নামৰ কৈলা মহিমা প্ৰাণমে » পুত্র-সংক্ষতে নাম লৈকা অজামিলে। মুত্রাক ত্রবিক বৈকুপ্ত আবেছিলে। উপজ্লিল দক্ষ আসি দশ প্রচেডাত। শ্রাহার কন্তাতে ভৈলা স্বস্থি অসংখ্যাত s পশু"পক্ষী বন্ধ নৰ নাগ দেৱান্তৰ। ভৈলা কল্যা সন্থানে কগত ভবিপুৰ চ ভাতে আছে চিত্ৰ-কেতৃ চৰিত্ৰ প্ৰচুৰ। কৌৰী সালে ভেটো আসি ভৈল বিত্ৰান্তৰ ॥ যদিলা বাসতে কৰি অনেক প্ৰারক। বজে বৰিকেকে ভান ছেমিকাল্প কৰু । শুনিয়ো সপ্তথ মিতি দক্ষৰ কতাত। হিৰণাক্ষ হিৰণাক্ষিপু জৈলা ভাত 🖟 অগ্নত কল্পিড দৈতা বিৰ্ণাক্ষিপু। ইক্ষক খেনারা বাল্লা লৈলা সেরবিপু # ক্ষণভক্তে জ্বোহ আচৰিলে তুৰাচাৰে। লৈলা ভাৰে। প্ৰাণ নৰসিংহ অৱভাৰে। ভাবে পুত্ৰ ভৈল আমি বৈক্ষর প্রফলান। মাধ্যৰ হলে পাইলা প্ৰয প্ৰসাদ গ असरित नहार्य मध्य क्षिक समय । বাহিংৰ ভিতৰে যিতো দেখে ছবিময় ॥ মহাভাগরত আৰু নাই বাত পৰে। ভনিয়ো অন্তম কছ আত অনস্থৰে । মনন্তৰ চৰিত্ৰ গলেন্দ্ৰৰ বিমোক্ষণ। তৈল হয়ন্ত্ৰীর অৱভাব নাৰারণ । কুৰ্ম্ম-মণে মন্মৰ ধৰিলা পিঠি পাতি। (भराष्ट्रदा मांगद मधिना मित्न वांडि »

पालमा अके ।

মাৰীৰূপ ধৰি ত্ৰিদশৰ চিল্ডিছিড। দৈত্যক বঞ্চিয়া দিলা দেৱক অমৃত ॥ কৰিল। ভূৰ্যেৰ যুদ্ধ বস্ত দেৱান্ত্ৰ। দেৱক জিনাইজা কৰি হয়। পক্ষপুৰ s অদিভিত হতে তৈল। বামন উদিত। ফুটাইলা কটাহ গঞ্চা কৈলন্ত বিদিত। বলীক ছলিয়া দিলা পাডালভ থান। ভুক্ট ভ্য়া ভক্তি প্রসাদ দিল। দান 🛭 ভৈলা ভাতে হবি-লীলা মহক্ত স্বভাব। প্ৰভাৱ জনত আতি কবিলা বিভাৰ ॥ সভা এতে স্তৃতি কবিলন্ত কৃতাঞ্চলি। भवम कक्द 😌 मा बाध्य वरशावली 🛚 ইক্ষাকু কাকুন্ম ঐল শলাদ শগাতি। খট্জে সগৰ নগ নহৰ বৰাতি । স্থাক শান্তসু নিমি গৌৰ্ভি কৰ্ড। धानचार वरणव कविता कथा वड । टेडन्स भवश्चाम मारम जडाडांच । নিঃক্তিয় কৰিল। ভূমি ভিনি সাভ বাৰ ॥ শ্রেরণে বিথালে মহা হবি ভরবিত। আছে ভাতে ছেন বামচন্ত্ৰৰ চৰিত। হবাতিৰ কেন্ত পুত্ৰ যতু নাম ধাৰ। ভাষান বংশতে ভৈল কৃষ্ণ সরভাব । वसुराव रेगवकोड बर्ख क्या रेडना । কংসৰ ভয়ত নিয়া গোকুলত বৈলা ॥ শুনিরো দশন কক্ষর আরে কথা। কৰিলা অনেক কৃষ্ণ শিশুলীলা ওখা। পুতনাৰ শৃথিলন্ত স্তানে সমে প্ৰাণ। भक्छे উচাট जुगवर्डन निर्वात । উৰল বন্ধন বৃক্ষ অৰ্জ্যুন ভঞ্চন। ৰক বংগ অনুদ্ধক কালীক নিকালন ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

বন বহিন পান আৰু প্ৰেলম্ব নিৰ্যাণি। বন জুইত হল্তে গোপ গৰু পৰিতাণ 🗷 কৰিলা সৰ্পৰ পৰা নক্ষক মোক্ষণ। পাইল। বৰ ত্ৰন্ত আচৰম্বে গোপীগণ ॥ বিপ্রক সন্তাপ দিলা পত্নীক প্রসাদ। গোৰজন ধৰি দিলা ইন্দ্ৰক বিধাদ 🛭 বন্ধণ লোকৰ পৰা নক্ষৰ উদ্ধাৰ। শ্ৰত ৰাভিভ কেলি কৰিলা ঋপাৰ॥ শব্দত্ত বধ কেশী কৰিস্ট নিৰ্ব্যাপ। অজুৰ গমন ৰাম কুকৰে পয়ান ॥ জ্ঞ বন্ধ বিকাশ মগুৰা দৰিশন। গল মল মন্ত্ৰণ কংগৰ বিনালন । পিতৃৰ মাতৃৰ বন্ধ মোক্ষ ক্ষরিবেক। নন্দ প্রস্থাপন উগ্রসেন অভিবেক । সান্দিপনি ওকক মুডক পুত্র দলে। মধুৰাতে কৈলা বহু বংশক সন্মান। উদ্ধৱক পঠাই পাৰা কৰি গোণী বত। কুঁজীক ৰমণ অক্তেৰৰ গুলাগত । ৰাম উদ্বয়ক সঙ্গে লৈয়া বহুবাৰ। ক্ষবিল্য বধ ক্ষবাসন্তব সেনার। ধৱনৰ নিৰ্মাণ নিৰ্মিয়া বাৰকাক। আনিলন্ত পাৰিকাত সুখন্তা সভাক। বাদর বংশৰ মহা মিলন উৎসাহ। কলিণী প্রমুখ্যে **ল**ফ্ট মহিবী বিবাহ । নৰকৰ বধ কন্সাগণৰ ছবণ। শাল শিভুগাল গোগু, সম্বৰ মৰণ । পাণ্ডৱক নিমিত্তে কৌৰৱ ৰূপে জিনি। সংহৰিলা হৰি অন্তাদল **অংকা**হিণ্ড a আপুনি বেক্ড হয়। লগত আধাৰ। লালায়ে হৰিকা পৃথিবীৰ মহাভাব ৷

হাদশ করু।

কতেক কহিবোঁ কুঞা গেৱৰ মধ্য ৷ একাদশ কন্ধ আৰু ভানিয়ে। সাম্প্ৰভ 🛮 বিপ্ৰাপাপ কৰি জৈলা কাশৰ বিবাদ। নাৰলৈ কহিলা নত সিদ্ধৰ সম্বাদ 🛊 প্ৰক্ষা আমি দেৱে কৰিবন্ত ভূতি মুতি। উদ্ধৰে কামিলা পাচে প্ৰান্তৰ যুক্ততি। कृष्णव हवरण शक्ति कविला विवास । ভৈলা ভাতে পাতে কৃষ্ণ-উদ্ধর সন্ধান 🛊 ৰহস্য ধৰ্মকো প্ৰকালিলা ৰূপাময়। জ্ঞান কৰ্ম ভক্তিৰ কহিলা নিৰ্ণয় ॥ বদ্ধিকাশ্ৰমক পাঠাইবং উদ্ভৱক। প্রভাসত সংগ্রাবিলা বাদর বর্গক ॥ নিল মণে বনি লিভ অবণ-ডলত। মহাজ্ঞান ওক্তি কহিলা উদ্বৰত । প্ৰের সৰে নিবে কাইলা কাপোন্যৰ খান। कवितास कृतक डाएड देवकुके भग्नाम ॥ এছি মানে গৈলা একাদশৰ বাবস্থা। খাদশ কন্ধৰ আৱে গুনিয়োক কথা। যুগৰ লক্ষণ যুগ ধৰ্মা চাৰি বিধ। কছিল। কলিত একো ধৰ্মে নাছি লিখ । অধুশ্ৰে কৰিবে আসি কলিত বিপ্লৱ। হৰি কীৰ্তনে সে ভাৰ পাপ পৰাভৱ। চাৰি বিধ প্ৰলয় কছিল। মহাভাগ। পৰীক্ষিত নৃগতিৰ তাতে তমু জাগ 🛭 সর্গ সত্র মার্কত্তের মাহা দবিশন। বেৰ পাখা ভেদ মহা পুক্ৰ লক্ষ্ণ 🗈 মাদশৰো কথা সৰে কজিলোঁ নিশেষ। কুক্তৰে সে ইতে৷ লীলঃ চৰিত্ৰ বিশেষ[®]। কুনা সমাজিক কোক ভাগরত কথা। 😁নধ্যে সাক্ষাত হোৱা ঈশ্বৰ সৰ্ববৰা ॥

bb

অস্থীখা সাহিত্যৰ চানেকি।

নাহি একো শাস্ত্র আৰু ইকার সমান। মহন্ত সকলে পারে প্রত্যক্ষ প্রমাণ u **(क्य कामि कृक्ष्य 6व(4 किसे) मन** । কৰিলোক কুক্ষ কথা ভারণ কীর্ত্তন । আলে জালে আরু বাই করে। সারধান। কৃষ্ণ বিনে নাহি কান্য বাডায়াত ত্রাণ। কে প্রাণ প্রায়ু কর» মই মন্দ মতি। ভযু পারে ই জন্মত নতৈল ভক্তি ৮ নপাইলো নিস্তাব ইত্যে সংসাৰ ছূৰ্বোৰ। কৰিয়ে চৰণে গভি লগভিৰ মোৰ। हैटडा सब उन्न काल धर्माव जबीन। म कार्टनीरहा रहत। देक उ भरत रकान हिन 🖟 যোৰ প্ৰলোকৰ শুনক্ষে লাগে জাস। क्य'। (इन क्क्या मान्या टेक्ट्रनी मान ॥ বেবেক ভকত সক্ষ কর্পে কুকা কথা। ছাগয়ত কুকা মৃদ্ৰি খাকোক সৰ্ববধা । শ্ৰুপে ভূষে মুখে মোৰ নছাৰোক নাম। তেবেলে নিজ্ঞবো সবে বোলা বাম বাম ॥

ত্বলড়ি ।

নিগদতি হাত

स्वित्या भोनक

প্ৰসুষ্ঠে ঋৰি বচেক।

বাহুত্ব ক্ষম

বিভে ভাতৃপর্যা

শুনিরো তাক প্রভাক ।

ছবি ৩৬শ নাম

खाउन की रहन

সমত্তে ধর্ণাবে সাব।

বাহু শ্বন্ধ মিলি

অভে প্রতি পাছে

ন্তনা কল হংডি ভাৰ । .

বাদশ কর।

পৰে বা পিছনে বদি বা কুখালে

তৃষ্ণার পীড়িত তরা।

নমে। চৰি বৃলি ভাকি উচ্চকৰি

मांश्हब नाम देवता ।

এত্তেক্তে ভবে খতিক শতিক

জনেক কোটি ভগৰে।

ভাতে লাগে জুই পুৰি ভক্ম কুট

মহা শুদ্ধ হতে নৰ 🛭

বিভো কৰে কৰে কুঞ্চক আগ্ৰহ

मुक्त कवि की ईन ।

ভাৰাৰ চিন্তভ হোৱন্ত প্ৰনেশ

ভগাব্ৰস্থ নৰেণ্ডুণ 📗

এডেক পাডক পলাই 'ভাৰ বেন

সুবাধ কালে কাছাৰ।

প্রভাবে বেন উকরারে

यं प्राप्त (यय मधाव व

কৰি কীঠনে সে ক্ৰান্ত কৰে কৰে

সমস্তবে হবে পাপ।

ভাষ্টে বাভিষ্টেক বড় লান কথা

সমল্ভে মিছা প্রকাপ ।

যিভো বাকা সাবে কৃষ্ণক নকংছ

নকৰি নাম প্ৰাথাটি।

সেই মিছা বাকো সেই তো অসতী

অসম্ভৰ কথা বত ॥

সেহি মহা সভা সেহি সে মহল

সেহি মহা পুণ্যচয়।

কৰে যিতো বাকে: ঈশৰ কৃষ্ণৰ

क्षत-नाम अपुरमय ।

সেহি সহাৰমা

সহত্তৰ ভাত

বাঢ়ে প্ৰীতি নৱ নৱ।

মহস্তৰ ভাতে প্ৰেম উপজয়

মনৰো মহা উৎসৱ 🛚

সেহি সে হৰিষ বঢ়াহে সেহিসি

শোৰর শোক-সাগৰ।

উত্তন লোকৰ

গুণ-যশ গাৰে

বিভো বাক্যে নিম্পুৰ 🛊

ভানত্তে অমৃত-প্রায়।

কিন্তু হৰি-বৰ্শ স্কণত পৰিত্ৰ

नाव्टिक योड मधाव 🛊

কাক-তুলা সিতো কামী পুক্ৰৰ

স্থানিবা বৃত্তিৰ স্থান।

প্ৰম ক্ৰকণ্ড

বভনে শুনন্ত

তাত নপাত্ত কাণ ৪

বি কণাত কুকা আছুবা সাক্ষাত

ন্তৰ মহন্তৰ গভি।

নিৰ্মাণ ভকত সকলে ভাতে সে

কৰন্ত সদায় ৰভি ॥

সেই মচ। বাকো লোক-সমূহৰ

পাহত হৰে বিবাচ।

কেশরৰ বলে

অক্সিড বি নাম

ু প্রতি পদে আছে বাত ।

কুকুলা থাকিলে আপুনি ভুনর

ভুনান্ত সকলে আছে।

সকলেয়ে৷ স্মৰে যি হৰি নামঞ্

॰ ভক্তে দুইবে। সভাৱে 🛭

कतिनी करना

কব্রিণীহবণ।

ছবি ।

কুকাৰ চৰণে মোৰ, হেন কৰা কহিবাটা, ক্লিণী বুলিলা কেন বাক।

ভোমাৰ চৰিত্ৰ গুণ, সেশান্তৰী মুখে শুনি, স্বাদী ভাৱে বৰিলো ভোমাক ॥

ইঠারৰে পৰা হেৰ'।, সকলে প্রথাম কৰে'।, ভান্থ শিহেৰ চপৰায়া মাখ।

সংগানে সচেতে মই, ভোমাকেনে চিল্ডি আছে'৷. ভূমি মোৰ হৈবা প্রোগনাথ ঃ

কায় বাক্য মনে নই, শোষোবেলে ভাষা। বৈবে'।, মোহোক নেনেক লিণ্ড পালে।

প্ৰথম্ভ সিংছৰ আগে, বঁটা থৈয়। আছে খেন, নহৰোক অধম শুগালে॥

জৰাসক আদি কৰি, বচেক নৃপতি আছে, ভোষাৰ আগত বেন ড্ৰু ।

প্রচণ্ড বাঘৰ আগে, বেন গার খেলারের, অভি ক্ষুপ্ত মূপ যে কবিণ ৪

ত্রৈলোক্য ঈশ্বৰ তুমি, পৰম পুকৰ হবি, ভোমাক নো কোন কনে আটে !

কেন আছো বাট চায়, দিনে এক বুগ বায়, মোক কিয় নেনা খালি কাণ্টে।

জ্ঞা হৰ পুৰদ্দৰে, ৰাজি দিনে বাঞ্চা কৰে, ভোমাৰেলে চৰণ ধূলাক।

কতৰা কৰাৰ ভাগ, পুণ্য বলে পাইৰো লাগ, ভূমি কেব স্বামী সেহিৰাক জ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

স্থানৰ ডক্ৰণ ভসু, তৈলোক্য মোহন সূৰ্তি, প্ৰথম বয়স অভিমন্ত।

ভযু সংশ গুণে ভূলি, নবৰিব স্থামী বুলি, কোন ভিনী সাছে সংসাৰত ॥

কেন মতে লাগ পাইবোঁ বাই।

বন্ধু বাছরক মোব, বিধবাক নলাগয়, শুনা কটো ভাহাৰ উপায় ॥

বিবাহৰ পূৰ্বে দিনে, অন্তেস পূৰৰ হড়ে, বাটবোঁ কয়নীক পূজিবাক।

ভোষাৰে লে বাঞ্চা যদি, আছে মোক প্ৰাচুদের। সেহি বেলা হৰিবাঁ আমাক।

মোক বেবে হেলা কৰি নেনা অসি প্ৰাভূ হৰি, ধাকিবোঁহো এছি মতে গৰি।

প্রাথান্তিকে। একে। কালে, সিণ্ডপাল সৃপতিৰ, ধায়াভো নেদিবোঁ মই ভবি ॥

ভযু চৰণৰ বেবে, নেদেগোঁটো প্রভুদের, দিশো পৰিছেল এফিয়ানে।

বিৰাকাৰ খৰি এড, তোমাডেলে শ্ৰী বধ, দিয়া তেৰে মৰিকোঁ পৰাণে ॥

এছি বুলি বেদনিধি, আক্ষণক সম্বোধিয়া, মতেন্ত কলিণী মহা সভী।

শণ্ডায়োক কদি ভাপ, চালিয়োক গুক বাপ, বথাত আছন্ত বচুপতি ঃ

যতেক বুলিলো মই, ভাতো খত তাণ কৰি,

• আপুনি কহিবী তুমি কথা।

মাধরক মাতি বুলি, খেনে তেনে আনিবাঁহা,

কেবে তয়ু মোত আছে বেখা।

কলিবী হৰণ।

কেবা দেখা শিশুপাল, নৃপতি সালিষ্ঠ ইটো, আসি ৰহিয়াহে মোক চুম্পি ।

বিশুৰ বিলম ভৈলে, আসিয়া নপাইনী মোক, মৰিবোঁ ভোষাত প্ৰাণ সম্পি ।

এহি বুলি আউৰ কিছু - বুলিবাক নপাৰিলা, লোভকে চলল ভৈল আখি।

অনস্থাৰে বেদনিধি, প্ৰাক্ষণে বুলিবে লৈচা, ক্লিণীৰ হেন ডঃখ দেখি ঃ

টকানাক লাগি কাউ, চিন্তা ছ:খ পৰিচৰ, চকুৰ মলভ ভই পানী।

আছুত্তোক কৃষ্ণদেৱ, আকাশৰ চকুমাক, হাততে দিবাক পাৰে। আনি ৰ

মোছোত কছিলি যেবে, সাধিবোঁ সকলে কামা, শিব কৰি থাক দৃঢ় চিডে :

ষচন শিলাৰ বেথা, মোৰ মুনিঘাই দেখা, সানিবো কৃষ্ণক ভিলকতে ॥

চলি যাওঁ দাৰকাক, মোৰ যেখে শুনা বাক, ক্যাচিতে। নকৰিবা চিন্তা।

হেন শুনি বৰনাৰী, সাকলে মৃহিল মূখ, তুকী ভৈল জীমৰ সুহিতা।

অতিশয় ৰক্ষমনে, প্ৰাথানক প্ৰাণ কিছে। ক্ষিণী কৰিলা নমস্বাৰ।

আন জনে নজানহ, সোপা কৰি ঘটিব। গুক, কথা ধেন নহয় প্ৰচাৰ ॥

ব্ৰাক্ষণে বোলন্ত মোক, শিখাইবাক নলাগয়,

ই কাৰ্য্যে আপুনি মই ডাঠ।

এহি বুলি বেলনিখি, কলিগাক প্ৰবেধিয়া,

ধৰিলাল্ম মাৰকাক বাট এ

58

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এতি মতে নম নদী, সাহৰ ভূমি ভৰি,
পৰ্যত নমৰ প্ৰায় দেশ ।

ক্লিনা কডিপত গৈয়া, সাহৰ ভৰিয়া বিজ,
ভাৰকাড ভৈলন্ত প্ৰবেশ ।
নমো নমো হৰি পদ, পদক মুগল শিৰে,
দশুততে কৰি নমস্বাৰ ।
কুম্মৰ কিম্বৰ কবি, শহুৰে ৰচিলা ছবি,
পদ হৰি বংশ কথা সাৰ ।
ভানিহোক সৰ্যাক্তন, কৃষ্ণপদে দিলা মন,
ফলিণী হৰণ কথা সাৰ ।
নপাইৰক একো দ্বংগে, সংগাৰ ভৰিষা ভূগে,
পুক্ৰতে। কৰিয়া উদ্ধাৰ ।
ভানিবোক মনোৰম, ভানিবোল নাহি শ্ৰাম,
ভাগিৰা নাহিকে কিছু হানি ।
নাশ কৈবে বড় জয়, মিলিবেক ম্ৰোদ্য,

পদ্ধ |

া সাম সাম বোলা সম প্রাণী।

বৈশক্ষায়ন বদতি শুনিয়ে। নৃপথৰ।
বেদনিধি পাইলা গৈয়া থাৰকানগৰ।
বত্নয় গৃহ সব কৰে আভিকাৰ।
নাহি খেব বেড বাংশ কাঠৰ সঞ্চাৰ।
একো একো গৃহ মেক সমান উচ্ছি ড।
হীৰা মধি মৰকত মাণিকে খচিত।
কভো বজ্তৰ কতো শুন্ধ শুন্ধ।
চিকিমিকি কৰে বেন কান্তি আদিভাৰ।
চাৰিয়ো কাবৰে শুন্ধৰ খাটৰৰি।
চাৰিয়ো কাবৰে শুন্ধৰ খাটৰৰি।

कशिशी व्यश

44

ফুলিয়াছে শুগন্ধ ৰমণ উত্তপল। মধ লোভে সমৰে কৰয় কোলাহল। জলচৰ পক্ষী তেকে শুললিভ নাম। ভাক শুনি ব্যতি দিনে চিত্ৰ উন্নয়দ । বহুতৰ পুস্প পাৰে পাৰে লাছে কুলি। পাৰিকাত ভুগদ্ধিক৷ মালতী বকুলি 🛭 ভাতে নাম। লাভি শক্ষী কৰম আৰার। সর্বকাণে শীতল মলয় বহে বার 🗈 দিবা উপবন সৰ আছে লপগ্যস্থ। বাছয় মাসত বাৰু নেৰয় বস্থা। স্থ্যৰ্শৰ হৰ ৰাড়ী পদূলি চৌপস্থা। জুমাঞুমি বসি সবে কছে কৃষ্ণ কথা। কতো যন্ত বীৰগণে কৰে সাম্যায়াত। **হস্তী ঘোড়ে চড়ি যেন মহেন্দ্র সাক্ষা**ত । লয়লানে কুৰে সৰে নাগৰী কুন্দৰী। ৰূপে মোছে বেছেন ইক্সৰ সপেশ্বৰী। कुनर्भव चर्छ कन वरद मानि नानि। মত্তগঞ্জামিনী কুন্দৰ বৰ নাৰী। আনে। নানা কৌতুৰৰ চকু মেলি চাইলা। পাছে মাধৱৰ সি-হ দাব গৈৱা পাইলা **।** খাৰীক বোলয় কাণ্টে জান দেশ গই। কৃত্তিনৰ হল্ডে আসি আছো বাৰ্তা লই 🛊 ছেন শুনি দাৰপাল কৰিলা গমন। কুষ্ণক প্রাণামি ছেন বুলিল। বচন । কুণ্ডিনৰ হল্ডে আদি আছে বাৰ্ডা লই। ব্ৰাক্ষণ এগুটি ভুৱাৰত আছে বই । ছেন শুনি কৃষ্ণৰ হৰিব ভৈগ মন। ক্ষিণী পঠাইলা জানিলন্ত নাৰায়ৰ » ° আপুনি আসিল হবি আসনৰ ছাড়ি ৷ কৌতুহলে ব্ৰহ্মণৰ নিলা লাগ বাড়ি 🛭

অসমীয়া কাহিত্যৰ চানেকি :

নি দূৰতে দেখি হাত কৰিলন্ত হৰি। পুছিলা কুখল বাঠা আলিকিয়া ধৰি 🛚 श्वय सामस्य खाऋगक यनभानी । অন্তেস পুৰক লাগি নিলা আকোৱালি । স্থবৰ্ণৰ খাউত বসাইলা নিয়া ধৰি। আপুনি ধুৱাইলা কুফো ব্ৰহ্মণৰ ভৰি 🛭 দিবা পঞ্চায়ত কর কবাইলা ভোজন। প্ৰম সন্তোৰ ভৈলা আঞ্চাৰ মন 🖟 ফুরর্ণ খাটড দেলাইলা পাছে গার। তৈল লৈয়া গোৰিন্দে জান্তিলা চাত পার 🛭 পথৰ প্ৰায়াস যেবে এৰাইলা আক্ষণ। হাসি নাৰায়ণে কেন বুলিলা বছন ১ भारिशानांव कुन्मण कविरुवा विकारव । ফুৰ্বে কি জাছয় সিটো কুন্তিন নগৰ।। ভোমাৰ জীমক নৃপতিৰ বাঠা ভাল। ৰাজধৰ্মে কৰম্ব প্ৰজাক প্ৰতিপাল 🛚 আমাৰ পানক আইলা কিবা প্রয়োজন। ভাগ্যেৰে লভিলেঁ। তুমি হেমর ব্রাহ্মৰ 🛊 ভষু আগমনত পবিত্র দৈলা থান। বেহি লাগে বোলা গুৰু তাকে দিবোঁ দান 🛊 ক্তনি বেদনিধি পাছে তুলিকন্ত হাস। আপুনি সকলে জানা মোৰ বেন আগ 🛭 সমস্তে প্রাণীৰ ভূমি ক্ষরত স্বিত। ত্রেলোকাত নাহিকে ভোমার অবিদিত **।** যোগেৰ ভাগ্যক গোঁসাই কি কহিবে লাগে। **अ**डाक्टड अक भरीवक (मर्स्ः बार्ण ह যাক তেওঁ নতু পাস্ত সিদ্ধ মুনিগণ। আমাৰ পুৰাকা কৰা ছেন নাৰায়ণ চ ভাগাৰ মহিমা মই কি কহিটো আৰ। সাক্ষাতে বৰিটা সুমি বিষ্ণু অৱতাৰ ॥

कत्तिनी द्वन । .

খায়ায়ে সকুল্ব ৰূপ ক্ৰমি আউ। ধৰি। সাধিকা দেৱৰ কাৰ্যা অন্তৰ সংহৰি ॥ ভোমাৰেশে ভাগা। ভীমকৰ জীয় সভী। কলিশী সম্বাপে লক্ষ্মী ভৈলা উপ্তপত্তি ॥ তুমি স্বামী হৈবা ব্যক্তি দিনে ফেন মন। এক চিত্তে চিন্তি আছে ভোমাৰ চৰণ 🛊 ভাত্মক নৃপতি বৰ ভোষাত ভকত। ভোমাতেলে বিহা দিবে ভাগৰ সন্মত । ক্ষিণীৰ ভাই ক্ষি নামে কুলক্ষাৰ। ভোষাক দিবাক বাধা কৰে ছবাচাৰ 🛚 লিশুপাল নূপত্তিক আনি আছে বৰ। ক্ৰি ক্ৰিণীৰ অভিশয় ভৈল ভৰ ॥ ভোমাত নৈৰাশ দেখি তৈল ফদি খেদ। ধাত্রি দিনে চক্ষুৰ লোভক নাৰি ছেদ । পভারত স্ত্রী ভাতি নোহে অত্যুখী। লাকে পিড় মাড়ড নোনোলে মুখ ফুৰি ॥ ভোমাৰ বিয়োগ অন্তৰ্গতে দকে প্ৰাণ। क्रिन ८गाँठे थांके युग जकरा नमान ॥ अभिनीय अवश्राक कि कहिएवा श्वि। চুঃখ দেখি পেটতে সুকাই হাত ভৰি । ভোমাক পাইবাৰ একো নগান্ত উপায়। তেবেলে আমাক মাতি দিলপু পঠাই 🛚 ভোমাকেলে লাগি হেন পঠাইল সংখাধি। এক চিত্তে আছে৷ স্বামী ভোমাক স্বাৰাধি # ভথাপিতে। ভূমি যদি নকৰ হো বিয়া। মৰিবোঁ ভোষাতে তেবে স্ত্ৰী বৰ দিয়া। বেৰা মোক চুম্পি আছে ৰাজা শিশুপালে। সিংহৰ ভাগাকে বেন ধারয় শুগালে 🐧 🤻 হেন জানি প্রভূমের কেনে চিত্ত স্থা। আপোন ভাটাকৈ ভূমি কিসক নাৰ্যিখা 🧨

ক্ষমমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

বিশ্বৰ বিলম্ব ভৈলে নাপাইবাঁহা মোক। कड पिन महिट्यी पाक्य ५:४ ८५१क ॥ ছেন চানি ঝাণ্টে আগ। মোৰ প্রাণপতি। নাঠা বেবে ভৈল দোৰ মৰণ সক্ষতি। বিশ্বৰ বুলিল। আৰু চিনাই আগু পাছ। ক্ষাৰ আগত নিহা দিবা গেৰ গছে॥ তেন কৰ্ম্যোক মোক নিয়ন্ত্ৰেক আমি। সেৱা কৰি খাকোঁ চৰণৰ তথা দাসী # দিন চাপে বিভাব সমূলে মোৰ বুৰে। শিশুপাল পাণীক দেখায়ে ধাতু উৰে 🛭 দিনা চাবেকত বেবে হবি নেনা মোক। তেন জানিবাঁত। মই গৈলোঁ। প্ৰলোক । ছাকৃতি কাকৃতি কৰি পঠাইলা অংশৰ। তেন জানি বেন যোগা কৰা কৰিকেশ । ক্রিণী যতেক বুলি পঠাইলা কাকণা। ক্ষিক্ত বেদনিখি ভাতো দশগুণ। ক্ষিণীৰ কেন দুংখ কৰি কগলাগ। কুদীৰ্ঘ নিবাস তেজি চপৰাইল। মাণ । ছুই ধাৰা চকুৰ লোভক পৰে বই। হ। প্রাণেথবা দেন ভোক নপাওঁ গই॥ য়ত দুঃখ বাকৈ সভিলেক মোক লাগি। एके द्वादय मदल महेरल यथ कापी ॥ महे मह सारम् सार्थः शांग नाहे सार्णः। ভোৰ মোৰ দেখা দেখি হৈব কত ভাগে ॥ মনত আন্তৰে হৰি গালে দিয়া হাত। মুখ ওলেমেটি আভি গদ গদ মাভ 🛊 কহিবে লাগিলা আৰু বিজক সম্বোধি। মেট্ৰাৰ চিন্তৰ কথা শুনা বেদনিধি ॥ বৈদানি শুনিলো ৰূপ গুণ কৰিণীৰ। মেছি কাল হতে মোৰ চিত্ৰ শোহে পিৰ 🛊

कितारी क्यन ।

মাকি স্থুখ শান্তি মোব মুক্চয় ভাত। উগুল **খুগুল নিজা নাসর ন্**য্যাত ॥ ক্ষিণীৰ মত ভুঃধ কহিল। বিপুল্। তাতে। দশ গুণে আতি আমিদে আকুল। প্ৰাণ সম মিত্ৰ মোৰ কছিবাৰ ঠাই। वारेक्ट विरयाण इत्य भक्त नवारे । सारके गार्क देवव सारमा मिरत वालायुव । এहि दलि माककक मिलना छेउन ॥ ৰথ খান সাজি মোৰ আতি শীতে আন : কৃত্তিনক লাগি মই কৰিবে। পয়ান। ক্ষেম শুনি সাৰখি উঠিলা আপেবেৰে। চাৰি গোটা গোড়া আনি যুদিলন্ত ৰূপে। সৈবা স্থানীর মেঘপুচছ বলাচক। ছল বল কৰে খোড়া লভিব অকাশক 🛭 গ্ৰহ্মভৰ ধ্ৰক্ত ৰখ আগে আৰোপিল : স্থানে স্থানে ওবনৰ কিছিবী আমিল। বাচি বাচি বৈলা যভ যুক্ত সভুত। **৬% ভোজা বড়বন লৈলা পদায়ত #** पिता वर्ग वान माणि भवम उँ**८**पुरक । कृतः व आध्र किया (माधारेला प्राकृतक व ৰণ আনিবাৰ দেখি বঙ্গে বনমালী। শাৰত ধতুক ধৰি উঠি গাৱচালি। ব্ৰাহ্মণকো ৰণত তুলিয়া ধৰি কৰে। আপুনি উঠিলা সেহি ৰগৰ উপাৰে 🛭 সাৰ্থিক বোলস্থ সহৰে ডাৰ্কা ৰপ। ৰণা চমু কৰি ধৰা কৃতিনৰ পণ । ছেন শুনি খোটকক মাৰিলা চাবুকে। বিদ্ৰান্ত সঞ্চাৰে ৰণ চলাইলা দাককে ॥ উপলিল চাৰি সোডা আলগাইলা ৰখ : ভূমি এৰি ধৰিলেক অংকাশৰ পথ ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মল পতুনৰ বেগে চলে ৰখ বৰ। ছটিল মাৰাচ যেন আচি শীঘ্ডৰ 1 প্রলয়ৰ মেঘ যেন লোসাই বায়ু লাগি। আকাশৰ পক্ষী পলাই দলো দিলে ভাগি 🛊 শ্রাতি ভক্ত ভৈল বেদনিধি বেগ দেখি। हुई बाउ हाकि भूमिल हुई आधि। পৰম বিহনল ভাব হুয়া বিজৰাজ। ফুৰণি দেখিয়। পৰিকল্ড ৰথ মাজ ॥ আলোলা আক্ষণ ক্লাভি কোমল শৰীৰ। ক্ষাৰ ৰণৰ বেগে কেনে হৈবে থিব ॥ নকাঢ়ে উপাস অচেতন বেদনিধি। উথসিল পেট একে: নাই ঋদ্ধি সিদ্ধি ॥ মৃতহ্ ৷ গৈল আক্ষণ দেখিলা বনমালী ৷ कारभरवरभ भावति धविका कारकावासि । দেশিয়া দাককে বাঘ কৰিক আজুৰি। ৰাখিলন্ত ৰণক যোড়াৰ মুখ মুৰি 🛚 নলবর পেট হবি হাত বুলাই চাইল। দুকন্তে কৃকত্ত্বে কথমপি খাতু আইল। আক্ষণৰ শিৰে হৰি ঢালিলন্ত পানী। টিমিকি চিমিকি মাত্র লবে ধাতুখানি । পিৰ হোৱা বেদনিধি দুড় কৰা চিগু। কিসক বিচ্সল ভৈলা হেন বিপৰীত ॥ অনেক অখাস কৰি মাধৱে চিয়ান্ত। ভগাপিতে চকু মেলি আক্ষণে নচান্ত 🛊 নিচিনোহে। ভোমাক ভূমি বা কোন জন। কৈৰ হল্তে আসি সাটো কোঠেৰ ভ্ৰান্সণ। কোন থানে পৰি আছোঁ কি কাৰণে আসি। হেন[®]শুনি মাধৱে মাভস্ত হাসি হাসি ∎ থাৰকাৰ কৃষ্ণ মই চায়ে। চকু মেলি। একৈ ৰণে চলি যাওঁ কুগুণক বলি ॥

কবিশী হৰণ।

কলিণীৰ কাথো ভূমি আইল। বেদনিধি। ৰথৰ বেগত হৰুৱাইল। খ্ৰুভি বৃদ্ধি 🛭 কেন শুনি খেদনিধি কিছু ভাতি পাইলা। ধীৰে ধীৰে মাধুৱক চক্ষু মেলি চাইলা। কৃষ্ণক বোলন্তু গোসাই লাগিল চমক। आक गनिट्डक देशशा (भर्ट्शाटक) वसक a ৰণৰ এন্থৱা বেগ মতু দেখি শুনি। এবটেলো প্রমান আজি ভোমাবেলে গুণি 🛚 আউৰ জোনে: ছেন কেগ খৰন্ত লাকক। মন্তাপিও ভৰতৰি কাম্পে মোৰ বুক। ক্ষেন শুনি ব্যক্ষ ডাকিলা লালে লালে। ষিঠীয় আদিত্য দেন অংকালে প্রকাশে ॥ স্থাৰ্থ কিছিণী চয় কম্মুধ নাছে। উদ্ধ মুখে সচ্কিতে চাকে সামবালে 8 কোনে কভিবেক সিটো ৰখৰ মহিমা। এক্দিনে পাইলা গৈয়া কৃতিণৰ সীমা 🛭 কৌশাল্যাক নামে এক দেখিলা নগৰী। ৰাখিয়োক ৰথ বুলি আদেশিকা হবি ॥ ত্রের ভারি লাক্ষ্যে বাখিলা বগরব। এতেকতে অস্থাসত ভৈলা দিবাকৰ। বিশ্বকেতু নামে ৰাজা কৌশান্থাৰ পতি। যাত্রি দিনে কবে সিটো কৃষ্ণত ভকতি <u>।</u> মাধরেসে জীৱ ভান মাধরেলৈ শ্রেণি। মধেরত পৰে ৰাজা নিচিপ্তয় আন। শুনিলস্থ বাজা আসিলস্থ দেৱছৰি। গুলা গোপা কৰে সথে কৌশাস্থী নগৰী॥ নিশ্চয় জানিক আদিলন্ত দেৱহৰি। প্ৰম আনক্ষে লৰ দিল। শীল কৰি। रेक्स इवि देक्स इवि वृशिया (bकारे । নৃপতিৰ ভক্তি আচন্ত হৰি চাই ৷

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

কুক্ষৰ ৰণক ৰাজ্য দেখি বিদূৰতে। কৃষ্ণ কৃষ্ণ বুলি পৰিলন্ত মণ্ডৱতে ॥ পুনৰ্শি উঠি কুডাঞ্চলি ভুয়া বৰে। ভৰি চাৰি গৈয়া পুন্ত দত্তৱতে পৰে।। এতি মতে ৰণৰ পাইলন্ত সমিহিত : কুমাৰ আগত গৈয়া পৰিল ভূমিত n কৃষ্ণ কৃষ্ণ বুলি পৰি আছে কভো বেলি। মেখি নাৰায়ণে ধৰিবাস্ত ছাত মেলি n মাধরে নোলস্থ বিপক্ষেত্র উঠ উঠ। ভোৱেৰ ভক্তি দেখি ভৈলে। মহা ভুক্ট । এক চিত্ত মনে তই আৰ্থেল মোক। ৰাজঞ্জীৰ ভূঞ্জন্তে ভোহেৰে মোক্ষ হোক ॥ ময়নৰ হল্তে ধৰে হৰিষ লেভিক। কুকা প্ৰশ্ৰে ৰাজা পাইল আনন্দৰ n আতি ৰক্ষমনে উঠি বিশকেত বাকা। পাছ্য অর্থে মাধরক কবিলস্ত পুরু। 🛭 কৃষ্ণৰ চৰণে ধৰি কৰয় কাভৰ। কৰিয়ো মুকুভি খোৰ কোটি পুক্ৰৰ 🕫 ৰাতি গোট বঞা আজি প্ৰাভু দামোদৰ। প্ৰথ প্ৰিত্ৰ হোক কৌথালী নগৰ ৷৷ আমাৰ গুলত গোঁলাই কল অভ্যাগত। কুমি কৃষ্ট কৈলে কৃষ্ট লোবে ত্রিঙ্গণত। কুঞ্চে অন্তমানি সেহি বাকা নৃপত্তিৰ। প্ৰবিল্লা গৈয়া বিশ্বকেতুৰ মন্দিৰ।। দেখি নুপতিৰ আনন্দৰ সীমা নাই। ৰতময় অপেনক দিলেক বঢ়াই ৷ কুখে বসিলন্ত ভাতে জগতৰ পতি। পঞ্চাষ্টিত ভোজন কৰাইলা মহামতি ৷৷ বেদ্নিখি বিপ্ল আৰু সাৰ্থি দাৰুকে। কৰিলা ভোকন ভুয়ে৷ পৰম উৎস্তুকে 🛊

कतिनी देवन ।

গান্ধে পুলেপ ভূক্ত কৰাই মাধৱৰ মন। কৰ্যোৰে ৰাজা পাছে বুলিলা বচন । কুণ্ডিনৰ হত্তে মোৰ আগিছে চৰায়া। मारलाहिन वीवगर्ग विवर्त विश्वा যদিবা মাধ্র আলে আমাৰ সমাজ। সিংভাসন নিদিচুৰীছে৷ পাউক বৰ লাজ ৷ সিংগাসন আসমৰ ৰাজা অধিকাৰী। बाक्रकाली कृष्टि यहकृत अभावादी ॥ भूर्त्व उ यदा डि बाका भिद्रा कार्ट्ड भाभ । লযু কৰি গোৰিকৰ ভাকে৷ কাপ ঝাপ ॥ লাক হয়। মাধর আপুনি যাইবে উঠি। শিশুপালে বিহা কৰম্মেক মন ভুষ্টি 🛚 যদি কথাতিত হৰি পাত্ৰ বিবিনি। সবে মিলি কৃষ্ণক বধিবোঁ বণে জিনি 🗈 ক্ষৰাসক আদি কৰি যত ৰাজ্যগণ। এক গোপ্তি হয়া সংব কৰে অলোচন চ भिस्त्रशास बाक्षारग्रहम कविटवक विग्री। সকলে শুনিয়া মোভ কহিল চৰীয়া। ছেন ভূমি প্ৰস্তু খোৰ নদ্ৰবয় আগ। মোৰ ৰাজ্য যতেক উৎসূৰ্যি দিও দান। কৌখান্দীৰ ৰাজ্য ভূমি কয়ো দেৱ হৰি। ভেৱে দেখে। সিংহাসন নেদে কেন কৰি ॥ শ্বপত্ৰ বাধ্বৰে মই তেখেৰৈ কিছৰ ! क्रोड़े संख भारते बाक्षा स्ट्या सार्यापन ॥ সঞ্জি হাতে ভোমাত সন্পিবেং ৰাজাতাৰ। নুপতিগণৰ মুখে পৰোক চুণ খাৰ । ভোমাৰ চৰণে প্ৰান্ত মাগো এছিবৰ। হেন শুনি হাসি কৃষ্ণে দিবস্তু উত্তৰ 1° যেহি মনে হাঞা ভাকে কৰিয়ো নৃপত্তি। শুনি উচ্চিল বিশকেতু মহামতি।

অস্থাতা লাহিডাৰ চানেকি।

আতি কৌতহলে হাজা তিল কুশ আনি। মাধ্তৰ হাতত উৎস্থি দিলা পানী 🛊 যভ ধন খাল আছে মোৰ ৰাজ্যভাৰ। আজি ধৰি ভোমাৰেলে ভৈল অধিকাৰ # এহি বৃলি বহুৱাইলা সিংহাসন খাটে। কৃষ্ণক পাত্তিলা বাছ। সেই দণ্ড পাটে . ধরল ছত্রক আনি ধবিলস্ত ভূলি। প্ৰকাৰে কোকৰে পাৰে কয় কৃষ্ণ বুলি **।** দাৰকাৰ কৃষ্ণ কৌৰান্ধীত ভৈগ ৰাজ।। (क्रम कथा क्रम्भ क्रिक्स (घाटन अहन अक्रा । বাবে বাস্তা ডণ্ড বাজা ভৈলালু মাধ্য । ক্ৰিড়া স্বৰ্গত বৰ মিলল উৎসৱ । দেৱতা সহিতে ইন্দ্র কাসিলা প্রত্যেক। আপুনি কৰিল। মাধ্যক কভিবেক ॥ সমস্য দেৱৰ যত সম্পত্তি আছিল। সেই বেলা কৃষ্ণত সমগ্রে সম্পিল 🕸 ৰাজ খোগা অলভাৰ দিলা নিৰপুৰ। মাধ্যক পাতিলেক বৈলোক। ঈশৰ 🛊 व्यक्ति थवि (भाविका बाकाधिबांक टेडका । এছি বুলি পুৰন্দৰ নিজ খানে গৈল। । বিভাগৰে বাবে অপস্থৰাতে নাচয়। কুষ্ণৰ শিৰ্ভ পাৰিলাভ সিকাইড ॥ বিশ্বকেন্তু নুপতিকে প্রেলাগিলা আছি ৷ কৌতুহলে মাধ্যে ৰঞ্চিলা তৈত বাতি। ৰজনী প্ৰস্তাত তৈল কেন মনে জানি। প্ৰভাৱৰ কাঠ্য সম্বলিল। চক্ৰপাণি 🛊 टाप्रनिधि समितिए चार्ट्साहिता दश्च । দাককৈ ধৰিব। পাছে কুন্তনিৰ পথ ॥ বিশ্বকৈতু নৃপত্তিও মহা কৌতুহলে। **অতি আড়কাৰ লাজি চতুৰক দলে** 🕏

कश्चिते हरन ।

লাগে পাছে মাধ্তৰ ধৰিল বোগান। বাৱে ঢাক ঢোল ভেনী ভৱল নিশান । চিতু চৌড়া দগুছত্র ধবিলেক ভুলি। স্নাকাল চানিয়া গৈল কটকৰ ধূলি । হস্ত্ৰী সত্ৰ চিহৰও মেহে বেন গাজে। अग्रक्ष भारत शक चन्छे। जब वारक । চঙ্গভিতি শুনি আতি গোড়াৰ ক্লেসনি। प्रमहाराभ भवादि मक्त वात हानि । कार्य भारत व्यवस्थान रूप वात हिन । এক ভিডি কৰি ডক বন নেই দলি ৷ यह नहीं वर्डक नामरुख दशात भन्न । প্ৰকাৰ গিড়াৰ নৰ্মা দিশে লাগে চক গ **८६२ हम्दकार्य ह**लि यान्त्र शास्त्राम्य । অনন্ধৰে দেখিলন্ত কুণ্ডিন নগৰ 🗷 भार्ड (वसनिधिक भाषिका स्ववस्ति । আপুনি ৰপৰ নামিয়োক শীল কৰি 🛭 আমি অসিবাৰ কলিনীত দিয়া জান। নিবালা দেখিয়া কালে বাকৈ এবে প্রাণ ।। কিছু চিন্তা নাছি বুলিবাছা বেদনিখি। তান মনো ৰথ যানে আহ্নি হৈব সিদ্ধি । হেন ভূমি ৰগৰ নামিল বিভবৰ। আগে ভয়া বেদনিধি পশিলা নগৰ 🛭 সাধিলোছে। সৰে কাৰ্যা বুলি বক্স কৰি। ছবিষ্টে মাটিত নেদল্ভে বেন ভবি । ব্ৰাহ্মণক আগ কৰি গঠাই স্বীকেল। कृष्टिन नगरी भारक टेक्क्स अटनम । 🏲 🕤না সভাসদ ভাগৱত নিৰন্তৰ। ক্ষিণী হৰণ কৃষ্ণ লীলা মনোহৰ । ক্তমন্তে সংসাৰ ভূগে হোৱে উপশ্য। কুঞ্চক প্ৰভাগ পাই বোলা ৰাম ৰাম ॥

5 = 3

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

জনাদি-পাত্ৰ ।

왕위 (

কর জগরাথ কগড়ৰ আদিম্ল। যাহাক অৰণে হোৱে পাডক নিৰ্ভূল ॥ যাৰ নাম নাতে কৰে সংসাৰৰ পাৰ। কেন্দ্ৰ কৃষ্ণক কৰে। কোটি নমকাৰ **॥** कर्य कर रेमद्रको सन्तरम कासि स्मर्त । ব্ৰহ্ম। মহেলৰে বাক পড়ি কৰে সেৱ । মুক্ৰ পণ্ডিত হোৱে বাৰ লৈছ। নাম 🛊 ক্ষেত্ৰ কৃষ্ণক কৰে৷ সকলে প্ৰণাম 🛭 কর কর ঈশব কেশর সদালির। ঘৰে মার। পালে বন্দি জগতৰ জীৱে 🛭 মিলে মোক্ষ বাৰ নাম <u>আ</u>ৰণ কীৰ্ণ্ণনে। কৰে। প্ৰণিপাত কেন কৃষ্ণৰ চৰণে । नरमा नार्यानय रमत कशक कायन । ভক্ত মত্য দল্লৈ সভা সনাতন ঃ গাৰ কটাক্ষত হোৱে শস্তি ন্মিতি লয়। **्रम्म कृका हबर्य विहिधा शम्बह्य ॥** কৃষ্ণ পথ পৰ্যক্ষ ধৰি হৃদয়ত। গুৰুৰ চৰণ মন কৰি শিহেলগভ। প্ততি-ছিডি কর মাধরৰ মোক্ষবীলা। কৃষ্ণৰ কিছৰ গণ শক্ষৰে বহিলা । মহা ভাগরত পদ অমৃত সাক্ষাত। বামন প্ৰাণ কিছু নিছা দিলে। ভাত ॥ তুট কগা নিবন্ধিলো একত্রে মিশলে। ৰধু সংম ছুছ বেন আতি স্বাদ বোলে। ন্তনা সার্থান মনে হও সভঃস্ণ। ত্তীয় কৰ্ম মধ্য জাগরত পদ ।

লন্ধি পাত্ৰ ।

(यन मर्ड (उन। इर्ड) खनानि-शाउन। শুনিয়োক আছে বাৰ মৃকৃতিক মন 🛊 শুকত পুচন্ত পৰীক্ষিত নূপবৰ। শুনিলে৷ তৃতীয় কন্ধ ভোমাৰ মুখৰ 🛭 দতেক শুনোঞে শুনিবাক বায় মণ্ডি। অমূত পিরত্তে বেন নখতে তুপিতি । সম্প্রতি ছেদিয়ে। গ্রবি সংশর মনব। স্পৃত্তিৰ মধাত এক পুৰুষ ঈশৰ । কেরলে পাকন্ত হবি এক একতের। কিমতে প্ৰায়ন্ত হবি ইটো ত্ৰিকাত । এছি কথা শুনিবাক মোৰ বার চিশু। কহিয়েক খবি তুমি কুক্তৰ চৰিত্ৰ ঃ ক্ষেত্ৰ মতে জগত প্ৰক্ৰম্ম নাৰায়ণ। বি মতে শুক্ত ব্ৰহ্মা আদি দেৱগণ 🛭 বেন মতে লাভে। কৰ্ম কৰন্ত নিৰ্মাণ । বেন মতে শ্ৰেম্বৰ পাডাল লাডোগান 🛊 সপ্ৰবীপা-বস্তমতী সপত সাগৰ। वि भएड उनकर नहीं नह सरवानन । পশু পশী খুক্ষ লড়। চৰচেৰ যাও। বি মতে জন্মন্ত মেক মক্ষৰ পৰ্বত । বেন মতে জ্ঞাও কৰন্ত নিৰ্মান। কভিয়ো আমাত তুমি **খবি সর্ব্ব**ভান ॥ কোনে ধৰি আছে সদাগৰা বস্থমতী। কি কাৰণে পুথিবী নবায় কথোগতি । কিবা হেডু লড়ে ইটো পৃথিবী মণ্ডল। ছেদিরোক ঋষি তুমি সংশয় সকল । কুক নিগপতি থক্ত অভিম্মু। ফুড । বি কথা সুধিলঃ পাডকৰ বমদূত ॥ * স্ঞান্তি-বিভি-লয় মাধৱৰ মোকলীলা। আপোনি তৰিল। তুমি পোককে। ভাবিলা ঃ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

কুক্ষৰ চৰণে তুমি প্ৰম জকত। বছপি জানিতে হোৱা আপুনি শকট ॥ গুধাপিতে। পুছিলা লোকৰ উপকাৰে। টটো কথা ভনি স্তনি ত্ৰোক সংসাৰে ॥ নুপত্তিক প্ৰসংশিয়া স্বিৰ কৰি মন। इत्यात्र विश्वित्रम्य कृष्यव व्यव ॥ **चत्र कृतः स**त्र कृतः गृत्थं डेस्हरिया। পুৰাতন কথা কহিবাক নাৰ্ডিলা ৰ করিবো নৃপত্তি স্মন্তি নীলা ৰূপা পাছে। শুনা বেন মতে বসুমতা বহি মাছে। পুথিবীৰ অধে সাত পাতালৰ তলে। প্রকাণ্ডক বেচিয়া কেরলে আছে ছলে॥ কুৰ্মকৈপে হবি আছে জনৰ ওপৰে। পঞ্চাল কোটি প্ৰাছৰ বৰ্ষণ কলেৱৰে 🗈 কৃৰ্ম্মৰ ওপৰে সৰ্পৰূপে ভগৱন্ত। হালাবেক যুগ তাও লাছজ লনগা। সূৰ্য্য সম ছলে মহা ফণী মণি বড। শৃক্ষ সমহিতে বেন ধরল পর্বত ১ ভাৰ আঠ ফণী আঠ দিলে গৈল বই। আছে আঠ দিগ্যজ ওপথে তাৰ বই 🛚 বাদশ হাজাৰ প্ৰহৰৰ পশ্ব কাই। দেৱাপুৰ নাগগণ পুজৰু সদাই p বলৰ দৰ্শত আতি মহালীকা কৰি। बाठी बार्ड शर्काड शिव्हिड बार्ट्स भवि । পৰ্কতৰ ওপৰত সসাগৰা মহী। ব্যেন চাক্ত খান আলাগতে আছে বহি 🛚 বি দিশৰ দিগ্ণকৈ লড়াৱে নিজকার। লি দেশৰ পৰা জান। ভূমিকল্প বায় 🛭 বেভিক্ষণে ডোলে হামি কচ্ছপ জনস্ত। সাত খণ্ড মেক মতী মন্দৰে পৰ্যান্ত 🛚

অনাধি পাতন।

সাগৰ সচিত্তে সৰে কৰে তল কল। (मश्रिद्धा कुकान हेट्डा) (दाश मायूनल » কহিলো ভোমাত পুথিবীৰ স্থিতি কথা। **मश**्रक्षत्रम् जात्य छन्तिहरः। सद्धश्री ॥ বেৰে গৈল একাশত বৰিৰ একাৰ। कञ्चलाल करन करने केशन मन्त्री ॥ चर्ध डेर्फ नवीवड (नरमवि अमान। জ্ৰুকুটি কৃতিল মুখ দেখি হবে প্ৰাণ ॥ মাউল জাউল মটাজুট ছাতত ত্রিশুল। খোৰ মৃত্তি ধৰি কৰে প্ৰাঞ্চক নিৰ্মান । किल किल करि शहर लट्ड यूखमाली। প্ৰকৃত্তৰ শুক্ষ যেন দশু চুই পালী 🛊 সকলে সকলে প্রেঞ্চ। মূথে ধৰি ভাতি । মৰমৰি মৃত চোৰাৱন্ত লক্ষ্কে আভি । कक्षावश्व माचा व्यर्गवामी वात्र मृब । চৰণৰ প্ৰভাবে পৰ্কাত ভোৱে চুৰ ॥ যোৰ বিক্ল দিয়া দিংগেজক খোঞ্চমাৰি। ওপৰক তুলি নচুৱন্তে ত্ৰিপুৰাৰী ॥ ক্ষ্যিৰে দিগিখ দেহা কৰি হোৰ ধ্বনি। ভিনি গোটা চকু খেন ক্লকু জগ্নি । ভেলে ঘোৰ আটাশ নিৰ্ঘত বেন পৰে। বৰ্গ মঠা পাতাৰ একত হয়। লড়ে। ক্ষগত সংহাৰে হৰে প্ৰম বিক্ৰম। কান্তকৰো ভান্তক ধনৰো মহা খন। এহিমতে করে কবিলপ্ত প্রজাক্ষ। শুনা আৰু পৰে খেন মিলিলা প্ৰলয় । ৰাচ্যু বৰিব মানে ভৈলা অনাবৃত্তি। নোগৰুয় শশ্ব প্ৰাক্তা নউ হোৱে *পাঁষ্ট* ॥ বাৰগোটা সৃদ্যভাগ কৰে একেবাৰে। वस्त्र *C*भावक वांत् क्रमव विमार्**व** ॥

অসমীয়া সংহিত্যৰ চানেকি।

সাগৰকে। শুবিলা সূহাৰ বিশ্বজাবো। ভগত পালৰ বার গ্রাসি **ভাসে কালে** ॥ ৰয়ে সূৰ্যে নিঃস্থৰ কৰিলে সৰ ৰাজ । খানসূ মুখৰ পৰা অগ্নি টুডলা বাজ ॥ ভালাৰেক মুখে বিষ বৃতি বাক ভুট । পাভালক দ্বিড়া উদ্ধক উধাই জুই 🛭 সাজে পুৰিবীক বঞ্চি লাগিলেক চানি। পোড়ে সাতে। কৰ্ম যেন ছলন্ত কগনি ॥ একাত্ৰ দৰিলেক বাহিৰে ভিতৰে। ভ্ৰপন্ত লোচাক গেন দেখি নিৰস্থৰে h ৰস্তুময় ভ্ৰহ্মাণ্ড বক্তিৰ পায়া ভোট। বেন কেখি মত্ত গোমার পিশু গোট ব জনভৰ দৰি দেবে বৃক্তি কৈল লাস্তু। বাটেই বৰিদ মেশে বৰিখে একান্ত 🗈 (शार्**षाव भगाम भरेव रहामिर्म निर्धा** छ । মেগৰ গৰ্জভূমে যনে যনে বছপাত ১ ধৰিবর লিলা সৰ পূৰ্বত আকাৰ। কৰে মহাপ্ৰকার প্ৰাণীৰ কর্মাৰ । প্ৰমন্ত ছব্দ্ৰীয় গুণ্ড যেন ধাৰা জল। অবিজেগে পড়য় সংসাৰ ঘাই ভল 🛭 কলো দিল জুডি কল উন্ধক উধাইল। এলাও গোটৰ গৈয়া **ল**ণেকে বুবাইল u মন্দ্ৰি ভাগত চুলীকৃত ভৈগ ঋও। ক্ষলতে মিলাইল সিটো মহামহী খণ্ড। অগণিত পৰিকল সমস্ত শুখাইল। ৰাব্যত পড়িতা পাছে বজিতো লুকাইল 🛊 মহা বার লীন গৈল মহা আকাপত। ৰীকাৰে। গশিল অহফাৰৰ গঠত । মহৰ ভখত লীল গৈল অহকাৰ। মহকো পশিল প্ৰকৃতিত পুনৰ্বচাৰ 🛭

জনাদি পাতন।

মহা প্রকৃতিয়ে। পুরুষতে ভৈল লাম। মথাকিল জাম একে। পুৰুষ্টো ভিন ॥ श्रीर क्या शिव चल शावितक काकाम । নাতি মহ। বার্ চন্দ্র সুদ্যৰ প্রকাশ । নাতি শীড় উক্ত ঋতু নাতি ব্যক্তি দিন। সমস্তে সংসাৰ গৈল ঈশ্বৰত লীনে। প্রকৃতিকো উপর পুরুষ সভাপ্তর। নাছি যিটো একৰ বাহিৰ অন্যান্তৰ ॥ জগতৰ জীৱ উদৰতে দিয়া বাস। কেৱল উপৰ কৃষ্ণ কৰন্দ্ৰ প্ৰকাশ ॥ जनाति कमन्द्र विट्डा बक्त निरम्भने । क्षांनधर कानक रज्ञ घर यन (এখন কমল মুদি বোগ-নিছা চলে। আপেংমাকে চিন্তি মাত্র আছন্ত কেবলৈ। ब्यानक महत्त्व युग এकि महत्र रेगन । দুনাই উপৰৰ পৃত্তিক উল্লা ভৈল । একখৰে আছে। আমি আদি নিৰঞ্জন। স্তুত্তি মাছি আমাক যে নকাম লোকন । हिभाग क्ष्यम जैमबहात प्रिट्या शेकि। প্ৰকৃতি মায়াও কাছে গঠতে লুকাই **।** শ্বৰ চন্তা আছে কাৰো নাৰিকে চেডন। মই মাত্ৰ চৈত্ৰত পুক্ৰ নিৰঞ্চন ।। একখৰে থাকি লামি কৰে। কোন কাজ। লৱীৰৰ পৰা সংব জাৱ হোক বাল ।। মাহাৰ হাডত কথাও ছগত প্ৰকাশ । करब। कृष्टि लील। काट्य विद्याम विलाम ।। এতি বুলি মেলি পশ্ম নর্ম কান্যে। মায়াক কটাকে চাহিলন্ত ভগরতে । ক্ষৰ প্ৰকৃতিত কৰিলন্ত জাঁৱ দান। অন্ট প্রবে ভেছবোল হুণে ভৈল প্রাণ।

অসমায়া সাহিত্যৰ চাবেকি ৷

मृद्धि कविताक जेचदब देम्हा काछ । পুক্ষৰ পৰা মহামায়া ছৈল বাল।। খনাদি কৃপিনী ঈশ্বৰ অক্কার। बारक ट्रेंछला यहांमांचा ऋष्ट्रिक देख्यांचे ।। शबमा कुम्मबो असी विश्वा (प्रवी (वर्षा) ৰটাক্ষত মোহ বাই গুগত নিঃলেখ।। কেয়ৰ কছণ ৰত্ময় হেম হৰি। কিৰীটি কণ্ডলে আতি কৰে ভাতিস্বাৰ ॥ ৰুণ সূণ কৰি বাজে পাৱত নূপুৰ। ক্ষণ জেৰি মদনৰ দৰ্গ কোতে চুব ॥ চাহিবাক মপাৰি দেৱাৰ মহা ক্যোতি। কোটি এক সৃষ্য দেন প্রকাশে প্রস্কৃতি ॥ প্রথিপাত পুরুষক কবিয়া সেবলি। আগতে বিনাৱে মায়া কৰি কুডাঞ্চলি ।। কোন কৰ্ম কৰে। আৱে কৰিয়ে। আমেশ। ছেন শুনি হাসি বুলিলস্ত ক্ষবিকেশ ।। ভানিয়ে। প্রকৃতি একে। গুণে নোছা হীন ভোমাৰে আমাৰে কিঞ্চিতেকে। নাচি ভিন ॥ মোৰ নিজ শক্তি সমাকে দেখো প্ৰাণ। সমূৰে কৰিয়ে। মাহা কগত নিৰ্মান ॥ ভোমাক চেডাইলো আমি এই অভিপ্রায় । কানিয়েক ভালে তুমি মোৰ সক্ষার ॥ ভোমাৰে আমাৰে একে। নাছি ভিন্নাভিন্ন। रमार्ड बार्ड लीन याहा अहि शानि होता। সম্বে কৰিয়ো মায়৷ চগত প্ৰকাশ ৷ কৰে। পত্নি নীলা ভাতে বিনোদ বিজ্ঞান ।। ছেন ভূমি প্রকৃতি কবিল। প্রণিপাত । প্ৰিৰ কাণ্যক বড লাগিলা আমাত।। ঈশৰ কটাকে দেবী ভৈল। গৰ্ভত্তী। প্রকৃতিৰ পুত্র ভৈলা মহম উৎপত্তি।।

অন্যদি-পাতন।

মহন্দৰে। ভিনি পুত্ৰ ভৈলা অমুপান। শুনিয়ে। তিনিৰে। কছে। বাৰ বিবা নাম ॥ ভিনি গুণে ভিনি ভত্ত ভৈকা অৱভাৰ। ভামসিক ৰজেস সান্তিৰ অহকাৰ 🛎 এহি তিনি পুত্র ভান কগতে প্রথাতি। শুনা বাত হল্ডে বিবা সন্থি ভৈল **অ**তে ॥ ভাষসত বৃদ্ধে শব্দ গুণৰ প্ৰকাশ ৷ শ্বদ্ধে পুত্র ভৈগা নামত আকাশ। আকাশৰ হয়ে গ্ৰশৰ উত্পতি। পৰণৰ পুত্ৰ ভৈলা বায়ু মহামতি। ৰায় হত্তে ৰূপ নামে পুত্ৰ অৱউৰে। ৰূপৰ ভন্ম ভৈল অগ্নি চমহকাৰ। অগনিৰ পুত্ৰ জৈলা ৰূপ মহামতি। **খন গুণ হল্ফে পাছে ক্লল উত্তপত্তি ।** কলে উভপ্তি ভৈলা গদ্ধ গুণ নাম। গদ্ধ গুণ হত্তে হতুমতী অনুপাম ৷ পক্ষ ভূতে পঞ্চ গুণ কহিলো বারছা। আবে শুনা বাজসিক সাহিকৰ কথা ৰ ৰাঞ্চলত কল্যে নশেক্সিয় ভৈক। জাত। শুশ্বক নাম ৰাজা কহিবো ভোষাত । চকু কৰ্ণ নাস। মুখ চৰ্মা জিহবা হাত। পদ গুঞ বিক এছি নশৰো প্ৰথাত ৷ অধ্যে কৰে। শুনিয়োক সান্ধিকৰ কথা। বি দেৱতা ভৈল বি ইন্দ্রিয় অধিষ্ঠাতা ॥ স্পত্তি কথা কঠো নকৰিবা আন চিত। ভিন্ন ভিন্ন কৰি কৰোঁ শুনা প্ৰীক্ষিত । সাবিকত হত্তে দল দেৱ উত্তপতি। বায়ু বহু বিষ্ণু ইন্দ্ৰ দিশ প্ৰকাপতি 🖠 কৰিনী কুমৰে মিত্ৰ আদিতা বৰণ। এছি অধিষ্ঠাতা দশ দেৱ সৰ গুণ ।

338

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

চকু অধিষ্ঠাতা বে আছিতা জোতিশাঁৱ।
কৰ্ণ অধিষ্ঠাতা দিশ কানিবা নিশ্চয়।
নাদিকাৰ অধিষ্ঠাতা অন্মিনী কুমাৰ।
বাকা অধিষ্ঠাতা ভৈলা বহু নাম বাৰ।
চৰ্মা অধিষ্ঠাতা বৈকে ভৈলান্ত বৰুণ ।
কন্ম অধিষ্ঠাতা ভৈলা ইন্ম অৰণতি।
কন্ম অধিষ্ঠাতা ভৈলা ইন্ম অৰণতি।
পান বিকু গুলে মিত্ৰ লিকে প্ৰভাগতি।
কান্মত বিকি কৰে কাল মলা কাম।
একে মন চাৰি কাশ গুনা তাৰ নাম।
মন বৃদ্ধি অহকাৰ আৰু নাম চিত্ত।
বাম ৰাম বৃদ্ধি সৰে তলাক পবিত্ত।

वित कृत्रमा।

에는 1

ভক নিগনতি ভানিয়েক পৰীক্ষিত।
ক্ষিপ্ত সমে জন্ম মিলিলা ভাইড়ে ।
নিয়েকিলা ভালনৰ হত জাতি ধর্মা
কাপুশে কবিলা ভনমুৰ ফাত কর্মা ।
বিনি চাই জন্মায়ে কবন্ত অমুষ্ঠান।
সূব্য জালি আপুনি গায়জী দিলা দান ।
নৱন্তণ দিলা দেও গুৰু বৃহস্পতি।
অজীৰ্ণ উত্তৰি বোগাইলয় সৰ্বভই ।
পিছাইলন্ত কনীন দেৱৰ মান্তা জানি।
ক্ষিপ্তাল মেধলা বাছিলন্ত টানি টানি ।
ব্যাপ্তাল মেধলা বাছিলন্ত টানি টানি ।
ব্যাপ্তাল মেধলা বাছিলন্ত টানি টানি ।
ব্যাপ্তাল মেধলা বাছিলন্ত টানি টানি ।

বলি ছলন।

দিব্য কমগুলু গোট একঃ দিলা উঠি। সপ্ত কৰিখণে আনি মিলা কুল মৃঠি। গৌৰৱে বোগাইলা অক্ষ মালা ভগৱতী। ভিকা পাত্ৰ দিবস্ত কুবেৰ বন্ধ পণ্ডি। ভিক্ষা আনি মিলস্তা অভিকা বৰনাৰী। ভৈলন্ত বামন বটু দিব এঞ্চাৰী । প্রকাশন্ত বসি দিবা ঋষিৰ সমাজে। সূৰ্য্যৰ ৰশ্মিক চাৰি শৰীৰ বিবাজে ১ পূৰ্ণ চন্দ্ৰ সম লোভে জন্মৰ বছন। कनक कमल क्रम का कारूड (माइन । উল্লভ নাসিক। খন্ম মুকুভাৰ সাৰি। হাততে মোহিও হোৱে বড দিবা নাৰী। श्रात्तव अभूक्क वर्ग सम्ब । নাভি প্রগতীয় যেন নব কিস্পর । দ্যাদাসুদাখিত দেখি বাত চুই খান। যোলানশ পার বেন বলিড সুঠান। বিচিত্ৰ বৰ্তুপ চাক উক বাদ কল। দেশি পুথী হুই চুই চৰণ কমল। প্রকাশন্তে কাছে ভাত নথ চল্লছত্ত। **॥वन्द्रम मक्टे (बाद्य फक्डन कर ॥** ওছ গুৱৰ্ণৰ বৰ্ণ প্ৰকাশে শৰীৰ। यहा देवर्गहरू भीव क्लाद्य गर्कीय । নিতা নিৰ্ভাগ সৰ্বা ব্যাপক ক্ষমণ। ধৰিশন্ত কণ্ট বাদন দিবা ৰূপ। ক্ষিভিয়ো বাধন পুত্ৰৰ দেখি মুধ। পাসবিদা দেৱতাগণৰ পোৰ ছঃখ। ব্ৰহ্ম ঋষিগণে আছে ভৌলালে উপাসি। ভাৰাৰ সধ্যয় যেন পূৰ্বিমাৰ শৰী । ° সেহি বেলা বলি হস্ত কৰে সমাগত। মৰ্শ্বদা নদীৰ আসি উত্তৰ ভীৰত গ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ৈলোকাৰ সন্তাৰ কৰিয়া এক থান। পৰ্য আনন্দে দৈতা পতি কৰে দান ॥ क्रमाच्छ वर्ष क्षेत्र क्षमाव शःमाव । এছি বুলি ৰাজা আৰু নৰাখে ভণ্ডাৰ ঃ कगडरक भरखाधिला महाप्राय कवि । ষদৰিজ ভৈল দুগী ভিক্স দেশান্ত্ৰী। মহাজ্ঞানহত্ত বলি পৰম পণ্ডিড। ফুৱৰ্ণৰ বুণে ভূমি কৰিলা মণ্ডিত । সবান্ধরে প্রবন্ধ গলস্ত শুক্র ঋষি। বলিৰ নিশ্বল বল ভ্ৰমে দুশোদিপি 🕫 महि सहि की कि कि कहन के हैं है। বলিৰ সমান লানী তৈলোকাতে নাই। সমত্ত্র প্রাক্তাক ধর্ম্ম পথত স্বাপিল। পৃথিবী পাডাল স্বৰ্গ বলে বিয়াপিল 🛚 বজ্ঞৰ কথাক পাছে শুনি নাৰায়ণ। ক্ষবিগণ সভিত্তে কবিলা আলোচন এ বেই বিনা খোলে বলি ভাকে দেই দান। আসা আমি শীলে গৈয়া দেখো বঞ্জান ॥ वामनव वहरम डेडिला भरव कवि । দেখি নাৰায়ণে গাত চালিলা **ভ**ৰিবি । মেকানি মাগিতা পাছে মাতৃক প্রণামি। বলিৰ বন্ধক দেখিবকৈ বাওঁ আমি । শুনি অপ্লিভিখ মনে খিলিল বিবাদ। ৰাত্ৰি দিলে দৈতো মোক নেড়ে বিসন্ধান ॥ কেন মতে বাইবা পুঙাই শক্ৰৰ সমাজ। ব্যানো কৃটনাট কৰি মাধে দৈভাৰাক । শৰ্কা গাত্ত মৰি কৰকনে জলে বাভি। ত্ৰিদীলৰ শোকে মোক পোড়ে দিনে ৰাভি॥ দানৱৰ ভয়ত গৃহতে খাতু উদ্ভে। তোকো হৰুৱাও বোনো সমূলকে বুধে #

वित इतन ।

এছি বুলি দেৱ মাতা ঘূৰিলা ক্রন্সন। কৈক গৈলি ইন্দু পুড়াই কুলৰ নক্ষম 🛚 কোন স্থানে আছা আবে ডিক্স মাগ্নি খাই। যাৰতে। নখাই কেছে। ভোৱেৰ বিলাই 🛊 ছবি হবি লটা মাত্র পঢ়িলি ডংগতে। ইটো ধোৰ নিকাৰত জীবি কেন্সটে । টটো চক্ষ ভোষালাৰ বেলেখিলো ভাল। কোন বিধি লিখিলেক মোড়োৰ কপালে। কৰন্ত বিলাপ এছিমতে মহাসভী। বামনে প্রবেধ দেশ্র অনেক যুগুতি 🛭 এড়িয়ে। সন্থাপ মরে মলচিয়ে মুখ। চক্ৰাকাৰে খুৰে সংসাৰৰ তথ জুংখ । আপদ সম্পদ দুবো মিলে কর্ম্ম সভি। দৈত্ৰক বাধিবে কাৰ বাপৰ শক্তি 🛭 (क्षेत्र क्षांत्रि मात मन कवित्याक अभा । क्षितिय विशव छंडेटव महत्र महलावध । कड (प्रचि शकिती (डामांव कपिर्थम। কাৰে। আজি সকলে ডঃখৰ পৰিছেল । ছেন কানা জিদশৰ গুডিল দুৰ্গতি। এছিলে কাৰ্য্যক লাগি মোৰ উভগতি । মই অগনিক কি কৰিবে দৈতা তথে। সিংচক জোলাইডে পাৰে কহিও ছবিণে ঃ ষাওঁ বন্ধশালাক দিয়োক অসুমতি। ছেন শুনি পাছে স্বস্থ হৈত্যস্ত অদিতি। ক্ষমাইলা স্থাতক বাজা শুভ ঘট পাতি। দিবাইলা উকলি কল্যাগণ অনাই মাতি **৷** শিৰে ভূৰ্বাক্ত দিলা খানীৰ্বাদ পঢ়ি। **শুকুৰ**ণ বেলাভ বামন গৈলা লড়ি॥ ^{*} मशास्त्र मृद्या (यन मिष्ठा करन क्यांडि । হাতে দিব্য কমগুলু কাদ্ধে নৱ হাতি।

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

কটিত কপীন উড়ে জ্বাণি উত্তৰি।
ব্ৰহ্মধানিগণে বাস্ত চৌপাণে আবৰি।
সিদ্ধাণে প্ৰতি বোলে আকাশত থাকি।
ব্ৰিহন্ত পূজা বামনৰ কায় ঢাকি।
মন্দ সুগভাৰ মেয়ে আকাশত গালে।
দেৱ-বাছা বতেক আপুনি সৰে বাজে।
ধানি অতি অভুত বালক বটু বেল।
ধানি অতি অভুত বালক বটু বেল।
ব্ৰালা বাম বাম সমজানি বত জনে।
বালা বাম বাম সমজানি বত জনে।

अ्मृबि ।

ৰূপট বামনে পাছে। শড়ি বান্ত দিবা কাছে। পৰম গঞ্জীৰ কাৱে। কাম্পে ভূমি পারে গারে । অগনিৰ শিখা প্ৰায়। শ্ৰীৰ জলপ্ৰে বায়। ক্ষিগণে বেদ পঢ়ি। চতুর্ভিতি বাস্ত বেঢ়ি। মেৰে আকালত থাকি। ছাত্ৰা কৰি যান্ত চাকি। मयद्य (प्रदेश हर्त्र । মেখত পুকারে ভরে 🛭 योधनव नदश योखः। ভূম্কি মাৰিয়া চান্ত ঃ क्रांक समन कर। শ্বাক আমাৰ ভৱ ।

ৰলি ছলন।

দেশি বস্ত নৰনাৰী। চাই খাকে সাৰি সাৰি ৷ পৰম জন্মৰ মুখ। *प्रवर्णाच करन छ*ःष ह व्यानस्क लाउन करन । নেটো বেন পান কৰে গ ८मचि क्रम विभवाछ। ভাষাত্র মঞ্জ চিন্ত চ ফান না শেখরে ভাবি। বামনো প্রঞাক দেখি চ हिन वास बीटन बीटन। নৰ্পাল নদীৰ ভীৰে 🛭 जिया वर्षे यण थि । हरान्द्र वामन दवि ॥ বেন অগনিৰ ছালা। পাইলা গৈয়া বক্তশালা॥ काशनुद्ध वनि वासः। যত আৰু দৈতা প্ৰাঞা । श्चानक (मधिनायः। উটি সবে নিহালক । যত পুৰোহিত বালি। ধাহনৰ ৰশ্মি আসি ৪ নিপ্তাত কৰিল আতি। সূৰ্য্য আগে বেন বাতি॥ সমক্তে নিজেক প্রায়। व्यक्ति। व्यक्ति द्वारण हार ॥ দেখা আসে কোন কবি। কানিলোহোঁ বিম্বিদ্ । আগন্ত নামিত্য চলি । চাহিবাক বক্ত ছলি।

520

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কেছো বোলে হ'ডাৰ্লন। অংসি ভৈল উপসত । বোনো দান অভিলাবে। সনভকুষাৰ আলে ॥ কৰিৰে লোৱাৰে স্বিধ। বামনৰ প্ৰেয়ভিৰ । প্রতি পারে কম্পে ভূমি। উक्षेत्रस्य चुत्राकृषि । উঠি চাতে কামৰাজ। যজ্ঞৰ এডিয়া কাৰ্ম ঃ নমো হবি কৰা দায়া। **क्ट**ाक जरमान मात्रा ६ कुका कथा शर्वदक्षरण । শুনিয়োক এক মনে 🛊 কুথ্ৰি শক্তৰে জণে। बाग (बाला चरन चरन ।

어ਸ |

ত্বক নিগদতি ত্যনিয়োক কথা পাছে।
এছি মতে সমস্তে নিশ্বর কয় আছে।
অনস্তবে কপট বামন বনমানী।
খবি গণ সমে প্রবেশিলা বভরশানী।
কশীনৰ ভূনি আভি লোটয় মাটিত।
ক্শব মেবলা বাছি আছেয় কটিত।
কলীণ উত্তবী নৱগুণ কলে উবে।
নিচিত্র পিশ্বট কটিকুট লোভে শিবে।
এক হাতে প্রবিয়া আছেয় ছ্তাদণ্ড।
আৰ হাতে ধ্বিয়া আছেয় ছ্তাদণ্ড।

निक ध्रमान ।

ললিভ বলিভ অল সর্বন কুরুমার। भवीवन दक्षोजिक स्मयदश्च हमध्यान ॥ বেন লগ্নি খণ্ড বাজ ভৈলা মূৰ্ত্তি ধৰি। ঋজিজ আচাধ্যে থাগ বাঢিকা সাগৰি। বামনক দেখি বলি উত্তাৱল মন। মাথাত কৰিয়া দিলা ভূষৰ আক্ৰম 🕫 ৰাকাক আশংসি ভাকে বসিল্য মুবাৰি। আনো থবিগণক আসন দিলা পাৰি ৰ ষ্ঠিতা পাতিলা পাছে বছল সম্বন্ধ । বামনক দেখিয়া সনেন্দ দৈভাবাক ॥ ভয় ব্যাধে প্ৰদক্ষিণ কৰি সাভবাৰ। ল্ল ধরতে প্রবিধা কবিলা নমকাৰ ॥ উঠি পুনৰসি আপোনাৰ মেলি চুলি। খামনৰ চৰণৰ মলচিলা খুলি ১ প্ৰবৰ্ণৰ পাত্ৰ যোগাইলক্ত বিন্ধারলী। ধামনৰ পাদ পদ্ম প্ৰাধিকা বলি ৷ গুলাৰ ধৰিয়া পটেখৰা দেন্ত পানি। ক্ষমেক জকতি কৰিবল প্ৰয়ো গ্ৰাণী । কবিলা দৈতোক্ত পাদোদকক সন্মান। শিষত ঢালিয়া বল্পে কবিলক আন ৰ বিটো পাল্যাদক বৰে ধৰি আছে লিখে। সিটো কলে দৈতেতে ভিয়াইলা সপ্ৰীৰে 🛭 কৃতকৃত। হয়। পাছে মহাৰাজ বলি। বামনক নমিয়া কৰিলা কডাঞ্চলি k কুখলে কি ভৈল বক্তশালাত প্ৰৱেশ। कान कथा करना बारव कविरया व्यारम्भ ॥ কি মতে কাঢ়িলা খোল হুকোমল ভৰি। কিবা আসি আছা সবে তপে মূর্ত্তি ধৰি। প্রার্থিকার আসি আছা জানিলোঁং ঈক্ষিত দ বিবা লাগে বটু আৰে খোজা ধন বিশু ৮

244

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

পুৰৰ্ণ ৰক্ষত আনো সম্বা ৰতন। মাজা লে**ওঁ** বিলিখ্ট বিতাৰ কল্যাগণ 🛭 দাসী দাস আমা মেশ ৰথ গঞ্চ বাজী। খোঞা মানে দিৰে। যোৰ সজাকাৰ আজি। হেন কুনি কপট বামনে পাছে হাসি। মাজন্ত বলিক চাট গশন প্রকাশি ৪ ধক্ত থক্ত কুলৰ প্ৰদীপ দৈত্যৰাজ। ভৈলে। মধা সমুক্ট ভোমাৰ লেখি কাঞ্চ। वाब भिडामक ट्रेडन टेवकव टाइनाम । এटका काटल नाकि काना केकाब अभाग ॥ মহাজানী শুক্র ঋবি বাব পুরোছিত। ভাৰ কি ভাইৰেক জাব নিলিবাৰ চিভ # ভোমাৰ বংশত নতৈলেক একোজন। নিশৃক কুদাত। গুঃখী দৰিও কুপণ । সবে মঞাবড়া সদদকালে বাৰ তুখ। कश्राहित्। यात्रकुष्क नकत्व विमुध । উপৰি বংশৰ কথা শুনা বলি ৰাই। হিৰণাক হিৰণাকলিপু ডুই ভাই 🛦 স্বৰ্গত হৈলক বাজা ইক্সক খেলাই। ভিৰণাক্ষে কুৰে পাছে পুথিৰী ক**ম্পা**ই । কৰে গদ। ধৰি যেন দিগ্লাভ আবুধ। সকলে পৃথিবী খুক্তি নপাইলেক যুদ্ধ । শাছে দাস্বত মাগিলেক যুদ্ধ দান , দেখিয়া লগেৰ **ভৱে ভৰেভৰিমান** 🗈 ষৈত্যক ৰোলস্ত ভোক বলে নেক্ষে। স**ম**া बबार जकरण कवि ८७१व देवरव वय s মান্ত কলৰ হল্তে পৃথিৱী উদ্ধৰি। বুদ্ধ লাগে বেবে চাঙ্গ ধার শীল্ল কৰি 🛭 (हम क्लि विक्नारिक शता त्यांके कृति । সাগৰক এড়ি ধাইল বধাহক বুলি 🛭

दलि इसम ।

ষ্বাহেছা ধাইলেক পাছে পুথিবীক থৈই। (मिथ रिमडा रकारवक रेवमाल गमा नहें # বৰাছে। দিলস্কু পড়ে লাঠিৰ প্ৰভাব। চরবতে গলে কবিলেক ডিঙাকার ॥ ডুটক ডুট পাছে খৰিকেক মাল বছে। करन कड़ाकड़ि कवि डवि सबि हारक ब হাৰ খাৰ মাৰে কল্ডো গোৰ খৰা কাভি । প্ৰাণৰ শহুট কভো দুইৰে: যিলে আভি ॥ আভাৰন্ত বৰাটে দৈতাক কুছ বুলি। शमदा बाहादव यहा ववाहक कुलि । অনেক হাজাৰ বুগ নাচি কচভয়। ন্তুইছানো মুদ্ধতে বাই জগতে প্রকার । मण (कार्ड बबारक रमधन्त कुँडाकेरे । সমূখে নোৱাৰি ধৰিলকু পাছ ভই 🛊 मकाराज धवि द्वारा (भगावेता चाऊराराज । উপৰত উঠি ভিৰি পেলাইলেক থালে a ভিৰণাক্ত ব্যবহু মাৰিয়া কণমপি। ভিনিলোকো নোবোগয় বৰাকে অভাপি 🛊 ভিৰণ্যাক্ত বাৰৰ মতিয়া কি কছিলোঁ , याक्षक श्रकारक कवि (वासन्त निकीरकी ॥ काकित्वा संध्याचे भाव यहा ग्रेडा भावे । পুনা খেন কৰিলে ভাতাৰ কেন্ঠ ভাই 🛚 দ্ৰাত্ব বধ শুনি পাছে তিৰণ্যকশিপু। যাধন্তত বিভে মোৰ আন নাহি বিপু 🗵 কৰে শুল ধৰিয়া অন্তৰ মহাৰাগি। দিলেক লৱড পাছে বৈকৃত্তৰ লাগি **।** बुशान्त्रव यस्य राज राजास्य रचित्र वाहे । **জ্যোৰ গৰ্মজন কৰি সংগৰ কম্পাই**। কেন মেখি হবি পাছে চিন্তন্ত উপাই। ইটো বোৰ দৈজে পাইলে মোৰ বন্ধা নাই।

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

रेवरक रेवरक वांडेरवें। रेडरक रेडरक निरंह बनि । ইহাৰ হাতত নেডাও এক্ষাণ্ডক ভেনি। প্ৰাৰীগণে নেডাই কেন বমৰাইৰ দায়। দৈত্যৰ হাতত মোৰ ভৈল সেহি প্ৰায় 🛭 একোরে প্রকাবে ভাক নোরাবোরো বৃধি। भनारेवाक नागि जाव ठाँद्या नभा थे चूकि । পৰিলো নিল্ডয়ে মই দৈভাৰ ছাত্ত । এখি বুলি নাৰায়ণে গুণস্ত মনত ৷ কতো বেলি গুণিয়া উপায় পাইনা পাছে। পলাইবাৰ ঠাই মোৰ ওচৰতে আছে ৷ महा कवि अञ्चव गर्छएड जुकाले । ইটে। লম্ভৰৰ হাতে তেৰেলে এড়াওঁ 🛭 এছি বিমৰ্থি পাছে আণে বেখে ছবি। তৈল অণু প্ৰমাণ ভেখনে মাখা কৰি 🛊 নালিকাৰ পথে গৈয়া বায়ুৰ লগত। সুকারা থাকিলা চিৰণাৰ জনৱত ॥ বিৰণাকশিপু পাছে হাতে পুল ধৰি। বৈকুঠত বিচাৰিলা বিভবিত কৰি 🛭 বিষ্ণুক নপায়া লাগ হেজিলা আটাল ৷ স্বৰ্গ মাঠ্য পাতালত লাগিল। ভৰলে । ভূমিত পড়িল গতিনীৰ গঠ খনি। বিচাৰিলা পাছে সাজোৰান স্বৰ্গ পলি ৰ তৈতো বেংৰ মাধৱক নপাইলেক লাগ। সাতে৷ পৃথিবীত বিচাৰিলা সহাভাগ 🕫 বিষ্ণুক নপায়। পাছে দৈত্য বলীয়াৰ। সাহত৷ পাতালক পাছে কবিলা বিচাৰ 🛭 পাডালত নাধহক নপাইলক ভেট। হিৰণাকশিপু গুলে মাখা কৰি কেঠ ৫ ক্ষ প্ৰদ আকাশত বিচাৰিলে। কৃৰি। नगाइरमार्टः साग देकक रेगम आकृ रेवनी »

निक इसन ।

কৈছে। ঠাই মপাই ছালে। মধের ডবিল। নিশ্চয় কানিলে। মোৰ ভয়তে মৰিল a (यदि कीलक्ट्य ८कम संशक्तिहरू। लाग । মৰা মাধৱক লাগি এডিলোচে যাগ याद्य भीरद्वमार्थ हारद कविरव कव्यक्त । মুভাকক জিলা। কৰিবৰে কোন ফল 🕫 এছি বুলি ছৈছেবাড়েছ নিবৰ্ত্তিলা পাছে। হিৰণাক্ষণিপু সম কোন বীৰ ভাছে ॥ ক্তেক কহিবোঁ ভান মহিমা সন্ধান। यांव भूज टेक्न महा ट्रेक्केड अस्लाम ॥ কি কহিবোঁ প্ৰচলাদৰ মহা খল ৰালি। যাক বকা কৰিল। লাপুনি হৰি আদি। বাপ থলে মাৰিকেক অনেক।বিগুভি!। গ্ৰাণালিকো নেডিলেক **কৰিও ভক্তি** « বংখাৰ নিশ্মল বল কণ্ড প্ৰখাত। কৰু পিতা বিৰোচন তালো কৈনা কাত দ মহাজ্ঞানী দেৱ বিশ্ব বিশ্বত ভক্ত। ষম সম পৰাক্ৰম বৈৰতে। শক্ত । যুদ্ধে নোৱাবিয়া তাক পাছে দেৱগণ। ব্ৰাক্ষণৰ বেশে গৈছা ভৈলা উপসঞ্চ। ছলে সভা কৰাই পাছে মাগিলন্ত প্ৰাণ। বিৰোহনে সভাত প্ৰাণক দিলে দান ৰ ভালান জনগ্ন ভূমি ধর্মক নিপুন। মোৰ মুখে ভোষাৰ বৰ্ণাইলে। কভগুৰ । यांच यहण बाह्य शृह्यः वार्णिल जःजाव কুলৰ কমল ফুল বংশৰ উদ্ধাৰ । ভোমাত বিমুখ নটেহলেক একে। প্রাণী। দাভা বুলি ভোমাকেসে লগতে বখানি ই দলোদিশে বশ বাশি কৰিয়া প্ৰকট। মৌলৰ উপৰে বেন তুমি ভৈল। ঘট ।

चनभौधा माहिडाई छाटनकि।

মোৰ প্ৰহোক্তন আৰু গুনা থাকা চুমি। মাগো মই দিয়া মোক তিনি পদ কৃষি॥ ट्याटकान अविव दक्षाचा कवि मिहा शान । এছিলে প্রার্থনা করেই নলাগর জান ১ ক্ষেত্ৰ ভূমি হাসি বলি বুলিলা বছৰ। কিনো কর বৃদ্ধি ভূমি আক্ষণ নক্ষন ॥ ষ্ট্ৰেক কছিল। খানে পণ্ডিডৰ মত । আপোন কাষ্ট্যত কেনে বৃদ্ধি কৈলা হ'ত । মট সে ঈশব মেতে পৰে নাতি জান। शहा बीभा भूभिती मिनाक भारक मान ॥ প্রাশ্বসা বচনে মোক আবাধিয়া ভূমি। কিসক খুজিলা মল্ল তিনি পদ ভূমি। দেন ভাগা বহিত দ্বিল কোন ভন। কুনেৰক পায়। সিয়েল পো**লে** পুদক্ৰ ১ ৰতু বাঁপো পাড়। বেন পাইলেক বিবৃদ্ধি। মালিক নাত্ৰত তোলে বন্ধক স্থান্তৰি । ক্লেকিষ্টের মোড ডিনি পদ স্কৃমি খোটা। বিবা দিয়ে বিবা লয়ে ভুটবো মহালভ্চা ॥ একবাৰ মাধ্যে মোক বিবা লাগ পাই ৷ কৰে৷ অস্থিত **মাউৰ নমাণে ভুনাই** k আখ্য কৰি আইলা বটু মোহেছৰ সমীপ। सार्थिहाक प्रिश्व घटे देहि। जाड बीश a তের পালি গল্পে কবি বদতি বামন। আছিজানি বলি কেনে বুলিন। বচন 🛭 ভিনিত্রে। লোকত বত আছে থাক খন। यह भिना भारी जाएक सुन्सनी दाशन 🛭 যত দিবা খৰ বাড়ী বন্ধ ললভাৰ। সবেরে৷ তুপুরে মন এক লুভীয়াব ৫ পূথু, গর জাদি কবি বাকা অপ্রাস্ত (ক্ষৰ্যৰ ক্লোৰ কেন্টো নগাইলেক কৰা 🛭

ৰবি ছলন :

সপ্ত থাপঃ পৃথিবা কৰিল৷ অধিকাৰ ৷ ভগালি চকাৰ কেটো নপাইলেক পাৰ a ইন্দ্রিক দমি হিটো একবে মাট্টোপ। जि जि महा छनी विद्धा बहार ह जराहाय । স্বসমূষ্ট প্রাক্ষিয় নথতে মন চংগ। ক্রৈলেক্ষ্যের লক্ষ্যা পাউলে নাছি ভার স্থুখ। বেলি পারে ভাটে খন। তুন্ট কোরে মন। ভেরেরেস বিপ্রব ভেড বার্চে অকুক্রণ 🗈 समहाराज्य समहाराज्य टाउसक करन अस्ति । যেন জল পড়ি জন্মি নিৰ্মাণক পাই 🛊 হেন জানি বাজা মই এডিবৌ আফোশ দ ভিনি পদ ভূমি পাইলৈ যোগেৰ সম্ভোৰ ৷ এট্রেরে কুরার্থ মোক মধ্যপত্র আন । প্ৰতিস্থাৰ সাকলি সহৰে দিয়া দান « तुक्य कृति वाणि वलि विलेख উन्दर्भ । ল্পিয়েৰ মুখে কিবা আসিংখ বিস্তৰ b সংস্থাৰ স্থাত ব্যাহত হৈছে। ভূমি। रेनरकाक बायन बढ़े जिनि भए कृति ॥ छाकि वृद्धि प्रकारेषक (शहन कन काम) সঞি হাতে উৎসূর্বি বটুক ছেও' লান। মুক্তিকন্ত বামন সাক্ষায়েত দেৱ কৰি। বামন ক্ষৰণে আসি আছে ছণ্ড কৰি ৫ এছি বলি বলি ভিল কুল লৈলা ভূলি। ভাজে নিৰেখিলা খাৰে বহু বহু বুলি। কাক দান দিবে চাল ভৈতি স্কানাল। কপটা বটুৰ বলি লাটা নতু পাস 🛭 হুপুপত হুদ্রে স্কমিতিত ভৈলা আসি । কেৱৰ সাধিতে কাদ্য দৈডাক দিনালি । अक्रांति कविति वित्त सिद्द अञ्चीकार । আপুনি চিন্তিলি আপোনাৰ সহামাৰ 🛊

८ आयान के प्रशं चन कार्य क्रियांन । আৰ্থিক কাডি বামনে ইন্দক দিবে দান ম ৈৱলোকা লৈবন্দ্ৰ কাচি ভিনি পদ ছব্দে। ছেন জান বলি ভই গৈলি ৰসা**তলে** চ शानद कुलाक। मिलि विश्वन पुरर्शन । খাউৰে খুটিবাক কিছু নথাকিলে ভোৰ 🛭 **সকলে সর্কান্থ দিয়া বিষ্ণুক সম্প্রতি**। ছীবি কেন মতে ভই কচ দৈভাপতি। ভিনি পদ দান ভোৰ নহৈতে সাক্ষ্য। একডৰি জুৰিবে পৃথিবী বসাঙল ৷ আৰু পদে বাৰ্গক নজিংৰ লক্ষ্মীপতি। ক্ৰটায় পদৰ পাছে কেনে কৈব গভি।। कुविशा (सर्मिम विमि भठिकाः समि। নিশ্চয়ে কৰিলে। চুইবে নৰকাচ খান । বিবা দিবি ভাৰাৰে। নপাইবি একো পুণ্য। कि काम कविकि विक्शिक महत्र श्रुप ॥ मिर्छ। प्राच कवर यु वृश्वित दशरह दहण। किছ भूग जाकि सिक्षा मात्र भारत ८७४ । শ্লীবিকা থাকিলে পাই সবে সদ কর্মা। প্রতিদিনে সিজে দান তপ বছর ধর্ম ॥ ক্ষমিয়োক বলি বেন শান্তৰ বিভিন্ত । পাক ভাগ কৰি বিভাগিতে নিজ বিভ । ধর্ম অর্গ কাম বল পুত্রব নিদানে। ভেবেলে বাকিবে পাই স্থাবে সর্বব প্রানে । মুৰ্ভি বিবাহ প্ৰাণ শ্বটৰ ত্ৰাসে : গো ভ্ৰাহ্মণৰ অৰ্থে সৰ্ববন্ধ বিনাশে 🛊 এতেকতে যিহা মাতিলেও নাছি পাপ। কেন ভানি অজীকাৰ এডা বলি বাপ । আসিয়া আছুলু হৰি ছলিবাক লাগি 🕫 ত্ৰৈলকাক লৈবলু কণ্ট কৰি মাগি ॥

উদ্ধৱ সংবাদ (

নিদিবি বিকৃক দান বলি হেন জানি।
কপটীক কপট কবিলে নাহি হানি ।
তই থেবে জাঁবে লাগে উপায় কেন গুণ।
আশ্বাঘাত নকৰ মোহোৰ বৃদ্ধি শুন ।
নাই নৌক দৈত্যকুল নেদ ক্ষণিখেদ।
আগ্ৰাঘাক নামাৰ নকৰ আশাহেদ ।
আগ্ৰ পাছ চিনাই আনো বৃদ্ধিলা বিশ্বৰ।
চক্ষ্ পকাই শুক্তক চাহন্ত দামোদৰ ॥
নাই শুনতি শুক্তৰ নচান্ত মাখা কুলি।
বুজমান নকী ভৈল বুড়িল সমূলি।
শুনিয়োক এক মনে সবে স্ভাসদ।
পাতকৰ ব্য দুই ভাগৱেত পদ ও
গুণিলা শুক্তৰে খাৰ বৈকৃষ্ঠত কাম।
আন কথা এড়ি সবে বোলা বাম বাম ॥

উদ্ধর সংবাদ।

भप ।

শুক নিবদতি শুনিথোক পৰীক্ষিত।
কেশ্বৰ শুনি বাধ্য বচন সমৃত।
জৈলা অভি প্ৰীতি পাই গাৱত চেতন।
জুনাই উদ্ধত কথা সোধে গোলীগণ।
গোবিন্দৰ বাতা কছ বাদ্ধৱ উদ্ধত।
মথুৰাত কুললে কি আছন্ত মাধৱ।
চিৰকালে পাইলা পিতা মাতাৰ সমীপ।
আতি আনন্দিত যতুকুলৰ প্ৰদীপ।
যাদৱ বংশৰ বৈবা কংগ ছ্ৰাচাৰ।
সাসৈয়া মৰিল কিনো আনন্দ আমাৰ #

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

সম্প্রতি কুতার্থ তৈল। কৃষ্ণ কুগামর। ভাক শুনি কৰে আভি আনন্দ ক্ষয়। কেন্টো গোপী বোলে মোত কহিয়ো উদ্ধর। কৰিছিল৷ যিটো প্ৰীতি আমাত মাধৱ 🛭 মপুৰা নগৰি এৰে যিটো প্ৰীতি দেখি। কুজ্ঞক আঠন্ত ক্লেকে কটাকো নিৰ্বাব । আইৰ গোপী বোলে সধী একো নজানস। একে কঞ্চ ভানস্থ বিশেষ ৰতিবস । মধুৰ। নগৰি সিটে শুনি মাত বোল। ছেন কি জানয় কৃষ্ণ **নহিবল্য ভোল** # करता (गानी (बार्स कार्ग) आहे है कवात । কৈয়ে। বিবা সোধো সাধু উদ্ধর ভৌমাত । অভাগিনী কুলকণী বেন গোপীঝাক। পৰস্বীৰ মধ্যে কিবা সোধস্থ আমাক 🛊 খেন যেন ক্রীড়া কেলি কবিলা বনত। সি কি কথা পৰে আউৰ কুফাৰ মনত 🛭 কহিয়ো উদ্ধর ভূমি মুখ্য কৰি গাস। करडा रंगानी स्मारश्च एठिक मीर्च रव निवास ॥ কদাচিত কেশৱ শ্বাৰস্থা সিটো বাভি। কুমুদ হুজন চ<u>জে</u> হুশোভিড লাডি । বাজে আতি চৰণে নৃপুৰ কণ কুন। লামি বেভি গাইলো সেই গোবিক্ষৰ গুণ । আমাৰ কণ্ঠত কুজে ধৰি বাল মেলি। কৰিলক যিটো বিপৰীত ৰাস্ফেলি 🛭 কেহোঁ বোলে ইটো বন্দাবনক স্মৰুপ্তে। কুপাময় ক্ৰক্তৰ গতি ভগৱেকে 🛊 আৰু কি মেৰিবেঁ। তাৰ ক্ষকণ চৰণ। এছি বুলি ভব্তি থাকে বৰ্ণাই বচন 🛭 বহি বায় নেত্ৰৰ লোভঞ্চ সৰসৰি। কুকা পদ প্ৰক্ৰক থাকে মনে ধৰি ।

উন্ধর সংবাদ।

কেতে। গোপী বোলে কছ বাছত উছত। ব্ৰচ্চক আসিব আৰু প্ৰাণৰ বান্ধৱ । পৰি আছে। আমি আতি বিবহৰ জুই। আমাক কারাইবা চুনাই কৃঞ্চ কৰে ছুই 1 জুড়াইবস্থ প্ৰাণ পুন্তু মধুৰ বচনে। ইকু বেৰ জীবন্ত বনক বহিবৰে। কতো গোপী বোলে সধি ভইনে মবৃদ্ধি। উদ্ধৱক ই কণা কিসক লাগি স্থানি ॥ নাসিলেক পুৰিভলে কংগ ৰাইক ভবে। (गाकृत्र छाएड (म दक्तिना नम दर्ब । সিটে। শক্ৰ মাৰি ভাৰ ৰাজ্যভাৰ পাই। কিসক আসিব আৰ ঐক বছৰাই । ভৈলা অভি প্ৰীতি পাই শুগল বাদ্ধয়। অনেক ৰাঞাৰ কলা বিহাইলা মাধ্য । আউৰ সিটো ক্লঞ্চৰ আমাত কোন কাজ ৷ সুমৰিৰে কিলক এজক বড়বাল 🗈 ৰজে প্ৰমাৰ্থ গোপী বুলিলা উত্তৰ। ু পূৰ্ব কাম কৃষ্ণ কানা কণ্ড ঈশ্ব । আমি বনবাসা এবে বাজ কল্পাগ্র । লগ্দীৰ স্বামীৰ ভাত কিবা প্ৰয়োজন **চ** কুক্তক পাইবাৰ আশা নঘটে আসাত। তথাপি আকুল চিত্ত কি কৰিবো আত । নাছিকে প্ৰম প্ৰথ নিৰাশাত পৰ। হেন শুনি আউৰ গোপী দিলস্থ উত্তৰ । নিৰাশা প্ৰথ প্ৰথ কহিছে পিকলা। আৰু আমি ভালে কানো সৰ গোপবালা 🛭 ভখাপি কৃষ্ণৰ আশা এবন নবাই। আউৰ গোপী বোলে সৰি শুনা অভিপ্ৰাই । महित्क सन्दरीए किकिएए(को देखा ग्रंब। মুগুচন্ত লক্ষ্মী লেবি তথাপি হিয়াৰ ।

ক্সমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি 1

যাৰ বশে সংসাৰক উচ্ছাদ সৰ্বথা। হেনো নো কৃষ্ণৰ কোনে মুস্তনিবে ৰূপা । আউৰ গোণী বোলে মোৰ শুনিও সশ্মত। পাসৰি থাকল্ডে ছব সুগুচে মনত। প্রথাপিতো পাস্থিবে কৃষ্ণক নপাই। गुमवारे वुम्लावन छुनारे छुनारे ॥ এছিটো বমুকা নদী গিৰি গোবন্ধন। আমাস্থে এগাড ক্রিডিলা নাবায়ণ # ইহাক দেখন্তে অভিশব ভতু ভারে। পুদ্র পুদ্র কেপ্টক মনে স্থানারে 🗈 গোধলি প্রভাত শুনি বংশীৰ নিম্বান। ধেন্দ্ৰ সৰ দেখি আছি কৃটি বাত প্ৰাণ a আকে ছড়াই ফুবিলম্ভ ভতত বাছত। क्ष्मबर्ख मरह भन काथांव उक्त # খোল সৰ পৰি আছে কুফাৰ ভৰিব। ভাক দেখি দশগুণে দগধ শৰীৰ। ধ্বত বস্তু গরুজ অরুশে **অল**য় উ। সম্বৰণ নঞাই আউৰ ভাক দেখি চিন্তু 🛭 ভাছ কাগি ভূমি দৰ যি মত আকুল। ভোষাসাক লাগি কৃষ্ণ ভেনয় ব্যাকৃল । জকতৰ বশু হৰি ঞানিকা নিশ্চয়। তোমালাৰ ডুখে ডুখী জানা কুপাময় 🗈 আপোনাত কৰি ভক্তত দয়াবৰ। কৃষ্ণক কল্পতে পাইবা চিত্ত কৰা দুঢ় 🛭 কি কহিকো ভোষাসাৰ ভাগ্যক সম্প্ৰতি। বিৰহতে এতমান সাধিলা ভক্তি 🛭 অনেক ভনমে যাক যোগীয়ে নপাৱে। হেন মাধ্যক সৰে পূজা প্ৰেম ভাৱে ৷ এৰিলাহা পতি পুত্ৰ স্বেহ বিপৰীত। কৃষ্ণতে অপিনা নিৰম্ভৰে প্ৰাণ চিত্ত ॥

উদ্দর্ভ সংবাদ।

মিলিলে সুস্তাগ্য তৈলা বিধাসা প্রসন্ন। হেন লাভ ভক্তৰ দেখিলো চৰণ 🛊 উদ্দত্তৰ প্ৰভোগে জুৰাইলা গোপীগণ। এৰাই বিৰুচ ভাপ ভৈলা স্থাহ মন ৷ এহি গোটা বিষ্ণু এচি আত্তমা আমাৰ। হেন বুলি উদ্ধৱক কৰিলে সংকাৰ চ গদ্ধ পুল্প ধৃপ দীপ নানা উপহাৰে . পুজিলেক উদ্ধৱক অনেক সন্থাৰে ৷ গোপীৰ গুচায়। ক্লেশ মুখ্য ছবিদাস। ব্ৰহ্মত বসিলা পাছে ৰভিগর মাস । লীলা কথা কুষ্ণৰ কহিলা সৰ্বনায়। পাকিলন্ত গোকুলৰ আনন্দ বঢ়ায়। ৰাতি দিনে গোপীগণে নেৰে সনিহিত। আনলে উদ্ধৱে কন্তু কুঞ্চৰ চৰিউ ৷ যত দিন হৰিদাস আছিল জন্মত। 🕶 প্ৰায় গৈলা গোপী সকৰ মনত 🛭 दिकाद्वय व्यामाश्रह (याह टेडना होता। কুষ্ণৰ কথাত নজানিল ৰাতি দিন । বিক্সিত বৃদ্ধাৰন গিৰি গোৰ্কন। কালিকী নদীক দেখি অভি অনুপায়। সুমৰণ্ডে কৃষ্ণক প্ৰমন্তে হৰিদাস। ভাগতুত হল্ত হৰি চৰণ প্ৰাকা**ল** ॥ আনক্ষে গোপীকা গণে কৃষ্ণ গুণ গাৱে। কৰে নয়নৰ নীৰ অভি প্ৰেম ভাৱে । পুঞ্জিত তমু কতো মৰ্মকি কান্দে। হেৰা পাইলে। বুলি কৃষ্ণ কভো গলে বাদ্ধে । কুঞ্চ গ্ৰাহে খৰে কভো গোপীৰ হৃদয়। **उद्ध नग्रहन थाटक स्मिन्ड कृक्ष्म्य ।** कृक कृक वृति करा कृक रूमार । मरे क्ष वृत्ति करडा क्ष नौना करन ।

ক্ষসদীলা সাহিত্যৰ চানেকি।

কভো গোপী ক্লফৰ চৰণ মনে ছুই। পৰি আছে নিউয় জানন্দ মৌন হই । धांबारम बक्य भवनव भीव कवि । আনন্দ মৃত্তিক হৃদয়ত থাকে ধৰি 🛭 পৰম জ্ঞান্তিত সৰ্বন তমু পুলকিও। কুক্ততে অপিলা নিৰন্ধৰে প্ৰাণচিত । কুদঃকেলে লাগিয়া বিচৰণ কৰে মৰ। মাহিকে কাছাৰে। সিটো গায়ত চেতন । গোণী সকলৰ হেন ক্ষকতি উত্তম। দেখিয়া উভৱে পাইলা গ্ৰীভিক পৰ্য ৮ প্রত্যেহক যে পরি করিলন্ত নমস্কার। পৰম বিস্তৱে প্ৰসংশিকঃ বাবে বাব ১ কুক্তৰ কিছবে কছে গুনা সভাসদ। জামা হবি ভকতিলে প্ৰথ সম্পদ । ইন্দ্ৰ জ্বলা প্ৰটো কালৰ নেৰাই হাত। ছৰি ভক্তিলে তবি বম বাজনাত । মায়াৰ ৰচনা পুল কৰে। ধন কৰে। সৰ পৰি ছবি থবা কৃষ্ণৰ চৰণ । কৈভিক্ষণে মিলে আসি দুৰ্ঘোৰ মৰণ। ছৰি গুণ নাম কৰা প্ৰৱন কীৰ্ত্তন ॥ ভলি যুগে আউৰ লাভ পৰে গতি নাই। বৃষিয়ে শাস্ত্ৰ মৰ্শ্ম মুগ ধৰ্ম চাই 🛚 কানিবা কলিলে চাৰিহ্য মধ্যে সাব। আৱণ কাঠেনে ভৰা দূৰ্ঘোৰ সংসাৰ ॥ সভাদিৰ লোক কৰে মনত বাল্লিড। কৈশানি নো জন্ম আমি লভিবো কলিভ । হৰি গুণ নাম কৰি শ্ৰেৱণ কীৰ্ত্তন : অৱশ্যে তৈবেহে৷ ভাই হৰি পৰায়ন 🛊 হেন কলি যুগত ভূর্লন্ড মহতমু। এক কোটি কল্ল অবস্তুৰে নদাই পুনু ।

উত্তর সংবাদ ে

কুক্ষৰ কুপাত জাসি লডিল। সম্প্ৰতি। জানিয়া কুক্ত কৰা একাশ্ব ভক্তি । প্ৰম বাৰুৱ মাধৱৰ নাম গুণ। ভারণ মাত্রেকে পাই লগতৰ পণ্য ৪ পাপে আসি বেডর এবিলে ধ্বিনাম। হেন জানি সদায় ভূমিও বাম বাম 🛭

कृषि ।

প্ৰম ক্তক্ত গোপী, স্বাকো প্ৰপামি পাছে,

বধানত উত্তর মহন্ত।

এহিলে গোপীকাগণ, সক্ষম ধৰিলা ক্ষম.

তুৰ্লাক্ত ভাষেত্ৰবিষ্ণ ॥

জগতেৰ অনুৰ্বামা, ঈশৰ পুৰুষ হৰি,

চৰাচৰে পেৱে যাৰ পাৱ।

ইটো গোপ বন্ধু গণে, তাহাস্ত একাস্ক মনে,

পাইলেক প্ৰম প্ৰেম ভাৱ ১

এছিটো ভক্ত বাছে।, ব্ৰেক ভক্ত অংশি,

जान वड कोत्रस मुक्छ।

জক্ষাৰ ভূৰ্লন্ত ভাৱ, ইটো গোপীগণে পাইলা,

किटना टेडना भरम व्यक्त ।

স্থানিলে। আক্ষণ স্বশ্ম, হৈবেক নলাগে ভাৰ,

शि(है। कृतः क्यांड दनिक।

বৈতে তৈতে হোক ক্ষম, সি সি কৰ সৰ্বেনাত্তম,

যাৰ প্ৰদা হৰি ভক্তিক ।

আতি কুলাচাৰ ধৰ্ম, কোন কাৰ্য্য সংধিবেক,

कारन दक्त कार्यंड भक्ड। *

সজানী সমাতি পাণী, কৃষ্ণক জকোক বিৰা,

ভাৰ হৈব প্ৰম মহৰ ॥

300

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি 🛊

একে গোপী স্ত্ৰী জাতি, অংক বাভিচাৰী আতি, স্বায় বনত জমে মাত্ৰ।

আশ্চর্যা দেখোঁটো কিনো, এসখো কৃষ্ণৰ পুত্ৰ, প্ৰথ ভক্তিৰ ভৈলা পাত্ৰ ৷

স্থানিলো পাপীও নিছে, ভঞাক একান্ত চিতে, শ্রহণ কীর্ত্তন অমুক্ষণে।

এতেকণ্ডে পারে পাব, পাবম কল্যাণ ভাব, সাক্ষাভ সাধস্ত নাবায়ণে ৪

কুকাৰ ভক্তি আডি, নগ্ৰে আচাৰ আডি, লগতৰে মহা বিভকৰ।

বেন অনুভক পাইলে, বেই সেই মতে থাইলে, সবে হয় জন্মৰ অমৰ ॥

ৰাস এণাড়া উৎসৱ, কৃষ্ণ দেৱ আনন্দাও, কণ্ঠত ধৰন্য বাস্ত মেলি।

জভান্ত অপূর্ক যিটো, প্রসাদ গাইলেক গোণী, ক্ষেত্রকবন্ত বাসকেলী।

পৰ্ম পৰিনী যত, দেৱৰো স্ক্ৰাৰী সর, কটাক্ষ চকুৱে নতুদেশে।

বক্ষঃস্থলে গাকি লক্ষ্মী, নপান্ত প্ৰসাদ সিটো, সামান্ত নাৰীক কোনে লেখে।

আছেকে গোপীৰ ভাগা, কভেক বৰ্ণাইবো মুৰে, মোহোৰ বাস্থানি এছিমানে।

গোপীৰ চৰণ বেপু, বিজে কুলৱজে পাৰে, এহি মহা বৃদ্ধাবন স্থানে ৷

ইদাৰ মাজত মজি, এক এয় হও থেকে, "তেহেতো খোহোৰ বৰ ভাগ। শবম ভকত ইটো, গোপ বধু সমস্তৰ,

সদাই খলিক পাইবো লাগ 🛭

উদ্দৱ সংবাদ ।

ইটো গোপী ভেলিলেক, তুম্বেকা বহু, আৰু একো ধৰ্মক নচাৱে।

এৰি আন মনোৰণ, কৃষ্ণৰ ভকতি পথ, ধৰিলেক মহা শুদ্ধ ভাৱে।

যাহাক চাৰিয়ে। বেদে, কিচাৰক অবিচেছদে, ভুমাপিডো নতু পারে লাগ।

হেন প্রেম ভক্তিত, স্দার মহিলা চিত্ত, এসন্থান কিনো কৈলা কাগ a

থিটো কৃষ্ণ চৰণক, মহা বোগেখৰো সৰ, মনেও নপাস্ত পূজি বাক।

লক্ষী দেৱা কোলে ধৰি, অনেক ভকতি কৰি, সদায় মৰ্ফন্ত হাতে ভাক ॥

ৰাসক্ৰীড়া উৎসৱত, হেন পদ প্ৰক্ষত, গোপী সৰে ক্ৰিয়া মনত।

এৰাইলেক ভাপচয়, ভৈলা মহা মহোদয়, কি কহিবোঁ ভাগাৰ মহন্ত ঃ

ভাসপাৰ মহিমাক, সুমৰণ্ডে উদ্ধৱৰ, মনত সানন্দ গৈলা চৰি।

কুডাঞ্জনি কৰি যবি, দাস বুলিবাক লৈলা, দশুরতে পৃথিবীত পৰি #

নক্ষৰ জ্ঞাৰ, চৰণ বেপুক কেবা, কৰো মই সদায় বক্ষন।

যাৰ ছবি গুণ গীতে, পৱিত কৰিলা নিতে, নিক্তাবিলা ই তিনি ভূবন ঃ

हिन्छक्त छेलायान ।

위위 (

জৈমিনিৰ আগে পক্ষীগণ নিগদঙ্গি। ক্ষিক বাইবাৰ দেখি উঠিল। নৃপতি। শৈবাায়ে। বলিলা কুমৰক কোলে ধৰি। চিন্তুন্ত বসিয়া ৰাজা ঋষিক সুমৰি ৷ আজি ঋষি শাপত স্বংশে বাইকো তল । क्रिक बाइटवा कि कविटवा कमन्न विकल ॥ প্ৰিৰি একো কৰিবকৈ নোৱাৰস্ত থিব। দেখি মুলুদুই ভুনাই বোলে ধীৰ ধীৰ 🕏 এ(७) (६२ करा शक्र (मांव वाका धरा। মাপ কাগনিত পৰি বিপা**তে** নমৰা a মোক বিকিয়োক ছিলা কৰিয়োক থিব চ প্ৰক্ৰিণাক শুদ্ধি মাত এড়ারে। কবিৰ 🗈 ছেন ক্ষমি বাজা আছি জৈনস্থ বিভাগ। कामरस्य द्वाडिक नारम दयन केलिइड । লৈব্যাক বোলন্ত বাইছ কৰা মোৰ বাক। পৰম নিৰ্ময় হয়। বিকিৰো ভোষাক । মহাক্রৰ পাশীক্ষনো নাচৰে ইয়াক ৷ ভাষাত কথম হৈয়া বিকিবো ভোমাক। কেন মতে কঠৰ বজাইলো হেন বাণী। ৰেন বুলি ভৈৰ উঠি গৈল। তিনি প্ৰাণী ॥ জার্মায়ে সহিত্তে গৈলা নগৰৰ মাজে। বেড়ি বেড়ি ভাসম্বাক সোধে সামবাজে 🛚 কোন দেশী ভোমৰা উত্তম ভিনি প্ৰাণী। क्ष्मक रहिंच पुष्ठ शांख्र रहते वार्ति । নুপতি বোলস্ক শুনা মগৰীয়া কোক। পৰম বাতৃক মই মুক্তধিবা মোক।

হবিক্তন্ত উপাধ্যান।

ৰাক্ষণ পিলাচ বত সবাতে। কাৰম। পুথিবীত মহাপাপী নাহি মোৰ সম 🛭 ভাগাৰৈ বিকিৰে আসি আছে। আগবাঢ়ি। আহাৰ নিমিত্তে প্ৰাণ যাত্তে আছে৷ ছাৰি ৷৷ ष्ट्रांनी क्षारत सत्ता स्वरूप सारक क्षरहासन । गारिख रनाता रगरून रमांड ब्लाइए रहाइन ह এক বৃদ্ধ ভ্রাহ্মণ আসিল ছেন শুমি। জক্মক দশন মাটিত লাগে ভূপি 🛭 চৰাচৰ ফোটে জকমক কৰে কেল। মাত্রি বৃদ্ধ প্রাহ্মণ চলন্তে লাস বেশ **।** गात कवि कांक मिट्टी बाहाबटक बाजि। নুপত্তিক বোলন্ত বিক্স কোন গদী। महे लहेत्या किसि लागी यक लात्थ थन । কত পাইলে দিবি কছ **অৰুণ ব**চন 🛭 নগৰৰ জৰা আমি গ্ৰাছক কৰাওঁ। নানাবিধ বস্থা বভা ঘৰে বলি পাও' 🛊 দুখ পাইবে লাগি কিছু নকৰিয়ো শকা। ঘৰত পড়িয়া আছে লক্ষ কোটি টকা 🗈 একেখনি ভাগ্যা মোৰ অভি স্কুকাৰী। প্ৰাণ সম আমাৰ প্ৰথম বিহা-নাৰী ॥ কৰ্মা কৰিবাক নেদো ছখ পাইবে ডৰে। পানী আনি আপুনি ৰন্ধন কৰে। ঘৰে ॥ ভোৰ ভাৰ্যা। দেখে। এই সভাৱে সুখিব। কৰ্মত কুশল হৈবে হুদ্দ পৰাৰ। এটক দাসা পাইলে ভাল পাইবে ত্রাহ্মণী। বেন লাগে লইবি খন মই নিবেং কিনি ৷ ব্ৰাহ্মণৰ শুনি ৰক্ষ সমান ৰচন। মহাতুৰে নৃপত্তিৰ বিদাৰিশা মন 🛭 মাতিবাক নপাৰিয়া ৰাজা সেই টালে। গোৰ কটা সাচ বেন পভিগ নিচালে ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

উঠি কিবা লইবি বুলি আক্ষণে মাতস্ত। অচেত্ৰ ভৈল ৰাজা নেমন্ত সিদ্ধান্ত । কণ্ঠৰ লোলাই মাত বিহবল পৰাই। ত্তবধ নহলে ৰাজা থাকিলত চাই । ছেন দেখি বিজৰ কুপিউ ভৈল মন। আপোন গান্তিৰ শোলকাই আনে ধন ॥ ৰাজ্যৰ গাৱৰ বাকলিও বান্ধি গৈলা। উঠ অবে দাসী বুলি মাভিবাক লৈলা ৪ टेन्स्वारम् द्वालक् देवरम् चान्टिक्क लागि । স্থামীক মাতিয়া বাও ই জন্মক লংগি । প্ৰাণনাপ এবে দেখা দেখি আজি বাই। भविरुद्धमा कवि चाबिर इक चारका छाँहै । ছেন শুনি খলাইলে জ্ৰাহ্মণ সহস্থা। কোলাৰ শিশুক ধৰি লৈ যাস্ত আজুৰি চ কৈন্দ স্বামী পাইলি বুলি কিল মাৰে ধবি। वाम बाटड इंटन धनि देन वान्त वाखनि । মহাদই বোলে গুৰু এৰা এবা মোক । চকু গোট মেলি চাওঁ ৰোহিভাৰ পোৰ । মাত্ৰৰ পুত্ৰৰ দেখা দেখি আজি বাই। চাওঁ মই নেত্ৰ ভৰি ক্লেছৰ পুতাই। ভৈলা কুলকণী আজি আক্ৰণৰ দাসী। তই ৰাজকুমৰ সুভূবি মোক আসি। এহি বুলি আঠৰাত্তে কৰন্দ্ৰ ক্ৰন্দৰ। মারৰ বচন শুনি ৰাজাৰ নক্ষন 🛊 মার মার বুলি খেদি গৈল। পুদ্রবানি। দেখি বন্ধ আক্ষণে মাৰিলে কাঠি ছানি # আইন বুলি ভথাপি চাপিল আমি পাৰ । মারক সাথটি ধৰি পাৰন্ত আটাস 🛊 হেন দেখি মহানই কৰন্ত কাতৰ। নমাৰা নমাৰা গুৰু মৰিবে কুমৰ 🛭

হৰিল্ডকু উপাখান।

চৰণত ধৰো গুৰু কুয়োক প্ৰাসন। कुमन्दका किनि रेगर्श फिर्श किंदु धन । ৰূপ্ম কৰিবাক নোৱাৰিবে। পুশু বিনা। সন্তাপতে মনিবো মিছাতে মোক কিনা 🗈 ক্লে জানি মার পুর একেলগে কিনা। নোৱাহেৰা ৰাখিকে প্ৰাণ ৰোগিভান্থ বিনা 1 কেন শুনি জাহ্মণৰ পালটিল মন। ৰাল্লাক বোলন্ত লোৱা পুত্ৰ বিকি খন। याहे जल लाणि भाग (अवद मादव । ধৰ্মা বাৱহাৰে ধন পাস ভুইছন্তৰ 🛭 এदि तृति फुदेव धन कवि এक ठेडि। যাকলি বস্তুত নিয়া বান্ধিল দঢ়াই । মার পুন ভূইক নেই এক ঠাইতে বান্ধি। পাছত কোবায় বিলে প্রয়ো বান্দ্র কান্দ্রি । কতি হৈয়া পড়িয়া আছম্ভ ৰাজা চাই। আগত ৰাজিয়া ভাগ্যা পুত লৈয়া বাই । ক্ষমন্ত ক্ৰমন পুণিবীত পৰে পুটি । কিবা চাই আছে৷ প্ৰাণ কেনে নবাই ফুটি 🛭 ছা পুত্র ভার্যঃ। বুলি হিল্পে হানে মৃঠি। ঢ়াত ঢাত মাটিত প্ৰস্কু উঠি উঠি ॥ ক্ষম্যৰ মাণস কাতি কোনে লৈয়া ধায়। কৰন্ত ক্ৰ'লম ভাসত্বাক চাই চাই। হৰি হৰি পুত্ৰ স্থাৰ শে ভৈলা জাত। সূকোমল পৰীৰ সুস্থৰ ভবি হাত ৪ ভয়ে গৈলি বিক্র জীবন ধিক ধিক। আউৰ কিবা দেখিয়াছো প্ৰাণ নকাই কিব ॥ হা প্রাণেশ্বরী হা হা হোহিচাশ পুদ্র। তোমাসাক বান্ধি নেই কৈৰ বমসূত ॥ * হেনয় অৱস্থা জৈল মেংৰ কৰ্ম্ম ফলে। জীরে। কিক লাগি আরে যাওঁ ব্যাচলে।

লসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এহিমতে কান্দি কান্দি বাজা আছে চাই। মহাদৈক পুত্র সমে ভুইকো কইয়া যাই। বৃক্ষ গৃহ ভাসন্থাৰ আৰু বেবে ভৈলা। তুনাই পৃথিৱীত পৰি মুৰ্দ্ধাগত কৈলা । সেরি সময়ত বিখামিত্র পাইল আসি। উঠ উঠ ৰাঞ্চা বুলি দিলন্ত উকাশি । কিবা খন পায়া আছু। দিয়োক সম্প্রতি। শুনি চক্ষক কৰি উঠিলা নৃপতি। ছানা। পুত্ৰ বিকি ধন পাঞ্চ আছে যত। ভূপনি মেলিয়া দিলে ক্ষিৰ হাতত ॥ यह धन (मधि कवि नट्याय नटेडम । শীত্র উঠি নুপত্তিক বুলিবে লাগিল 🛭 ন্তন মৰে পাণীষ্ঠ অধন কুলাকাৰ। একি মানে অভুৰণ দক্ষিণা আমাৰ। ছাৰি কেন বুকি ভেট আমাক নগণি। ক্ষাড়ৰ কৰে যাচ ভাতৰ পোডনি। এছি ধন পাই তোক কবিবোছে। ক্ষমা। আজি মোৰ দেখ কেন উপৰ মহিমা ৷ লৈয়ে তেনে দেখ তেনে মোন জন্মবল। ধ্যেৰ চণ্ড লালে সাৰে ব'ল বাইৰি জল ॥ ক্ষেম শুনি ছবিশ্চন্ত ভৰতৰি মনে। ভাষ্য পুত্ৰ বিকিখন পাইলো এছি মানে 🛦 দিবে আৰু কিছু মোৰ নাহিকে স**স্প**ত্তি। এভিক্ৰে ইতো খন লৈয়ে মহামতি 🛚 বিশামিটের বোলে আৰু নকৰিবা ছেলা। এতে। আছে নিৰসৰ প্ৰাছৰেক বেলা ॥ এয়ো বেলি খানি গাকিবৌছে। বাট চাই। আৰু কৈছু নবকিবি মোক মহাৰাই। এতি বুলি কপিক্সত বান্ধি লৈলা খন। কোপ মনে বিভাষিত্র কবিল। গমন ।

চৰিশ্চল উপাৰ্যান।

हिन्द्र। करत्र बाकाब मध्य टेन्डन मन । শাতি জ্ঞান নাই আৰু হৰিল চেতন । দ্বখৰ উপৰি দ্বখ পাইলা মহাৰাই। শ্ৰীৰত মহাচিন্তা অগনি উধাই 🛭 (अद्वर्षा डेभाग आक अस्वरम मद्द । বিশাসিত্র সংগ্রন্ত নতিক ভ্রণ 🛊 গুণি গান্তি আন একে। নেদেখো প্ৰকাৰ । আপোনাক বিকি স্থকো আপোনাৰ খাৰ।। এহিমতে কভোকণ দঢ়াই আপোনাক। जरभाम् देवशः बाक्ः सिका मीर्च जाकः॥ जारभाक्षक विरुक्त रहता योद जारह यन । ভূত্য কৰি কিনি লোৱা মানি দিয়া ধন । শারে নতু আসি ছোরে সুগ্য কন্তাগত। সৰ্বে বোলাহা আদি মোহোৰ আগত। এতি বুলি বাবে বাবে ডাকন্ত ভূপাল। গুনি ভয়ক্তৰ এক আসিল চণ্ডাল ॥ বেল অক্সাৰৰ বৰ্ণ কলে কলেৱৰ। অন্ধকৃপ খেন ছলে নাহিক। বিবৰ । ভাজৰ ভূগোটা চকু দেখি বহৰৰ। বিৰুট দশন বাকা অত্যে অপ্ৰসৰ ৷ ফাছণৰ বায়ু বেন নাকৰ বড়াই। ওলমিছে পেট কেন বড় মৌৰ বাঁস। মেঘৰ গৰ্জন বেন মুখত শুনি মাত। ভেকুৰা ভেকুৰ খুলপুৰ ভৰি হাত। ভাষ্ৰ বৰ্গ গোফ দাভি লোহা অলছাৰ। হাতে ভাঠি ধৰি বেন ৰাক্ষস আকাৰ চ অনেক চণ্ডালগণে বেড়ি আছে ভাক। মই কিনিবোহো বুলি মাতিলা ৰাজাক 🤛 কত ধন লাগে তোক কছ মূল দৰ। কিবা আলু লাগে কিবা লাগয় বিশুৰ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

চলে। পড়ো কৰে জাতি মন্ত আছে লংগি। অতুত্তৰ কৰি নৃপত্তিক মাতে বাগি। কাল কীল কৰি উন্মত হুৱা হাসে। জেল ভেল কৰিয়া মন্তৰ গন্ধ আলে 🛎 হেন দেখি বালা দিলা নাকত কাপোড়। ডোৰা কোন জাতি বুলি সোধে নৃপবৰ। কিবা নাম ভোষাৰ সহৰে কহিয়োক। চণ্ডাল ক্ৰডি ভই কিবা সোধ মোক। জাভিড চগুলে থাখে। প্ৰবাৰ পুৰত। ষ্ঠাবধক নামে মই প্রকাত গোকত। মুডকৰ বস্তু মানে মোৰ অধিকাৰ। **ভনি নৃপতিৰ ভৈল ক্ৰম্ম বিদাৰ ।** ৰাজায়ে বোলন্ত ডই উলটিয়া বাস। প্রাণান্তিকে নলে মই চণ্ডালৰ দাস a শাপ অগ্নিত মৰে: সেই মোৰ ভাল। কোননে। পাপীর্জে হইবে চিডনি চঙাল ॥ সেহি সময়ত বিখামিত পাইলা আসি। ভব্য নহমে জোখ দত্তক উল্লাসি ॥ ৰাজাক বোলস্ত কৰে শুন মহীপাল। দিবেক বিস্তব ধন গৃহস্থ চণ্ডাল 🛭 शाष्ट्रिया महे व्हथन 6 खारल यहि किटम । खद्धरम पिर्वक धन किनिर्द मण्डल a হেন জানি চণ্ডালৰ বাইয়ে৷ বিক্ৰয় : মোৰ বেবে শাপক তোকোৰ আছে ভয় ৮

ৰামায়ণ —উত্তৰা কাও।

ৰমায়ণ---উত্তৰা কালা ৷

আত অনন্তৰে যেন মিলিল অৱস্থা।
শুনা সৰে একমনে ৰামায়ণ কথা।
আছন্ত ৰাম্বর থেবে দিব্য সভাপাতি।
আনন্ত সীতাক বাল্মীকিয়ে বুলি আতি।

শ্ববিদ্ধ বচন দেৱী বাধিকে নপাৰি।
ধীৰে শীৰে চলি বাস্ত জনক জীৱাৰী ।
আগ ভৈলা ৰাল্মাকি পাচত বাস্ত সীতো।
লাজে অপমানে মাত্ৰ ভসু সকোচিতা॥

লিলিখা নোলোৱা বল্লে অক ঢাকি খৃষি।
আগক নবাতে ভৰি নেন্ত নে লাজুৰি।
কাল অগমানে যেন গাঁৱতে লুকান্তি।
কবিৰ আক্ৰোধে সমাচনাক লাগি ধান্তি।

লারসু পুঙলী বেন স্থাকোমল কাই। প্রভাক ভবিত বেন কধিব বজাই॥ মহা পতিত্রতা দীতা শাস্ত্রী স্থাবিতা। অধ্যে মুখে যাস্ত চলি নচাই একো ভিতা॥

আনে আসি দেখন্তে মারৰ বৰ লক্ষা।
আসন্ত জানকা জানি উভতিল প্রজা।
সমস্তবে আনন্দ আকুল ভৈগ চিত্ত।
সার্বই নৰ নাৰী সীতাক দেখিত।

অন্তেস পুৰত বঙ আছিল জ্বনৰী। ভৈলঃ বাজ সৰে কৌশলাকৈ আগ কৰি। অসংখ্য সীতাৰ দাসী ৰক্ষে বাস্ত চলি। পুতাইল আমাৰ সবে আসন্ত গোসানী।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

উক্ক হ্ৰুক কৰি বাই গৱৰুৱে। পিরতে প্রইল গৈ সীতাক দেখতে । काटना नव नावी व्यवस्थाक हाने हाने। নয়নৰ নীৰ ধাৰসাৰে বহি বাই 🛚 ছবি হবি জগত জননী শান্তী আই। ভোমাৰ কৰিলে বিধি ছেন সে বিলাই ॥ কিন্ন জীও জানকীৰ দেখি ছেন দুখ। কালে তম তমি প্রকা তরা অধোমুধ । কণ্ঠৰ নোলাই বাকা লোকে গদ গদ। हरेल अब आबी छुड़े आबि जिल्लबर्स 🛭 অভিশয় দতে দেহা দেৱীৰ তথ্য। ৰাত্ত ফোড মাত্ৰ ভূমি লোকৰ মুখত 🛭 কাছাকো নচান্ত সাঁডা শান্তা মাগা ডুলি 🖟 চৰি বাট অধিকে বিৱাৰ গুলগুলি 🛭 কাকো একে। ভাল মন্দ্ৰ নেদন্ত সিদ্ধান্ত। भका कृत्य कर्याभृत्य महत्र कलि यान्त्र ॥ जब्र अध्यक्ष (यन नक्षी डेशकिता। বিষ্ণুক বৰিৱে পিতৃ সভিত্তে লৰিল। ॥ ৰাশ্মীকিৰ পাচত ভেক্তৰ মত সীতা লালে লালে চলস্থ বামৰ বিবাচিত। 🛚 নেৰৈ নৰ নাৰী আউৰ জানকাৰ পাচ। ক্তোক্ণে পাইলা গৈয়া সমল্লাৰ কাৰ n বাল্মীকি সহিতে উঠিলস্থ সভালালা। মেকত উদিত বেন চক্ৰমাৰ কলা। শামীকিক দেখি আসনৰ উঠি ৰাম। কৰিলা সাদৰে জামু পাৰিয়া প্ৰথমে 🛭 कविरत्। উচ্চৰি বেদমন্ত ভূলি নাম। ৰাম্বত্ৰৰ দিলস্তু ভুললী আশীৰ্ববাদ 🛊

ৰামায়ণ--উন্তৰা কাণ্ড।

बारम नम खारव रेनना हरता शंड भाडि। থাকিলন্ত নীতা পাচে হল্ল এক কাতি । মাথতে ওছণি লাব্দে চাপৰাল মান। বাদ্মাকি বোলগু বাশ শুনা ব্যুনাথ। বশিষ্ঠ প্রামুখে। আছা সবে সামাজিক। बायब हब्द्र व्यक्ति जिल्ली कानकीक ॥ বেনে ভেনে আনিলে। প্রবোধ বুলি বাবা। द्वित मार्ग मिर्ग वास्त भनेका में जिल्हा মহা প্তিব্ৰতা সতা জনক কাঁৱাৰী। কিন্দিতেকে। সাস্ত ছিন্ত নপাইবা বিচাৰি॥ পৰম নিস্পাপ দেখা দেখি হবে পাপ। নিছাত কলছ আন্ধ দিয়া কদি তাল 🗈 স্থানত আন নাই বাগ্যত পৰে। ছেন নতে। শুনো শাস্ত্রী ত্রৈলোকা কিডৰে ॥ উদ্ধ বাত কৰি বোগেঁ। ক্ৰমিয়ে সমাজে। কৰিবে। লগত আজি খণেকাৰ কাজে। **ट्योडि करना यर इक कविर्दश मनकन्छ ।** ইয়ে। করে যত আচ্বিলী তপ ধর্ম্ম a ধৰি আছে। এত বিবা কৰি কাম কট । সীতা ধোৰী হয় কেবে সিয়ে। হয়ে নফ ।। সভ্য কৰি আৰে বোলোঁ। সাম্যজিকে শুন। মোৰ উৰ্ছ পৃঞ্চৰে কৰিলে বিজ্ঞে পূণ্য । কৰিলোঁ। স্কৃতি পিতৃ দেৱতাক ভূবি। সিয়ো নউ হোৱে যেরে সীডা হন্ত দোবী । ভদৰ প্ৰভাৱে জানো ভূত ভবিষাত। শেত **লাৰ কৰন্তা নাহিকে ত্ৰৈলোকা**ত"॥ কছিলো ক্ষপ ৰাম আগত ভোমাৰ। বেন লাগৈ কৰা আবে আপুনি বিচাৰ ॥

ব্দসমায়। সাহিত্যৰ চানেকি ।

ছেন শুনি কয় কয় কৰন্ত সমালৈ। थक थक भारती में कि एमड वाक वाटन s আৰুশেৰ পৰা পূস্প বৰিবিলা যাথে। কৰ্যোৱে ক্ষিক বুলিলা ব্যুনাংখ 🛭 ষ্ট ভো ছালে। পান্ধা সীডা প্ৰম নিস্পাপ। মুক্তনৰ অপবাধে দেও' জন্ম তাপ 🛭 সন্ধবিৰো সীঙা ভেৰে প্ৰভাৰ সন্মতে। লক্ষেক পৰাক্ষা ভৈল ভোমাৰ লগতে ৷ जिक्क गढ़ व्यक्तिक में जाड़ भक्ता नाहे। আৰে সৰে ভূষ্টৰে পৰিল মুখে ছাই ৷ এছি বুলি আপুনি খাসন দিলা পাৰি। বসিলন্ত ৰাল্মাকি ভবিৰ গৈয়া লাবি ॥ ৰামে দেখিলন্ত পাছে জানকীৰ ক্লেপ। লিলিৰা বোলোৱা বস্ত্ৰ ভাপনীৰ বেল 🛭 ফল মূল আহাৰে পৰীৰ কুপ আভি। দেখি কৰি দগধ তবধ বসুপতি 🤋 অরখ্য দেখিরা খালে উছতি ক্লন্স। रेथाया धरिकक जाक दकोभना। नक्तन । বছর লোভক নবুনৰ ক্ষম কৰি। আগাকে যোচনা ভাক হাতে বস্তা ধৰি কান্দন্ত সমাজে দেখি সীচাৰ নিকাৰ। ক্ষেত্ৰ ঋৰি লোকে সবে কৰে হাহাকাৰ **।** কত লো এড়াইলে খার মৰণৰ হাট। ৰাম্ম সীতাৰ আৰে খড়িত ললাট 🛊 এহি বুলি সবে লোকে কৰৈ কণাকণি। হৃত্ হয়। পাছে বযুবংশ লিবোমণি ॥

বাদারণ--- উত্তরা কাও।

দীতাৰ কোধ আৰু পাতাল প্ৰৱেশ।

জানকীক স্থেছে ভৰতৰ লাগি চাইল।

বলিবাক লাগি বন্ধ আসন বন্ধাইল।

ডিনিয়ো সেতেকে আলি বুলিলা বিনয়।

নবৈসন্ধ গাঁডা লোকে দগণ ভৰত।

কৌশলা। প্রাভৃতি বান্ত সকলে বুজান্ত।
আউৰ কাকেঃ মাথা তুলি নেমন্ত সিভান্ত ।
লাজে অপমানে বেন কমর বিদাবে।
বছরে লোভক তুরো নয়নৰ থাবে।

আৰুলা সমান কোপে চিত্ত নোছে শাস্ত । বানে বানে কটাকে বামক লাগি চাল্ড । স্মোছে জানকীক নিৰ্থক্ত ববুনাৰ । সীডাৰ কটাক্ষ দেখি চাপৰাক্ত মাধ ।

ক্ষে লাভে জানকীক চাহিৰে নোৱাৰি।
থাকিলা সজোচ ভাৱে বাহুৱ সুবাৰী।
চূখ সৰ সুমৰি জলিগ আডি সতী।
সি বেলা সীভাক নাৰি চাহিবে সক্তি।

মহা লোকে কোনে আজি কমলমান করে।
আত্মল্য সমান অসনিব শিখা প্রায় ।
আন্তর্গতে বামৰ মিলিল সহা ভর ।
কেখি সমজাবৈ ভৈল প্রম বিশার ।

দীভাৰ দেখিতা ছেন ফ্ৰোধৰ আক্ৰান্তি। বামক কৰন্ত কোনো শাপি ভক্ষ শান্তী এ আজি ভোনো অগভৰে মিলান্ত প্ৰকল্প। কাম্পে ভৰভৰি দেৱ কৰিব কদয় ।

অস্থায়া পাহিত্যৰ চানেকি ৷

নমাতি কাছিল। দেৱী দুই দণ্ড খানে। আৰক্ত আখি মুখ কোপ অপমানে। ৰামৰ ভিত্তিকি পিঠি দিয়া কুদ্ধ ভাৱে ৷ চার সমস্লাক কাঞ্চ এবি জগমারে » বুলিৰে লাগিল৷ অভি'চিত অসংস্থাৰ : কথা শুনি সমাজে আমাক দিবা দোব। সবাতে বিদিত মোৰ ৰাম বেন স্থামী। সেবুকিনী প্রায় জান বিবাহিতা লামি ৷ ৰাপ আনে পঠাইলে গৈলেক বনবাস। কৰিলো লগতে চৌধ বৰিব নিৰ্ববাস । একেবৰী নাৰী মই নোছো বডেগুৰী। নোৱাৰিলে ৰালিবে বারণে নিলে হবি 🗷 চাছিলো লছাতে অপমানে মৰিবাক। रेज़के এवे ब्लुमान्त वाधित बामाक । প্ৰাণ ৰাখি আভিলো স্বামীক বাট চাই। বারণক মাবি মোক আনিলে চুনাই । কৰিলা পৰীকা ৰামে পেলাই অগনিত। তথাপি নট্ডল শাস্ত ৰাব্যৰ চিত 🛭 বুলিলা বুরাই আসি পাছে বাপ করে। তেবে সে আমাক সম্ববিদা শুল্ক মনে 🛚 এক চিত্তে কৰিলোহো **আহাকেনে নেত**। महें(जा कारना कामी कि शवम स्माव स्माव श স্বামী তপ ৰূপ বন্ধ স্বামী বোগ ধান। স্বপনে সচিত্তে মই নিচিন্তিলে। আন । তথাপি ৰামাত আন চিত্ৰ বিহৰিল। **5**মটেড কামোৰ বেল অলগাত কিল 🛭 ষ্ট্ৰেট দিলে অপৰণ ভাতে আন এলৈ। ছলে নিয়া দিয়ালেক আমাক নিৰ্বহাৰ 🛚

ৰামায়ণ--উন্তৰা কৰে।

দেখা দেখা ইডো কেনে স্বামীৰ মৰ্য্যাদ। किञक कविरंग এड मान इन बाम । যেবে লাগে এবিৰে আগতে এবা মোক। গার্ভতে মানিবে চাইলা দুট গুটি পোক 🗈 मामीय कटरल ७० नवीय मध्य । লৈনেক খোজিলা ডিনি মা পোৰ বধ॥ গৰ্ভে সমে মোক মাৰি বাক প্ৰদ্ধা জৈল। कविट्रक दाकी चाडिन नामन महिन्स । সূবে বোলে এমুবা বামক ভাল ভাল। भेडेट्डा कार्टमा रमाव वार्टमहरू वसकाल प স্বামী কেন নিদাৰুণ কৈত আছা শুনি। চাইলো আউৰ আন মট মুখ কিবা গুণি। এছি বুলি कानको काकान्त सकसकि। শোকানলৈ হিয়াৰ নোগুচে ভাৰাভৰি 🛚 নৱন্ত্ৰ বাৰায়ে হায় ৰহি। भर्भा भूर्य कर्डाकर्य व्यक्तित्व वर्षि । একো মতে নোৱাৰা কৰিবে চিত্ত পিব। নিশবদ লোক শেকে দেখি গোলানীৰ ॥ সবে বোলে আজি একো মিলিনে প্রমান। চৰপ্ৰেসে যাই লান্ত্ৰী সীভাৰ বিবাদ 🛭 क्षान फिर्म क्रेंद्र कार्ट्य बायव मुच्छ । ৰক্ষিৰে লাগিল। দেৱী ডু:সৰ দুখত । ৰাঘন্তক চাই কোণে কটাকে নিবিধি। বোলস্ত এবিলা মোক ভূমি কিবা দেখি 🛭 জানাহা ডেজিবা কিয় সম্বৰিক। আগে। পূৰ্বনতে মৰিলো হুই ষেন যুৱাই ভাগে ৷ কিনো ৰাম স্বামী মোৰ পুৰুষ দকে।

মুস্মৰিলাহা একো দিবসৰ গুণ ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

काष्ठरङ कवित वरङ वाकिरनक विद्या। দুৰ্ভ্জনৰ বোলতে নিৰ্বনাপ মোক দিয়া। কোন শক্ত ভোমাৰ কৰিলোঁ। কিবা হানি। কৰিলা এমুৱা উগ্ৰামণ্ড কিবা ভাবি। इस वाटम मिला निया निर्वालक वटन । অকল্মিতে তেতে বেন ভাগাক তেন্টনে। ৰাক্ষসতে। ধিক ইতে। ভোমাৰ কুমতি। মাই একে। ভিলো ভিৰী ৰখ পাপ জীভি 🛭 তোমাৰ উপৰি ৰংশ আছিল যডেক। কোৱা কোনে কৰিলেক এমুৱা পাড়েক॥ বিনা অপৰাধত কৰিলা হেন লান্তি। সংসাৰ বুৰিলে ইতে। মোৰ কৃথিয়াতি ॥ স্বাগততে মোৰ আউৰ পুৰুলিৰে ভাল। ক্ষিলেক অনাগোষে বামে কি নিকাল । আউৰ কি কৰিবে লাগি জনাইলা ইবাৰ। বেন পোৰা গাভ ববা সমিয়া আমাৰ। হন মাতৃহক লানি দেগুৱা সম্ভাক। কত নো বিগুডি মাধা মৰাক আমাক **৷** এফু ভবে ভোমাৰ মুপুৰে মনোৰণ। একে জুই মৰে। আৰু পিপলীৰ পথ। त्वालाकृत्वा एकःभाव आक चवव चवती । তেৰে মোড পৰে নাই নাৰী নিলাজিনী : জনক ৰাজাধ মই ক্ষেত্ৰ জীয়াৰী। দশৰৰ নৃপতিৰ প্ৰথম বোহাৰী॥ ভূমি ৰাম ৰাজাৰ আমি সি মহাদৈ। ছেনভো আমাৰ হেল কৰিলা বিলাই ॥ এছি বুলি মহামৰ্ম্যে গোসানী জানকী। পৃথিবীত পৰিৱা কাক্সন্ত মকামাকি 🛭

ৰামায়ণ--উত্তৰা কাও।

নীভাৰ সন্তাপে দেখবাৰো মণ্ডচ্ছ। তথাত্মি কালে গোক লোডক নিগ্ৰে 🛭 কোণে অপ্নানে আডি চিন্ত দুভি খিব , চিয়া's পশিল খাল নোলাই গোলানীৰ 🛚 বুলিবৈ লাখিলা সুনাট খনত অনুধ। काउँव है (क) श्रामी बाघवद नहा है भूप ॥ পুণিবাক কাতৰ কৰন্ত বোৰ চাতে। তুমি মোৰ মার কল লভিলেঃ ভোমাতে 🛊 অটিৰ গেৰ পুশুৰো ৰামৰ ইতে। নাওঁ। কাট দিয়া বস্তুমতী পাতালে লুকাও ॥ স্থৰণত শান্তা পুণা কেৰে আছে। ৰাখি। চক্ত সূথা বাদ্ধ বস্থমতী হৈব। সাধি। ৰামৰ পাৱত জানা মোৰ চিত ডাঠ। **भारते जिल्ला बाउँ एउटर माद जिल्ला काउँ ह** হওঁ বেবে সামি পতিত্রতা নিষক্ষণ। ৰাম বিলে জান বেৰে নজানো পুৰুষ 🛭 श्राहाक कामान हेट्डा कनक नजाई। পাড়ালত প্রে। বস্তমতী মেলা কাট ॥ कांग्र वाका भट्न (वट्न बाधक व्याबार्ट्स)। ক্পনতে। যাম বিনে ভানক নসাথো ॥ তেবে বস্তুমতী যোক ঝাণ্টে দিরা বাট। নচাও^{*} মানৱৰ মূপ মার মেলা কাট গ कवित्नै। जमुछ हित्र्छ बायरकरण (जब । श्वामी वाज्यित्यक नक्षानिहनी जान (मेर्ड) ক্তথালি এমুৱা মোৰ মিলিল ললাই। ৰাঘ্তৰ মুখ নচাওঁ মার মেলা কাট। বিশুভি বিশুভি বামে মাভিরশ্ব মোক। আউৰ দই নথাকেঃ নথাকে। ইটো লোক।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

লাগিল বৈৰাগ্য মনে মিলিল বিচাট। দিয়া দিয়া বস্তমতী ঝাণ্টে বাট । দিলে তিনি বাৰ বাহ বামৰ বল্লভা। টল বল কৰি কম্পিবাক লৈলা সভা ॥ हेरिकार अवस्य स्मिनिनी मिन। कार्छ । উঠিল ভবৰ্ণময় সিংহাসন খাট । চিকিমিকি কৰে আতি বহুব ক্ষেউতি। সীভাক সামৰে কে।পাইনস্থ বস্তুমতী ॥ চাৰি নাগ কলা ধৰি আছে চতুৰ্ভিডি। আছুত দেখিয়া সবে সমাজে বিশ্রাতি 🛚 হুমুমস্ক আদি কৰি হড় কপি বল। कि किम वृशिकः महत्व समग्र विकास ॥ তথা ভৈল ভৰত লক্ষণ সক্ৰেছণ। ৰামৰ গাৱত আউৰ নাছিকে চেঙন 🕆 ক্ষম। সর্বরক্ষম ঐত কেদিন জীয়ন। মিলা ধন কন জানি তেজিয়ো বতন » ৰামৰ সীতাৰ কেনে গুংৰ ভাক দেখা। ইটো গৃহ বাস সামান্তৰ কোন কেবা। ত্ৰেন জানি কৰি ভক্তিক কৰা দাব। ভেবেস ভবিৰে পাৰি সংসাৰ নিকাৰ ॥ কাৰ কেভিক্ৰণ পৰা মিলয় মৰণ। বোলা বাম বাম চিন্তা কুফাৰ চৰণ জ

পাছে পৃথিবীৰ আমৰ দেখিয়া,

ৰবিতে উঠিলা সতী।

ব্ৰহ্মা আদি কৰি সকলো দেৱক,

একত্ৰে কৰিলা নতি।

बांबावर-डेख्य काल।

বশিষ্ঠ প্ৰমূখো ঋষিক নমিলা, জানু পাৰি এক ঠাই।

কৰি কৃতাপ্ৰলি বুলিবে লাগিলা, সীভা উপৰক চাই ৷

ক্ষণ্ডে ক্ষেত্ৰ হৈব। ক্ষমক্ষণে ৰাপ, সাধো মই পৰবাস্থ।

ধশাৰণ ৰাজ। সুইবন্ধ খন্তৰ, কৌশাল্যা ভুইবন্ধ খান্ত ।

ভূথৰ সহায় ভাসুক বানৰ, হইৰ পুত্ৰ সমসৰ।

ভৰত লক্ষণ বীৰ শক্ৰবণ, ভিনি সি ভ্ৰম। দেৱৰ ॥

শ্বপদে সচিত্ত আন নবাছোকোঁ, বামে সে কুইবস্ত পতি।

ভাষান এছি কে ত্থানি চৰণ, জন্ম জন্ম কটকে গভি ।

হাইবেক ভনন্ন সহা কুজনার, এহি কর কুল ছাই।

হেনয় কলক কদৰ্থনা কোনো, আউৰ গুনাই মোৰ পুই ।

নমি কৌশলাকি বুলিলা কাৰণা, হি ভৈল মোৰ কপাল।

মূই গুটি পুদ্ৰক সম্পিলো গোলানী, কৰিবাহা প্ৰতিপাল ।

আমাত সভাত নাহিকে ৰামৰ, পুত্ৰত কমন কাৰ ।

আছোক পালিৰ পুত্ৰ বুলিবাকো, ৰামৰ লাগিব লাজ গ

অস্থায় সাহিত্যৰ চাৰেকি ।

কুশক লৱক গলত ব্যক্তিয়া,

কান্দিলয় নাডা শেকে।

ভোষাদাক বৰ কৰিতে নপাইলোঁ,

দৈৰে মণ্ডিলেক সোকে।

অল্পতে ভোষাক কৰিলোঁ ছিণ্ডৱা,

হেন সে মই অকাণী।

ত্তিনি মা পোৰ ভৈল দেখা দেখি,

আজি ই কথক লাগি।

शृरक्षा कारबरव कमान मकविया,

একত্তে বঞ্চিবা কলে।

মোক লাগি পুডাই চিন্তা নকৰিবা,

বি জৈলা মোৰ কপাল।

তেমিসাৰ ভূখ

ভুগতি লৈ যাওঁ,

স্পীয়া মোৰ সৈয়া সায় ।

কুলকণী সীতা পাতালে চলিলে:,

পৰিছেবা মোক চাউ 🛭

এছি বুলি মকা মকি কাল্মিলন্ত,

পুত্ৰ দুইৰ ধৰি গলে।

ক্ষেন্ত্ৰ সভূষি আৰি মুখ পাছে.

মুচিলা বস্ত্ৰ অঞ্চলে ৷

চিত্ত দৃঢ় কৰি ভানকী গোসানী,

े देवता त्यारक त्यारक कोन ।

পৰ্য সাহতে

কৰিলা ৰামক,

তিনিবাৰ প্ৰদক্ষিণ ॥

চৰণৰু গুলি

মলচিলা চুলি,

বুলিল। পাছে প্রণামি।

বাও পাতালৰ আমি 🛭

ৰাম্যেশ—উত্তৰা কাও।

कारण रथक्क पि किছू वृत्रिर्सी,

ই মোৰ কথা কামাক।

ভোষাৰ চৰণ সেবিবে নগাইলো,

মোৰে সে কৰ্ম্ম বিপাক 🛭

ভূমি কেন স্বামী হৈচলাছে৷ বঞ্জিত,

কৌন বা পাপৰ ফলে ৷

এছি বুলি আউৰ সাহিবে মোৱাৰি,

কৰিল চকু ছলছলে ১

গদ গদ ৰাক্ষ্যে বোলস্ক থাকিছে।,

কৰিলো প্ৰস্তু মেলানি।

দিবা সিংখাসনে চড়িলছ গৈয়া,

ৰাক্ষৰ গীড়া গোলানী ।

সমুমতী মাসি সংখ্যাসি সাবঙি,

বুলিলা মধুৰ বাক।

গদ্ধে পূন্দে ধুনে পুঞ্জিলা প্রদীপে,

ৰত নাগনাৰী কাক 🗈 👚

নাগ কোক ভানি কর বাছ বাবে,

তুন্দুভি ধানি আশাল।

শিৰ্ভ সুৰভি পুল্গ বৰিবিল,

পশিলা সীডা পাডাল 🕫

পৰ্ম বৈৰাণ্য মনে।

বেন চন্দ্ৰকলা নেঘড়ে লুকাইল,

সীতা লান্ডী ভারক্ষণে ।

ৰামক বিচুই হিলে কালে কুই,

নীতা পাডালৰ দৈলা।

त्वरिक सामुब्रोक्त था**डू** बाम इन्छ,

বিশ্ৰণতি বিহৰণ ভৈলা ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সিংহাসনত পৰি মুৰ্জা গৈলা,

শোকতে দেখি আন্ধাৰ।

ৰামক ধৰিয়া কালো আউৰাতে,

সাঁভাৰ ভুই কুমাৰ 🗷

কাৰো নাহি মাত বোল।

ৰামৰ বিলাই শিশু ভূটক চাউ,

কৰে হাহাকাৰ বোল 🛊

মের কৰি সবে সন্তাপে কান্সন্ত,

ধৰিতে চিন্ত নগাৰি।

গ্ৰালুক বানৰ কান্দে নিৰন্তৰ,

াটিঙ পাৰি লোডাৰি ।

ক্ৰত সক্ষণ

স্থামিত পবিলা কান্দি।

टकोनला। क्षमुरथा मूर्डि होटेन हिस्सू,

া সীভা বুলি খার বান্ধি 🛚

ইছেন পুত্ৰক কি মতে তেজিলি,

বভু বান্ধিলেক ছিয়া।

शाहत भूके कालि मांड टेकक टेगिन,

এতিক্ষণে দেখা দিয়া ।

লেৱকিনী যত সীতাৰ শোকত,

কান্দে পাৰি লোটালটি।

পাইল স্বৰ্গলোক ক্ৰন্সনৰ সিভো,

ভূপুল খোলক উঠি ।

ভুনা সভাসদ বামায়ণ পদ,

ু ভূখ সূহ বাস দেখা।

ৰামৰ সীভাৰ এমুৱা বিপাক,

সামান্তৰ কোন লেখা 🛭

কুকা জ্বমালা।

কাল সূৰ্পে গিলে কৈন্ত মৃত্যু দিলে,

্ভাহাৰ নাহিকে পিড ৷

ৰাম নাম বিনে

নিস্তাৰ নাহিকে,

कुटचीन केटला कलिए ।

ভাৰত ভূমিভ

লক্ষি নৰ ভযু,

আৰু বাৰ্থ কৰা কিব ।

মূঢ় জনে বেব

जकानि विकरे.

काइब स्मार्ग माधिक ।

ৰেন অভুমানি চিল্তা চক্ৰপাৰি,

অনাদৰি আন কাম 🕕

কৃষ্ণৰ কিন্ধৰে বচিলা শশ্বৰে,

ডাকি ৰোলা বাম বাম ।

कुक अगमाना ।

ৰোকা 🐩

एवि श्वि वाम । হৰি ৰাম ৰাম #

의부 (

নহো লক্ষ্যপতি, অগতিৰ গতি । চৰণে সম্প্ৰতি, গুণ চিন্তামণি, পাপৰ অগনি, ইটো বিভোপন, আকেলে কীৰ্ত্তন, শুনিয়ো দশন, কৃষ্ণৰ প্ৰম, দৈভো ভিড়িনা, ছঃৰ দক্ষী দিলা, পৃথিবী কান্দিলা &

কৰিলো প্ৰণতি ৰ সংসাৰ ভৰণী। ্বৃবিরোক চনি 🛭 ধর্ম সমাতন । কৰে সংযুক্তন ॥ অভি নিঞ্পম। क्रमध क्ष्म ॥ 🕝 ভাবে পীড়িলা।

ঋসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

बकारत्र जार्थरन्ड, कश्चिमा क्मरन्त्र, অন্তুত বালক, ৰত্নৰ ভিলক, ছলিও বরন, कवित्र समान, किनोडि क् धन, কৌন্ততে উপৰা, হস্ত চাৰি বান, কেবৃৰ কৰণ, ৰফল জ্লহ, পড়ি গুৱুৰয়, ৰতনে বচিত, পাটভূনি পীড, उक्र करी कर. कशक बढ़ब, **Бबन-न**श्चर मृशूवव वढ, অঙ্গাৰ পাবি, प्रिचि चटक आसि. ৰকা পদত্ৰে, ठिक जकरन, জগতৰ ভাত, চাৰি অন্ত হাত, দেৰি ছয়ো প্ৰাণী, মনে অপুমানি, কুলে কথা কৈলা নিহল চোড়াইলা, বস্থদের সন্ত, क्षाद्य जनस्,

वाभि छगदस्य । দৈৱকাঁত হতে। কুটিল খলক। (मारक करशांशक # क्रमण नग्ना পীত বসন 🛊 कर्व अलगन । লেটেড কণ্ণদা » অভি বিভোগন। প্ৰকাশে কৃষণ ঃ বনমালা উন্ন । জমৰে ৰঞ্জ**া** চ মেখলা কটিত। লোটয় মাটাড 🛭 জ্ঞবা সনোহৰ। ৰঞ্চিত হোড়ৰ । পদ্ম ক্ষতিনর। শুনন্দ্র উৎসৱ 🛭 নগচন্ত্ৰ কান্তি। ভাগ উপদান্তি 🛭 बद्धा कर्मा । অভিশয় খলে। আছুৱা ভগাত। প্ৰকাশে সাক্ষান্ত 🛭 একে চক্ৰ পাৰী। বোলে হাডি বাৰী 🛭 শিশুৰণ ভৈলা। কোলে ভূলি নৈলা 🛊 লৈরা লড়িলস্ত। ছত্ৰ খৰিলক্ত ।

কুক্ত গুণমালা।

नयनीय कृत, চড়াই ভাৰ কুলা, कुकाक देशलाख, বস্থাদর সন্ত, नटक दमभिन, উৎসত মিলিল मन्त्र वर्षाचांव. कविला विवाद, चारमक चल्लनाः कांजिन शृंडमा, প্ৰম সভট, সহিতে শৰ্ট, দৈভা চক্রাবাভ, कृक्षर जीवाङ, জগতৰ স্বামী, মাড় কোলগামী, জগত নিখিল, विचाय मिलिन. জাসি গৰ্গন্ধবি, জ্যত কৰ্ম্ম থালি, বিধিমতে নাম, কহি প্ৰণ গ্ৰাম, পাছে ত্ৰহ্নপুৰে, লোণাৰ নৃপুৰে, অগনি সর্পক, ८मधि (मञ्जू शंक, গোপীকাৰ ঘৰে. चनकांद काद. গোপীগণ কালি, কুক্তেটা বাশি,

বমুনা বিপুল। भाउँलख (भाक्ण ह কন্তাক জৈলন্ত। দুনাই আহিল্ডু 🛭 পুত্র উপজিল। घड़ा मान क्रिक 8 গুহত অপাৰ। জগত আধাৰ 🛊 कविनाः यक्षमः । শুবিল চেডনা 🛊 দ্ধি তথ্য সূত। कविना डेमरे । জৈল কন্ধ পান্ত। পড়িয়া শিকান্ড। अष्ठ वनुन्तायी। 'চুলিকল্প হামি । গর্ভত দেখিল। বলোদা গুৰিল ৷ গোপনত বলি। কৰিলা ছবিবি 🛊 গৈল। কৃষ্ণ ৰাম। ेशना निक्य श्राम ॥ ৰক্ষে ভ্ৰমি ফুৰে। कर दूर करन ह যান্ত ধৰিবাৰ। মুশ্রনন্ত বাক। পশি দামোদৰে। দেখি নিৰস্তৰে 🛭 বলোগতে ইাসি। ষৰন্ত প্ৰকাশি।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

क्षियां दशाक्षांनी, নানা চাত্ৰালি, কি কহিবো আয়, नार्ताहरुख भाष. ঘৰে পশি বায়. কপিক খুৱাই, কি তৈল ডুগটন, কুক্তৰ কাৰণ, শুনি ফেন বাৰী, त्मर व वरह भानी. স্থেহ সম্পঞ্জিল, অখাস কৰিল, সক্তে শিশুগণ, মুডিকা ভক্ষণ, দেখি শিশু কাক, ন্ডনি ৰাণী তাৰু, **टकान माडि शांकि**, নশাইলোহো বুলি, স্কল লগত, श्विक मनड्र বোলন্য বিশ্বয়, মকুৰা নোৰৱ, प्रित्नक क्षांबाहरू, লখিক তথাতে, আসি দেৱ ছবি. देशा बच्च कवि. चानिका अन्त्रम्, কৰি অনে খন, দুগ্ধ উপলিয়া, পুজৰ এড়িয়া,

শিক বনমালী। কৰন্ত ধৃঠালি॥ ক্ষাৰ পাপার। বংসক পিয়ার 🛭 मधि छद्ध थात्र। ভাজিয়া পেলায় । ভোমাৰ নক্ষন। नकान कीवन । লাকে চক্ৰ পাৰি। क्षि सम्बन्धि ॥ সাবটি ধৰিব। भूष रहम मिन । খেলে নাৰছিণ। কৰিল তেখন। (वाटन यटनामाक । থক্ষে বোলে বাক । व्याप वनशानी । দেখাই মূখ মেলি॥ দেখন্ত গৰ্ভত। শ্বৰন্ত ভৰত। মোহোৰ ভনর। ঐপৰ নিশ্চৰ ॥ ৰাণ্ট্ৰ নিজ স্থাতে। মধন্ত সাক্ষাতে 🛦 মধনিক ধৰি : দেখিলা ফুন্দৰী॥ यसन हुखन 1 পিয়াইলন্ত ন্তৰ । পড়র দেখিয়া গৈলা লয়ড়িখা 🛊

कृषः श्रुपमाया ।

কেশতে কুণিলা, ভাৱৰ ভাৰিলা, বাড়ি লৈলা কৰে, নামি উডলবে, वरणांना रथमञ्ज. काम्मसु काशसु, কৰে ধৰি কানি, বান্ধি চক্রপাণী, উড়ল খলাই, উভাড়ি পেলাই, फुके दलव वय, কৰিয়া কাডখ, कि टेडन वृति, मन्तरिया गुनिः, গোপৰ হুন্দৰী, অন্ধি ডক্সি কবি, পসাৰি ডাকিল, ভানিয়া চলিল, धाम्यक मिनस्. ৰত্ন লপৰ্যান্ত, (शक्त खरन, পাছে বৃন্দাকন, 국목의 때장국, ঋৰি খবিদূৰ, হ্মাসি বক গোটে, ভাৰু ধৰি ঠোটে, সর্পক্ষণে আসি, ব্যব্দন প্ৰকাশি, ভেটিলগু গল, এড়ি মূত্র খল,

থবি পটাংশিলা। वारनामा दम्भिना ॥ দেখি নামোদৰে ৷ লভ দিলা ডাৰে। করে ভগরন্ধ। বাড়ি এড়িলস্থ 🛊 উড়খলে টানি। চলি গৈল ৰাণী 🛭 বৃক্ত লগাই। ৰক্ষে সাছা চাই 🛊 দিবা ক্ষপথৰ। **हिंग टेशना चब ॥** নব্দে ৰাজ মেলি। কোলে লৈলা ডুলি 🛊 वसारव हाशवि । भारक सम्बन्धि । কোৰে লৈৰ ফল। कुक् सहानीत ॥ क्लक रेमलञ्जू। ভাগু ভবিলয় ৷ তেজি নাৰায়ণ। करिकाः भगनः॥ भवम क्ष्मूब । निला वमभूव ॥ গিলিগেৰ চোটে। हिस्कि। **व्याकार्**हे ॥ অবে ভূলি হাসি। गिकिन ग्रेनिंग ॥ ন্তকত বহুসল। মৰিল-নিশ্বল গ

অসমীতা সাহিত্যৰ চানেকি।

ভাৰ কৰি কাল, ভীয়ায়া তৎকাল, সক্ষে শিশুগণ, श्रष्ठ ग्राम्ना, গোৰক দাম্বি, শৈয়া ঢাকি থুৰি, वरम वरमभान, व्यटभानि टगाभाग, অনেক বিভৃতি, দেখিয়া বিশ্বতি, বেন মৃত্যুত, নাছি আৰ ভৰ্ खचा प्रवृत्तु, ৰূপ চাকিলন্তু, इस्म साम अज़ि, লানা স্ত্ৰতি কৰি, ধেশুকক থাবি, ভালফল পাৰি, ত্বলায়ে আকুল, যমুনাৰ কুল, चाँहेल दिवस्थल, भौद्धान विकल्त, দেখি নাৰায়ণ, চাহিলা ডেখন, कमरच हाडिला. कांनीएत्र कड़िना, ফগাৰ উপৰে, উঠি সূত্য কৰে, নাগ পদ্মীচর, कालीक निस्त्र,

बदम बदमभील । বঝাইলা গোপাল 🛭 बटक बाबदिय । কৰিলা ভোজন । ব্ৰহ্মা কৰি চুৰি। रेशन भिष्म शुनी । ছবা সেহি কাল। टेनना जन्मनाम । কৃষ্ণৰ মৃশ্যতি। ব্ৰহ্মা ভৈলা ভীতি॥ পতিল হংগত। চেকন,গারভ ॥ দেখি ভগৱন্ত। **छना**हें की सन्त # চৰণত পড়ি। গুৰু গৈলা লাড়ি 🛭 গাচক কাঙাৰি। ভুঞাইলা মুবাৰী । रुया (भाशकुर्व । গৈলা হয়া ভূল 🛭 তৈলন্দ্র বিচবল। মবিল সকল ॥ अमुड नग्न । লভিল চেতন । রুদত পড়িলা। শিবত চড়িলা 🛭 (मद मारमाध्य । সিটো সৰ্প মৰে 🛭 बुनिन। दिस्य । দিলা কুপামর 🛊

কৃষ্ণ গুণমালা ৷

ভীৰত চড়িলা, গলভ বাদিলা, নিকালি কালীক, গোপ গোপীক, প্ৰালম্ব কশিষ্ট, মাৰিলা গৰিষ্ঠ, (विष् कूक्षदन, দেখি গোপগণ, পাছে নাৰায়ণে, छ।वि वक्रमरम, বসন্ত গ্রীমত, ক্ৰীড়া নাৰা থড়, এক চিত্ত কৰি, নাথে জভগবি, বস্তা খৈলা ভীবে, যম্পাৰ নীৰে, कुरक कवि नीला, कमर्च ६ फिला, কৰ্ম্মক উচ্ছাদ, পত্নীক প্রসাদ, ধন্নতি শক্তৰ, আন পৰিহৰ, দিন কভিপয়, याहित्य यथानग्र, বিলা লক্ষ্মীপতি, ক্রানিয়া সম্প্রতি, ভেৰেসে নিস্তবি, क्रमि अभ ववि. माध्यय नाम, এডি আন কাম,

আভিয়ে বেড়িলা। यदभागः काञ्चितः। পিলা বনাগ্রিক। ৰঞ্জিলা অধিক ॥ हिन्द्रिन जनिके। बाम बिलके है लारण कडांभन। टेक्स खरमन ॥ अभग्न बच्दन । আনিলা তেখনে 🛭 বৰ্বা প্ৰভণ্ড । কবিলা একত। লোপৰ কুমাৰী। সামী হৈবা দৰি। ८भवन भनीएर । क्षारम श्रीव श्रीव ॥ दक्षक स्थिता। काणि श्रेष्ट मिना ॥ বিপ্ৰশ্ব বিষয়ে : मिनाका जाक्नाम ॥ कुन। जरव नव । कका मार्थापन । জীৱন নিশ্চয়। माबिटक शःलग्र ॥ নাহি আন গড়ি। কৰিও ভকতি ৷ পুৰুষ উছৰি। মূখে বোলা ছবি খ ধর্ম্ম অনুপাম। ट्याका सम सम्।।

অসমীয়া কাছিত্যৰ চাৰেকি।

ভটিমা ।

দৈৱকী উদৰে উদয় বোহি দেৱা কর্মনি ভক্তক আণ। হব বৰ খেলুক কেনী সবংগৰ কংসক খ্যাসল প্রাণ ৪ বিবিদ্যা বিশিন বিশাৰ্ম শাৰণ চক্ত সমান। সোহি লগত শুক তেৰি সভতে কক মকল মুকুতি বিধান ॥ বোছি গোপ বণ্ বিবিধ বিসক্ষন পৰিবল্পন ভূজ মেলি। বোহি বমুনা কলে বামিনী কামিনী মিলি কৰয় ৰক্ষ কেলি। দুৰ্থ অবিশ্ৰক মৃত্তিক মোড়ল শমচুড় দেলর প্রাণ। সোচি কগও গুৰু তেৰি সভতে ক্ছ ৰ**জল** মুকুতি বিধান ॥ বোহি ভূমিক ভাৰ উভাৰণ निक क्य श्वाह काम। উচ্চাৰি বাকেৰি ৰাম # বাহে নাম ভূমি নীচ বুপচ মুনি লোটো হয় এক সমান। সোহি জ্বলত গুৰু তেৰি সভতে কৰু মজন মুক্তি বিধান 🛚 সোহি বৈকুঠক কুক্তক নাটক ্ উভপাটক ভূখ সূল। পুণ্যক সক্ষর কলি-মল আসন ্ৰাহি নাহি ওহি তুল।

क्षिमा ।

শুনহ সভাসণ

দেশ বিচাৰি

ক্লেক্ সৰ একাকৰে।

ध्यमक क्यमक

কাশা দুক কৰ

হৰি বিলে গতি নাহি আৰ ।

মাতে চৰণ বেণু

क्षप्रदा कराइ विद्रान ।

দাৰ্হেৰি ভক্তি 📑

কয়লি পুসু মিলে

পৰ্য উত্থ গিয়ান 🛭

প্ৰেপ্ত দুধন

মণ্ডন অক্টক

হৰিবস সৰ লোই জান।

कानी प्रमन

শুহি বৰ নাটক

শক্ষৰ হৰিপ্তণ গান।

শুন সব লোই

ৰচনক মোই

সৰ তেজি ভল ছবিপার ৷

ইছ সংসাৰ 🕝

লাগৰ কৰণে

কৃষ্ণ পদ পরর নার।

দেৱক উপৰি

্ৰাক্ষা সাধ্য

ধৰ্মক উপৰি নাম।

्कापि क्षणभक

াতক নাপক

ভাকি বোলছ বাৰ বাণ।

জয় জন্ম মন্ত্ৰ নুপত্তি বসবান। বাকেৰি গুণ গণ সম নাহি আন গ निक्र कुन कुग्रम अकानिङ रेन्यू। গহীন গৱীৰ ধীৰ পেখিতে সিকু ৷ সন্তা এক পাত্ৰ জাপন সহাৰ্থজ । দেৱক মধ্যে কৈনে হ্ৰবাক ।

আপন কুল বলে দভিয়ে ৰাজকুল

পারত সকলহি কাব। •

क्षत्र कर जेन्द

পাদ প্রদাদ

बह्माराज केक बांक ह

অস্থীয়া পাহিত্যৰ চানেৰি।

ৰটক ভাটক সন্চিম দেশক বত বত গতিত আৰে।

বোটক কথন বহুত বৰ্ণত আগন্তি হন প্ৰতি প্ৰায়ে ।

্লাগনহি মন পূৰি পাৱে।

ৰন্তত শত্ৰত শান্তত পাৰ্গত

বিপক্ষক আপন জান।

দের প্রাহ্মণক পিতৃত কঠিনে

বাকেৰি নাছি সমান ।

আপন নৃপবড় ধর্ম বৃথিটিব বিচাৰত আপন স্কান।

মানে মুর্ব্যাধন স্থান পুর্বাজন দানে কর্ম সমান।

ময়ত বুক্ত আগন সৃষ্টিত ভূক' বিনে নাহি আন ।

আপন গুণ বংশ বাপিয়ে ধৰণী নুপতি মধ্যত পেথি।

নীল উৎপল পেখিতে শৰীৰক মুখাল সমূপ ভূজ দেখি।

বাহ্ বক্ষঃশ্বল কটি মধ্য দেখিয়ে

কামিনী হোৱে বড়ি লাজ।

বৈলে থাকা কংগীক গমনী গহীন গলীৰ মুগৰাক ।

কহলোঁ তবু গুণ বামু শিশুমতি

মৰ্থ সকল মছ লোৰ।

ক্ছয়ে শ্ৰহৰ নকানো সভাসদ

পাত্র মধ্যে ই কথা পোছ ।

গুটিমা ।

টাসি সভাবিত কৰে। বহু খিব।
মানু নৃপতি সম নাহিকর বীব।
কানী বাবানসী গৌড় প্রান্তে।
মানু নৃপতিক সব মহিমা কহুপো।

পারা বোটক মেশ অশেব।
ভাট সকলে গুণ সারে নিশেব।
আপন মন বাঞ্চিত সকলছি পাই।
আনক্ষে মশ্র বিলাস গাই।

ঐসন নৃপত্তি কবটো নাছি পেখি। উদ্যু গিৰিড বৈলে স্থাক দেখি। সভা ৰঞ্জ বৈদে দেৱতা সমান্দ। অৰ্থক কৰো বৈলে দেৱতাক।

এসব গুণ কৰে পশ্চিম মাৰো।

ভাৱেক ক্ৰমল পাংশা সমাজে ।

উমবা সম্ভক আনিয়ে বাড বোল।

এতি বেবি গাডাবা ঘাট মাৰিয়ে ভোল।

পাঠান সকলে বলি বিলাসিত হোই।

ওৱা হোৱা পাংশা পেৰি নাহি কোই।

বৈলে বাহু প্ৰাসিত সূব।

আয়ত পাঠান তেকি নিক্ষ পূব।

পাঠান সকলে কহে, গাড়াবা ঘাট মাৰি যাঞা ।
খাবাম বাম হাডে কটারা খাঞা ।
যুদ্ধ লাগৱল আজি বড় টানে।
খেলল ছেনল পলাৱল প্রাণে ।
পূন্বলি ওমহা সকল সব আহে।
খালায়ে পাটুকা বাদ্ধি লবণ লোমারে ই
মুদ্ধৰ লক্ষৰ নকানে সকল।
কয় মন্ন নুপত্তিক চৰণ মুখল।

চপর।

পড়ি পুসু জাউ চপর কছে বাণী।

কৃষ্ণ আগে গুণ ৰূপ নথানি।

জয় বছনকান দেৱক দেৱা।
ভোহাৰি চৰণে কৰছোঁ। বহু দেৱ॥

ভোকি মহিমা কহতু নাকি লগু।
পূৰল পৰমা কাৰিজি দিগগু।
ভূকো সম পুৰুষ কতিক নাকি পাই।
ভূব অৰ বচনক বোলকোঁ গোসাঞী॥

হামাকু কুতিন নগৰী অপুপাথ।
আছে কতা এক ককমিনী নাথ।
তীত্তক-বাজ-নন্দিনী বৰ বালা।
বাড়য় নৰ জিনি চাজক কলা।

কি কহৰ ব্যক্তিক কণ প্ৰচুধ।
বসনক কেৰি চাল্য জেল চূব ॥
নয়নক পেথি পাই বড়ি লাজ ॥
কৰল ৰম্প কমল জল মার ॥

বকুলি অধিক অধৰ কক কান্তি। ওতিম মোডিম দশনক পান্তি॥ কুমলিও ভূজধুগ ৰচন মোলান। উক কৰীকৰ কটি ভ্ৰমক ঠান।

নৱ পরত কচি পদযুগ লোকে।
পোথিয়ে জুব নব মুনি মন নোকে॥
বাণী কমিয়া বস গুণে নকে হীন।
বাক কুমারীকো বয়স নবীন॥

চপর (

কতকু যতনে বিধি কয় নিৰ্মাণ।
সো কন্তা কয় তোকাৰি সমান ।
কহালী অৰূপ অব বচন বিচাৰি।
হোৱা সৃহিণী বলি কৰ্মিণা নাৰী।

তৰ গৃহ-ৰাস সকল হয় নাথ। কছল জাট উপৰ তুলি হাত । কুফা কিছৰ ভবি শকৰ বোল। কৰ নৰ সব জৰ হৰি হবি ৰোল ।

ত্ৰ ত্ৰ ক্ৰমিণী মাই।

কৃষ্ণ গুণ ক্ৰম নবাই।

মুখ ইন্দু কোটি প্ৰকাশ।

দুখন মোডিখ মুক্ষ হাস।

নয়ন পছক নব পাড়া। কৰ্ডন উডপল বাড়া ৪ মদনক ধশু জৰ কক। ভূমযুগ বলিত ভূকক ।

বহল বক্ষ সিংহ বন্ধ। ত্ৰিবলী বলিভ কটি কন্ধ॥ উক্ত কৰীকৰ অবজ্ঞাস। মৃত্যু পদ পদ্মক বিকাশ।

নখচর চাক্ষক পাবি । পর্যক্ত আবি । ব্যক্ত বৰ প্রক্ত লোহে । প্রেথিয়ে ত্রিভূবন থেতে । SPC

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

অভিনৰ ভৰণ মৃক্তি। কি কহৰ কপক বিভূতি। গতি গৱীৰ মৃগৰাজ। কটি মদনক কেৰি লাজ।

সুহোঁ নৰ ভক্ষী প্ৰধান। সোহৰি নধীন যুৱান ॥ জুহোঁ এক বরুস সমান। কুয়ুলি বিধি নিৰ্মাণ ॥

জুবন নিৰূপন ৰূপ।

ক্ৰম ধণী বচন ক্ৰমণ ।

যৰ ভব পতি সোহি হোই।

সক্ষ জনন ভব ভোই।

কলন ভিক্স সৰ জানি।
কৃষ্ণ কিছৰ বোল বাণী।
ভাজ সামাজিক কাম।
ভাজি বোলত বাম বাম।

কি কহৰ ৰূপ কুমাৰীক বাম।
কনক পুত্ৰী তুল তুমু অমূপান।
ৰতন তিলক লোগ অলক কুপোলে।
কেৰিয়ে ক্ৰডক তিভুবন কুলে।

মেখিয়ে বছন চাক্ষ ভেলি জাজ।
নয়নু নিৰ্দিদ কমল জল আৰা ।
ছেৰিয়ে ভূজ মুগ মিললউ শঙ্ক।
লালিত মুগাল মঞ্জ জল পড় ।

599 g

আৰক্ত কৰ্তল মূনি-মন মোহা।
কনক শলকা অসুলি কক শোহা।
বন্দুলি নিদিদ অধৰ কক কান্তি।
মাড়িশ্ব বীজ নিবিড় দস্ত পাল্ডি।

সুষত হাঁদ মদন মোহ বাই। নাসা ভিল কুল কথলিনা মাই। নব বোঁধন ভান বদৰি প্ৰমাণ। উক্ কৰী কৰা কটি ভ্ৰমক্ক ঠান।

পদ পাণ্ড নৰ প্ৰজ কান্তি।
চন্দাক পাকৰি অনুধি কক পান্তি।
নখচয় চাক চাক প্ৰকাশ।
দাহ সহু মত গজ গমন বিলাশ।

কত লাৱণা বিধি নিৰমিল স্থানি।
কোকিল কঠে কমিয়া কুৰে বাণী।
ভূচোঁ কুকুমাৰ কপ নোহে চীন।
বাজ কুমাৰীক বয়স নবীন।

সোহি বৰ ৰমণা ঘৰিণী যব হোই।

অব গৃহ-বাল সকল তব ভোই।

কচলোঁ শ্বাপ অব বচন জীবাম।

চল অবিলক্ষ কৰ জনকক ঠাম।

ভাজৰ অভগৰ ধণুক লীলাৱে। সীতা ভূলিয়ে ভজৰ ভূৱা পাৱে। জানি হামু সভা বাণী বোল। ডাকি ক্ৰছ নৰ হৰি হৰি বোল।

অসমীয়া সাধিভাব চানেকি।

ক্ষম কৰা ।
 কি কৰৰ বামক কণ ।
 ক্ষাম মৃক্তি গীতবাল ।
 ক্ষমে বধ বিজুবী বিভাশ ।

মন্ত্ৰক ছত্ৰক বেশ।
নীল আকুকিত কেশ।
কৃতিকৰ কৰ্ণ জতুল ।
নালা নীল ডিলকুল ॥
ধলন ইন্দু প্ৰকাশ।
আকুণ অধ্য মন্দ হাস ॥
গুড়িম ললনক পাকি।
মাণিক কিক মিক কালি ॥

মননক ধনু জা,কজ।

জুল বুগ বলিত জুকজ।

নয়ন প্ৰজ নৰ পাতা।

কৰ্মান উত্পদা ৰাজা।

অসুনি ললিত অমোল। এখচর চালাক তুন। সুন্ধার উদৰ কটি কছ। লোহে সিংক্ত বস্ক।

উক কৰী-কৰ নিৰ্মাণ । চৰণ ক্ষণ-কোৰ শুগ্ৰ । পদতল ৰাভুল কান্তি। ধ্যক বৰ প্ৰকল পান্তি।

মানুৰ ঐসৰ কপ।
নাহি মোহি কহিলোঁ অকপ।
নবীন বয়স কুকুমাৰ।
নাবায়ণ অংশ অৱভাব।

বড় গীত ৷

কিনো ভোল ভাগা ভোগাবি। **जूर्ड। मर उक्ती कृशारी ।** বিধি মিলারড জানি। তেৰি মনোৰণ জাৰি। অৰ সৰ পুৰৰ আল। বিষদ ভূখ গেল নাশ ৷ পারব স্বামীক কোল। কৰ নৰ হৰি ছবি ৰোল ।

বড় গীত।

बाग-काटनावाबी ।

कर कर गांवर, क्यानिश्वा-श्व शांश,

প্রত মাত্রা-খিল্যাভা।

স্মৰণে কৰয় সিন্ধি, স্বীন গৰানিধি,

ন্তকত মুকুতি পদ লাতা a প্ৰং ।

कशंकन कीइन,

কলৰ জনাৰ্দ্ৰন

अपूष्ट अपन प्रथमानी।

मक्त्रां ने भर

ক্ষম প্ৰমানক

ानक नक्तन वन्छारी ॥

বিৰিখ বিহাৰ

বিশাৰণ শাৰণ

ইন্দু নিন্দি পৰকাপি ।

শেষ পির পর্যন

কেশী-বিনাশন

পীত বসন অবিনাশী।

ৰূপত বন্ধু বিধূ

মাধৱ মধুৰিপু

মধূৰ পৃক্তি মূৰনাৰী।

কেশর চৰণ

লৰোক্ত কিছৰ

সক্ষৰ এমু অভিনাৰী ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্মেক ৷

दाश-नाउँ महान । মধুৰ মূক্তি মুবাক। यस राजव कामहरू संयोक । মপে অনক সক্ষে ডুলমা। তত্ত্ব কোটা সূক্ষ উক্তিয়াক। গ্ৰহ ॥ মকৰ কুণ্ডল গণ্ড মতিত। খণ্ডিত চান্দ কচিন্মিত ইালা। কনক কিবীট কড়িড বডনা। মৰ নাৰ্জ নহন বিকাশা 🗈 **ह**ुर डेबर कर करन । কেবৃৰ ভূঞ্চমহ মোডিদ হাৰু । লীলা বিলোদী কথু। কৌমুদী চক্ৰ কেবিকঞ্চনথাক ॥ শ্ৰাম দৰীৰ বচিত পীত। অহৰ উৰে ৰমমালা লোলে॥ কৌন্তৰ লোভি কঠ। कि काकी किन्दिनी कनशा स्मारम ॥ অব্যিক্ষ নিক্ষি গাই নৱপত্ৰত । মতন সূপুৰ প্ৰকাশ। ॥ তকও পথম ধন তাহে মজোক মন। শহৰ এক অভিন্যে 🛊

ৰাগ—খন🖹।

শাৰলপাণি, পাথে পামৰমতি হামি।
নিৰম নিবাৰ, পৱৰি নাহি বেৰছো বিনে চৰণ ভছু স্থামী ॥ গ্ৰং॥
কৰা মৰণ মেৰি নিকটাই স্বায়ঃ
কায়া পড় কেভি বেৰি।
ক্ৰভন্থ পাণ স্মাপ্ত স্বাহি
গাবি চৰণ না ভেৰি॥

বড় গীত।

দেশত্ ধীন দিন দেহা
আধি বাাধিবিদাত।
অন্তকালে গতি
শক্ষৰ কৰ প্ৰাণিপাত ।

वाग--- दगोवी।

নাহি নাহি বময়া বিনে ভাপ ভাৰক কোই।
প্ৰমানকা পদ মকৰকা সেবছ মন মোই ॥ এং ॥
ভীবিধ বৰত ওপ কপ বাগ বোগ বুগুড়ি।
মন্ত্ৰ পৰ্য ধৰ্ম কৰ্ম কৰ্ম নাহি মুকুড়ি ॥
মাড়া পিতা পত্নী ভন্ম ক্ষম কৰ্ নাহি মুকুড়ি ॥
মাড়া পিতা পত্নী ভন্ম ক্ষম কৰ মৰণা।
ছাড়হ খন্ধ মানস ক্ষম ধৰতু ছবি চৰণা ॥
কৃষ্ণ কিন্তৰ শন্তৰ ক্ষ বিভূবি বিষয় কামা।
মাম চৰণ কেছ প্ৰব ক্ষপ গোবিকাক নামা।

ৰাগ—ত্ৰহাই।

শ্রীৰাম! মই অতি পালী পাদৰ তেৰি ভাবনা নাই।

অসম চিন্তামণি কাহে গলো বচ কাচক লাই। এং।

দিবলৈ বিষয় বিয়াকুল নিশি শয়নে গোৱাই।

মনে ধন খোজি বিমোহিত তেৰি আৰতি নাপাই।

কাষ্য কমলে হৰি বৈঠহ চিন্তো চহণ না তেৰি।

কৰল গৰল বচ ভোজন হামো অসিয়া হৈৰি।

পাৰ্য সুকৰ হামো মাধ্য একু ভকতি নাজানা।

দাস দাস বুলি ভাৰত এই শক্ষৰ ভাগা।

জসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্মেক।

ৰাগ---বদন্ত।

কৈছে নৰহৰি ভৰণ উপায়।

নাল সকলে কৈলোঁ কিবল লোডাই # এবং #

অধিৰ জীৱন ধন বোঁৱন দেই।

শুক্তদ সোদৰ প্ৰভ কিছু নোছে কেই।
পোধতে অমিয়া ৰস বিব পৰিণাম।
ভগিছে মজাইলো মন মেৰি ৰাম #

নিৰমিল বিব বিস্থু কামিনী লোহ।
ভাক্ত পড়ল মেৰি এমন মোই #

ভাক্ত ভোডাইতে স্থ নাহি পিক।
ভক্তা মনোৰ্থ ৰাড়িল থিক #

কন্মে ক্ৰমে ধ্যো দাসকু দাস।
কেশ্ব অবহু ডোড়ছ মোত পাশ #

শ্বম্য কহু হবি সেৱক ভোৰ #

ৰাগ—জী।

শোপাল কি গতি কৈলে গোনিকে কিমতি দিলে

নাথ বিজলে বয়স সৰ গোলাৰে । প্ৰা: ।

গু ভৱ গছন বন আতি মোহ পাশে ছয়
ভাতে হামো ছবিব বেড়ার ।
কলিলোঁ মায়াৰ পাশে কাল বাংধে যায়া আমে

কাম কোন কুড়া খেদি খায় ।

হয়াইল চু চম হবি নজানো কি মতে তবি

গুণিতে সম্য ভেল জাঁৱ ।
লোচ মোহ ছুইো বাঘ সভতে ন ছাড়ে লাগ

ৰাধু ৰাধু সমাশিত ।

বড় গীড়।

পলাইতে নেমেথোঁ সক্ষি দিনে দিনে দৃঢ় বন্দী হৈতোঁ। মন্দ্ৰ মনৰ মুগুডি। জুৱা হৰি লাগো গোড় মোৰ মারাপাশ ছোড় শক্ষৰ কৰয় কাকৃতি ॥

वोश--- (क्यांव।

পারে পড়ি ছবি কর্কো কাতবি প্রাণ বাধবি মোব।

কিন্তর বিষধৰ বিধে জবজৰ জীৱন নাবকে পোব ॥ গ্রং ॥

ক্ষিত্র থক জন জীৱন বেল্লৈন

ক্ষিত্র এক সংসাব।

পুত্র পরিবার সবহি জসাব

ক্ষাল্যন জল চিত্র চঞ্চল

ক্ষিত্র কালে তিল এক।

নচি ভায়ে ভার ভাগে হবি ভবি

পর্যাল্যন পর্বত্র ॥

ক্ষাল্যন কালে কালে ।

কুল্ গতি মতি

গ্রাণ্য ক্ষাল্যনা

পার ক্ষাল্যনা

পার ক্ষাল্যনা

পার ক্ষাল্যনা

গার ক

ৰাগ—তুৰবদন্ত।

কহবে উদ্ধান কই প্রাণেৰ বাদ্ধান হৈ প্রাণ কৃষ্ণ কৰে আৱে।
পুছায়ে। গোপী প্রেম আকুল ভারে, নাহি চেডন গারে। জং ।
বাছুৰি ফানি ভানি গোবৎস পেথি।
নাগে জালি গারে উদ্ধান স্থি।
কালিকী দেখি স্থি। সুটয় বুক।
এথায়ে খোলাইছিকো সে চান্দ মুখ ।

অসমীরা সংকিত্যৰ চানেকি।

हरित नव्य क्ष । বিবিন্দাবন বৈৰী হাম্যৰ ভেগি ৷ পেশিতে না বিছাৰে। গোপাল কেলি। ধ্যক্তক হবি প্ৰকল পায় 🛭 তথারে কান্দে। হামু লোটায়া কার। প্তৰ গোবিস্থ গার। কৃষ্ণ সূর্য্যে বিলে এক আছাৰ। त्नार्क्षा व्यष्ट्रभ व्यवभि भाव । আৰ কি পেখবো সোপাল প্ৰাণ। কুফ কিছৰ শঙ্কৰ ভাগ হৰিকো হৃদয়ে জান।।

ৰাপ-কেল্যাণ ৷

🛡 भव बच्च मधुभूबी बहन मूबाक। কাৰে নাহেৰি, अस्य चार जीवन,

বৰ জয়ো ভবন হামাক 🛚 প্ৰং 🗷

যাহে বিবোগ আগি

তিল একু বংলে নাপাৰি। পূৰ গৱে৷ গোৰিন্দ

সোহি এক সৃষ मिन बन मिन्टन जाकानि ।

কয়া মৰণ ওচি

সোহি হৰি চৰণকু বিছুৰি ৰহয়ে নপায় ৷

দেখন্ত কালিকী

গিৰি বিৰিন্দাৰন

তমু মন দহতে সদার 🛊

এক কন কীয়ন বছৰি নাহি সাৱত

रायाकु करड जनाथा।

গোপিনী তোম প্ৰদি নীৰ ভূবর

শক্তৰ কৃত্ৰ প্ৰথ নাথ ল

ষড় গীত।

চতিহা।

কলিবুলে ৰামনামে সাৰ। ক—ই বেংলে থেনে খেনে কৰিয়ো উচাৰ 1 শ—ই বোলে গৰ্মৰ নকবিয়া একো নৰ। গ উ বেংলে বৰে কৰি বৃতিয়ে। সকৰ । 는 전 (리) तह्य। जन्न अंकड करद (s—ই বোলে চৰিত্ৰে বৰ্ণায়ো পোৰিকাৰ 🛭 চ—ই বোলে **हाक्षानाका नारम छ ४ करन** । **६—हे** (नारन ■ध्रश्मि करव विद्ञा नरव । है (बार्टन हे (बारक সিতো কৰে নামক বড়ন। নিজ পদ দেশু নাৰায়ণ ৫ अः—हे दवादश हेमदन् कीवन हकन्। ট—ই বোলে বোস্থাস ভাগিবে সকল। ठे—हे (बाटन) ভাকিয়া কৰিছে। হবি ধনি । ख--- ₹ ८वाटन ঢ়লিয়া পৰক সিন্ধ মূনি। ঢ—ই বেলে**ন** देशरका माथ बर्चा निरंशमान । ণ—ই বোলে ভাষন্ত্র নাজ্যক হবি বিনি । फ—हे ट्वाइन থিৰ বৃথি কৰি লোৱা নৰ। थ—हे त्शारण पर्भाव कवा भार**क्रक** ॥ **ए—हे** (बार्क ধৰ্ম নাই বংঘ নাম সম। ष — हे त्वारन अविदेश नाम नाम स्थासम् । ন--- ই বেলে भवसाङा भवम सभू । প –ই বেলে ফুৰে গাই গেহি লে চতুৰ। ফ –ই বোলে নচৰিধ গুক্তি আছ্য়। য—ই বোলে গুৰুত ক্ৰেলে কচিবয়। জ—ই বোলে মধুৰতো পৰ্ম মধুৰ। ম—ই বেলে বিভো কৰে সেহি সে৯চডুৰ। য—ই বোলে ৰাম মাহে পাপৰ ক্সনি। ৰ—ই বোলে লোৱা নাম ধর্ম শিৰোমণি ঃ ল-—ই বোলে

SWR

ক্ষমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

> কাৰ্যায়া নাট। পাবিজ্ঞাত হৰণ।

> > 🚉 कृष्णाय नगः।

সূত্ৰাবী। নম: কৃষ্ণ বিক্ষো-ব্যক্তপৰানস্থাকে নমো ৰাম ৰাজীবনেত্ৰ প্ৰভো মে নমো জক্ষমূৰ্ত্তে মুবাৰে প্ৰেশ নমো বিশ্বাস প্ৰসীম প্ৰসীম। অপিচ—

> থগেন্দ্রং সমাক্ষ নির্ভিত্ত শক্রম্ মুদা লীলয়। দেবকীগর্ভজাতঃ। প্রিয়ং গাবিজাতং কথাৰ প্রিয়ার্থং প্রেশার কুঞার ডল্মৈ নমস্তে ।

পহিলাই প্রীকৃষ্ণক প্রণাম কর কহো। সভাসদ লোকক সমূধি বোল।
ভো ভো লোমাভিকা ঈশকৃষ্ণত ভগতঃ সতে প্রীপানিভাত্তব্যথাতাঃ সম্প্রতি
শক্ষ্যত ।

কর কর কর দেব-অ-শ নীনা-নালিত কংশ সবংশ। জাকেনি চনিত্র ভকত অরতংশ। কমলা কেলী-কমল কল হংগ। তমু ইন্দিবৰ-জামল চোনি। তথি প্রকাশিত গীত সিচোনি।

সঙ্গীয়া নাটে।

ভড়িত কড়িত কচ নতথণ্ড। মকৰ কুওল মধ্যিত গণ্ড। কনককিবীটি বডন অৱভাস ৷ কুঞ্চিত চাক্চিকুৰ প্ৰকাশ । क्ठिकर कर्न कुठन मनकुता। মালা নীলৰডন জিল কুল। নধন কমল মুহ পছজ জোৰ। **এड विश्वन कह हान्स्टरकार्य ॥** মাণিক লশন, হাস ভবি বোৰ। আৰক্ত অধৰ বন্দুল্য-ৰুচি চোৰ । ফচিব শ্ৰীমূখ পোথি হক ভাগ। জ্বে যুগ গঞ্জি মদনকৈবি চাপ চ কুটিল অলক ডিলক কপোল। क्षप्रदेश (६२३ व्यव व्यवस्था । ওতিম মোডিম মালা লোলে। কৌন্তত কথু ৰঙ নহ ভোগে ৷ bre क्षेत्रक हर क्षत्र विशाण। লাখিত পঞ্চ বৰণ বনমাল । **६क्ष व हाक्ष्य अधुक्य दगाटर**। 🖹 শ্রীবংস উম্পল লোহে ॥ চাক চতুৰ ভূক অল ভূৱক। ৰতন কেয়ুৰ উচ্ছোৰত বন্ধ । कक्ष्ण कनक अनक कर मूर्ग । কৰতল ৰাত উত্তপল ভূল ॥ মাসুলী চাকহি বহু হেম মোতি। নধ্যণি নিন্দি চান্দক কোতি। व्यवी व्यवतिक (कोशुप्ती क्यू भारति। কোকিলক কঠ অমিয়া কুৰে বাণি 🗓 নাজি কুত্ত বঞ্চ অমুপাম। বিহিক জনম ভেলি জেহি ঠাম ৷

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কটি ভট কনক কাঞ্চি পৰিবল্প। উক কৰিকৰ বৰ সৰকত ভন্ত । লম্মি নিডম্ব পীডকটি চাঁৰ। পদপক্ষ কৰে বডন মঞ্জীৰ 🛭 नाम जक्ती वह हम्भव दकाव। নধ্চর চকেচাকা উল্লেখ ॥ কোমল পদতল আৰক্ত ভাল্ডি। ধ্যক পদ্ধ বর অক্স পারি। পাশ লাস খেত চামৰ চোল। সক্ষৰে ৰাজ বংস ঘোহো কোল 🛭 মাৰে ছত্ৰ চাক শশী কান্ত। বৰিৰে সিক্ৰ অমিয়া নিভান্ত। মধুৰি মুক্তি ভক্তমন পুৰ। মনমথ কোটি বাহে সুহি ওব। ८ हा इं क्षेत्र में में महण्य प्रश्ना উপৰে ৰহ ৰবিকৰ প্ৰচণ্ড । পূর্ণিমাক চান্দ দ্রহো দকো পাশ 🗀 প্ৰথি কক ইন্তা চাপ প্ৰকাশ ॥ বছে ভূছে। ধাৰা হুৰ সৰিনীৰ। উজুৰি বিজুৰি ৰহত তলি পিৰ চ ক্ষিনত স্থৰ উগত তবি মাৰে। ভাহে লখি বৰু প্ৰভাৱ বিবাদে ঃ ভাৰা জিৰু মিক কৰো খন্ত ঠাম ৷ ভব হোই সোই মুক্তি উপাম 🛭 ৰস্ত কদি পছক সোহি মুখাৰি। অব সব লোই দেখু বিচাৰি। কোটি কলপ তক পূৰণ কাম। ঐচনই ধৰছে নিজ ঠাম। ভাষে চৰণ চেত চিন্ত লাই। ভতু চিস্তামণি বিফলহি জাই।

वकोश नाहे।

আৰে নিকট নীত অন্তকে গৰজি।
কোহ হৰিচৰণে শৰণ বৰজি।
জো মূহে বাম নাম নাহি জংগো।
কলিয়ুগে কাল ভূজকম হংগো।
গোহি কৃষ্ণক নাট উপাম।
গাহিলাত হৰণ আহেব নাম।
হৰি বিনে বাজত আন নাই কোই।
কৃষ্ণ-কিছৰ গুহি শক্ষৰ বোল।
কৰ অব সৃষ্ণ নৰ হৰি হৰি বোল।

আৰে সমাজিক লোক! জে জগতক পৰম গুৰু,জাবেৰি প্ৰজনা সকল সংসাধ, ব্ৰহ্মা মহেল বন্ধিত পাদপত্ম, পৰম পুৰুষ পুৰুষোত্ম কৰিণী সভাভামা সহিত ওহি সভামধ্যে কহো—নৰকাত্ৰ বধ—পাৰিছাত হৰণ গাঁলা যাত্ৰা কৌতুকে কৰব, ভাবে সাৱধানে দেশহ শুনহ। অতঃ পৰে পুণা কলিত এাই নাই জানি নিৰন্তৰে হৰি বোল। আহে সকি! কি বাদ্য বাজত ?

अभी। व्याद्र ! दनत् वाश्च वाश्च । व्याः मिननः।

সূত্র। প্রবেশমকবোৎ দেবে গোরিক্ষা গর্কড়াসনঃ। করিবী সভ্যভাষাভাগে সহ চাক চতুর্ভু জঃ।

আহে লোক ! হামু যে কংল স্থাহি প্ৰমেশৰ শ্ৰীকৃষ্ণ সভাগ্য যাত্ৰ নিমিষ্ত এখাজুড় । প্ৰম সাৱধান হয় দেখহ শুনহ নিৰুদ্ধৰে হবি বোল।

শ্রাম মুক্তি দীপিতি শীত বাস।

মুক্ট কুতল মণি মুখ পৰকাশ।

কৰে কঋণ বনমালা উৰে ভোলে।

চৰণক মাঝে মঞাৰ কৰ বোলে॥

কোটি মদন জিনি উজল মুবাৰী।

সঙ্গে সভ্যভামা কলিণী বৰ নাৰী।

শ্ৰীৰক জ্যোতি জলত দিশ পাশ।

কাহ শুক্ৰ হৰি দাসক দাস॥

আহে সভাসদ ব্যাক ! জিকুজ পত্নী সৰ সহিত কৌতুকে নৃত্য কয় কংখা ক্সিন্ট সহিতে এক মন্দিৰে ৰহল সভাভাষা নিক মন্দিৰে ৰহল ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

পশ্য পুৰন্দৰো দেখো নাৰদেন সহাগতঃ। প্ৰশ্ৰম কেশবং সৰ্বাং প্ৰোবাচ ক্ৰেমচেপ্তিতং ॥

ভদন্তৰ দেৱতঃ ইন্দ্ৰ নাৰদ সহিত আসি কহে। শ্ৰীকৃষ্ণক শিৰে প্ৰণাম কয় নৰকান্ত্ৰক বিচেন্টা কৈচে নিৰ্দেশ, নাৰদ আশীৰ্নাদ কয় শ্ৰীকৃষ্ণক হাতে কৈচে পাৰিজ্ঞাত নিৱেদল, কলিশীক মাথে জগতক নাথে জৈচে পিন্ধাৱল, আহে লোক ভাষা দেখহ শুনহ নিৰন্তৰে হৰি বোগ হৰি।

গীত-ৰাগ-আপোৱাৰি। পৰিভাল।

ঐবারত ক্ষমে বাসর আরে।
আসহি নাবদ হবি গুণ গারে।
পদ । সুস্দবী বহুণী শচী এই পাশে।
চলক প্রত্তক্ত লয় লালে।
মাথে হত্ত বস্থু এক হাতে।
কহু শহৰ নতি গোপিনী নাবে।

ভদন্তৰ নাৰদৰ দেখি ঐকুক সভাৰ্যো উঠি কহু সপাই প্ৰণাম কয়ল। নাৰদ। (ছাত ভূলি) চিৰঞ্জীৱ :

> জন জন বহুদেৱে। দেবকানকানত্বং তুবনপতি সমকৈ:সেবিভাঙ্গ্ৰীঃ সদৈব নিজ্ঞান ভয়হাৰী ক্তি-সংহাৰ-স্বাৰী অসুৰ-নৰ্কভত্বং সংস্থাতং তাহি দেবান্।

সূত্ৰ। আশীৰ্বাদ কয় কৃষ্ণক হাতে পাৰিজাত দিয়ে নাৰ্দ তাহেক মহিমা কৃষ্ণ।

নাৰদ। হে কৃষ্ণ ওহি পাৰিচাতক গৰু তিনি প্ৰহৰক পথ যাই। ওচি পাৰিকাত যাহেক গৃহে ৰহে ধন জন বিভৱ তাহেক ছাড়ৱে নাছি। ওহি দেৱ গুলুভি পাৰিজাত যে নাৰী পৰিধান কৰে সে পুষ্পক মহিমায়ে পৰম সৌভাগিনী হয়। তাহাক ছাড়ি সামী কথাৰ বাইতে নাহি। আঃ ওহি কুণ্ডুমক মহিমা কি কহব!

(स्थोरम देवर्ठन)

পূত্ৰ। শ্ৰুত্ব কুমুমমাহাল্যাং কলিবী কেলৱপ্ৰিয়া। প্ৰথম স্বামি-চৰণং পাৰিজাতমহাচত ।

মুনিক মুগে কুজুম মাহাজ্য শুনি কলিণী পৰম কৌছুকে কুফাক সোৰে লাগি কৰ্যোৰে বোলল:

করিণা। (কংগোৰে) হে স্থামি হামি ভোষোক প্রথম পতনা কানি ওছি পের সূর্যতি পানিকাত প্রাণেনাথ ! হামাক দেক '

সূত্ৰ। বাগ-ইঃগাছাৰ—মান-জতি।
কৌতুকে কৰ্মাণী নমিয়ে সামীক পাৱে
মাগে আছ্ৰি বুৰি হাত ।
অৱ প্ৰাণনাৰ মাঘে মিলাৱয় খোকি
৪হি কৃত্ৰ পাৰিকাক।

পদ: আহেব গুণ পুনি মূনি মূৰে নাধর
পাধু কড়ের ভোই মান ।
ভক্ত কুণাল লাগো চৰণ ডেবি
ক্রম্ভ কুমুন মোহি দান ॥

সোহোৰি প্ৰথম প্ৰতনী প্ৰথ স্থামি।
কানি পূৰৰ মোহি আলা ঃ
ধনীক বাণী শুনি ছালে ৰদিক ছবি
ক্ষত্ত লক্ষ্ম ক্ষম দাসা ।

ভদন্তৰ কলিবাক অতি কাতৰ বাণী শুনি প্ৰীকৃষ্ণ দানি দানি পাতে তুলি প্ৰিয়াক গৌৰৰে কোলে নৈঠাই কৌতুকে জগতক নাগে কলিবীক মধ্য পাৰিফাত পিকালে। ৰমণীক বাঞ্চা সফল ভেল। ভদশুৰ প্ৰিয়া সহিত প্ৰীকৃষ্ণ নাৰদক সাদৰে বাৰ্ত্তা পুছত।

শ্ৰীকৃষ্ণ। হে মুনিৰাছ! তুহু কুশলে আৱল। স: ভোগাৰি আগমনে আজু হামাৰি ঘাৰকাপুৰি পবিত্ৰ জেল। ভোহাৰি দৰশনে হামু কুডাৰ্থ জৈলো।

সূত্ৰ। কৃষ্ণপ্ত বচনং শুজু বিহুজোবাচ নাৰদঃ। নিজভূজান্তৱৈলহং মন্ত্ৰী মান্নাং কৰোৰি কিন্

নাবদ। হে শ্বামী কৃষ্ণ! মপুষ্ম চেন্টা দেখায়া সৰ লোক মোহিছ: ভোকোক ঈশ্বৰ বুলি জানহে নাহি। কামো ভোহাৰি ভক্তিক বলে সৰ জানি। হামাকু মোহিতে চায়। অঃ স্বামী! শুনহ।

> ছে প্ৰয়েশ্ব জগত নিবাস। হামু নাৰদ তুৱা চৰনক দাস ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

ভবামি দশ দিশ তুৱা গুণ নারা!

দামাকু আগু কমসি ওচি মারা ।

ভাগুরু উদ্ধানন বাবে চমিত্র ।
ভাগুরু ভাগো কর্মল পানিত্র ।

যাহেনি নামে মুকুতি পদ পাই ।

কো হনি কম তুতি মতি কতি লাই ।

তুহু ভগুরুক গুকু মেরক গেরা ।

ভোলামি চম্পে ব্যোক মোন সেরা ॥

মুখে বেন নোচোডোকো তুরা গুণ নাম ।

মামো জন্ম বন ভোলানি ঠাম ॥

হে কৃষ্ণ ! ভোছো পৰম পুৰুষ নাধায়ণ। ভূমিক কাৰ হৰণ নিমিত্ত আৱন্তবিছ। সাম্প্ৰত দাপী নৰকাপ্ৰৰে দেৱতা সৰক বহুত তুখ লগাৱ। ভূমিমিত্ত শচী সহিত ইন্দ্ৰ দেৱতা ভোডাৰি চৰণে শৰণ লোকত। কে শ্ৰীকৃষ্ণ দেখু দেখু। (মৌন বহুল)। *

সূত্ৰ। ওছি খুলি নাৰণ মৌনে ৰচণ। ভদস্তৰ ক্লাক আগু পৰি পুৰন্দৰ প্ৰশাস কয় কন্ত সভাগোঁ কৰ খোড়ি ভূতি খোল, ভাছে দেখহ শুনহ নিৰন্তৰে কৰি বোল কৰি।

> (সভার্যা।-পুরব্দর সভামধ্যে প্রবেশ কয়ল)। পরাষ।

शुक्तमय ।

ভয় ভয় বাদর দেব, জয় খাতাকুতা সের।
ভয় ভকত কর হানা, ভয় ভয় ঈশ্ব মূবানী ॥
ভাকেনি নাম উচ্চানি, পাই পদ বস চানি।
ভীত নিয়ন্তা তুক আছজ, বন্ধো তুরা পদ প্রকা।
অহ বক ধেলু কংল, মানল অল্লন সম সমংলা।
হবলি তুমিকেনি ভান, ভকত কেতু অরভান।
সাল্লাত গোচন হামানি, বাছর ভনহ মূবানী ॥
ভান নক্ষাল্ল পাপ, করই বড়ি উপভাপ।
ভানল শ্বাক মানি, দেৱক বঙ্কে কুমানা।
সাক্ষ নব্ধাল্ল হামানি, ভয় পায়ে ক্যুক্তো গোচানি ॥

मकीया नार्डे ।

হে সামি কৃষ্ণ! পাপী নৰকাত্ৰে কোন নকৰণ। বৰুণক মণিপৰ্যত এসৰ কাচি আনল। কে কৃষ্ণ কি কছন! সাতৃ আদিভিক কুণ্ডল দোকো ৰাগছে নাহি পাৰল। আৰু চামাৰ তৈন্তে কি ৰহুণ!! হে প্ৰাকৃষ্ণ কোটি প্ৰসাপ্তেমৰ! ভোৱাৰি চৰণ ছাড়ি হামাৰ গতি নাহি। বাপ অগ্ৰহাণ! প্ৰাহি একি!!

সূত্ৰ। ওৰি বুলি পূৰক্ষৰ কৃষ্ণক আগু কান্দি পৰল।

পৃষ্ট্ৰ। দ্বংশণ মহেন্দ্ৰজ স্মতাত ভৌষ-চেপ্তিতং। সংস্পৃত্য নাসৱং ছয়ে গৃহীছোৱাচ কেলৱঃ।

শ্ৰীকৃষ্ণ। তে পুৰস্তৰ । তুহো ভাগ ভেজহ। ভোগৰি বৈশী নৰকাজ্য সে গভায় ভেল। ভাষেক মাৰি দেৱভা দৱক প্ৰয়োজন সহৰে নাধন। থছি নিষ্ঠ জানি ভোগো আগ ভয়া জন্মাৰতী চলহ। নৰকাজ্য ৰখিতে আজু গামুপয়াৰ কৰব।

নাবদ। তে পুৰন্দৰ । প্ৰীকৃষ্ণ বেখনে সকীকাৰ কয়ল, ভোৰাৰ শঞ তেখনে কন্ধপাত ভেল। ইয়াত পকা নাহি তুকো আগু চয়া চলব। তোহোক নিমিশ্ৰ প্ৰীকৃষ্ণ কাতৰ কয় হায়ু পাচ লৈয়। যাৱয়। চিন্ধা নাহি, চলহ।

সূত্র। ওয়ি নিউয় বাণি ভানিয়া বাসর কৃষ্ণ নাবদৰ প্রদক্ষিণ কৰি ইটো পৰি পৰিণাম করল। বিদার লৈ৷ ঐবারতে ৪ড়ি উন্স চলল।

> পৰং মাধ্য মহেন্দ্ৰং গদ্ধং শ্বৰ কেশ্ব শ্বাৰাৰভাাঃ ভাষং পশ্চমেলামি চাশ্বিকস্তৰ।

নাৰা। হে কুৰাং ভোগে চলিবাক সৰ্বমংগ্ৰং হামু ভোগাৰি থাৰিক। পুৰুক কৌতুক তুখিয়ে এইখনে নাৱৰ।

সূত্র। গুৰি বুলি নামদ জৈচে চলগ ডাকে দেখক শুনক নিৰস্থৰে কৰি-বোল কৰি।

वाग---भाकाव ।

চলল নাৰদ ছবিত্ৰণ সাই।
ভব্ৰে ধাৰকাপুৰ সম্পতি চাই।
ৰতনে ৰচিত বত হৰিক জাৱাস
কৈচে সুৰপুৰ কথ প্ৰকাশ ॥
পোৰল পাচু জুৰনজমুপাথা।
ধাৰনে ঠিক বৈঠে সভাভাষা ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক :

পূৰ্ণিমাক চাক্ষ বদন প্ৰকাশ।

চিৰঞীৱ বুলি নাৰদ কৰে হাস ।

দেখি মূনিক ধনী অৱনত কায়।

পৰি প্ৰশাস কয়লি পুতু থাই ।

জীৱতু ভীৱতু নাৰদ বোল।

ডাকি কৰত নৰ হবি কৰি বোল।

ভদশুৰ বস্তুৱ আসনক পাড়ল। সুনি আসন ভিড়ি ভবি বৈঠল। নাৰদ: সাদৰ: দেবী সম্বোধাকি কবিপ্ৰিয়াণ। কুঞ্জ কৰ্মা বিষমং সভাভাগে নিবোধসে।

নাৰদ। আঃ হে দেখি সভাজামা। তোহাৰি স্বামী জীকুফাক বৰি বিশম
চেক্টা দেখল। হা হা মাৱ! তোহাে ছুউগা জেলি। হামু আজু সে কানল।
সভ্যজামা। হে মুনিবাল! তুক কি কইছে। হামু কিছু বৃলয়ে নাহি।
নাৰদ। হা হা ভোহােক বিধি বঞ্জা। হে মাৱ! কি কহব! কহিছে
সৰ ছুখ লাগে। (হেট মাধ বৃহল।)

সূত্র। সভ্যক্তমা ভয়াদ্ভীত। নিশমা মুনিভাবিতং।
দুটাং কথয় কিং কুত্র হং পৃশ্ধির পুনঃ পুনঃ ৮

সভাভাষা। (ভীত হয়া কৰবোৰি) হৈ মুনিধাল । হামো জানো মোহি সম সোভাগিনী আৱৰি নাই। সে স্থামী কৃষ্ণ হামাক চাড়ি কতিছো থাবে নাই। ভুহু আজু কোন ঠামে কি দেশল কি শুনল, হামাক শপথ সমূহে স্থানপ বাত কহ। চিত বহি উৰোধ কৰব!!

সূত্র। পৃন্ট**ু দেবা। সনির্ববন্ধ: কণ্ডামাস সাদ**ৰং । কুফল্ম চৰিত: সর্ববং ৰোক্তমান নাৰণঃ ।

দেবীক নিৰ্বেক্ষ দেখি মুনি বোলল-

নাবদ। সাহা হে মার। কি কহব। এসৰ কথা কহিছে দোৰ। হাম দেৱত্বতি পাৰিকাত পূলা কৰ্ম হত্তে আনি কৃষ্ণক হাতে দেলো। সে পাৰিকাত যে কুমাৰী পৰিধান কৰে সে পূলাক মহিমায়ে পৰম সোঁজানিনী হয়। ইহা জানি হামু বোলল, ওহি পাৰিকাতক বোগা সভাজামা। তথি কৃষ্ণে কয়লি কি, ভোহাক কটাক্ষ কৰিয়ে আপুন হাতে প্রিয়া কলিনীক মাণে পৰম সাদৰে সে দিবা পাৰিকাত পিশ্বারক। আঃ ভোহোক জীৱন থিক থিক। সভিনীক অভ্যুদয় দেখি কি নিমিত্ত প্রাণ্ ধৰহ। মার। তৃত্ত জীৱত্যে মধল। হা হা বিস্তৰ কি কহব।

অস্ত্রীয়া নাট।

সূত্ৰ। মুনেক্চনমাৰণী শোক কোপ পৰিপ্লুড । মূৰ্দ্দিতা পতিতা ভূমৌ বথা বাতাইতা লতা ।

ভদত্তব নাৰদ মূখে সভিনীক মহোদয় শুনি কলে কোপ অপমানে আন্ধাৰি দেখিয়ে দেখা সভাভাষা মূৰ্দ্দিত ছয়া প্ৰকা। কৈচে ধরক্ষলতা বাতে উৎপাত্তল। ভদতং কেশ মুক্ত ভেল। মূখে বচন হবল। নাসাত প্ৰাণ বায়ু নেখেলে।

টক্মগাঁ। চা চা প্রাণ সধি! মহল (বাত মেলি ধৰল, শিৰে ফল সিকল, আপোৰে বিক্তি প্রবোধ বোলল) তে প্রাণ সন্ধি! সভিনকৈ অপমানে মৰিতে চার। ওতি কোন ব্যৱহার । তঃ সে প্রাণ মাধর স্বামী ভোহাবি মান সাধব নাহি। মার! ওতি ভূবন্ত চিন্তা প্রিক্তর।

সূত্র। কথকিৎ চেডনং প্রাণ্য কর্বা দেশা পুনং পুনং। বিনিখসাপিমানেন করেদ স্থী-সরিধৌ ।

সে দেবী সভাভাষা কণক্ষিত চেতন কভিয়ে ঘন খন নিখাস কোকাৰি কৈচে সন্তাপ কয়ল তা দেগৰ শুনহ নিৰম্ভৰে হৰি বোল হৰি।

নাগ কৈলাণ—ক্ষতিমান।

মানিনা মাই নৱন পক্ষ জুৰে বাবি।

ফোকাৰর স্থাস ভ্রাস জেল দেখা—

ঘন ঘন দেখু অন্ধিয়াবি।

পদ। সভিনাক উদয়ে সদয়ে দকে আগি।

অধিক মিলল মন ভাগ।

বিক অব জীৱন বোঁৱন মোহে।

ফভাগিনী ক্ষত বিলাপ।

হবি হবি প্রিয় মেনি বৈনি অধিক ভেলি।

কয়লি অভয়ে অপমানা।

ধন্ণী সৃতি সৃতি নিলাপতি বালা।

স্থান কিকৰ বস ভাগা।

দেবী সহাভাষা গৃহি সকৰণ বিলাগ অপমান কয় পিক। ওদন্তৰে কলছপ্ৰিয় নাৰদ পুনৰ্ব্যাৰ কৃষ্ণক আগু গিয়া বে বৌলল ডা শুনই।

নাৰদ। (কৃষ্ণ সমীপে গিয়া কহ) আহে শ্ৰীকৃষ্ণ। তুহ এখা কোন সূথে ৰহস। সে প্ৰিয়া শুডাভামা পাৰিফাডক নিমিত্ত অপমানে অৱপান সৰ

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্কে।

চাড়ল প্ৰম ভাপে মৰছে। হা হা চপুৰে দেখিতে পার কি নাপার! দেৱ, মহবে যার।

সূত্র। মুনের্বরচনমাকর্ণা মাধরো জস্তুনাক্ষর:। ক্রেডং ভলগ গৃহং প্রাগাৎ প্রিয়ায়াঃ প্রেমবিহবলঃ॥

মুনিক মূখে প্রিরাক তুথ শুনি শ্রীকৃষ্ণ প্রেমে বিধ্বল হয়। মুনিক কাতৰ কবি-কহো, বাত পুটিকহো। কৈচে সহাভাষাক সমাপ চলক ভাবে দেখৰ শুনৰ নিৰম্ভৰে হবি বোল হবি।

ৰাগ-ভূৰ --জডিমনে ৷

এমুনি কলিকে। কৰিয়ে। কপট পৰিচৰি। প্ৰাণে কি জাৱত মোৰ প্ৰাণেৰ স্থানৰী।

পদ। মানিনী নসহে ডিলেকে। অপনান।

মেৰি অপৰাৰ কৈচে ধৰৰ পৰাণ॥

প্ৰিয়েক সন্তাপ ভাপে দহে পোক আগি।
কুন্তুম নাদিয়ে ভেলো ভিৰি বখ ভাগী॥
অ্ৰাইডে নয়ন প্ৰিয়াৰ পাইলা কোল।
সেধি আকুল কৃষ্ণ কাঙৰ বোল॥

শ্রীকৃষ্ণ প্রেমে বিধনত হয়া প্রিয়াক দেখল। লোগকে মুখ মলিন। গমে খনে নিখাস কোকানি মাটিপুটি নই। ভাছে পেখি শ্রীকৃষ্ণ হা হা কি ভেল বোলি আছোৱালি খবল। নর্মক নাম ক্ষাই আখাস বোলল।

শীকৃক। হৈ প্রিরে ! গোটা এক ফুল কল্মিণীক দেলো। সে নিমিতে যদি অপমান কবহ তবে উঠহ। তোক একশত পাবিজাত দেৱব। হে প্রাণ প্রিরে! সে কলিণী, জাতুবতী তোহোক সম সৌভাগিনা হয় নাহি। তুত হামাব প্রাণমম প্রিয়া। জানি তাপ ভেজহ, ভোহাবি তুব দেবি হামাব লন্য সহয় নাহি। হে প্রিয়ে হামাব শপত উঠহ উঠহ।

পূত । প্রিয়ং প্রণয়-কোপেন নিম্ন্যাহ ভঙ্গ সভী ।
মাঃ ধূর্বাকেচ্ছাগাং কিমর্থং ব্যস্তে পুনঃ ॥

তদনস্তৰ প্ৰীকৃষ্ণক বাক্য তানি দেবী সভাজামা সামীক পিঠি দিএ কছো। ছেঠমাপে সকৰণে ক্ৰন্দন কয় বোলন।

সভাজামা। (ক্রন্সন কর) হে আমি হায়ু তুউগাক কপট বাকোঁ কত কদর্থনা কৰহ যে ভোহোৰ প্রিয়ত্তম কলিনী ভাষেক সমীপ চলহ হামাত কোন প্রয়োজন ঠিক। সূত্র। ওহি বুলি বত্ত বিলাপ কর কুফাক যে বোলল তাহেক দেবই শুন্দ নিবস্তাৰে হবি বোল হবি।

ৰাগ--- স্থিয়াক্তাৰ---- ছতিয়ান।

সভাস্তামা। কেশর হৈ বৃজলোকে ভোগে।

জানলোকো তুনো বারহার।।

জাত যে চাতুরি চোড়ি চলত বত্নী করি

হালা প্রিয়া বমনী ভোলার।।

পার। ভোলার কপট কুফ নাবৃদ্ধি মানলো লামু

এ নাছি সৌজাগিনা সম নোই।

কৈচন পীরিচি বাঁডি স্বাচি বিভিত্ত ভোলারে

কাজু জানল মতি ভোই।

এই অপ্যানে প্রাণ নাহি ধরবোরো মোরে

চোড়ল জীয়নকু জালা।

আন্ত পিয়ক পরি বত্ত বিলপতি বালাবে

ৰে আমি : হামুছ্টগালচিনীক অধান। ডুহোহামাক কট যে বিকৰ্থনা কৰহ ওছি অপমানে হামু প্ৰাণ ৰাখব । অং ডব হামাক জাৱন ধিক।

সূত্ৰ। ওহি বুলি দেৱাকান্দি কান্দি মৃচিত্ত চয়াপড়ল।

क्षक हवत प्राणी कांगा।

कृत्तन् शकाययः यामामालिकाकृतसम्बन्धः । शिव्रवादेकाञ्चलः भाषिः भाषयामान मायवः ॥

ভাষে দেখিয়ে জীকুষ্ণ হাহা বোলি বাহু মেলি ধবল। প্রিয়াক তুপ দেখিয়ে মৰম চড়ল। কমল নয়ন ভবি কবি বহে নাব। আলিকি প্রিয়াক চালি ধবি কোৰ কবিয়া আশাস বচন বোলল।

্রীকৃষ্ণ। হে হে প্রাণপ্রিয়ে [†] শুন বাত। দেলহো নাচি সুহি পাবিচাত। জত জগবাধ সহব অবমোট। তব সম সৌতাগিনী নাই কোই। RGC

জনমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ।

ক্ষিনীকে দেলো খেটো এক ফুল।
ভাকে লাগি ভুছ অভৱে আকুল।
পাবিজ্ঞান্ত ভক সমূলে উপা ব।
বোপন কৰৰ আনি ভুৱা বাড়ি।
জব সোহি বাকো নাহি পড়িজার।।
কছলো সভা সভা শুন কায়।।
লব ভেজক ভাপ কুমাৰি।
নসকে ভালি ছুখ দেখি ভোকাৰি।
হামাক লপভ খেব কহে। মাব।
উঠ উঠ প্রিয়া ভেবি ধবকো হাত।

(সভাভাষাক হাত ধৰণ)

मृज र

কৰ কাকুতি তিনি জগতক উপ।
সভাভাষা মনে কিছু মিলল হৰিব।
প্ৰম উপৰ কৰ কাতৰ প্ৰিয়াক।
দেও অসভুদ ফকতি সভা মহিমাক।
আলা মহেল যাক কৰে সেৱা।
মাধে শেৰ খৰএ সোহি দেৱা।
সুকাক লাগা বুখার নগাবি।
সুকাক ভাগা বুখার নগাবি।
জকতি কয়লি ছবিকো মন ভোল।
জানি কথত নৰ হবি হবি বোল।

ইক্ষতি। হৈ প্ৰাণ স্থি: প্ৰমাজীপৰ তোৱোৰ আগা। মাণে প্ৰেৰ ধৰি অভাগে কাতৰ কৰিছে আৰু কি মান সাধিতে ৰহল। স্থি: তাপ তেজহ, উঠাই উঠাই।

সূত্র। দেখী সভাবে সামাক বিনয় বাণী কছে। কিঞ্চিত চিত্ত লাস্ত ভেল। শ্রীকৃষ্ণ ভাগে পেশি আলিসি কোলে তুলি বৈঠারল গীতবন্তে শ্রীষ্ক ধুলি ঝাষল। কেশ বাহল। নিজ হত্তে কপ্র ভাস্থল ভুঞারল।

> ততো দেখা সভাভাষা কৃষ্ণধাক।।নৃত্যের সং। প্রীতা প্রসন্ধবদনা প্রথমাক প্রিয়ং কবিং।

সঙ্গীয়া নাট।

দেশী সামীত মহামান লাদিয়ে অতি প্রসন্মুখী হয়, স্থীকুক্ষক প্রাথামি বোলল—

সভ্যসাম। বে আমী হামাক পাৰিজাত তক্ত কুছ দিছে সভা করু বোল।

নীক্ষা ে কে পিয়ে ! পাণী নহকান্তৰে দেৱতাসক তিনিয়ে স্ক্ৰিয় আনল।
আঞ্ড ছাইেক মাৰি দেৱকাণ্য সাণে!। পাছে পাৰিজাত আনে।

সভাভাষা। আং ঝাষা উচিত কলন। আগু দেবকাৰ্যা সাধি, সেহি যামেয়ে পাৰিভাত অনেদ। হামু ভোহাৰি সক্ষে চলবো।

শীকৃষ্ণ। হে প্রিয়ে : ভোকে প্রীক্ষাতি। যুদ্ধ সময়ে ধাহাত উচিত নতে। সভাভাষা। কে সামি ! হাম্বি বতত সতিমা। ইবাব পাবিকাত আনি কোন স্থাক দেব, ভাতে বুষয়ে নাহি। তামু কদাচিতে। ভোকাবি সক্ষ নাহি চাড়ব।

শ্রিক্স , কে প্রিয়ে। ভুল যদি হামাক সংক চলন ডব সহবে সাক্ষা।
সূত্র। কুসংমাজের ভগনান জগান নানদক্ষা।
ভগাত: কিল ভরান ভাগাভিক সংস্থানী কেশান:

নাৰদ। (সংক্ৰোধমাত) কে কুষ্টা! জানলো। ভুজ স্থাকলানিদ দেৱকাৰ্যা স্ব পৰিকৰণ। ভোহাক ভাষ্যাক চাটু বুলিতে স্ব দিবস গেল।

দ্রীকৃষ্ণ । হে মুনিৰাপ ! স্ত্রী জুজে সে না বুজে কা কৰব : কুমাৰাক হাস এড়াইতে নাকি পাৰি ৷ হে মুনিৰাজ ঐ চলইটো ৷ ফোখ নাকি কৰবি ৷ (ওচি বোলি অভি সহৰে চলল ৷)

সূত্র। সহর্ষসকবোৎ কুকাং প্রস্থাণ প্রিয়য়া সহ।
শক্ষীকাৰ্যোধেণ দিলে দশ প্রকল্পয়ন্।

প্রিকৃষ্ণ ধনু: টকাৰে দশোদিল কাপাই প্রিয়া সহিতে কৈচে পয়াণ করল বাহে দেশহ শুনহ নিবস্থৰে হবি বোল হবি ।

ৰাগ ধনঞ্জী---একডালি।

ক্ষুলি প্রণ বড়বাই
ক্ষেত্র সাবক সজে প্রিয়া চলি বাই।
প্র স্থাসল অক্ষে মূবক পীত বাস।
বিযুবি উল্লোব নর ধন প্রকাশ বক্ষণ চব্দ মণি মঞ্জীব কক বোল।
ভাহে মঞ্জোক সন শক্ষেত্র বোল।

かんか

ক্ষসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

জীকৃষ্ণ ওহি পৰকাৰে প্ৰিয়া সহিত প্ৰাণে চলৈছে। সে সময়ে নাৰদে আসি বোলল---

নাৰদ। তে কৰে তুক সম স্ত্ৰী-জিড পুৰুষক বহু নাহি দেখি, যুদ্ধ সময়ে স্ত্ৰীক চোড়ারে নাহি পাৰহ। তুহু জগত গুদ্ধ। তেহিক হাশ গাই ডিনিলোকে যাও। জঃ হামাক লাজ ভেল!

জীকুকা। হৈ মুনিৰাজ! কি কৰব! পাৰিফাতক নিমিত সভাভাষা প্ৰাণ চাড়িয়া। উল্কেখ নিৰ্কাশ কত সহব'

নাৰদ। হে কৃষ্ণ ! কামাতৃৰ পুক্ষক ঐচন অৱস্থা। স্ত্ৰী যে আজা কৰে, সে আরখ্যে কৰিছে লাগে। হোক, সে কামকথ নৰকান্ত্ৰক পাট, ওহি থাৰিকা-ছম্মে অভাৱে মাস চাৰিকেৰ পথ। স্ত্ৰা লৈয়ে যাইতে বংসৰ স্তুই চাৰি পাৱৰ। আ: দেৱকায়া ভল্ল সহৰ সাধন। এক কৰ্মা কৰহ। ভোৰাৰ বাহন গক্ষতৃ পথী-ৰাজ ভাৱেক অভাৱ কৰহ। ভাৱেৰ কৰ্মে চড়িয়ে সহছে গিয়া নৰ্কান্ত্ৰক মাৰ্চ।

প্রিক্রক। (সভাভাষাক প্রতি) আহে প্রিয়েণ মুনি সন্ত্র করল।
সভাভাষা। বে আমিণ হামোডো পারে হাউতে পাররে নাছ।
শীক্ষা। (বারনক আবি) আহে গকড় পক্ষারাক্রণ সক্তরে আরণ সভাবে আরণ
সূত্র।
মন করণ সমাক্ত কহি পাপণ ভ্রালারং।

গৰুড়। কে লামি: কামি থাকিতে ডুক পাৱে বেড়াৱব। আ হামাৰ কলে চড়ি পাপী নৰকাপ্তৰক বধ কৰে। গিয়া

সূর। তদন্তৰ জীক্ষ সভাগে গক্তৃক কছে চড়ি প্ৰম নীলায়ে চললি। প্ৰাণ্ডোডিবং সোহতিক্তেন ভাগ্না স্পৰ্ণমাক্ষ বধী ক্ষমাৰ্থনঃ। ক্ৰেৰ সম্প্ৰাণ্য পূৰং পৰেশে। মহোৎসৱং শহাৰৱং চকাৰ।

শ্রীকৃষ্ণ সকড় বাহনে বায়বেগে কামকপ পাই পাক্ষকন্ত ধানি কয়বা। ভাছে শুনি নৰকান্তৰ খেদি আৱল। শ্রীকৃষ্ণ ভাতে কৈচে বধ কয়বা ভাতে দেখত শুনহ নিৰন্তৰে হবি বোল হবি।

ৰাগ—কানাড়া।
 চললি গোবিন্দ গৰুড় কলে
 নৰক মাৰিছে কললি প্ৰবৃদ্ধে।

অকারা নাট।

বায়ুক বেলে চলতি প্ৰথীৰাভ : তিল একে মিলল কাষৰণ বাল 🛭 ফুকল শব্দা হবি বাৰকাৰ। कुनि समिहक एउन कपि विस्व । क्षानम व्यादन भाषत शहे। गराक मानव गुधक लाहे। সমৰক লাগি বজাৱদ ঢোল। धन धन मान मे। ब करन दक् रनाल। ধারে শুৰু সৰকাশুৰ বাগি। শাণ্ডা ফিকাৰ্য কৃষ্ণক লাগি। **≢ৰি টকাৰল সাৰজ ভি**ড়ি⊹। বৰিষল বাণ দৈত্যকলে। পীঞ্চি। কাটল কন্ধ কান্ধ কৰ শিৰ। মাৰল ছবি সব দানৱ বীৰ। খিলি পলাত্তত অপৰ অভ্যৰ। বাণ প্ৰাক্তবিল মাৰল ভূব ৷ কোপে চক্রকেপি কগরাথ। কটিল দাকণ নৰকক মাখ। मिथि (भर्क छैर-एक वटन । शास्त्र भूमपृष्ठि वस्त्रिय पूर्व । **ছকু করু বাদর কবে বন্ত বোল 1** সমাজিক সব হবি হবি বোল।

সে অসুৰ নৰকক মাৰি ঐক্তি বলা সাধৰ দেখি দেৱ সৰ আনকো সুন্তি বজাই, অযুক্ষা অযুক্ষা বোলি লিৰে কুন্তম কৰিবল। ঐক্তিয় সভাগোঁ আনসো ৰহল।

হতো বহুমতী পুতঃ পুৰঃ ভাগা হতাৰুজ্য। বিলপন্তী ভদা কৃষ্ণা নহা প্ৰোণাচ দুঃখিতা।

নৰক পুত্ৰ বধ ভেল দেখি বস্থয়তী পৰম সন্তাপে ওাছেক পুত্ৰ ভগদত শিশুক জাগ কৰিকছো কৃষ্ণ দৰ্শন নিমিত জৈচে চললি আছে লোক। ভাছে দেখছ শুন্ত নিৰ্ভুৰে ছবি বোল হবি।

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

নাগ খননী—একতালি।
পিয়ক সমাপ চলে মাই।
তৰি দৰশনে চলে মাই।
শিশু সমে বড়মতা লতলত গতি বাই।
পদ। সুতক সন্তাপে তাপে তমু তেল স্থান।
লোভকে কেপিড মুখ কোকাৰে নিখাস।
আমীক কৰো পাৱে প্ৰথমে।
ক্ৰডু খছৰ গতি মতি মেৰি ৰাম।

ইচন শিশু সংখ্যসূত্ৰ অগি উ।কৃত্ৰক পৰি প্ৰশামিকতে। কৰ্মোড়ি বোলক।

বস্তুমতী কৈ বামি কৃষ্ণ! কোটি ভ্ৰহ্নান্তেখন প্ৰথ পুৰুষ পুৰুষোত্তম চুক জগত চক। তোজেক জোল কৰিছে পাপী পুত্ৰ নৰক নিজ পাপে নাপ বোল। তাকে পুত্ৰ একি ভগগও নাত্তিক ভোজাৰি পাত্তে সংগল। আতেক বৃক্ষা কৰত। কামাৰ সন্তুতি ৰজোক। তোজাৰি চৰণ প্ৰয়োজ কাতৰ কয় অন্তয় প্ৰসাদ মাগো গোলাকিঃ।

সূত্র। ওকি বুলি বহুমতী বহুও নিলাপ জীকুকক আগু কয়ল। ঐচন কাকশিক বাণী শুনি, নাৰায়ণ বস্তুমতীক আখাস কয় বোলল।

প্ৰাক্ষা আছে বতুমতি ! ভূত ভাপ ভেজত। ভোলাৰি পুত্ৰ নৰকাত্ৰ ভূমিক ভাৰ ভেলি, সে নিমিত্ত ইতাক মাৰি ভোলাৰি ভাৰ দূৰ কয়ল। ভোলাৰি বচনে ওতি ভগদতক কামৰূপ পাটে ৰাজ্য পাত্ৰ। ভূতি চিন্তা নাচি কৰ্মি।

সূত্র। ওতি বুলি জ্ঞান বস্থুমার্থক আলিজি আলাসিয়ে অন্তঃপুরে প্রথেশ করল। বোড়ল হাজান কয়া ভাতের বাবি পাই ভারকাপুর পাঠারল। অলিভিক কুওল, বৰুণক ছত্র, মণিপর্বতে লৈয়া গ্রুড়ক কান্ধে সভ্যন্তামা সুম্বে সুগ্রক কৌতুকে চলল।

অতঃ সর্গতি নিকট॰ দৃষ্ট্। কুকে। মুদাযুতঃ । বত্তো শব্দ পাঞ্চকতঃ ক্ষ্যন্দিবি দেৱতাঃ ।

স্তৰ নৰকান্তৰ মাৰি জীকুকা সুগৰি সমাপ পাই প্ৰমানক্ষে শ্ৰাণ্যনি কছুল। সাৰি শুনি জানল, দেৱজাসৰ বোলল

দেবতাসৰা অংকামাৰি সৰ্গক লাগি আইকা আৱল। জয় আইকা কি জয়। (পুশার্তি।)

সাপরদের

S. Marine

শ্রমণ মহাকবিয়েই আসামত বৈদ্যা প্রভাব করাও মহাপুক্র
শর্মণের প্রধান সহায় আছিল। আৰু মহাপুক্র পুকরে বৈকৃত্য
শ্রোণ্য সময় এত্ত্ব ওপবতে ধলাভাব অর্পন করে। বিশিষ্ট কায়শ্ব কুলব
গোরিক্ষাগিবির ওবলে আৰু মনোরমান গভ্তত ১৪৮৯খা আতে মাধ্রদেরর কলা
হয়। যদিও লবাকলেও তেত্ত্বর পিতৃত্ব অর্জা বন ভাল নাছিল তথাপি তেত্ত্ব
শিক্ষালৈ পিঠি দিয়া নাছিল। মাধ্রদের সংস্কৃত্ত বিচক্ষণ পণ্ডিত হৈ উঠিছিল
আৰু প্রধান হিন্দু শাল্প বিশাক ভালকৈ অধ্যয়ন কবিছিল। তেত্ত্ব ডেকা ব্যুস্ট
মহাপুক্ষ শশ্বনেরের লগতে সাক্ষাত হয় আৰু শব্বনেরত শব্ব লয়। এইদরে
বৈশ্বর ধলাত দিন্দিত হোরাব পাচত তেত্ত্ব বহুত সংস্কৃত পুথি ভাত্তি অস্মীয়া পদ
করে। এত্ব লিখার ভিত্তত্ব এই বিলাকেই প্রধান—মাধ্যালা, ভল্ডিবারলা,
নামমালিকা, আদিকাণ্ড বামায়ণ, বজস্যু খজা। এই বিলাকত বাজেও পিপবা
শুচুরা, জোজন-বাহার আদি নাট আৰু অনেক ব্রুগাড স্থাণ করে। ।
মাধ্যালের ১০৯৬ খৃং আং ও কোচবিহারত বৈকৃত্য প্রয়ণ করে।)

ৰামায়ণ—আদি কাও

बाम मच्चार्गाम छाबि छाउँव विवाह।

মানা জর মঙ্গলা প্রজাব কোলাহল।
বচৰিৰ শ্বন্ধে কর্পত হামে ভাল।
তৈলোকার লোক একখান মিধিলাত।
বুজা জান্তি বসি আড়া বিয়াৰ সভাত দ

মধুৰ স্থান্ধ ধৰি বিভাগৰে বাবে।
গন্ধৰ স্কলে শ্ৰণলৈত গীত গাৱে।
মুখ্য সুখ্য বাচি অপচৰা কৰে নাট।
নানা ছম্মে বিভবেন চপায়। পাতে ভাট ॥

অসমায়া সাহিত্যৰ চাৰ্ফে।

নানা থানে মানা ৰক্ষ নথে কৌতুহলে। নান। কৃতিনাটি লোকে কৰয় সকলে। श्रकाद्य क्वित काउँ वाउँ वाउँ भारत । মামাবিধ ৰস মিলি আছে থানে থানে ॥ স্থাকান জনক নৃপতি মহামতি। দেৱ পিতৃ কৰ্ম্ম বহু কৰি সমাপতি। ছিক কলাগণ মাতি আনিয়া সমস্ত। মঞ্চল আচাৰ ক্ৰাইলস্থ বত হত। (लोकिक देवमिक वाह्यांव निवन्त्रव । সমস্য কৰাইল। ৰাজা বিধি বিদাসৰ ॥ बार्व्ही जकत्व कवि मल्ल विश्वन । চাৰি বৰ চাৰি কলা কৰাইলন্ত সাম 🔋 षिया य<u>त्र</u> कलकार्य कथावेत। कृपन । शांख्य प्रिमाण्य क्या करोगी मर्थन । (अपका समावी अवावते कावता। সক্ষে লৈয়া বিজ কথাগণ নিৰম্ভৰ 🛊 সাঁড়া সভা উন্মিলা মণেত্রী স্পতকারি। চাবিৰে। মজন অভিবিলা ভিনি ভিনি । মানাবিধ বিভূষণে কৰাইলা বিভূবিত। কপালে ভিলক দিল। কৰি স্বৰ্থসিত । সিন্দুৰৰ মাকে দিলা চন্দন ধরল। স্বিচিত্র কবি দিলা নহনে কাজন ॥ কুলধার মহামতি লুপতি জনক। क्षक्रिकान्त्र विशिव्यक्त हानि कुमानक । দিলপু চাৰিকো বিহা মণ্ডপৰ তলে। চাৰিৰ প্ৰকাশে সভাধান আতি ফলে 🛊 रिवादद वश माति देख्य मनगुरद । কানি পাছে হৰিৰে জনক নৃপবৰে।

ৰামায়ণ--- আদিকাণ্ড

কন্যা সম্প্রদান কবিবাক বসিলন্ত। ৰামে সমে দেৱত। সৰক অচিচলন্ত 🛭 বিখামিতে বিধি পাঠ কবন্ত হৰিছি। ৰক্ষে হোম কৰন্ত বলিও মহা ঋষি ৷ বেন অপুক্রমে বিধি আচাৰিয়া ভাক। ৰামৰ লগত নিয়া বসাইল। সীভাক ॥ ভিল কুল ধৰিয়া জনক নৰনাংগ। উৎস্থি সাভাক দিলা ৰাম বৰ ছাটে। (मिक् निमग्र ड (अला मका महादन्छ । উকলি ফোকাৰ বহু বিধ কয় বর । দেৰ মকুৰাৰ ৰাখ্য একতে ৰাখৱ। সিক্ষ মূলি সকল কুন্তম ববিষয়। বেদ্ধানি কৰন্ত সকলে দেৱগ্ৰ। নান। শুভ মকল বোৰর স্বাক্রন । नभगु (शांकव महा भिनित हविष . क्य क्य बाम ध्वनि छनि म्हणातिणः জনক নৃপত্তি আতি পুৰি মনোৰণ। মানেক যৌডুক দিলা সাঁডোৰ লগত। **३३ इन्हों दश (मांग) मानो मान (मण**। মুকুডা মাণিক বহু দিলন্ত অংশব ॥ দিবা ৰত্ব অলকাৰ কুৰণ ৰজ্জ। ঘটক্রবা খেন্ডু উৎসার্গিল। পরে শভ । একেন্দ্রে ঈশ্বর বুলি মনত জানিলা। ৰাক্য ভাৰ সমস্তে ৰামত সমৰ্পিলা । ক্ষাভি সে কৰিলে। সথে পুৰুষ উদ্ধাৰ। প্ৰথ ঈশ্ব জোৱাই ভৈলপ্ত আমাৰ। ভৈলোহোঁ কুভাৰ্ব বুলি আনন্দে নাচন্ত। **अम्बद्ध अका कापि बद्धक अफ़्तु ॥**

অস্থায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

বাৰ ধেন মত উচ্ছা ভাকে উৎসাৰ্গল। सुबर्भ भागिक बढ्ड (यन बर्गियल । द्वित्साकाव लाक भरत उँदमर्भ। कविस । য়ে। ভুক সন্তাৰে পুৰা মিপিল। পুৰিল।। মনন্তৰে লক্ষণৰ জনক নৃপতি। উপ্মিলাক বিবাহ দিলস্ত মহামতি । লক্ষ্মণকে। যৌডুক দিলন্ত বহুডৰ। ডাভ পাচে কুপধ্যক জাত জনকর। নিজ কাঁউ মাওৱা সকৰা মহাসভা। ভৰতক বিবাধ দিলপু মহামতি **॥** ছাত্রকার্ত্তিক দিলা শক্রখনক উৎস্তকে। মনেক গৌড়ক ছাইকো দিবস্তু কৌডুকে ১ ভনক নৃপতি কুলখবল মহাসপ্ত। ছুই ভাটৰ চাৰি কনা। চাৰিকো দিলস্তু ॥ বস্ত্র অলক্ষার পুষ্পা ভাষ্ট্র চলারে। বুণা বোণা সামকা। ৰঞ্জিলা ৰক্ষমনে 🛭 সহকাৰ কভিয়া সক্তোৰ আভি হৈলা ऋकी ककी भारत खका जामि होने देशना ॥ ক্ষমক নৃপতি বৰ কনা আঠজন। প্ৰমানে পক্ষামূতে কৰাইলা ভোভন 🛊 পুষ্প খ্যা। মাধে পাছে কর্মজন। শয়ন। स्मान कर्तनमुद्ध हेडल। बक्रमी आगद्ध 🗈 কৰিলমু স্নাৰ মান উঠি প্ৰভাতত । কৰাইকল্ড বাসি বিহা হৰিবে মনত 🛭 দশ্বৰে মাতিলস্ত জনক ৰঞ্জাক 1 বৰ কনা। সমে বিহাই পাঠায়ে। আমাক। ৰাজা হয়। আসি আটো পাট পৰিহৰি।

শক্ৰ শদা নাগে চলি যাওঁ শীগ্ৰ কৰি।

ৰামায়ণ----আদিকাণ্ড

শুনি সন্তঃপুৰে গৈয়া জনক নুপতি। সীতাক প্রবোধ বুলিলন্ত মহামতি। স্বােনিক। ভােমাক লচিলোঁ বঙ্গ ভূমি। পিতৃৰ মাতৃৰ প্ৰিয়ন্তম জাঁট ভূমি 🗈 বিভুবনে নিৰূপমা তুমি মহালতী। পৰ্ম দুৰ্বায় আতি লভিলা সুপতি 🛭 गर्डी औं। नकनव कामीरम कुद्रन (कमाहित्हा नलिनना नामन रहम ॥ একচিত্তে সেবা কৰিবাহা স্বাইঞ্চলে। কৰিবা শুজাৰা শাশু শশুৰ চৰবে 🗈 कार्यक्रमा सकविवा (पदव भवक । कविवाद। मात्र। कृषि समञ्ज क्रथक । তেবে তথু শুদ্ধ বলে জুৰিব লংলাৰ। ইত পৰ লোকে তথ মিলিৰে ভোমাৰ **।** মালালে শিখাৰে সৰে জানাল লাপোৱে। ভোমাৰ সদৃশ আৰু নাহি একে। গুণে। शाह्य व्यक्ति (प्रतका क्रमक शरपेयकी। कवन्तु जन्मभ क्षानकीय ग्रह्म ध्वि ध কাক লাগি এও মান কৰিলে। ক্ৰীয়াই। चय अञ्जनीया टेकक याबेहर मीडा आहे ॥ সীতা সীত বুলি নাম লৈবেকো কাহাৰ। ত্তই গৈলে প্ৰাণ কেনে ৰহিবে আমাৰ । আজি সৰ্বন শৃত্য কৰি বাইবে মোৰ ঘৰ। कारम रम बारभाम टेडन महे टेडरली भव । মোৰ বুকু শৃক্ত কৰি কোনে লৈয়া যায়।

পাকিবি কাহাৰ গৈয়া ঘৰক শুৱাই।

কৌশ্ল্যা বিহনী আছা ক'ড তপসাই।

আহি ভান বুকু জুৰাইবেক ভোক পাই 🛚

অসমারা সাহিত্যৰ চানেকি।

শীভায়ে কান্দয় মেনকাৰ ধৰি সলে।
কৰয় ক্ৰন্দৰ আৰু স্কুছৰ সকলে ।
কৰয় ক্ৰন্দৰ আৰু স্কুছৰ সকলে ।
কৰয় ক্ৰন্দয় মিধিলাৰ নাৰী নৰ।
মাভিলয় উন্দি উপলিলা ক্ৰন্দনৰ ।
কৈক বাহা সীভা সভী ভীউ জনকৰ।
আজি শৃশ্য কৰিলাগা মিধিলা নগৰ ।
ভই বিনে ডুংখভ মৰিলো সৰ্বজন।
আব্যোগা পুৰীৰ বিষি ভৈলা শুপ্ৰসম ।
চকুৰ লোভক মৃদ্ধি জনক মৃপতি।
ক্ৰিল্য দশৰ্থ ৰাজাভ ভকতি ।
বৃলিল্য বিনয় ধৰিয়া ভান হাতে।
সীভা জীউথানি মোৰ সন্ধিলো ভোনাতে ।
জীউ বৃলি প্ৰতিপাল কৰিবা বিহাই।
বিনহীক বলিবাহা আপনি স্কাই ।

কীউ বুলি প্ৰতিপাল কৰিবা বিহাই। বিহনীক বুলিবাচা আপুনি বুজাই । ভূলি তালি বৰ কৰি দিলো জানকীক। আপুনি পালিবা কিবা বুলিবোঁ অধিক।

অনস্তাৰে সশৰৰ উৎস্তাকে সমস্ত।
চাৰি পুত্ৰ চাৰি বধু তুলি বিমানত।
স্তমন্ত্ৰ যোগাইলা ৰথ ভাতে চড়িলস্ত।
অযোধাকি প্ৰতি গুডকাৰে কৰিকস্ত।

আগে পাছে বছারর বাারিশ বাজন। চমৎকাবে সাজিরা চলিল সেনাগণ। ধবজ দও তুলি প্রজা কবে জয় জর । অসংখ্য প্রমাণ বর্গতি হস্ত্রীচয়।

চানিকেক দিশ পাশ শবন কলোলে। প্ৰজাৰ আন্দোলে মহী মণ্ডল হিলোলে। চলিল আনক্ষে দশৰ্থ মহামতি। মিৰিকাৰ লোক সমে জনক নৃপতি।

ৰামায়ণ আদিকাও

মাগ বঢ়াইবাক প্রতি গৈল। ন্যেপ্র । হৰিংৰ চলিলা বিশ্বামিত মুনিবৰ । সীড়া সমে ৰাম6কু ধান্ত বিমানত। ৰোহিণী সভিতে ধেন চক্ত আকালত। ভূৰ্বনাদল ক্লাম বাম দেৱৰ শৰীৰ । মূৰৰ্গ গৌৰাক ভতু সীভা গোসানীৰ ॥ চুইহন্তৰো ৰূপে দলো দিশ প্ৰকাশয়। পণিক লোকৰ আতি মনক হৰৱ ৷ উৰ্দ্ধ মুখ ভয়া চাহি আছে সৰ্বনজনে। বেন অমৃত্যুক পান ক্ৰয় নয়নে। নগগুর তৃপিতি চাহয় নেত্র ভবি । ৰামৰ ৰূপক কেন পিয়ে চলু কৰি ৷ कत्रकृष्ण कार्य हेनशा युवडी नवरन । ৰামৰ ৰূপক চাহি থাকে ক্ৰেডুছলে 🛭 চিত্ৰৰ পুৰ্ভলি বেন নঞ্চাবে নয়ন। হামৰ সাঁভোৰ কপে চৰিলেক মন । পৰম জুপিডি হয়। যত নাৰী নৰে । ৰামক সীভাক প্ৰল-সয় নিৰস্তৰে 🛊 শক্ষ ৰামচকু শক্ষ সীভা বৰ মাৰী। ডুইছপুৰ পটস্থৰ দিবাক নগংৰি। পুৰুৰ হতন বাম ত্ৰিভূবনে সাব । নাছিকে সমান আন জানকী সীভাৰ। প্রবৃদ্ধ প্রক্রিল। বিধি চুইহানো ৰূপক। ধরু মার বাপ ভূলিলেক ভূই জনক। এছি মতে প্ৰল-সয় পণিক সকলে। দশৰথ ৰাঞা চলি বাস্ত কৌতুহলে। গৈলপ্ত ক্ষমক কভোগুৰ স্থানলতে। বুলি মাতি প্লটাই পাঠাইক। দশৰণে।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

শাত্ৰ পুৰোছিত চাৰি পুত্ৰ লৈয়া স**লে**। অধ্যেধ্যাক বাস্ত চলি দশবৰ ৰক্ষে। সেহি বেলা বাড় বৃদ্ধি ভৈলা আকাশত ৰাছাৰ ঋাগত আসি জৈলা বকুপাও # নমনর দিশ পাশ ভৈল লক্ষকার। কৰে মৰমৰ চক্ৰ ৰণৰ ৰাজাৰ **।** त्याव नैता माम वात् वरङ विश्ववात । হস্টা বোৰ। সেনা যত ভৈল ভয়ে ভাত। শীতে শীভিলেক থিব নোৰে হাত ভৰি। নালে মূৰে মাত বুকু কাম্পে ভৰতৰি ॥ बिट्डा देवड व्यक्ति डब्टिड डिवि देशाः ৰাজ্যৰ আগত ৰক্তময় বৃত্তি ভৈল । নানাবিধ বিশক্ষণ দেখি আভিশয় ৷ ৰশিষ্ঠত দৃপ পুছিলত হয়। কয়। हेबाब कावन कविश्याक श्रीनगब। কি কাৰণে পথত এতেক সাধান্তৰ 🗈 কোন বা বিভিনি ভৈল আমাৰ ৰাজ্যত। বন্ধকৰ লাগ হানো হৈত উপগত । গুচিল আমাৰ কানে। ৰাক্ষাভাৰ যত। কিব। মেৰ আৰু আসি ভৈল স্থাপত 🛭 🖘 विद्या बाकाक मिना औरवाय बन्तिरहे । নাহি কিছু শহা ৰাজ। জানিবাহ: নিষ্ঠে ॥

বাট্ড প্ৰভ্ৰামৰ দৈতে ৰামৰ সাক্ষাত আৰু প্ৰভ্ৰামৰ প্ৰাভৱ I

সেহি সময়ত পাছে জামদায়ি ৰাম। ধলুভঙ্গ শুনি কোপে নিকলিল খাম। কেমন ভাজিল ধলু মোহোৰ শুক্ৰ। মি জনৰ দৰ্শ আজি কৰিবোটো চূৰ।

बामायुग--- का विकां क

পৰত কুঠাৰখান পাৰিয়া কাকত।

এয়কৰ ধনুখান ধৰিয়া হাতত।

ৰাজাৰ সেনাৰ মানো তৈলা উপগত।

শূকে সমৰিতে বেন সচল পৰ্নত।

তৰ্জন পৰীৰ ৰসুৰ্ধৰ মহাৰীৰ।
কোধৰ বেগত আতি সুহিকল্য থিব।

কুষাৰেয় চক্ষু ভুই জগনি সমান।
কেথি কটকৰ ভয়ে উৰি গৈল প্ৰাণ।

পৰত ৰামৰ মূৰ্তি কেমি ভৈল জান।

কিলে পাইলে বুলি খাতু গুৰুতি উৰিপ।

চক্ষু জপাই কেনা সাৰে ভূমিত পৰিপ।

বৈয়া ৰাম বুলিয়া মাতত্ত্ব শীত কৰি।

কৈয়া বাম বৃধিয়া মাত্ত শীত কৰি। আক্ষণৰ চিক বড়চ সূত্ৰ আছা ধৰি। ক্ষিয়া লক্ষণ হাতে অহে ধ্যুখান। প্ৰম নিক্ষি বায়া নাহি অধুমান ।

পিতৃৰ বচনে কাটি আছন্ত মাতৃক।

হেন ক্ৰেন আনক কৰিবে দায়া কিক ॥

লিখে চটা ভাৰ গলে কলাকৰ মালা।

কটিত ককলি বস্তু কুলৰ মেখলা॥

মাক থক কৰে দান্ত লোভা গোফ লাড়ি। গাৱে মল পঞ্চ বনবাসী ৰূপধাৰী ঃ হাঙে মালা ধৰিয়া ৰূপন্ত সৰ্বক্ষণ। উক্তৰন্ত জোধত দেখিবে বম বেন।

দ্ধৰ চালি কপালৰ গাঁঠি শিহৰাই।
দশন চোৰায়া কোপে মাজন্ত চেহাই ।
গাঁজভূবে লাগিলা আজি নিষ্ঠুৰ ৰচনে।
আমাৰ শুকৰ ধনু ভাজিল কেমনে ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ষাম হাত্ত ধৰি গোৰতৰ ধণুগান। পুথিনীৰ ক্ষত্ৰি মাৰি কৰিলে। নিৰ্ম্ঞান । ক্ষত্ৰি ভয়া কোন বাৰ পুনৰপি আইল। কানিলে। সিজনে মোৰ ধাইকে নপাইল ॥ মোৰ কথা শুলি ক্ষতি নাম কোন ধৰে : হেন মত ভব সিতে। সাসক নকৰে। এহে কোন জনে মোক নগনে মনত। এতিক্ষণ থিৰ কৌক মোটোৰ আগত ॥ ৰৌত্তে সবিষ্ণে অভি পৰিয়া আছ্য। যুসুক। ধুকুক ভালি মুনির কর্ত্ত । আছি বেৰে জীব লৈয়া বাবু মোৰ আগে। ८७८व टेगवा नीवाच करकाक याठ लारगा ॥ 🗢নি দশৰণ ৰাজা গুণস্থ মনত। ৈছল। বৃদ্ধ আমাৰ লবীৰ আলকত a দেখিয়া ছবাল নিজ পুত্র চাৰি থানি : বিপৰীত চিত্ৰা কভিকত মহামানী ৷ ষামে সমে জামি যদি আছে। ডুট বীৰ। তেবে কি কৰিবো আছ ভূৰ্ফন্য পৰীৰ 🛚 বিপাঠে ঠেকাইল। আমি বিধারা আমার । বিবাদে নপৰি আন্ধ বোলো প্ৰিয় বাক ৪ এই বৃলি প্ৰস্তুবামক ন্যুলাণে। পাছে কৰ্মে পুজি চৰণত ধৰি হাতে ॥ ভৃতি মতি প্ৰাণতি বোলন্ত দশৰথ। ভপাপিতে। দায়া ভাৰ নোপকে মনভ ॥ হাতে খেৰে ধনুধৰি চকু পকাই চাল্ড। বাহেৰ এখন গৰিছিয়। ৰামক ধায়া বাস্তু । দেখি ৰামচন্দ্ৰে মুখে অহু হাল্ড কৰি। পৰস্তৰামৰ আগ ভৈলা ধন্ত ধৰি 🗈

ৰামায়ণ--- আছিকাঙ

জামদণ্ডি বামে শ্রীৰামক দেখিলন্ত : কৰিয়া ভৰ্জন পাছে বাকা বৃলিলস্ত 🛊 मक्षाभाषा रण किछ् इद्यात बाळाव । ছানো তুমি কথা নড় শুনাঞ্চ আমাৰ 🛭 প্ৰস্থাম নাম মোৰ নিদিত সংসাৰ। নিক্ষেত্রী কবিলো ঘটা ডিনি সাও নাব । ক্ষতিয়ৰ নিমিত্তে লাকাত মই বম। সম্প্ৰতি আছোৱো মই পৰিয়া নিজম । ভাকিয়া আনিকা মোক দেখাইয়া দৰ্পক। माखि निया क्रशास्त्रांश कर्णाल (शासक । কুপিন্ত সিংগ্রন আগে খেলাইলার। গান্ত। আনিলা বমক বেন দিয়া হাত বার । মট অন্তৰৰ কোপ ভূলিল। কিসক। শিশু হয়। কৰা কেনে প্ৰযোগ কণ্মক । ধকু জাকি বন বৰ গতিলা ডাঞ্চৰ। উপাৰিয়া শৃক্ষ ধেন মেক প্ৰবাহৰ। কাৰ বৰ পায়া 'ভূমি কৰা জেন কৰ্ম্ম । আমাৰ গুকুৰ ধনু ভালি দিলা সন্ম । ক্রানিলো কবিলা গ্রন্ধ দেৱত ভকতি। মুহি কেন মতে হৈব ট দূৰ শক্তি । ত্ৰিভূষ্মে পৰম উচ্ছল ৰাম নাম। মাহি সংসাৰত ইতো নামক উপাম 🛊 সেহি বাৰ নাম ধৰি আমাৰ প্ৰকাশ। ছেন নাম লৈল। ভূমি কৰি অভিলাব । रवाला बाम बाम ट्रेल्टल ट्याब ट्रेड्ट्व था। छ । আমাক বিধেষ তুমি কৰিলাহা মাতি। ৰৰ ভেজৱন্ত বাঁৰ ভৈলাহ। অধিক। কৰিবাছা লুপ্ত তুমি আমাৰ কীতিক॥

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

ত্ৰিজগত লোকে জানে মোৰ বিক্ৰমক। ক্ষত্ৰিয়ৰ নামে মই সাকাতে অন্তক 🗈 নপাৰে। জিনিবে বেবে ভোষাক ৰণত । নিকল জাতুন মোৰ ইতো সংসাৰত 🗈 ক্ষমকৰ যবে ভাজি পঢ়া ধনু খান। ভাতে বোলা নাছি মোড মুনিছ সমান চ মই চৰ কৰিবো ভোমাৰ গৰ্বৰ বছ। প্ৰিলা চেঙেলি আজি বুঢ়াৰ হাতত। बहि काड़ा दुष्क (सन नहीं व डीवड । অলপতে পৰে লিপা নাহিকে খলত । হোৱা। যদি ৰাম তুমি বাঁৰ অনভূত। লগায়োক গুণ দেবেগা আমাৰ ধনুত। ভেবে সে মুনিহ বুলি ছানোঠো নাকাত। অনো যুদ্ধে ডক মই মানিবো ভোমাত ॥ ভাৰু দেখি ৰাম চন্দ্ৰে লাগিলা হাসিত। ধন্ম দেখি দশৰণ ভৈলা ভয় ভাত ॥ প্রাসর বদনে বামে বুলিলা বচন। ভূমিয়োক ঋষি ক্ষমপ্রির নন্দন ঃ ঞ্চি ধর্ম্ম অনুসাধি আছা মহাভাগ। আমাত তোমাৰ কেনে এত মান ৰাণ 🛊 ক্ষমা সে উচিত ধর্মা হোৱয় ভোমাৰ। কিস্ক কৰিল৷ ভূমি ডাক পৰিহাৰ # ধৰ্ম্ম এৰি অধৰ্ম কৰয় বিজ্ঞো নৰ। ভাক মণ্ড কৰিবে লাগহ ক্ষতিয়ৰ । ব্ৰহ্মণত জন্ম ধৰা ধৰিছা ঋৰিৰ। ভাক এৰি ধৰ্মা কেনে লাচৰা ক্ষত্ৰিৰ n न्त्र प्रथ शन पाया कथा उत् शर्य । ক্ৰোধ অহতাৰ আদি ক্তিয়ৰ কৰ্ম ৷

ৰামারণ--- আলিকা ও

কৰিলাকা ভূমি কিছে। ধৰ্ম বিপৰ্যায়। বিচাৰত দণ্ডিবকৈ ভোমাক লাগয় এ ভাকিলোহেঁ। ধনু কামি গুৰুৰ ভোমাৰ। ক্ষতিয়ৰ ধৰ্ম উত্তো উচিত কামাৰ।

কোন সোধে কৰা। তুমি আমাক বিৰোধ।
খানিৰ হোমাৰ কোনে এত মান কোন দ
ভান শৃক্ত হয়। অধন্মত প্ৰৱৰ্তিলা।
ভাল ভৈল আমি মোৰ আগত মিলালা ॥

কৰে। মাজি ভোষাক উচিত প্ৰায়শ্চিত। যেন মানক্ষণ অধৰ্মাত নেগা চিত্ত। ধৰ্মা চান তথা দৰ্শ কৰা মোৰ আগে। অৱশ্য ভোষাক দত দিবে মোৰ লাগে।

ভাজে। আজি সকলে ভোমাৰ মিছা টোল।
বুজ কেন মত শিশু ছৱালৰ বল ।
ভূমি কেন মত বীৰে পৰীক্ষাক চাওঁ।
মাহি বেবে বোলা ক্ষমা কৰিয়া পঠাওঁ।

যন্ত্ৰপি আমাৰ মুনি কৃষি ক্ষমা ধৰ্ম।
হুদ্ধ দেখি হোমাক কাগন্ত মোৰ মৰ্ম্ম ।
যায়োক গৃহক গুৰু নিলোছো বিদায়।
তথাপিছো বন্ধপি ভোমাৰ ক্ষমা নাই ।

মোৰ দোৰ নাহি তেবে কৰে। স্বৰূপত। কৰে৷ চুৰ লকলে ডোমাৰ গৰ্ক বড় ঃ ডোমাৰ ধনুৰ বহু বখানা মহখু। বল বুলি চাওঁ হনুখান কেন মড় ঃ

ইঙাত লগাইলে গুণ ভক্স যদি মানা।
লগাইবোঁহো গুণ ধনু মোক দিয়া আনা ।
ভোমাৰ ধনুত গুণ পাৰো যেবে দিতে।
লানিবৌ বনত তেবে তোমাক ইন্দিতে।

অসমীয়া সংকিতাৰ চানেকি।

ভূমিয়া পৰ্ভ ৰাষে ধনুখান দিলা। জীৰামে লগাইলা গুণ কৰি মহা লীলা 🛚 বল দিয়া ৰাঘৱে টালন্ত ধনুখান। লেক লেক কৰে ফুল বসুৰ সমান। ধমু টানি ৰামচক্তে হাসন্ত হৰিবি। ইকাৰে সে মহত বখানা ভূমি ঋহি ৷ এহি বুলি খামে পুনৰপি দিলা টান। मकाभारक माध्यात उपक्रिया श्रमुधान a শবদৰ ভ্ৰাসত কম্পিল ত্ৰিভ্ৰন। মহাত্তরে অচেতন ভৈলা সর্বজন । বাঘরে বোলন্ত গুৰু কবিলে। সমাজ। টানত্তে ভাত্তিল খনু ভৈলোঁ মই লাক 🛚 নগচিল ধশু ছৱালৰো টানিব্যক। বীৰে বোলাই ভূমি কেনে লৈয়া গু'ৰা আৰু ॥ আমাকে: কৰিব। কথু আপুনিও ভৈলা। দেখিয়া পৰণ্ড ৰাম শুন্ধ হয়। বৈলা » অনন্তুৰে বামচন্ত্ৰ পুৰুষ নিপুণ। निक अनुभान देवत्। वागांकेवास ७५ । বাণ জুৰি মাডিলন্ত প্ৰশুৰামক। ক্ষেত্ৰা দেখোঁ কৰে'! ছাই ভোমাৰ গৰ্বক » ৰাখিবাল প্ৰাণ সেবে মাগা পৰাজয়। ভৈলন্ত পৰভূৰাম দেখি মহাভয় 🛭 दल पर्श %ि ग्राथ हरिल बहुन । হইল বিবৰ্ণ আডি মলিন বদন 🛭 প্ৰক্ৰৰামৰ ভাগি গৈলা কাপ কাপ। বৈদ্য দেখি বেন মুগু চপৰাই সাপ 🛚 শ্ৰীৰামৰ আগত ভাগিল সৰে ভাৰ। সূৰ্য্য আগে নাহি বেন চন্ত্ৰৰ প্ৰকাশ ।

ৰামায়ণ — লাদিকা ও

জন্ত কালে বেন নত্ত্ত দিনকৰ। গক্তৃৰ আগে দৰ্গ কৰ্ম দৰ্শৰ ॥ জন্দগ্মি সূত্ৰ ৰাম তৈলা দেছি নয়। লোক বিদ্যমানে লগু ভৈলা আভিশ্য ॥

যম ছেন সাক্ষাতে দেখন্ত ৰাখ্যক। মাৰিবন্ত শৰ বুলি লাগিল চমৰ ॥ দেখি ৰামচন্দ্ৰ আতি ভৈলা দায়াযুত। ছাসিয়া বেকেন্দ্ৰ শুনা কমদগ্ৰি ডাই ॥

আসিলাহা ধায়া তুমি আমাক মাৰিছে।
আমিলাহোঁ ডোমাৰ কঠিন বৰ চিত্তে।
আমি হৈয়া ভৈলা তুমি এমুৱা নিৰ্দিয়।
ভোমাক মানিবে মন আমাৰ নলয়।

ৰাখিলে। ভোমাৰ প্ৰাণ নকৰিবা ভয়। কিন্তু মোৰ বাপ ভানা অমোৰ নিল্চয়॥ কদাচিত্যে বৃণা বাণ স্থানিকে আমাৰ। কহিয়োক ভোমাৰ কেদিৱোঁ কোন ধাৰ॥

গুনিয়া বামৰ ধায়াযুক্ত বচন।
বোলত বিনয় জনদায়িৰ নক্ষন ॥
নিচিনিলোঁ ভোমাক বৃদ্ধিত মক্ষ আমি।
ভূমি শে উত্তৰ জগতৰ অন্তৰ্গাদি॥

ভৈগা অৱশৰ তুমি আলি মনুৱাই । ভোমাৰ অধীন ইডে। সকলে জগত । তুমি সে ঈশৰ নিঠে জানিলো সাক্ষাতে । আমাৰ বিক্ৰম খাই লাগিল ভোমাত ।

শ্বগতৰ আন্ধা তুমি পুকৰ পুৰাণ।
হাৰিলোহে। ভোমাত দিয়োক প্ৰাণ দান ।
ক্ৰিলাহা মোক বেন দায়া দামোদৰ।
ভানিয়োক মোৰ ভেবে স্কণ উত্তৰ ॥

258

অসমীতা সাকিতাৰ চানেকি।

शहितक वर्गात किंदू स्थाव श्राह्मका । শৰে হানি প্ৰাড়ু কৰ্ম পথ কৰা হয় ॥ ওবু অংশে আমি হয় আটো বহুডাৰ। আমাতে আছিল ভযু পৃথিবীত ভাৰ ৫ আপুনি বেকণ্ড অসি ভৈলহো সাম্প্রত । **প্ৰচাইলাছা আপুনি আমাৰ ভাৰ বড a** সকল্পক পালি সংহাৰিবা পুষ্ট বত : তীৰ্থ কৰি ফুৰে। মট তবু প্ৰসাদত । भाषाकृत्वा अर्थाक निर्ष्ठ वृत्तिद्वी वहन । ক্ষবিভাক মোৰ কৰ্ম পথ নিবাৰণ ॥ कुनि बामहदक्त शृति मिर्ग मूच पिना। পৰপুৰামৰ কৰ্ম পথক ভেদিলা 🛚 🚉 ৰামৰ কীঠি প্ৰকাশত সংসাৰত। অন্নাপিও বাম পৰ দেবিয়ো কৰ্মত 🛊 भवत्रवासक वारम कविला जातात । মোৰ বাপ দেশি কৰি কৈলা সহারাস। ক্ষত্ৰি ছাত্তি আমাৰ দাকণ বৰ ছিয়া। পাৰোঁ অক্লাকাৰ ত্ৰাহ্মণক চুংখ দিয়া 🛭 মৰবিৰা সকলে আমৰে উত্তা দেশে। কৰে৷ হাত যোৰ নকবিব৷ অন্যেপ্তাৰ 🛊 🖲 ৰামৰ ভক্তি দেখিয়। কাভিলয়। কুখ তর হুচি ভৈল প্রাসর জনর ॥ বুলিলা প্ৰস্তৰ্থমে বচন মৰুৰ। অভারতে কবিরৰ লগর নিচুৰ । ছেন মহাক্ষতি ভূমি পুক্ৰ উত্তৰ। দেখিলো সাক্ষাতে আজি ভোষাৰ বিজৰ 🛊 তগাপি কৰাইলা ভূমি জামাকে প্ৰসন্ধ।

शक्त शक्त नाम नम् कृतन नक्तन ॥

ৰামায়ণ — আদিকাও

শক্র কয়। প্রদার করাইলা বুলি নড়ি। ভুমিও সন্তুষ্ট হৈবা ভাষাৰ ভৰুতি। শুনিহোক বাম বেলো স্বৰূপ বচন। অনাদি ঈশ্বৰ তুমি সত্য সনাতন 1 ভূমি নিভা নিবঞ্চণ পুৰুষ পুষাণ। জগতৰ পতি ভূমি ধিনে নাচি আন । ভোষাত ভক্তি মোৰ সভতে গাকোক। যাওঁ ভ্ৰেণাৰনে মোক বিদয়ে দিয়েকে 🛊 এহি মতে ভুৱেকেন কগত ঈশবে। कविलानु नीला नाकानिकः এका नहत् ॥ দুট্ডান্ত্ৰে। সংবাদ বিবাদ বস্ত বস্ত। চাহি আছে লোক সবে বিশ্বয় থথা ॥ कानकृत्व विषयं करेगा आवामक । গৈলক পৰভ্ৰাম ছবিব মনত। দশৰণে দেখি ভাতি বিক্ৰম ৰামৰ। মন্ত ছবিৰে প্ৰশংসিলা বভঙৰ ৷ ধকাধকা পুৰ ভূমি ভৈলাই। আমাৰ। ৰহিল ভোমাৰ বল জুবিড়া সংসাৰ 🛊 আসিল। প্ৰশুৰাস পেদি বেন বম। ভাচাৰ তিনিলা বণে কৰিয়া বিজ্ঞান ব লাধু সাধু ৰাম ভূমি বংশৰ তিলক। গলে বান্ধি ৰাজা ধৰিলক ৰাধৱক । উপজিল প্রেম ভমু ভৈলা পুলকিও। পাইলপ্ত সৰ্ব্যোষ বেন পিৱস্তে জয়ত। আকাশত কৃষিতি ভৈলম্ভ দেৱগণে। অচ্ছিলা ৰামক আভি পুন্দা বৰিবণৈ 🛭 • (प्रशिक्ष) क्षानकी दश विक्रम नामन। ক্ষিত্ৰস্ত ভূপিতি ৰোমাঞ্চিত কলেবৰ **।**

238

লগমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

বিশ্বামিক্ত বশিষ্ঠ প্রমূখ্যে ঋষিগণে। পুজিলন্ত ৰাষ্ট্ৰক প্ৰেশংলা বচনে ৮ পৰম পুৰুষ বাম জগত আধাৰ। ৰাম **ৰূপে পৃথিবীত ভৈলা অৱ**ভাৰ । প্ৰস্তহামৰ দৰ্শ কৰিলন্ত চূৰ। কাহাৰ শক্তি কৰ্ম কৰম এদূৰ 🛭 এছি মতে ৰামক প্ৰাণ্ডেল সক্ষেত্ৰলৈ। कामसुद्द्र प्रमादश शामा वर्ष घटन । অবোধাক প্রতি চলি গৈলা মহাশয়। कर्म करें (क ८वर्षि बाम कर क्या ॥ बाना वार्षा क्षेत्रकरने ६८न वय परने । **অ**বোধ্যাত প্ৰবেশ তৈলন্ত কৌতুহলে ॥ দৈখি নাগৰীয়া লোকে ৰাঞ্চা আসিধাৰ। ভেডিক্সণে কৰিল। নগৰী ঞাডিকাৰ ॥ সাঞ্জি মাজি বিশিবা বিচিত্র গ্রহণণে। পতাকা ভোৰণ ধ্বদ। ৰঞ্জিলা চিৰলে ॥ ভাস্বল কলনা কটল ভোক সমবিতে। পানে থানে আলিপন কৰিলঃ ৰঞ্জিতে 🛭 মুখত শহর ফলে পাতি পূর্ব ঘট। ছাত্ৰ প্ৰদীপ দিল। ডাহাৰ নিকট ॥ ভুৱাৰে ভুৱাৰে ভুলি খাপিল। প্ৰথকি। লগংইলা বিচিত্র ধূপ অগৰু স্থাতি 🛭 कुश्वम क्लान शास्त्र (लग्रा पुर्काक्ट । চড়িলন্ত নাৰীগৰ গৃহ ওপৰত 🛭 আতি মনেহৰ পুৰী অযোধা নগৰ। তাৰ মাৰো বান্ত দশৰৰ নৰেখৰ । চাৰি পুত্ৰ চাৰি কন্যা বান্ত ৰঙ্গমনে। তুৰ্বাক্ষত পূল্প বৰিষন্ত নাৰাগণে।

ৰামায়ণ—আদিকা ও

উৰুলি জোকাৰ কর অনেক মকলে।
ভূমিত পড়িল পূজা শতেক সদলে।
নগৰত মিলি গৈলা আনন্দ প্ৰচূৰ।
পূত্ৰগণ সমে ৰাজা পাইলা অস্তঃপূৰ।

কৌশল্যা সুমিত্রা সভী সুন্দৰী কৈকেয়ী। কন্দ্রাগণ সমে দীপ ঘট হাতে সই । তিনি মহাদই নানা মকল আচাৰে। সিঞ্চি তুর্বাক্ষত পুষ্প উকলি জোকাৰে।

ভিয়ে ভিয়ে আসি পাছে ভিনি পটেখনী। আপোনাৰ পুত্ৰ বোহাৰীৰ হাতে ধৰি। নানা বাৱহাৰে গৃহ কৰাইলা প্ৰৱেশ। পুত্ৰণ দেখি পাইলা আনন্দ অংশৰ।

সীভাৰ দেখিয়া ৰূপ কৌপলাা দেবীৰ।
অমৃত্ৰ পানে খেন জুৰাইল শৰীৰ।
চাবি কুমাৰৰ বিহা ভৈল একেবাৰে।
দেখিয়া আনন্দ আভি মিলিল স্বাৰে।

নানা,নৃত্য গীত ৰাজ ৰাজন ৰজাইল।
ৰামক সীতাক লোকে দেখিবাক আইল ।
ভূহানৰ ৰাণ আতি দেখি বিপৰীত।
নয়ন ভৰিয়া যেন পীর্য় অমৃত্য ।

দিল। আনি লোকে যত থৈছৈক লগাৰ। স্বৰ্গ ৰজত ৰত্ন বস্ত্ৰ অলফাৰ । ৰাজাগণ আইলা লৈয়া ঘৌতুক সন্তাৰ। মানা ৰত্নে ভূপতিৰ ভৰাইলা ভাণ্ডাৰ ।

পশবধ্যে সমস্ত্ৰকে প্ৰসাদে ৰঞ্জিলা।
বস্ত্ৰ অলকাৰ পূজা চন্দ্ৰনে ভূষিলা।
চাৰিয়ো পুত্ৰক সমূচিতে বন্টা দিলা।
হস্ত্ৰী যোৱা ৰপ ৰাজ্যে মন সম্ভোষিলা।

33F

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

শ্ৰমায়ালে ভৈল বিহা চাৰিয়ো পুত্ৰ।
প্ৰম সূতাৰ্থ মন ভৈলা নৃপ্ৰৰ।
ভূনিয়োক সভাসদ পদ আদিকাও।
বামৰ চৰিত্ৰ যেন অমৃতৰ ভাও।
সংগাৰ মধ্যত ইসি মহাধৰ্ম সাৰ।
বোলা বাম বাম ভূবে ভ্ৰিয়ো সংসাৰ।

नागद्याया ।

মুক্তিত নিস্পৃথ বিজে। সেহি কক্তৰ ন্যো
বসময়ী মাগোছোঁ ভক্তি।
সমস্ত মন্তৰ মণি নিজ ভক্তৰ বশ্চ
কলো কেন দেৱ বহুপতি।

যাৰ ৰাম কৃষ্ণ নাম নাৱে ভৱসিকু ভৰি
পাৱে পৰক্ষণ পাণী যভ।
সদানন্দ সনাভন হৈনমু কৃষ্ণক সদা
উপাসা কৰে হৈছি সদয়ত ॥

মহস্ত কৃশ্ম নৰসিংহ বামন প্ৰস্তৰাম

কুশীবাম বৰাহ জীবাম।

বৃদ্ধ ককি নামে দল আকৃতি ধৰিছা কৃষ্ণ

তৰু পাৱে কৰেঁছো প্ৰাণাম।

একান্ত চকত সংব নিগুণি কুম্মৰ গ্ৰেণ

সাৱে সদা ৰসিয়া খথাত ।
বৈকুঠক পৰিহৰি যোগীৰ হৃদয় এড়ি
বাকা হৰি সাক্ষাতে ভখাত ॥

ना महादा वा

আবাজ ঈশৰ হৰি কিমতে পুজিব ভাছ

বাংপকত কিবা বিসৰ্ভনে ?

এতারস্থ মৃঠি শুশু কেন মতে চিন্তিবারা

ৰাম বুলি শুক্ষ কৰা মন ॥

বিজো জনে শুক্ক ভাৱে হৰিত লবণ লৈয়া

্ ছৰিক প্ৰকল বুলি আছে।

ছৰিব প্ৰাসাদে লিভেঃ বিভিন্ন মুখ্যত ভাবি

দিয়া হৰি গুল গাইয়া নাচে «

কৰ্মত বিশ্বাস বাৰ ক্ষিত্ৰত থাকন্ত কৰি অভিনয় ত্ব কন্ত ভাব।
পূৰতে। বিদূৰ কন্তভাৰ ভাৰ অভকাৰ থাকন্তেয়ো
সাক্ষাতে কৃষ্ণকৈ পাৱে।
ভাৱণ কীৰ্তিন ধৰ্ম বাৰ «

সকলে নিগম লভ। তাৰ অবিনাশী ফল
কুকা শাম তৈজ্ঞ স্থৰণ।
স্থামধূৰ কুমজল ভাদায়ে কেলায়ে লৈয়া
নৰ মাজ তবে ভৱ-কুপ ॥

বিচাৰ সময়ে মনে

থৈৱা থৰি ক্ষণেক থাকর।

যত তীৰ্থ সাম দান

কোগাদিৰো ফলক পাৱস্থ ॥

যাৰ পুত্রে সৰে ঐত কৰিত শ্ৰণ লৈয়া
হৰিগুণ গাৱে শুৰ ভাৱে।
দ্ধি ত্থ সূত মধু নদীৰ জলক পিয়া
শিস্থানে ভূপিতিক পাৱে ।

22.

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সেহিসে সকল শাস্ত্ৰ পঢ়িকে শুনিলে সি সি

অসুষ্ঠান সকলে কৰিল।

নিৰাশা ঈশ্বৰ কৃষ্ণ ভাহাক সমূপ ভৈল

আশাক বি জনে সিঠি দিল ।

ক্ষপারিত্র বিজ্ঞো করি ।

সমস্য করেখা কাছে পায়া।

কমল-লোচন বিজ্ঞো বিজ্ঞান হাদের ভাবেরে শুক্ষ

কাছিৰে ভিড্ডবে হোৱে কায়া॥

সেছিলে চতুৰ বিভো

নাৰায়ণ নামক শুন্ধে।

অচতুৰ সিভো অতি পাপৰ নিদান ভূত নামে অৰ্থ বাদ বিভো কৰে।

মহেশে বোলস্ত মোৰ বকাৰাদি নাম শুনি পৰ্ম প্ৰসন্ন হোৱে মন। শুনিয়ো পাৰ্ববভি মোৰ মনত শক্ষৰো ৰঙ্গে ৰাম বুলিবেক ইডোজন «

কৰ্ম পথে ভক্তৰ হিয়াত প্ৰৱেশি হবি তুৰ্ববাসনা হবে সমগুৱা।
জলৰ কতেক থগ বেকেন শৰ্ভ কালে
কভাৱত নিশ্মণ কৰ্ম ।

তথা দেৱ দিগগৰ ভতে বিভূষিত অক • শিৰত ধৰিয়া কটাতাৰ। মতেৰে সেৱস্ত যাক হেন হৰি বিনে জান কোন শ্ৰেষ্ঠ দেৱ আছে জাৰ।

নামবোধা

ব্ৰহ্মা আদি দেৱগণে নিশ্চল সম্পত্তি মনে
লক্ষ্মীক সেৱস্ত তপ কৰি।
লক্ষ্মীয়ো সেৱস্ত যাক হেন মহেমৰ বিষ্ণু
আন কোন দেৱ তাত সৰি ॥

সমস্ত বেদান্ত সাব

ইঙাৰ আমৃত বস পাই।

পৰম সন্তেবে পান

অন্তর্জ বসত ইন্দ্রা নাই।

মহাণ্ডাগরত ৰস মাধ্যৰ নাম হল
আৰু পান কৰিলে বি কৰে।
কৃষ্ণৰ চহণে চিত্ত দিয়া মোক আদিৰসে
ৰঙি আন নকৰত মনে ॥

কৃষ্ণৰ নামক পদা কাঁচন কৰ্ম বিজ্ঞা মনে দৃঢ় কৰিয়া নিশ্চয়। নিকাম হোক ধা যদি সকাম হোৱম ডাক ক্লাচিডো কলি নবাধ্য ৪

চণ্ডাল পৰ্যান্ত কৰি স্নাতৰ উপকাৰী
নাহি নাম গুণ বিদ্ৰে আন।
সেহি লে কাৰণে হৰি নিজ বল প্ৰিয় জৈল
ভগৱান্ত ভক্তৰ প্ৰাণ ৪

বিছেতু হৈওজ পূৰ্ণ পৰমালা ৰূপে ছবি হানৱত আছন্ত প্ৰকাশি। ভাতেশে ইন্দির গণ ভূত প্ৰাণ বৃদ্ধি মন প্ৰৱৰ্তে বডেক জড়বাশি ঃ 목본관

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি !

ৰাম কৃষ্ণ ছবি নাম সৰ্বন ধৰ্ম অনুপাম

সকল নিগৰে তথ লাৰ ব্যত পৰে ধৰ্ম নাহি ভাৰ।

হেন নাম সূত্ৰহৰি কমন ভৰণা কৰি বৈয়া আছা ভৱ ভবিবাৰ ঃ

নিকু পাদোদকী গল। মহেশে সহিতে ইতো জগতকে পবিত্র কবয়।

হেন কৃষ্ণ বিলে কোন জগরন্ত হেন ইডো শ্বদৰ স্বৰণ আছৱ ৷

পুণ্য অৰণাৰ মাজে মাধৱৰ নাম সিংহ প্রকাশ ধর্য কতি বড়ে। যায় ধানি গুনি জয়ে মহা পাপ হস্তীচয়

প্লায় অভি আসতে লইডে ।

আপুনি আপোন বঞ্জ আপুনি আপোন লক্ষ - লাপুনি লাপোন বাবে নাবে। ছবিক সভজি নৰ আপুনি হরয় নস্ট হৰি ভৰি আপোনাক ভাবে ৷

মূহত মনুস্থ জন্ম অভিনা পশুৰ বোণ্য ি বিষয়ৰ আলা পৰিছবা। সন্তৰ সক্ষত বসি প্ৰথম হবি গুণ গায়া সম্প্রেষ ক্ষয়ত পান করা ॥

হৰিনাম কীউনত নাহি কাল দেল পাত্ৰ 🧂 নিৰ্ম সংব্য একো বিভি। হৰিত শ্ৰণ লৈৱা কেৱল হৰিৰ নাম কীঠন কৰল্পে হোৱে সিদ্ধি ।

<u> अधिद्योगी</u>

বিষয় সম্ভ্ৰ সুথ সমস্ত খেনিত পায়

হৰি দেয়া একে। স্থানে নাই।

ছবিৰ সেৱাৰ যোগ্য কেৱল মনুছা কৰু

क्षानि कृषा हवि श्रेश भारे ॥

মৃত্যুৰ মুখত পৰি আছে বিজে লিচেঃ নৰে

स्विश्व कीर्यन सक्टर ।

মৃত্যু ভবিবাৰ আনা নাহিকে উপার আন

াহবিনাম কাঁচেনত পৰে 🛦

মৃত্যু ভৰিবাৰ আন আছ্যু উপায় বত

্বিধিনি ছবিত নিবস্তবে।

কীৰ্ত্তন কৰিয়া প্ৰথে ডখে।

লুক মতি মকুকুৰ

হৰি কীৰ্ম্মক পৰে

নাহিকে বহুত বিস্ত লাব।

আন আগা পৰিছবি মাধৱক মনে ধৰি

इविध को संग करा गांव ॥

ধৰিৱোক সক্ষৰ সকল।

পাইবা ভব্দি পৰ্ম নিৰ্মাণ ।

শুনা সক্ষাসদ চয় নেড়িৰা শান্তৰ কয়

হৰি প্ৰণ জাগরত লাৰ ৷ 🕒

সাধু সঞ্জন্মবা এরণ কীর্ত্তন কৰা

প্ৰিছম পাৰও আচাৰ 🛭

228

্ অসমীয়া সংক্রিডার চানেকি।

বৈৰাগ্যত পৰে ভাগ্য নাহি প্ৰবোধত পৰে

হুখ আৰু নাহি পুকৰৰ।

হৰি বিনে পৰিতান কঠা আৰু নাহি জানা

বিপু নাহি সংসাৰত পৰ ৪

ৰক্ষী পতি ভগৱন্ত বাহাৰ প্ৰসন্ধ কৈল ভাষাৰ চুমুজ কিছু নাই। নাৰায়ণ পৰ ভৈলে ভথাপি কিলিভো আৰ নবাঞ্চয় সেৱা সুখ পাই॥

কুকুৰ ক্ষমৰ চাক সক্ষীৰ নিবাস-প্ৰল মুখ নৱনৰ পান পাত্ৰ। দিক পাল সমস্তৰ আশ্ৰয় কুকুৰ বাহ ভক্তৰ পাদপত্ম মাত্ৰ ॥

পৰ্য ঈশ্ব দেৱ কৃষ্ণক নপায় লাগ তপ ৰপ ৰাগ কোণ দানে। একান্ত ভক্তৰ পদ বেপু শুখ চিত্তে মাথে অভিথেক নকৰয় মনে ।

প্রাম্য কথা বিনাশন উত্তম প্লোকৰ গুণ প্রস্থার সাধুৰ সক্ষ। ভাক অফুদিনে বিভো সেরে ভাৰ মন্তি সভী ধোরে বাস্থাদের চৰণত ।

পেছিলে দিনক ভাই ছুৰ্দিন বুলিয়া মানি

• মেধাচছলৈ নোহয় ছুৰ্দিন ।

ছবি কথা অমৃত্ৰ সম্ভৰ সম্ভৰ বালাপ ৰূপে
বিভো দিন হয়ন বিহীৰ ॥

न! भएताथः

আবা ঈশ্বক লাগ প্রত্যক্ষে সহতে পার নগায় জানা ভাঙ্গ অবিদ্যাত। অবিদ্যা নালিলে লাগ কৃষ্ণক পার্য যেন কণ্ঠলয় বস্তুক সাঞ্চাত॥

নাৰায়ণ কেন ইডো শবদ আছিল মুখে বশরতী বচন আছের। তথাপি অছুত কিনো গোৰ নৰকত মজি মল মতি মনুষা মৰৱ ॥

ভ্ৰমণান্ত মহান্যাখী ভাষাত নিপৃণ প্ৰি ভাৰ শিব্য ভৈল পুত্ৰ প্ৰায় । সংসাৰ বনত পশি পতি পুত্ৰ সম্বিতে উপনিহক্ষেত্ব ধৰি খায় ।

সার্ব প্রাণ্ডি শিবোরত্ব ভাগত্তত বন মাজে
হবিনাম সিংহ প্রকাশর।
ভার মহাধানি শুনি নিজ পরিবার সমে
ভর্কপ্রান্ত্রী পলায় পাইয়া ভয় ॥

শাৰহ গোবিন্দ মৃতৃ বোলাই গোবিন্দ মৃতৃ

তজহ গোবিন্দ সৰ্বক্ষণে ।

মৰণ সময় পাইলে গোবিন্দহে ৰাখিবস্তু

নাৰাধিৰে 'ভুকুঞ' কৰণে ॥

কৈপৰ কৃষ্ণক বিহে। অত দেৱাভাৰ সম
বোলয় অধ্য মৃত মতি।
চৌৰাশি নৰক ভুক্তি পাপৰ খোনিত সিডে!
অৱশ্যে হইবেক উৎপতি ।

228

অস্থার সাহিত্যৰ চানেকি।

মারা আদি কৰি বত্ত সমস্ত জগত জড়
কুক সে চৈতক আহা তক।

হৈতকা কৃষ্ণক এড়ি জড়ক ভলিয়া মৰে

কিনো লোক অধ্য মূঞ্য ॥

ভপ কপ তীৰ্থ এত যাগ-খোগ-বজ-দান কাৰো মুখ্যৰে মৃত্যু বেলা। মৰন্তা কাৰু বেঢ়ি বোলে সবে ৰাম বোল কো নামে এতিকণ কেলা।

পৰলোক সময়ৰ বাজৱ হৰিব নাম সৰ এড়ি বিহেতু স্থমৰে। এডিক্ষণে কি কাৰণে হেনৱ হৰিব নাম মল মডি কৰে সুস্থমৰে।

প্ৰৰ্থেশ সংসাৰ ইছে। বাধিৰ ঔবং মহা ভালি হবি নামক সম্প্ৰতি। কমন উপায়ে আন পণ্ডিভ সকলে এয়ে কাভিবেক আপোন মুকুকি।

শভিয়া মনুষ্য তমু বি সব পণ্ডিত নৰ নসাধিলে গতি আপোনাৰ। কৌটি জনমক কাসি সংসাৰ সাগৰে মজি কুৰিবেক ভূঞ্জিয়া নিকাৰ এ

গোবিক্ষক নৰাধিয়া কোনকালে ক্লাচিড শুখী ইউয়া আছে কোন জন। কোন শক্ষা মনে ধৰি ভাউকে বোলয় সদা কোৱা কোৱা কুবাকা বচন ॥

ন্মেঘোষা

শক্ষৰে সে শুক্ষত উত্থৰ ভৱিতৰ ভৰ প্ৰচাৰিলা শাস্ত্ৰসাৰ আনি। ইহাক নজানি নৰে জীবিকাৰ অৰ্থে ফুৰে আপোনাৰ মহত্ব বধানি॥

শকৰে সংশয় ছেদি শান্তৰ তত্বক ভেদি প্ৰচাৰিক। কৃষ্ণৰ অকতি। গুক্ত এড়ি কি কাৰণে আনক বোলয় গুৰু কিনো শোক মহা মৃত্যু মতি।

ন জানে শাল্পৰ লয় নেহি আলে ভাকে কয় ভেদিবাক স গাবে সংশয়। গুক্ৰোলাই ভথাপিতে। ফুৰিয়া লোকৰ মাজে মাল্ড সভকাৰ খুজি লয়।

বচনে কেৱল মাত্র হৰিত শ্বণ লয়

চিত্তে আন দেৱক জন্ম ।

জানিবাছা কলচিতে। সিদ্ধি সিজো নলভয়

হৰি ভাৰ সংস্থাৰ নোহয় ॥

আগম নিগম তর্ক পুৰাণ ভাৰত যত ইতিহাল ভৱ মাছ চয়। হে হবি ভোমাতে সে খেলায়ে কেন্তুল খাদ ভোমাৰ ভক্ক নজানয় ঃ

ঐশ্বৰ্যা ভোগৰ মদে মন্ত হয়। ঈশ্বৰত পৰাব্যুগ জৈল বিজ্ঞা কৰ। * বেন শ্বৰ্থি গাই অভি ভূৰ্মোৰ সংসাৰ মহা পক্ষে পৰি হোৱন মগৰ ॥ २२৮

অসমায়। সাহিত্যৰ চানেকি।

ছৰিনাম ধাজ কৰি বেদ পথ পৰি ছৰি

কুৰে শাভি পাছও সকল।

ইচ পৰ লোক এইট তথা পেট পুষি মাত্ৰ,

কুৰিবেক প্ৰম নিধ্বল ॥

নাম মালিকা।

ক্ষম ক্ষম কৃষ্ণ প্রভু প্রণত ভারণ। মকলবো ভূমকল বাৰ ৩৭ গণ 🛭 আৰ্শ্বিলে। পদ আমি নাম মালিকাৰ। ছেন কুণ্য পদে কৰে। কোট নমক্ষাৰ ॥ নমো নমো নাৰায়ণ জগত কাৰণ ৷ **उका व्यक्ति (मरद्य टमरद्य याश्य हम्।** মুকুত সকলে। ফুৰে ধৰে গুণ গাই। **८६न कृष्य प्रमाल धार्मारमा जनाहे ॥** হে কৃষ্ণ কৃষ্ণ প্রভুত্মি কৃপাময়। যাৰ কুপা লেখে মনোৰণ সিদ্ধি হয় । ভূমি সে প্ৰম থোৰ গুক ক্ষ্তিকেশ। কুপা দৃষ্টি চাই মোক দিয়া উপদেশ 🛭 বাহিব ভিতৰে প্ৰভু তুমি সে কেৱল। দূৰ কৰা ভূতাৰ খতেক অসক্ষৰ । ফানি কুপাময় উপদেশ দিয়া মোক। ভোমাৰ প্ৰসাদে আৰম্ভৰ সিদ্ধি হোক n कृष्ध्य क्याप नमकार कवि महन। কৰে। নমগাৰ নিজ গুকৰ চৰণে ॥ মুপ্ত প্ৰায় আছিলেক মোৰ দলি মন। ব্যহাৰ কুপাত ইটে; ভৈল সচেডন 🛭 হেন গুৰু চৰণত কৰি নমকাৰ। মাধৱে ৰচিল। পদ নাম মালিকাৰ 🖡

নাম মালিক।

পুৰুষ উন্তম নৰেণৰ গৰাপতি। ভান আজা পালি দিয়া গণ মহামতি 🛊 পুৰাণ ভাৰত শ্ৰুতি আগমেক চাই। নান। গ্ৰন্থ সংহিত্যক কৰি এক ঠাই ॥ কুফা নাম মহিম। কুপাই হত মান। লিখি আনি স্বাকো কবিলা এক থান 🛊 ভৈল সেই লোক কলি পাপ মাগ্ৰত। ভাসকাৰ চিভ মহা 6িন্তিয়। মনত 🛭 কৰিলগু কুফা নাম মহিমা প্ৰচাৰ। আৰু শুনি ভণি হুখে উৰোক সংসাৰ। राना अञ्चामक जार बहन कामान । मुक्त करा करा अप नाम मालिकाद ॥ ইহাত আমাৰ দোষ নেদিব। বিস্তৰ। क्या (म खुवन महा महन्तु न्यर 1 नादिक भूषक अञ्च व्यक्ति निवम्हक । আৰু পদ কৰি কোনে গিলাইবে উক্তক ॥ ভুগাপিতে। বিক্ৰাঞ্চ কাৰ্য্যিৰ বচন। বিৰচিয়ে। পদ সৰু হৈল লৈলে মন 🛭 ইহাত অধিক গেষ নেদিখালা যোক। कुक्क नाम छन रूमि अरक्षांव हर्यांक । থিৰ মান কৰি সাবে দেখিত বিচাৰি। কলিত ভবিতে আৰু কোন পূণ্যে পাৰি॥ প্ৰম ভূৰ্জন কলি ভূক্ট ভূৰাচাৰ। কবিলে মলিন যতি সমস্তে প্ৰাজাৰ । পাতকাৰ একো কৰ্ম্মে নাহি অধিকাৰ। কুষ্ণ নাম সায়া স্তব্যে ত্ৰেকি সংসাৰ য নাম মালিকাৰ পদ কৰিবাক মনে। নামৰ প্ৰেশংখা কছে৷ শুনা স্কৃতিনে 🛊 আদি সভ্য যুগে ধর্ম থাকিল নিশ্মল। কুঞ্চ নাম গুণ বল প্ৰম মন্তব্য ।

অসমীয়া কাহিত্যৰ চাৰেকি ।

আছিল উপাস্য দেৱ কৃষ্ণ সে কেৱল। কুক্ষকে সে সেৱা মাত্র কৰ্ম সকল। যতেক মনুষ্য কৃষ্ণ নাম গুণ গাই। ভৰিয়া সংসাৰ বৈকুণ্ঠত লৱে ঠাই ॥ নাহি পাপ লেল সমস্তবে শুদ্ধচিত। উপজিলে মাত্র লোক হোৱে ক্রডকুডা 🛊 এতেকে সে সিকানৰ কৃত্য যুগ নাম। সিকালৰ লোকৰ ন্যঙিল আৰ ক্ষে। কুখ্ৰ সেৱা বিলে ধর্ম্ম নজানয় আন। कृरक (म क्वरण (मह डेमान्य टांशन । নাছিলেক ধর্ম্ম একে। বর্ণাশ্রম বিধি। कृक्तद रमता है यहा छटच मार्थ मिकि ह প্রথয় বিনয় মান্ধিলেক একো শাস্ত্র। নাহি জান কুড়া নাম গুণ গাৱে মাতু ॥ মত্য গুছি ভৈল ক্রেহা যুগ উপগত। দেখি ব্ৰহ্মা আদি দেৱগণ আছে। যত । এক পান হয়। কবিবস্ত আলোচন। কুক্ বিনে আমাক নম্ভক্তে একোজন ॥ কুসঃক ভঞ্জিয়া সূধে সংসাৰ তৰয়। কতেক কহিবো একো সন্তি নবাচ্য়। কেন মতে কৃষ্ণৰ ভক্তি ছোৱে ছন্ন। নতবোক লোক সৃষ্টি হৌক প্রবর্তন 🗈 ক্ষেত্ৰ আকোচ কৰি বস্তু সেৱগণ 🛊 নিৰ্পূৰে কৰিলা কুস্থক আৰ্থিন 🛭 দেৱভাৰ ক্ষকতি দেখিয়া নাৰায়ণ। ভুক্ট হয়৷ দেৱঙাক দিলা দৰিশন 🛭 আশ্বসেয়া সমস্তকে বুলিল। বচন। মোভ ভক্তি ছল হৌক ভোমাদাৰ মন 🗈 কৰা উপগ্ৰন্থ বাৰ খেন মনে লৱে ৷ যেন মতে আমাৰ ভক্তি ছল হয়ে।

নাম খালিকা

নানা ধর্ম্ম কর্ম্ম দেখায়োক নানা স্থা। ভাক দেখি হৌক লোক আমাত বিমুখ। তুমি সৰে। পাইবা পূজা বাতিকেক স্বস্থি। কুষ্ণৰ বচন খেন অমৃতৰ ৰৃষ্টি। দেৱতা বৰ্গক কুকে দিয়া বৰ দান। মহেশকো আজা কৰি দিলা বিদামান । নান্যবিধ কল্পিড আগম কবিয়োক। নানা ধর্ম দেখায়া লুপুত কবা দোক ॥, কৃষ্ণৰ মোহন বাণী কেছে। নাকলিল। কেবলে মহেশে মাস ইহাক ভবিল। শুনিয়া মধেশে আভি পাইলা অসম্ভোব। कुश्वक व्यवका कविवाउ दशाद स्माय । বুলিলা বচন ধৰি স্কুঞ চনণত। ভোমাক বদ্যপি ছব কৰে৷ আগমত # অমোচন পাপ তেবে হুইবেক আমাৰ। কৌটি কলপতে৷ আৰু নেমেখে৷ নিস্তাৰ 🛭 ভোমাক অৱজ্ঞা প্রাভূ করে যিতো জন। কোটি শত কল্পে ভাৰ নেদেখে। মোচন । **एवं व्यक्ति नकविद्या देखा भाव व्यक्ति ।** ন্তুনিয়া মাধৱে ডাঙ্ক বুলিলস্ত শাতি 🛭 ভাল তুমি শ্লপাণি ভর্কিলা আমাক। বিমতে এড়াইবা দেবে শুনা কৰে৷ ভাক 🗈 আমাৰ সহজ্ঞ নাম দিবোছো ভোমাক ৷ কণ্ড দিনে এক চিত্তে জানিবাহা ভাক 🛭 এডাইবাছা তেবে অপৰাধ নিবস্তৰ। মোহোৰ প্ৰম প্ৰিয়ত্ম হৈবা হৰ 🛚 আশোনাতো কৰি ধৰ কৰিবো ভোষাক। মোৰ নাম লৈয়া কথা কৰিবা আমকে 🤋 এহি বুলি কুপাময় প্রাম্ন ভগরন্ত। সহত্রেক নাম কহি তথ্যে লাছস্ত 🛭

অস্মীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

নিক্স ভক্ত পথ নাম মহেশত গৈলা। ভাগৰ আখাস কৰি বৈবক্তক গৈলা। कुम्हम् छक्डि मुश्र मम्बक् टेडव । সংস্থান্তম ধর্মা নাম মহেশত বৈল । কৃষ্ণ আছ্যা শুনি মুনি দেৱগণ ষত। কৰিলপ্ত আগম পুৰাণ বভ বভ 🛊 ভৰ্ক বেদ বেদান্ত ভাৰত ইভিহাস। নামা শৃতি ডৱ হয় কৰিল। প্ৰকাশ । বৰ্ণা ছাম সৰ্ব্য কৰ্মা নানা ভীৰ্য জন্ত । নানা বোগ জ্ঞান খান কৰিলা বেকত ॥ ওপ ৰূপ বাগ বোগ মহাবভা দান। নানাবিধ নিবেধে দেখাইল। বিভয়ান 🗈 মামা বৰ্গ নৰক দেখাই ভাগ চগ । লোকক কথাইলা মহা হৰিত বিমুগ ১ ভাতে ভকিনন্দ কতো কলো মহাধন। কুদাৰ ভক্তি নাম সূবে ভৈল ## । কহিলোছে। আসি ধর্ম্ম কর্ম্ম বছ বিধি। যাধ্বৰ নাম বিনা কাৰো নাছি সিদ্ধি। মন্ত্ৰ ভাল কোনো চিত্ৰ পাতে বত ৷ ক্ষাৰ নামেলে তাকো কৰে সমাপত **ল** পৰম নিবৃত্তি ধর্ম মাধরৰ নাম। ভাত চল্ডে পারে ধর্ম অর্থ মোক্ষ কাম র ক্লেমাধরৰ মাম কৰিয়া গুপুত। প্রবর্ত্তি ধর্মক মাত্র দেখাইলা বহুও । কুদ্দৰ মোহন বাণী নবুঞ্চিলে। আমি। জানিলো আমাক ব্যিক্ত কুন্দ স্বামী 🛭 এছি মনে চিন্তি মহা মুনিগণ যত। পাশিকা কৃষ্ণৰ নাম সমস্ত শাস্ত্ৰত ॥ অনেক জন্মৰ বত স্কুত আছৱ। পাইবেক বিচাৰি নমে সিচেচা মহালয় 🗈

নাম সালিকা

करनक कपान महा भाभ कारह योड । মলৈবে কৃষ্ণৰ নাম নিন্দিৰে সংক্ৰাত । ঞ্চাৰ ভকতি তেজি কৰে আক্সাঘাত। ঘোৰ সংসাৰত কৰিবেক আল্লাবাত ॥ মহাপাণী অন্তঃ জাতি সুফ নাম গায়। মহাসুখে তৰিল ভূমোৰ মহা মায়া n কৃষ্ণৰ নামত লাছে বডেক মহিমা। আপুনি উখৰে নপাৱন্ত যাৰ সাঁমা। অভৰ্ক প্ৰান্ত ৰাম ধৰ্মত মন্ত্ৰ। যাক গাই ফুৰে যত জাৱত্তে মুকুত। ছেনর নামৰ ভড় ফানিবাক মনে। कहिर्द्धा महिमा याद (यन देशक महन । আৰ এক যুগুডি কুনিয়ো অনুপম। সমক্ষে ধৰ্মাৰ কল মাধৱৰ নাম চ মুকুতিৰে। ওপৰত যিতো প্ৰকাশয়। मिट्डा संध्य भाषतक अधीय करवा । ছেন নামে পাণীক ভবিবে কোন কথা। জানি মাধরৰ নাম নেডিবা সক্ষণা 🗈 কহিলো প্রসন্ধ কথা কেন লৈলে মনে। काटव नाष्ट्रपालिका क्षतिहरू। भाउपारन 🗈 নামৰ মহিমা কিছু কচো বিশ্বমান : শুনিবাৰ প্ৰতি কৰা চিত্ৰ সাৱধান । দৃৰ ছোক বিবয়ৰ আছে বত দোব। নিৰস্তাৰ নৰে কৰিয়োক হৰি লোব # প্ৰম মহন্ত গলপতি পুৰুবোডমে। तिश्राहे व्यक्त (झाक्छत्र (यन व्यक्तुक्राम । মেছি অফুক্রমে অমি ৰচিবো পড়াৰ। কুঞৰ প্ৰসাদে ছৌৰ লোকত প্ৰচাৰ । 🔸 ত্ৰিল্লেক প্ৰমাণ বিৰিক্ষি পুৰাণত। কভিয়া আছন্ত যেন নামৰ সহত ॥

অসমায়া সাহিত্যৰ হাবেকি।

ভক্তি ভাৱে বিভে। নৰে মাধৱক স্মৰে। তাহাৰ মহিমা কহিবেক কোন নৰে ॥ পৰম পৰিক্ৰকাৰী মাধৱৰ নাম। विष्ठा नाम की र्यन करव सरिज्ञाय । জ্ঞান শৃক্ষ জনো ক্রোধ কৰিয়া কুঞ্চক। অহৰিশে উচ্চৰয় কুঞ্ৰ নামক ॥ ভথাপিতে। সমল্রে সোবক পবিহরি। ছুৰ্লন্ধ মৃকুতি পাৱে সংসাৰক তৰি। **ভাক অদ**ম্ভুত কেন নলৈবা মনত। তনিয়োক ইভাৰ দৃষ্টান্ত বেন মত॥ বীৰ শিশুপালে মাধৱক ক্ষেত্ৰ কমি : অহনিলে থাকে সিতো কৃষ্ণক ভূমৰি। স্মৰতে স্মৰত্তে ভ্যোমর ভৈলা। কুকৰ ছাত্ত পৰি বৈকুঠক গৈলা । শুনিরোক আৰু সেই এক পুৰাণত। কৃষ্ণৰ মহিমা পড়ে ছড়ি প্ৰান্তাৱত । জলে মার্য হয়। পিতৃগণ নিবস্তুৰে। এক চিত্ত মনে মাধ্যক স্তৃতি কৰে ৷ ছে প্ৰান্ত নাৰায়ণ স্কণাড নিবাস। আলোনাৰ উল্লেখি কৰিলা প্ৰকাশ । তোমাৰ প্ৰসাদে ছৌৰ আমাৰ উদয়। জলে মগ্ন ক্য়া আমি আছে। কুপামর ॥ আমাক উদ্ধাৰ আসি কৰা কৃষ্ণ বাপ। কৰোছে। কীৰ্ত্তন প্ৰাভূ মিৰ্ম্মল প্ৰভাগ । যোৰ দৰণনে নিদাৰুণ নিশাচৰে। মহাক্তম আসি আখ্যসাক পীড়া কৰে 🕫 'তুমি বিনে নেদেখো শৰণ্য আন জন। তাপ হয়৷ লৈলে৷ আমি ভোষাত পৰৰ 🛊 বৰাহ স্বৰূপে ভূমি হয়। অৱভাৰ। কৰিলাহ। বেন মতে পৃথিবা উদ্ধাৰ 🛭

নাম দালিকা

শেহি মতে ছফ্ট দৈতা গনক জিনিয়া। মামৰা সবক প্ৰান্ত ৰক্ষা কৰি নিয়া p (क कुक विकु नार्वात्रण मरण्यतः) প্ৰম পুৰুষ ভূমি নাথ বৈকুঠৰ 🛚 অমুদিন তযু মাম কৰন্তে কীৰ্ত্তন। भकारे,प्रत्या प्रिम काणि नियास्य भव । কৃত প্ৰেত গণ ভাগি দলো দিশে বাই। নাম বুলি শুনি মহা বিশ্বি লাগে ঠাই । তথু নামে বেন মড়ে নানা দোৰ মৰে। সেহি মতে ভূথপালি শতে। নাশ কৰে। ভোমাৰ নামৰ প্ৰাকু যহিমা লপাৰ। **হতে পুক্ষৰ ঘোৰ সংগাৰ নিকাৰ** । ছেনছ ভোমাত আমি পশিলো শহৰ। আমাক ৰঞ্জিয়। সংহৰন্ত দৈঙ্য গণ । ভাসবাৰ সেহি কথা শুনি ভগরন্ত। ফৈডাক সংহৰি ভাসম্বাক ৰাখিল**ন** । এছি মানে ইসৰ প্ৰসক্ষ আৰে গওঁ। আৰু শুনা নামৰ মহিমা কিছু কওঁ। কপট স্বৰূপে বিটো কৃষ্ণৰ সুমৰে। क्रमार्फन युलिश कीर्जन यूट्य करन । ষান্ত কালে ভদু ভেজি সিতো মহাপর। অনায়ালে পাত্তে বিকু লোক বছুমর 🗈 क्षांत्र कहि शास्त्र हिंब नामव महत्र। শুনা যেন কহি আছে পদ্ম পুৰাণত 🛭 মহাতুকী দৰ্শ ইটো তুৰ্বোৰ সংসাৰ। এহি দংশি চেডন কৰিলে নই বাব ঃ তাৰ এক ঔষধ জানিবা কৃষ্ণ নাম। কৃষ্ণ নাম এক মহামন কমুপ্ৰ ঃ বিভো শুনে কুকা নাম বৈক্ষয় মন্ত্ৰক। **क**वि शांत कुक नाम महा चेवधक ॥

409

অসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

সংস্থাৰত যত বিধি মিবেধ আছৱ। টু ভুটৰ কিছৰ আৰু ভানিবা নিশ্চয় । বিষ্ণুক বি জনে খানা সভতে ভুমৰে। ভাহাৰ বৃত্তিৰ কৰ্মা সিঞ্চে নিৰন্তৰে॥ বিভে: খনে থাকে জানা বিষ্ণুক পাসৰি। পারত নিঃশেষ কল জানা নিষ্ঠ কৰি ৪ অনাবাসে প্ৰম উত্তৰ নাৰায়ণে। ভাৱ নিভে কীঠন কৰন্ত যিতো জনে 🕸 চিন্তো শুদ্ধ হোৱে মহা পাপ লক্ষটত। নকৰিবা আন্ত কিছে৷ সংশয় মনত # বথা মন তথাত গাঞোক নৰ সুখে। কুঞ্চৰ কীৰ্ত্তন কৰেকেলি মাত্ৰ মুখে 1 এণ্ডেকে বিশুদ্ধ চিত্ত খোৱৰ স্বভাৱে। পৰম গতিক সিছে৷ অনায়ালে পাত্তে » আৰু শুনিয়োক খেন পথ পুৰাণতে। কৃষ্ণক বিধাতা ভৃতি কৰণ্ডে খেকতে। পিতাত থাকারে নহি পরাণ কারত। হৰিৰ নামক কৰে কীৰ্ত্তন সভত । সভে তাৰ সমূধ পাতেক নহী হয়। পৰম পদক পাতে সিভো মহালয়। (कार्य कुछार्थ यात्र नाम कीर्यन्छ । কৰো নমস্থাৰ ছেন কুকা চৰণত s চৈতত্ত অৰূপে লাছা ভূমি গুগৱন্ত। যাহাৰ নামৰ মহিলাৰ নাই অব্ধ ॥ পৰম কুপালু দেৱ প্ৰেড় নাৰায়ণ। সমায়ে প্রাথামে ডাব ক্ষণ চৰণ 🛭 পৰম অনল ইতে। মহা মোহচয়। লাছল্য স্বৰূপে সৰ্ব্য লোকক মন্তব্য 🛭 ইবাৰ স্বালায়ে সপৰীৰ মহরত। ধ্বর চেতন জ্বতি জ্বান নপাত্ত ।

নাম মালিকা

মহা মেধ মাত্ৰ মাধৱৰ নামচছ। ভাহাৰ ছায়াভ বিভো প্ৰবেশ হোৱন্ত ॥ মহা মেহি বহিং আৰু ভাহাক নগছে। ঙাপ দুঃখ এড়াই মহা ফুৰী হুৱা বহে ॥ যিতে। কৰে আক্ষেক কৰি পৰিহাৰ। নাৰায়ণ নামক স্থমৰে একবাৰ॥ এতেকতে সিভো খন হয়। শুদ্ধ চিত্র। মুখে গৈয়া নিৰ্বান পদত হোৱে প্ৰিত ৰ পৰন একায়ে যুক্ত হয় যিতো কর। ष्ट्रिय मामक करव मशास्त्र की हैंग । সুবৰ্ণ হৰণ মহা পাতেক চক্ৰত। ছোরর পবিত্র বিজ্যে বেছেন মৃক্তভ । যদি ভক্ত সবে কেলৱক**্রাসক**ত। একবাৰ মাত্ৰ আসি সুমৰে মনত ৷ ভাৰ সৰে খুক্ত কৰি পাতেক সকলে। বিষ্ণুৰ পৰ্ম পদ আনন্দতে চলে **৷** পৰ্ম ভুক্ত কৰি পাপশীল জন। কৰে বহুখাৰ ছবি নামক কীৰ্ত্তন । পাপ সমূহত সিরো ছোরর মৃকুত। মহাজনে আকে লে দেখিবা সদস্ত 🕫 নামৰ মহিমা কিবা কছিবো অধিক। ন্তনা বেন হ'বে বুলিল্ড পাৰ্বভীক ॥ ন্তনিয়ে। পার্বনতী তুমি বচন আমার। একো ধর্ম্মে কর্ম্মে নতে নত্তবে সংসাব » তেবে কেন মতে সিভো পাইবেক বিষ্ণুক। 🖰 নিয়ো সিদ্ধান্ত কৰি মনত উৎস্ক 🖡 বাসুদের বিনারে জানত নেদে মতি। বোলে বাস্থদেয়ে শে কেবলে মোৰ গভি। কিন্তু বিশ্ৰো শ্বন কানা বোগী ৰাতিশর। নানান বিবরে তাক আকুল কবর।

206

অসমীয়া সাহিত্যৰ চালেকি।

পৰকো পৰম তাপ দেই প্ৰান্তিনিত। জ্ঞান বিৰক্তি ভান নাছিকে কিঞ্চিত । जय प्रम जापि खकाठ्या भन्न वर्ष : নাহি আন পুণা তথ লগ ভীর্থ জঙ্ক। চিত্তক নিৰ্মাল আভি কৰে বিভে! কৰ্ম্মে। পৰম ওশ্বৰ জনাৱৰ বিতে। ধৰ্মে 🛭 সিতো ধর্মা কর্মা জানা সময়ের বর্মিকত। বিষয়ৰ চিন্তাত মলিন মলা চিত্ৰ। কেৱলে চিত্তভ কৰি বিফুক নিশ্চয়। ভান নাম ব্যক্তে মাত্র কার্ডন করর । ছেনত মন্তুৰ্ব্যে শ্বৰে পাৱে বেন গভি। সমত্তে ধাৰ্মীক ভাকো নগাৱে সম্প্ৰতি ॥ এতেকে পাৰ্বনতী ভূমি জান। নিষ্ঠ কৰি। नावि धर्मा निक् नाम कीर्जनक गनि । এছি মানে থৈলো মহেশ্বৰ বচনক। আনি সর্বাজনে লৈয়ে। কৃষ্ণৰ নামক । পুদুৰণি গুনা ছবি নামৰ মহত। ক্ষিয়া আছম্ভ বেন বিষ্ণু পুৰাণত **॥** পৰালৰে কহিয়া আছম্ভ মৈয়ে খত। মাধ্যৰ নামৰ মহিমা বেন মত ৷ ছবি নাম গাওঁ বেন নাহিকে মনত। কৰে কৃষ্ণ নামক কীৰ্ত্তৰ অজ্ঞানত। ভবাসি সমজে পাপ ছাড়ে পুৰুষক। তেতিক্ষণে পলাই বাই গুৰতো গুৰুক 🛊 লিংৰ হল্কে ত্ৰান হয়। খেন মুগলণে। পলাই গৈয়া লৱড়িয়া গণে ঘোৰ খনে 🗴 সময়ে কালভ কৰি নাম বিনা খান। নাহি গতি ভথাপিতে। কলিত প্রধান । সত্য বুলে কোণী সৰে ধৰিয়া সমাধি। বেন মতে ফল পাত্রে ক্লফ কথাবাধি :

ন্য হালিকা

ভাহাতে: कृक्क व यक्ति जला नाम बाह्र । সমাধিৰ কল বোগী তেবেসে পাৱত » নিয়মে সংবদে চিত্ত নাতথান কৰি। (अञ्च बृद्ध नानाविश व्यक्त विक एकि । মাধৱৰ অন্টগোটা নামক উচ্চৰে। (उद्वर्श वक्षव कन काना शास्त्र नरद । মান। মত্রে চত্রে পূজা কবে বাপৰত। ছবিৰ ভালৰ নাম জগত সভত 🛭 মাহ কীঠনে সে সাক্ষ কৰয় পুৰুকে। ডেবেলে পূজাৰ বেন কল পাত্ৰে তাক। ধ্যান যন্তৰ পূজাৰ কছিলো বেন কল। ছবিৰ নামেলে তাক সাধ্যু সকল **৪** কলিৰ লেকেৰ চিত্ত মলিন লপাৰ। আন একো ধর্মাত নাছিকে অধিকাৰ । ক্রেখরক কৰে মাত্র কীঠন কেৱল। भारत करावारम शांनापिय द्यम क्या । ক্ষ্যিত্ৰৰ ফল আৰু বেন ভোষ্ঠভৰ। কলিত কাৰ্ডনে হোৱে নাৰয়েণ পৰ। এতেকেলে কলি যুগ শ্ৰেষ্ঠ আভিশন্ন। সভ্যাদিৰ লোকে জন্ম কলিত বাক্ষয়। কলিত কৃষ্ণৰ নাম কাৰ্ড্ৰন কৰিয়া। পার্য প্রম প্র সংসার ভবিয়া 🛚 छनिद्या देमदञ्जू माधदम नाम छत्र । ভক্তি ভাৱে খিভো কৰে কীৰ্ত্তন কৰর ॥ কনামি কন্মৰ ৰঙ পাপ থাছে ভাৰ। নামৰ কীওনে হোৱে নিঃশেষে সংবাৰ । কুক্তৰ কীৰ্ত্তন মহা বহিনৰ সমান। পাপৰ দাহক বাহি নংমৰ সহান ঃ বেন স্বৰ্ণৰ ধাতু মিখ্ৰ মল বড়। কেরলে ধহিনে ভাক হবর সমস্ত 🛊

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেৰি !

অগমিত পৰে আন যতেক উপাই। ক্তৰৰ্থৰ মল বেল গুচান নগাই। প্ৰেছি মতে ছবিনাম কীওঁনত পৰ। আন ধৰ্মো চিত্ত শুদ্ধি মূহি মমুবাৰ। এত্তেকে লে হবিনাম ধর্মাত প্রাধান। জগততে নাহি ধর্ম নামৰ সমান । ছৰি নাম কাঁঠনে সে ধৰ্ম ফৈলা বাৰ। এডাইলেক সিজনে বদৰো অধিকাৰ # रभव दहरून बान क्षामान लिएकांक । বোলন্ত শুনিরে। মোৰ বত দুও লোক 🛭 विट्डा महासन टेडन शक्दर मान । ৰদাচিতে। ভাসমাৰ নচাপিবি পাল । মাধ্যৰ দাসৰ লক্ষণ ফেন মউ। ৰছে। স্পান্ট কৰি শুনা সবাৰে আগত ॥ হে বিকু বাহ্যুপর কমল লোচন। অচ্যুত ধৰণী ধৰ সভা সন্ধতন 🗈 শব্দ চক্ৰ গদা পাণি প্ৰভূ নাৰায়ৰ। হে কৃষ্ণ তুমি মোৰ হুয়োক শৰণ। এছি মতে ছবি নাম বিজনে স্তমৰে। নাছিকে নিস্থাপ কৰে সিজনত পৰে s ছে দুভগণ মোৰ বাক্য যনে ধৰি। ভাসদাক কিবি বিদূৰতে পৰিছবি । এছি মানে সংখ্যিয়া কমৰ বচন। कुक्का इंदर विकास विश्वकित सन 🛭 ৰুদান্তিতে। নৰকে নহাইবে সিজে। নৰ : স্বৰ্জো হুহা বিধিনি নিবাৰে সিজনৰ 🛭 কুফাডেনে চিন্ত আনা মজিল বাহাৰ। ব্রহ্মবো উত্তথ পদ অংডি অল্ল ভাব । কুক্তকেলে চিত্তত ধৰিয়া নিৰম্ভৰে । এক চিত্ৰে কুফাড ভাৱনা মাত্ৰ কৰে 🛭

নাৰ মাজিকা

ভাৰ আৰু লাভ কিবা কহিবো অধিক। দেৱ ভগরুছে ভাক অধার শক্তিক **।** অনুতে কার্ত্তন যত মুকুতি পারর। কোন ইত্যে ভিন্ত ভান পাপ ভুইবে কর । হাপ হোম বক্ত পূজা আদি সময়ত। देशल चार मन शास्त्रक्षत हर्गात ह ইন্দ্ৰ পদ আদি কৰি আছে বত কল। ক্সমেৰা মোডাই ভাৰ বিচিনি সকল । ড়েশ ৰূপ বল্ক যান বোস তীৰ্থ এত । কৰ্মন্ত প্ৰায়শ্চিয় কৰি আছা বঙ । সি সবে পাপক শুদ্ধি নকাৰ যি মতে। কুম্বক শ্বৰূপে পাপ হৰে যেন মতে । এতেকে বডেক আছে প্রাথশ্চিত গণ। স্বাচাকে ভোষ্ঠ কৃষ্ণ নামৰ স্মৰণ 🛊 পাপ কৰি অমুডাপ উপজিল ধাৰ। কানা অভুডাপে এক প্রার**িচ**ত্ত ভার ম তথাপিত্রে ডাছারো নির্ম্মণ নহি চিত। इविनाम को दुरनदम मुधा क्षायण्डि । কুকু স্মাৰণৰ আৰু মহিমা বিশ্বত। দেখাওঁ স্পাঠ কৰি প্ৰহলাদৰ বচনত । শুনা সভাসদ পদ নাম মালিকাৰ। মাধ্বৰ নাম গুণ সৰ্বৰ লাজে সাৰ। भरत भूबागंड बाम मांच कार कासि। মহাক্ষ্যে প্রতি প্রতি কহিলা কাহিনি। সংসাৰ ভবিবে প্ৰতি বাৰ আছে কাম। কুক্তক চিত্ৰত ধৰি ডাকি বোলা ৰাম ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

(मासड़ी ।

প্ৰহলাদ বদতি ক্ৰনিয়ো সম্প্ৰতি, কুফাৰ নাম মহত।

বিষ্ণু শক্ত জানি - মোক পিড় জাডি, ডঃৰ দিলা নানা মত ॥

দিগজ সাধৰ দণ্ড নিৰন্তৰ, অঞ্চালে ৰক্লময়।

মোৰ গাত্ৰ লাগি সিহে৷ গৈল ভাগি, ইভো বল শোৰ নৱ ॥

পৰৰ বিপদে পৰি মনে মই, ভূমবিকো কৰাৰ্দ্দৰ।

সমতে বিপদ বিনাশিরা মোক, বাণিগত নাবারণ ॥

কৃষ্ণ শ্বন্ধৰ প্ৰসাদে মোহোৰ, বিকল নতৈল চিত্ত।

দেখিরোক কেন কুকা চৰণৰ, মহিমা কৰো বেকও।

ভূনা আভপৰ কৃষ্ণ শ্বৰণৰ, অনুভয় বেৰ মত।

মহা উগ্ৰতৰ শ্ৰুলিৰ কল্মৰ, দেখা কেন বল কাৰ ঃ

মনুব্যক নিয়া বোৰ নৰকত, ভুঞাৱে ছংগ নিকাৰ।

টশৰ কৃষ্ণৰ সাৰ এক বাৰ, কীৰ্ত্তন বিজ্ঞোকৰয়।

শত্যে বেন বহিং কলিব পাগত, দহিয়া ভক্ষ কৰয়।

ন্যে মালিক।

যাৰ এক বাৰ স্মাৰণে তেখানে, কলি পাপ নস্ট কৰে।

ছেনয় কৃষ্ণক নভভিয়া নৰে, নিকাৰ ভূঞিয়া মৰে।

প্রভাৱে সকাত নিশি স্থাকালি, সময়ত নাম লৈয়া।

বিকুৰ সমাকে স্মনিয়ো সমস্তে, ক্লেশক বিনাশ কৰে।

প্ৰম বিশুদ্ধ চিত্ত হলা জুখে, মুকুতি পাৰয় নৰে।

কৃষ্ণ শ্ৰমণৰ বিষ্ণেত্ৰ নিৰ্মাল, মুকুডি পৰম কল।

ভাৰ স্বৰ্গ পদ আনিবা নিশ্চয়, বিধিনি মাত্ৰ কেৱল ।

ইঙাক জানিয়া বিভো অহনিশে, বিকুক সমাকে শাৰে।

পাণ কর কৰি ত্যা ৩% চিত, নাবাই নৰকক নৰে ।

স্থানাদি কর্মত হিতে। খান কৰে, নাবায়ণ দেৱতাক।

সমস্তে পাপৰ শোক্ষ্য প্ৰায়শ্চিত, কানিবা নিশ্চয় আৰু ঃ

পুৰাণৰ বসু কৃষ্ণৰ স্মৰণ, প্ৰসক্ষ সংহৰি গওঁ ৷

শির পুৰাণত শুনা যেন মত, নামৰ মহিমা কওঁ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ফাতিত বাক্ষস নামত অধর্ণ্ড, দেখা ভাব শুগ্ধ মন।

ভাষাৰ আগত শ্ৰীকত্ত দেৰে, বুলিনা হিত বচন ।

সদারে কৃষ্ণৰ নাম মাত্র লাইবা, কানিয়া ধর্মা প্রধান।

ছবিৰ প্ৰদ সমান্তে কবিৰে লাম ৫

भूबावि सामरव की उन कविरव, मागश्च निवन बर्जि।

ইসৰ প্ৰাকাৰে সংসাৰত ভৰি, লভিৰ পৰম গতি ৷

মাজৰ ৰচন বৈলো একি মানে, লামৰ কহি মহত।

তাতে শুনা আৰু কহি আছে বেন, শিল্প নাম মঙিমাত ॥

শিৱৰ কৃষ্ণৰ নামত কিঞ্চিতো, নাহিকে জানা অন্তৰ।

শিৱৰ মতেক শুণ নাম সিয়ো, আন্। সৰে মাধৱৰ ঃ

আপোনাৰ গুণ নাম নাৰায়ণে, লিৱত সৰে অপিলা ৷

আশোনাৰ নিঞ্জ ভক্ত বুলি হৰি, ভিন্ন ভাল নকৰিলা ঃ

বিষ্ণু নৈক্ষাৰ কিঞ্চিতে। অন্তৰ, নাহিকে জানা নিশ্চয়। আৰু ভিন্ন বৃদ্ধি কৰিলে কেৱলো, অপৰাধ মাত্ৰ হয়।

নাম মালিকা

এতেকে সে মহা জনে চুটহন্তৰো, নাম এক কৰি কয়।

ভূছানো নামক কীৰ্ত্তন কৰিয়া, প্ৰম গতি কভয় ॥

সংশয় ভেজিয়া একচিত হয়।, শুনিয়েক নিৰন্তৰে।

মহাদের মহা দের ক্রনিশি, বুলিয়া বিজ্ঞা স্থানে (

প্রথম ক্ষক্তব সক্ষেত্র ব্রহির। মুকুত কোরয় করে।

শিৱ পুৰাণৰ কৰি কিছুমান, মহিমা শিৱ নামৰ।

মহা জাগতেও শাত্রে বেন করে, শুনা আবে আত প্র ৪

মহা ভাগত্ত শান্তক বিচাৰি, দেখিবালা বিশ্বমান।

ভগরত ঈশ- শ্য শুণ নাম, বর্ণাইলা মাত্র শ্রাধান ।

সমতে ধৰ্মত কৰিয়া গৌৰৰ, কৃষ্ণৰ গুণ কাৰ্তন।

জীমন্ত নাৰকে বৰ্ণহা বাসিব, কৰিলা চিত্ত প্ৰসন্ত ।

ভাগ ৰূপ জড় পূকা বেছ পঠে, মন্ত্ৰ কাণ্য কাৰ হানে। সমস্তে ধৰ্মৰ কৰিনাশি কল, কানিবাছা এছি যানে ঃ 28%

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মহা মহা কবি বিবেকী সকলে, কৰি আছা নিৰূপণ।

উত্তম শ্লোকৰ গুণ নাম কথা কৰিবে সদা বৰ্ণন ॥

অনেক জনমে পৰম নিকামে কৰিকে পূণ্য বিক্লন।

ভাৰে ফলে সদ। ইজন্মতো ভাখে। কৰয় কৰি কীঠন ॥

হৰি কীৰ্ত্তনত সৰে বত কল কহিলা আহা ধৰ্মাত।

সি সব সকলে বিনাশি কেরলে ভানিবাছা সাবসভ ঃ

ছবি কীর্ত্তনত প্রস্থে বত ধর্ম নানাম বিধিনি গ্রান্ত।

হৰিৰ নামলৈ ভানিধা নিশ্চয় হৰয় ভাক সমশ্য 🛚

यणि महाङ नगात्र स्वयः । वहरत रेनरता द्यायाय ।

বাসনৰ আগে ৩জ মহা কবি কহি আচা বিভয়ান॥

মত মাজ তথ্য সেশ কাল পাত্র বস্তুত ছিল্ল আছর।

ত্যু নাম গুণ কাঁঠনেসে তাকে। সমস্তে দূৰ কৰয়।

কন্মৰ বিহিনি হৰিকেসে নামে

ইতো সদস্ত নয়।

কিহেতু নামৰ কীঠনে কুফাকো

সন্তোৰ মাতি কৰয়॥

ভবিশ্বভারনী

ইহাৰ শ্ৰমাণ লৈছেক ঈশ্ৰৰ মাধৱৰ বচনত।

ৰাক্ষাৰ আগত আপুনি ঈশৰ কহি আছা বেন মড় ॥

বোলস্থ মৃপতি শুনা মহা মতি তোমাৰ কলাগি হৌক।

মোৰ গুছ নাম কীন্তন কৰিয়া সন্মোৰ কৰাইলা মোক 1

ভোমাৰ সম্বন্ধি প্ৰস্ন সন্তোষ ভৈলোছো আমি নিশ্চর।

প্ৰম গোপনি খেছি বৰ লাগে লৈয়ে ভাক মহালয় ॥

মোহোৰ সম্বন্ধি বৰ লৈয়া আলি ছও আতে খ্যাতিমক্ত।

ভক্তি মহোদর তইবেক লগাৰ বুলিলন্ত কগরন্ত ॥

 প্রনামহাজনে বেন বৈদ্য মনে বিচারিলো আমি পার।

হয়ে পুত্ কাম বোলা বাম বাম প্ৰচেকে সৰ আপদ ।

ভক্তিৰত্নাৱলী। পদ।

কর কর কৃষ্ণ কৃষ্ণ কমুত্র সাগব। মাৰ পদ সেৱস্থ বিৰিক্ষি মহেশব । মহাবিশ্ব ড্রোইট ডবে যাব লৈলে নাম। হেন কৃষ্ণ পদে কৰো সদার প্রশাম । 48₩

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

😋ৰ কাল কৰ্ম্ম মায়া অধীন বাহাৰ। কৰে কটাক্ষতে শৃত্তি পালন সংহাৰ 🛭 **(क्म मरकचन कृक) निका निवधन ।** সদায় প্রণমো তনে অকণ চৰণ ৷ মোৰ নিজ গুৰু ফলীপৰ যতুৰায়। দিয়ে। উপদেশ মোক কৃপাদৃষ্টি চাই। শদ বন্ধে নিবন্ধিবো তযু গুণচয়। ছানি কুপাময় মোড ত্যোক সদয় ॥ কুকঃ পাদপত্ম দুই জনয়ত থবি। গুৰুৰ চৰণ মনে শিৰোগত কৰি 🖟 ভক্তি ৰকাৱলী এছে ভাগৱত সাৰ। মুক্ত মাধৱে পদ কৰিলা প্ৰচাৰ। কুঞ্চক প্ৰৰণে আৰম্ভৰ সিদ্ধি হোক। বোলো কৰ্যোড়ে শুনা সভাসদ লোক 🗈 অল্লমতি হয়া বৰ কৰিলো ভাৰত। কানি মহাক্ৰে নকৰিবা উপালস্তু। গক্তৰ উৰাৱ বছপি সম দুই। পথা অনুৰূপে পঞ্চী তেবেকি মুড়ই॥ হদি অভুচিত হয় মোৰ ইটো কৰ্ম। ভথাপিতে। মহন্ত জনবো কমা ধর্ম ॥ ছেন জানি মোৰ বত দোধ পৰিহৰি। কুফ কথা ৰস পান কৰা কৰ্ণ ভৰি॥ নাহি ধর্মা কৃষ্ণ কথা প্রারণত পরে। যাক শুনি লচি অন্তা লাভিও নিশুৰে 🛭 জানি শুনা আন বত ত্যঞ্জিয়া চাতুৰী। व्यक्तियु समानी नामङ विकृश्वी । প্ৰথ মহন্ত মহাজন মাধ্যে সাব। তেন্তে কৰিলন্ত ভাগৱত সাৰোদ্ধাৰ 🛚 ভক্তিৰভাৱলী নামে নাই পটন্তৰ। **शरम जम्ला २७ ७२७ जनर ०**

इक्ति बङ्गादनो ।

মতি অমুসাৰে পদ নিবহিন্তা আৰ । কৃষ্ণৰ প্ৰসাদে হৌক লোকত প্ৰচাৰ। মহাজন সৰ্বৰ সন্মত অনুসৰি : কুশ্বৰ কান্ত্ৰন ৰূপ মঞ্চল আচৰি ॥ ভক্ত সমে মাধ্রক কবিয়া সেরলি। বিৰচিল বিকুপুৰা ছাক্তি ৰত্নাৱলা। নিখিল বেদৰ সাৰ মহাভাগৱত ৷ मध कल्लिश्रम यात्र बहुत वण्ड ॥ এতেকেলে সমস্ত বেগত খেতিত্ব 🗈 পৰ্ম গোপনি ইটো সমস্ত লান্তৰ 🛊 मण। अक्रकादमय प्रदर्शन मः नाम । আৰু ভৰিবাক প্ৰভি ইড্ছা আছে বাৰ ৪ 'डोक कुणा कवि गिरहे। प्रवास्ति शुक्त । পুথিবাত নাকু ফার্ডি ক'বলা উৎস্থাক 🛊 का हो। अका बाक देहते। अभाग आकार । ভক্তি অনুত বস প্ৰিপূৰ্ণ বাউ। লাকে শুনি গল্প লোকে ডাৰোক সংসাৰ। /कम कुक कुक भट्टार क्रांचा समझा**र** ॥ মুখ্য অৰ্থ কাম যোকে পুক্ৰমৰ্থ চাৰি। দৰে যত লোকে আৰু উপায় বিচাৰি॥ ক্ষাক ক্ষমতি ভাৰ পৰম উপায়। মহা প্ৰদাৰ্থ আতু প্ৰে আন নাই । এছি প্ৰথাৰ্থ কৰ্ম বেলব্যাস কৰি। নির্দ্ধিলা জাগরত লাক্তত ক্রিবি ১ আন জান কথা মানে ভজিৰ সাধন ক্সনিবা নিশ্চয়ে যত কহিলে। লক্ষণ । ভক্তিদে প্রধান মই কানিয়া মনত। মিলিল উৎস্থক মোৰ আৰু সংগ্ৰহায় 🗈 ভক্তিপৰ শ্লোকচয় কৰো একপান। শুনা যেন মটেচ মোৰ উপক্লিল জান।

24.

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

ভাগরত নামে এক অমৃত সাগৰ। মাছে হেন কথা শুনো মুখত লোকৰ । শুক মুখে লাক্ত পাছে অংপুনি পঢ়িলো। ভাগৱত অমৃত দাগৰে বৃৰ দিলে। 🛭 কৃষ্ণৰ ৰুকণা দিব্য প্ৰম অংসন। কৰিলে নিৰ্মাণ মোৰ কদয় লোচন **॥** দেখিলোহা কুমাৰ ভক্তন ৰতু পাছে। ভাগতত অমৃত পয়েগ মাথে আছে 🕯 পৰ্ম অমূল্য ইটে: চৰি ভক্তি ৰতু। আৰু উপাৰিতে মোৰ ভৈল মহাযত ॥ ক্ষণিত কুক্তৰ আদেশ অধুসৰি। বৈফরৰ প্রাভি অর্থে ফানিলে। উদ্ধাৰি।। যিটো কঠে পিন্ধি বছু প্ৰম উচ্ছল। কৰে সামত্বত ভাৰ পুৰুষ সকল 🛊 পাকে মাত ৰহাৱলী যদি বা গুৰুত। অজ্ঞান আন্ধাৰ ভাৰে শুচর সমস্ত 🛊 বিটো পটে পুৰে আৰু বিচাৰে সদ্ধ্যা। ষ্টাৰ হিচ সাধিধেক ইটো কোন কপ । জানি ভাক্তি বহারলী মহা গুণর হী। কবিয়োক শ্রহণ অভি স্থাকৃতি সম্প্রতি ॥ अविनाह (अम क्ष्मकारत कृष्क भारत । পূৰে যত মনোৰগ ষেই যিখা চাত্তে # ভাগরতে আছে তেন বুলিলা বচন। তোমাৰ কৃতত যত্ন কিব। প্ৰয়েঞ্চন 🛊 ইহাৰ উত্তৰ সাৱধানে শুনিয়োক। পৰ্ম বিষয়ী কণ্ম জড় যত লোক। লাগিবে জালাস বহু কথা শুনি তাৰ। এভ কথা শুনিবে শক্তি আছে কাব ॥ নাহিকে আলাস যাব শ্ৰন্থা ভূনিবাক। লাগে তাৰো অৱক্টে কুটুম পুষিবাক 🛚

अस्ति बढावली ।

নাপাই অবসৰ ভাগৱত মুন্তনিব। মোৰ ইটো কৃতত ভাহাৰ শ্ৰদ্ধা হৈব । কৰিলো সংগ্ৰহ মই ভাকে লক কৰি। নানা প্ৰকৰণ হলে প্ৰোক্ত উদ্ধৰি 🗈 বিচাৰিয়া যাত্ৰ সাৰ পাইলে। বাৰ ক্ষত্ৰে। একৰাকা কৰি আনি লিখিলে৷ প্ৰৱন্ধে 🛚 কহিলে। প্ৰস্তুৰ বছ প্ৰয়োজন মানে । এবে ৰকাৱলী শুনিয়োক সাৱধানে » সামাক্ত বিশেষ ভক্তি কহিবাক প্রতি। আৰম্ভিলো বিৰচন প্ৰথমে সম্প্ৰতি 🛊 ষ্ঠেক সধ্যা হবি ভক্তিৰ কিন্তৰ। জকতিৰ মুখ চাই খাকে নিৰম্ভৰ 🛭 সমস্তে ধৰ্মৰ ভক্তি সে মুখা ফল। ভক্তি নটেলে ধর্ম সকলে বিকল চ প্তাকে সে প্ৰম ধৰ্মা বুলিয় নিশ্চয়। যাত হত্তে মাধৱত ভক্তি মিলর । গুচে সবে কামনা প্রসন্ন হোৱে চিত্র। ৰজ ভ্ৰম গুচি শুদ্ধ সাৰে ইয়ে কিছু 🗈 ভগৱন্ত বাস্ত্ৰদেৱে ভক্তি বিটো কৰে। মিলে বিষয়ত ভাৰ বৈৰাগ্য সহৰে ৷ বেদশিবোৰতে মতে ধাৰাক প্ৰকাশে। ছেন ভদ্ধ জ্ঞান আসি মিলে অঞ্যাদে **।** একে বাসুদেৱতে সে কৰিব ভকতি। নকৰিব আন একো দেৱতাও ৰতি । ভক্তি পদ্মত এক দেৱ নাৰায়ণ। ভুনা আৰু হেডু সার্ধান কৰি মন । সত্বৰ ভম প্ৰকৃতিৰ তিনি গুণে। ধৰা তিনি মূৰ্ত্তি একে পুৰুব লাপোনে 🕆 ৰজে। গুণে একা হৈয়া প্ৰজা চৰাচৰ। সৰ গুণে বিফুৰূপে পালে নিৰ্ভৰ 🛭

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ত্তমো গুণে কদ্ৰৰূপে স্পৃত্তি সংহাৰত। তিনি গুণে তিনি মৃত্তি একে ভগরন্ত । ষ্ণাপি ভক্ষনি হয় তিনিও ঈশ্বৰ। ভগাপিতে। বিষ্ণুতে সে নিক্সি মনুষকে॥ জ্ঞানেদে ভানিবা মুখা মোকৰ নিদান। শুদ্ধ সম গুণতে সে মিলে ভত্তান ॥ এতেকে সে বিকু ভৈলা ভকতৰ ইন্ট। উপাধি বিশিষ্টে ফল ছোৱয় বিশিষ্ট ॥ পূৰ্বৰ সদাচাৰে অ'ৰ দেখাওঁ প্ৰমাণ। যতেক মহস্ত মহা জ্ঞানত প্রথান ৪ কৰন্ত ভকতি যান্তদেৱৰ চৰণে। চিত্ত ভোৱে নিম্মল আনন্দ মিলে মনে 🛊 পিঠু ভুতপতি লোকপলে নিৰপুৰে। আদ্ধে বুলি পূজা নকবিলে বিদ্যি কৰে॥ বিস্তৰ মায়ামে ভজি পাৱে মল । কানি ঘোৰ ৰূপ ডাকি মহপু সকল 🤉 শাস্ত্র মৃত্রি কৃষ্ণ অৱভাৰক ওচন্দ্র। মান ফের সমস্তক মিন্দা মকবন্দু। মুদুড় বিখালে নিজে ভঞ্জি ভগরত। পৰৰ চুৰ্লন্ত মোক্ষ পদক সাধস্য 🛭 বুলিবা মুকুতি সুখে ইচ্ছা আছে বাৰ। ভগরস্ত ঈশ্বৰ জন্ধনি দেৱ তাৰ 🛚 कमात स्थक हैक्श कर्य विद्वा वय । ভাষাৰ ভজনি দেৱ নহন্ত ঈশ্বৰ । 😎না নিৰস্তুৰে আৰ উত্তম যুগুভি। ভক্তি জানৰ ফল দেখাও মৃক্তি ॥ ঈশ্ব কেশর দেব গুকতৰ নিহি। থেই বিবা চারে ভাষ সেই হরে সিদ্ধি। এতেকে সে পৰম উদাৰ বৃদ্ধি বাৰ। ভাৰা সবে নকৰে ভক্তি ব্যক্তিচাৰ ।

ছক্তি ৰত্নাৱলা।

প্ৰম পুৰুৰ হৰি প্ৰকৃতিত পৰা। মহা ভাত্ৰ ভক্তি ভক্ত নিৰভূব ॥ আছে খেলে সৰ যত অন্য মাৰ্গান্তৰ। যাগ বেগে আদি সিয়ে নাৰায়ণ পৰ # क्रमादक (म करव (यह भारत व्यादह वड । ভাষাৰ বিভিন্ত ধৰ্ম কৰ্ম চাঁৰ্য ব্ৰভ্ সবে নাৰায়ণ পৰ জংনিবা নিশ্চয়। অৰ্পণ মতৈলে একো কল সধ্বয় 🛭 নকৰি ভক্তি যোগ পথে কৰে শ্ৰম। বোৱে চিত্ত শুক্ত মুগুচর অহ- মগ 🛊 লোভে মোতে কামে পুনৰ্পি হোৱে হত। নাপারে মুকুডি স্তুপ নাহিকে মনত । মিলিল বাহাৰ এক্ষা মুকুন্দ সেৱাত। হোৱে চিত্ত লাপু মেলে আনক্ষ সংক্ষান্ত 1 সমান্ত্ৰে লাক্তৰ ভাতপৰ্যা এছিমান। সূত্ৰ বাকে। কৈয়ে। আৰু সাক্ষাতে প্ৰমাণ **।** ষত কৰ্মকোগ জান আচৰি হৰিষি। ভূপাপি নট্ডল। শালুমতি ব্যাস গুৰি । একো মতে পু গুচে মনৰ মহা ক্লেপ : নাৰমত হত্তে পাছে পাইলা উপদেশ । একচিয়ের মাধরত কবিয়া ককতি। তেৱে ভান নিশ্মল নিশ্চল ভৈলা মডি ৷ ভক্তিৰ পৰ্ম আনন্দ ভৈল। কভি। ক্ষমতে ঈশ্বৰক দেখিল। সাক্ষাত ॥ কুকঃৰ অধীন মায়া দেৱীকো দেখিল। তেবেশে বাসের খত সংশয় গুচিল ৮ ্ৰৈলা কুন্ত কুন্তা ভকতিৰ প্ৰসাদত। দেখাইলো প্রমাণ জ্ঞান ভক্তি বিশ্ব 🛚 এবে শুনা ভকতিৰ মহিমা সকল। মলাগে বিলম্ব অভি লীতে সাথে কল ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

काशिल वहटन व्याव देतरप्रांक क्षायान । কবিলন্ত কপিলে মান্তৰ বিদ্যমান a আছে মতুব্যৰ ইন্দ্ৰিয়ৰ বুতি যত। , কাষকে প্রারম্ভ বেন নানা বিষয়ত ॥ সেছি মতে ইন্দ্রিয়ৰ বৃত্তি নিৰন্মৰে। বিষয়ক এডিয়া বিষ্ণুত ৰতি কৰে 🛭 নকৰে কামনা ভক্তিক তালি আন। চাকে বুলি ভগরতী ভক্তি প্রধান 🛊 কৰ্ণে শুনে কুক্ত কথা মুগে বোলে ৰাম। মনে পাদ পদ্ম আৰে হতে কৰে কাম । ৰুকাৰ প্ৰতিমা দেখে চকুৱে ভক্তক। বিষ্ণু বৃদ্ধি কৰি লিবে নমে সমস্তক ব নিশ্যালা ভূলদী ভাগ লৱে নাসিকায়। विकृत (नारक माळ जासारम सिध्वाप । শদে বিকু শেত বৈক্তরৰ ঠাইক বায়। এছি মতে ইন্দ্ৰিয়ৰ বৃত্তি সমুদায় । বিক্রতেরে প্রার্থে অবছে বেবে জানা। মনে একো বিষয়ক নকৰে কামনা। তেৰে আৰু ভাষাৰ মহিমা কৈৰো কিক। পাইলেক প্রসাদ সিটো মোক্ষণ্ডো অধিক 🛭 যছপি মুকুভি পদ ভূথ ৰূপ হয়। ভ্ৰথাপি ভক্তি ভ্ৰেষ্ঠ কহিলে। নিশ্চয় । সেৱাৰ আনন্দ হুখ মুকুভিড নাই। মুকুভিৰ কুখ প্ৰখে ভকভিতে পাই। বেকেন শৰ্কৰা খণ্ড কৃছে বিটো জনে। ভাৰ বেন মতে স্বাদ সি সি মাত্ৰ ভাবে । সেৰি মতে মোকৰ সুৰুতি হবি দেৱ। ভাতেলে বে**ক্ষত হল্ত বিটো কৰে** দেৱ । এতেকে ভকতি শ্ৰেষ্ঠ মুকুতিত কৰি। মুহি মান ক্ব ভাৰ ভক্তিৰ সবি 🛭

ভব্তি বহাৱনী।

কৰিলোকে। ভকতিৰ উত্তম লখণ।
মূকুতিৰ অৰ্থে তিল্প নলাগে হতন ॥
মিলিকে মুকুতি ভকতিৰ প্ৰসামত।
লিক্স দেহ দহিবে অজ্ঞান প্ৰথমত ॥
কেন প্ৰাণী অল্প পান ভূপ্তে বত বত।
উদ্ভৱৰ ৰজি জীৰ্ণ কৰম সমস্ত ।
ভকতিও সেধি মতে লিক্স জীৰ্ণ কৰে।
বিনা হতে জীৱান্ত মুকুতি পায়ে নৰে ॥
জানি ধৰা ভকতি ভাজিয়া আন কাম।
নিৰ্দ্ধৰে নৰে ভাকি গোলা ৰাম ৰাম ॥

নোলড়ী।

কশিল বদঙ্জি ভ্ৰা দেবত চি
মাতৃ কৰি ছিৰ চিতঃ।
কহিলোহো নিষ্ঠ ভক্তি গৰিষ্ঠ
সক্ষণ কৰে৷ বিদিতঃ।

আমাৰ একান্ড ভক্ত সকলে। দেশে সমস্ত্ৰক মিছা।

ক্তকডি বিৰোধি জানিয়া সাযুক্তা মোক্ষাকো নকৰে ইজা ॥

একে মোডে মাত্র কার বাকা মনে ৰচি কৰে নিৰম্বাৰে।

জড়িয়া কামন। কৰয় ভাৰ্পণ। বস্ত কিছু চেফ্টা কৰে ॥

বিৰণ ভকত জনৰ ভনিয়ে। বেন মূখ্য প্ৰয়োজন।

অক্টো অক্টে এক প্ৰাণ হৈয়। কৰে মোৰ বশ সভাজন ॥

অসমীয়া সংহিত্যৰ চানেকি।

ভারণ কাঁঠন কৰি **অনুক্রণ** প্রশংসপ্ত মান মোক।

বুলিনা ভাষৰে কল কিবা ভেবে কছো ভাক শুনিয়োক॥

মোৰ গুণ নাম কৰুছে শুনক্টে মিকে আসি মহাভাগ।

মানদ্দ করণ মোৰ দিবা কণ প্রভাক্তে গারে লগে ।

প্রসন্ত বদন বদন বদন বদন ওকু লাভি অনুপাম :

ক্ষতক দ্যা কুপা দৃষ্টি চায়। পুৰস্ক মনৰ কাম ॥

মেশি কৃষ্ণ মৃথ নিলে মলা তথ পুৰ ভাৱে যত ভাপা।

ছাতি মন প্ৰীতি সাধ্যে স্কিতি মধ্য কৰে আলোপাৰ

এতি মতে স্বাদৰ্শন । সুখ মুক্তিভ নাই।

মোক্ষর আনন্দ বিটো আগা তথ ককতিত ভূবে গাই ॥

পৰ্য স্থাৰ সহা মনোচৰ কুফাৰ অন্ধ ৰডেক।

মন ইন্দ্ৰিয়ৰ তৃত্তি নিৰন্তৰ হৰৱ দেখি প্ৰচেচক ៖

শুক্তি পুৰত কৰি কল্প দেখি

• স্তক্তে ভাক নচাৱে।

তথাপিতে৷ বিটে৷ পুৰ মোক্ষ পদ

ক্তি কানি মিলাৱে ।

ভত্তি-বহুরবর্ণী।

ক্ষবিভা নিহৃত্তি হৈছে ক্ষমস্তবে বড়েক ঐপর্বা আছে।

বৈকুঠ সম্পত্তি সমন্বিতে জাসি প্ৰয়ে ভকতৰ পাছে ৷

ভক্তে বহুপি নবাঞ্চেখাপি ভক্তিৰ মহাবলে ৷

বৈকুঠ লোকত সহাভোগ বত ভক্তে গারে সকলে ॥

বুলিবা বৈকৃতি লোকৰ ভিতৰ বেহে ভৈলা অধ্যত।

অৰ্গানিৰ যেন হৈছেক বিনাশ বৈকৃতিৰ ভোগ যড়॥

ইটো কুনিৰ্মান শকা পৰিষ্ধি শুনিয়ো উত্তৰ ভাৰ।

সিটো শুদ্ধ সৰু বৈকৃতি লোকত মাধাৰ নাহি সকাৰ চ

পৰম তুৰ্ঘোৰ কাল চক্ৰ মোৰ পৰক গিলিবে লাগি।

মাছি নিম্না কোশ সকৰে নিমেব সক্ষাধারে থাকে জাগি ॥

প্রিয় আহা গুৰু সথা ইন্ট দেৱ বুলি মোক সর্বভারে।

ক্তকে যিটো ভাক সিটো কালে আৰ আক্লিও খেলি নচাৱে॥

এতেকে বৈকৃষ্ঠ কোকও বড়েক ভকত থাছে আমাৰ।

ফানা কলচিতে। সুহি ভোগেহীন কহিলেহো সাৰে সৰি ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কহিলোহো যত প্ৰকৰণ অৰ্থ বিচাৰি কৰা নিৰ্ণয়।

প্রথমে কামনা করি যিটো আসি ভক্তিত প্রকৃষ্ট ॥

ভক্তিৰ স্বাদ - জানিয়া পাছত কঃমনাক পৰিছয়ে।

ভকতিক মাত্র বাঞ্চিয়া মনত নিকামে ভকতি কৰে॥

কণাচিত ভাৰ কৰন্ত পূৰণ কামনা যত পূৰ্বাৰ।

ভকতে ৰাজিলে দিখাক শাপর স্বভার ইটো কৃষ্ণৰ »

ভালেনে গুপুত কৰিলো ভকতে নোখোলকে শুক্ম গতি।

পারয় পূর্বত সামনা মনত কবিলে যিটো নিমিতি ॥

থিটো সহাজনে স্থান প্ৰসক্ষত ভক্তিৰ স্বাদ স্থানি।

শৰম নিকামে পূৰ্বে হতে ততে । ভগরত পক্ষ পানি ॥

সিটো সহস্তৰ ভকতিৰ শুখ সদায় কৈব নিশ্চয়।

বৈকুঠ লোকত প্ৰম ঐশ্যা অধিক ভূথ পাৱন ঃ

ভক্তিৰভাৱন্দী।

সমা ভক্তি ভুগ সহিতে বৈকুঠ ঐশর্যা সমে মুকৃতি। একাপ্ত ভবচে সারে আন জনে ্ৰপাৱে শুনা বুগুভি। डेड शर्याक 👨 श्रूप वन सम জায়া। পুতা গৃহ দেহ। সমস্তুকে ভাজি সভাস্ত ভক্তি ভৱি খোড কৰে ক্লে**ছ**। ভাত পৰে মেৰ সহা প্ৰিয়তস ্ভক্ত নাছি আমাৰ। ভঙ্জি মুক্তি ভঙ্জক দিয়া কৰে৷ সংসাৰ পাৰ ৷ অনেক নিৰ্দাণ পদ আৰি দান (स'अ मह निर्क निर्छ। মুম্কু ভৰত ভাৰত কৰিয়া কেৱল ক'কে গৰিষ্ঠ 🛭 হেন **জানি সবে জাজিয়ো কৃষ্ণ**ক अकिया नगरन्त काम। भृतन मानदत्त कटक निवस्तरन ভাকি লোলা বাম বাম 🛭

2개 |

কপিল নদতি মাতৃ শুনা দেবছতি।
কলাচিত্রা অভকতে নপারে মৃক্তি ।
এই প্রমায়া চ্যাচ্য ক্ষণ্ড্য।
প্রথম পুক্ষ ডুইবো নিয়ন্তা জীপন ॥
ভকতি মুক্তি পদ দাতা মই দেই।
মাত্র জীপন মোত পবে নাই কের ।
কুন্তুতি ভাগ্য দোল লানক ভক্ষ।
কুন্তুতি ভাগ্য দোল সংসাবন ভব্ ॥

অস্থায়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

ভানি আন তাজি ভজনায় মোৰ পাৱে। পৰম প্ৰজাৱে খাতৃ ভক্তা সৰ্বভাৱে 🛭 মোৰ গুণ নামত কৰিয়ো মাত্ৰ ৰতি। ভারণ কাউনে অনারাসে পাইবা গতি। কপিলৰ হচন সংহাৰি এবে ধন্ত। এতি প্ৰমাৰ্থ জনাতিৰ বাকো কওঁ। কুষ্ণ থিনে নাহিকে আনত হল্তে গতি। লিখাইলম্ব জনাতি খারক প্রতি প্রতি 🗈 শুন পুত্ৰ প্ৰদুৱ ভট মোহোৰ বচন। चाइय क्रेपन विरक्ति (मद नानाग्रंग । ভাষান্তে শ্বণ লৈয়। কৰিয়োক সেৱ। ভক্ত বংশল কৃষ্ণ দেৱতাৰো দেৱ ॥ মুমুকু সকলে কাল হল্যে হৈছে। ভয়। বাৰ পাদপত্ৰৰ পত্তক বিচাৰত ॥ 'श्रेटश' निक श्रेटशं कवि कत्य *ट*णाशिक । ডাতে স্থাপি কৃষ্ণ শাদশন্ম স্থাৰ নিড । (यम चार्क करना सन् सन् देवता नहत्र । बाळाड नदन हेलग्रा भारक रमजा करव ह শেহি মতে সেৱা ৰূপ কৰিও ক্ষয়ত ে ভাগু বিনে হিভ সিদ্ধি মাহিকে আনভ ॥ কৃষ্ণ বিলে নাচি আন দেৱ সর্বোতম। অয়েও লেচন বাৰ পদ্ম পত্ৰ সম 🛭 ভোৰ উটো শোক দ্ৰঃথ খেদ ছেদকাৰী। কুক বিলে মলে আন নেমেখে। বিচাৰি। ওক্ষা আদি সেৱপ্ত কটাক্ষ বালা কৰি। হেন লক্ষ্মাদেৱা হাতে পদ গোট ধৰি ৷ কুকা পাদপদা ভূইকো বিচাৰি ফুৰন্ত। ক্লানি সর্বোত্তম দেৱ ভঙা ভগরন্ত 🛊 (इनवा वृक्तिका लक्त्री श्वम लेक्द्री। কিহেতু কুক্ষক সেৱা কৰম্ভ সাদৰি 🛭

उक्तिबङ्गाइनो ।

সকল পৌক্বশালী সর্বেবারম জানি। এতেকে কৃষ্ণক সেৱা কৰন্ত গোসা**ী** 🛊 ইহাৰ প্ৰমাণ কহে। পুগুৰ বচনে। প্ৰাণিলস্ত পৃথু যেন কৃষ্ণৰ চৰণে ৷ वर्गिक्या माम्रदेश नव (लाहा भूजुनाय । बाक्षार्य (शक्षय (शब महब कामा नाहे। চুষু পল্প পাদক ভজিয়া সর্কভারে। হাতত ধৰিয়া পল্ল যেন লক্ষ্মী মাৰে। ভোমাক সেৱস্ত মাত্ৰ ভাজি আন বৰ। মহো দেলি মতে ভবু চৰণ কিন্তৰ ॥ বুলিখা দুহানো মই ভৈলো এক পতি। লাগিৰে কন্সল কক্ষ্মী সন্ধিত সম্প্ৰি 🛊 শুনিখ্যেক ইহাৰ উত্তৰ কুপাময়। উত্তম পুৰুষ ভূমি গুণ্ৰ আলয়। ভক্তত তোমাৰ কুপাৰ নাহি সীমা। মলাগিতে থকা ভয়ু চৰণ মহিমা । লাগে যদি কক্ষল নকৰে। তাকো ভয়। সংব ৰাজ্য ভাৰ ভোগ সম্পত্তি ছৰ্য় ঃ ভথাপি সেৱিৰো প্ৰাভূ ভোদাৰ চৰণ। লক্ষ্মীত তোমাৰ নাহি কিছু প্ৰয়োজন। निकासम्ब अस्तर्भ गिर्ट्स हु मार्गाम्य । লক্ষীৰ বস্তুত মাহি এতেকে সাদৰ 🛚 ভগাপি ভঞৰ কৰা অল্লকো বিশ্বৰ। দৰিজ বংসল ভূমি কুপাৰ সাগৰ। স্থৰপত লক্ষ্মা থেব নক্ষ্মে ভক্তক। মাড় যেন অধুগ্ৰহ কৰ্ম পুত্ৰক । সেহি মতে জগত জননী লক্ষ্য মারে। ত্যু ভক্তক দ্যা কৰন্ত স্বভাৱে। 🔹 व्यंगाज्य काञ्चा कृषा जुक्ते देखल बाब । দেখাইলেহে। লক্ষ্মা বেন ভূপিডি ভাষাৰ ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

শ্ৰীকন্ত দেৱৰ পৰম প্ৰিয় ভক্ত। হৰি সেৱকৰে। লক্ষ্বত কমুৰক্ত ॥ মহেশৰ বাকো লৈয়ে। প্ৰামণ সাক্ষাত। কহিছে অপুনি হবে গল প্রচেতাত **৷** প্ৰদান পুৰুষ ছুইতো পৰ বাহুদের। ভগৱন্দ্ৰ ঈশ্বৰক যিটো কৰে সেৱ 🛭 মাজানি বছপি মোৰ অপৰাধ কৰে। ভগাপিতো মোৰ প্ৰিয় নাহি ভাভ পৰে 🛭 মহাজাগৱত ভোৰা মোৰ প্ৰিয়তম। মেৰো ভোমানাৰ মই ভগৰন্থ সম 🛭 ভূমি সুবো মোভ প্রীত কবিবা সদাই। শোভ পৰে ভকভৰ প্ৰিয় আন নাই 🛭 থাওঁ উপসংক্ষি বচন মকেশৰ। 🕁না এবে কলে। বিম্বিবি পূৰ্যবাপৰ 🛚 বিহেছে পৰম আক্সা ভবিলে জীৱৰ। ছৰি ভুন্ট ভৈলে ভুন্ট কোথে চৰচেৰ 🛭 এতেকে সে শালে করে যভেক উপায়। ছবিৰ জীভিসি ভাৰ ফল সমুদায়। একিমানে সমত্তে শান্তৰ ডড মৰ্মা। ছবি তৃষ্ট হস্ত বাত তাকে বুলি কর্মা ៖ ষাত কল্পে মতি অতি উপজে কৃষ্ণত। **अ**हरू इस बुलिय विषय कांगा साथ ७**६** ॥ হ্যমি দেৱীৰ মহা পিয়তম সভি । লাপুনি ঈশ্ব কবি লাপুনি প্রকৃতি ॥ এতি তেতুতেনে দেৱান্তৰ সেৱা বত। হৈয়া আছে হৰি ভকতিৰ অপূৰ্ণত 🛭 ভক্তিতে সিধ্ধে সাবে সেৱা দেৱতাৰ। প্রচলাদ বর্ডার লৈয়ো প্রামাণ উহার 🛭 বোলন্ম প্রেহলাদ শুনা অস্তব সমস্ত । ধাৰ আছে নিকাম স্তক্তি মাধৱত 🗈

ভক্তিকভারলী।

ভাষাৰে সে প্ৰম নিৰ্মাণ ভৈল চিক। মহাপ্ৰেম ৰস ভাতে হোৱৰ বিদিত 🗈 হোৱে কৃতকুতা ভক্তিৰ প্ৰসাদত। ধর্ম কান স্থিতে দেৱতা আছে যত । প্ৰম এজায়ে তাক কৰ্ম্ব লাখ্য (ৈছল সিটে। নৰ স্বৰ্ণ গুণৰ আলয় ১ যিটো প্ৰশেষ ভালি হবিৰ ভকতি। গুগৰ ভূখত ৰাত্তি দিৰে আসকভি চ कृत्य विक्यूणि देशका मिला निवयह । নাকি কলাচিত্র। ভাত মহাগ্রণ বাছ। গৃহাদি আমক্ত ডক্তিকান লোক যভ। সিসৰ লোকত দেখি মহন্ব সাম্পত 🛭 হেন যদি বোলা ক্ৰমা ইচাৰ উত্তৰ। বাল্লিড জীৱন খেন কলেগে মংখ্যৰ 🛭 সেৰি মতে অক্সে হৰি সমস্যে জীৱৰ ৷ পৰম প্ৰাসক ইটো সমস্ত শাস্তৰ 🛚 হবি এডিলতে মিলে তেবনে মৰণ। জল বিনে নাহি যেন মংখ্যৰ জীৱন ॥ ষ্টেন হবি এড়ি কৰে গৃহে আসকতি। ভাষ বেন মহর ভানিয়ে। প্রতি প্রতি ॥ বুকক পুজর বেন পূজৰ মাঝ্ড। ভাষ্যাৰ উপৰি বেন আমীৰ মহধ ৷ শিকৃৰ মহন্ব বেন পুত্ৰৰ ওপৰে। কনিষ্ঠে জোষ্ঠক যেন মতে মান্য কৰে। হৰি বিষ্ণৰ জানা তেতুত্ব মহৰ। মাহি কদাচিত্রে। ভাত মহাত্রণ বড ॥ কালে যাক অধিকাৰ কৰে বিদ্যমান। ভাৰাৰ মহত্ব উপহাস্থাবেৰে স্থান। এতেকে জানিব। সর্বভাৱে পুরুষর। অসৱস্থ মাত্র ভৈল ভক্ষনী ঈখন।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্মেকি।

ছবি বিনে আছন্ত ফ্রেক আন দেৱ। আপোনাকো বাগিবাক ক্ষম নেতে কেই 🛚 নাতি আপোনাৰ পুৰী কালৰ ভয়তে। ভাৰা সূত্ৰ ৰাখিবে অনিক কেন মটে **৪** কেইলে নিউর এক ঈথৰ মুৰাৰি। কাল মায়। আদি সমস্থাৰ অধিকাৰী 🛭 আন্তালাভ বিনে ত্বৰ আন নমনিস্ত। স্কভাৱে জয়ভূব কনক ৰাখন্ত। ভানিয়া ভাগান দুই উভয় চৰণে। ভাষ্টেক লখণাপল কায়বাকা মনে এ মন্তকৃলে কথা ভাৰ ভূমীৰ কৰে^ৱ। নোছে শুনা কলো হতুমন্তৰ বটন 🛭 কিম্পুক্ৰ বৰি যত ৰামক উপাদী। আছন্ত সবাতে কন্ত ডক্ডি প্রকাশি। শুনা স্ক্রিখনে কথা কথো সাব তব। প্ৰবাহৰ এৰ আন লোক আছে বছ । ভালাৰ মাঝাল যিটো ছবিক ভালয়। সি সি মহাজনে ভান ভোষক পাটয় ঃ পৰম কৃত্তৰ বাম প্ৰাক্ত ভগৱন্ত। আল ভলনতে কৰে বহু মাগ্ৰহন্ত 1 অবেধ্যা নিবাসী জীৱ জন্ম সমস্তক। নিলা অতি কৌতুকে সবাকে। বৈকৃত্যক । আলু সেবা কৰে মাত্ৰ যেন কৰে বহুমান। আপোনতে দৃষ্টাস্ত দেখাওঁ বিদ্যান 🗵 পুহিকে উত্তম কল্ম আকৃতি ফুল্লৰ। ৰাকাৰো চাত্ৰী নাছি বৃদ্ধিও বিশ্বৰ 🛭 নাহি একো গুৰু আমি বনৰ বানৰ : •অনুগ্ৰহ পাত্ৰ ভৈলে। তলপি ৰামৰ । এতেকে ডকতি হবি তোধৰ কাৰণ। বাৰ্থ কৰি বিষয়ত আৰু গুণগণ 🛮

ভক্তিৰভাৱলা।

কিন্তু ভাতে কৰে যিটো নিজ্ঞান ভকতি : প্ৰম কুতাৰ্থ ভৈল সি সি মধ্যমতি # ভক্তিয়া কৃষ্ণত থিটো কামনা ক্রয়। কৰন্ত পূৰণ জাক ইটো সভা হয় ৷ ভথাপি কৃষ্ণৰ নাহি সংস্থাৰ মনত। সংখ মাতামত ইন্দ্রির ভোগ বছ ৷ ব্ৰহ্মলেক আদি কৰি সমন্তে নিব্যা, পুণ; কর ভৈলে পুনঃ প্রাথিবস্থ ক্সসি 🛊 নেম্পত্ত মাধ্যে পুত্র কিছু মুধু ছিলে। सक्थिया चक्रा हेट्डी घनक अभूटन a ननाक्षय किन्दु गिर्हे। उक्ति भाष्टक । দিবস্থ অপুনি নিজ পাদ পর্বক ॥ যাক পাইলে ভক্তৰ পূৰ্ণ হোৱে মন সৰ্বস্থাৰ বৰিষণ ক্ৰমণ চৰণ 🛊 (याक वापि कदि एश ग्रहक व्यक्ष्य । চৰণ সেবাক পাইলো একো নবাঞ্য : কুক পাদপত্ম মঞ্চৰ ও কৰি পান। কয়া পৰিপূৰ্ণ মনে নোখোজয় জান। কামনা পুৰুক্তি যদি কুৰুক ভলয়। ভাহাৰে। প্ৰম জিভ চিত্তে কুপাম্য । বাবেকাদি কামনা প্ৰস্তু কুসেঃ ভাব। পুনঃ পুনঃ ধুজিলে নেদন্ত আৰু বৰি। জনৰ্থ বিষয় প্ৰশাৰ্থ দাতা হ'ব। এতেকে ভাক্তৰ বিষয়ক দূৰ কৰি । নোখে। ক্রয়ে নিজ পদ পর্বর স্থাক। দেশ যাক পাইলো আৰ নেৰোছে জানক ॥ যেন শিশু সৰে কৰে মৃত্তিকা ভোকন। ভাৰ দেখি অনুষ্ঠ করে মাতৃগণ । भाकेश्यकः समस्य कान भूगरमः अस्टितः । কান্দিবকে দেখি নোখোকন্তে কালি মার্ডে।

অসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

দের খণ্ড শর্কবা ড্রাঞ্জ ব্যাক । জানিয়া মধুৰ স্বাদ ভ্যক্তে মৃত্তিকাক ॥ শৰ্কৰাকে মাত্ৰ শিশু খোজয় পাছত। ছবিভক্ত সবাৰো স্বভাৱ সেহি মত 🛭 এতেকে নিশ্বাম ভক্ত সভাৱ কৃতাৰ্থ। এছিমানে সমস্তে শান্তৰ প্ৰমাৰ্থ 🛭 বুলিবা ইসৰ কথা কৈলঃ সধে বার্থে। মহন্তেঃ কৰ্ম যক্ষ কাম ভোগ অৰ্থে 🛭 শুনা এক চিত্ত কৰি ইহাৰ সিদ্ধান্ত। কলচিত্ৰে। শান্তে ভাৰ নোবোলে মহন্ত ॥ বিষয়ৰ জোগক এড়িয়া যিটো কন। পৰম একোৱে ভল্ডে কুঞ্চৰ চৰণ। ভাকে সে বুলির সাধ লৈরোক প্রমাণ। **अक्ष्माप्तव वहत्व त्यमित्या विमामान ॥** বোলন্ত প্রজনকে শুনা পিত্র মহাভাগ , গৃহ অন্ধ কৃপত এডিয়ে৷ অনুৰাগ ম অসম্ভ বিষয় অনুমাত্র কুথ নাই। মিছা অহা মম ভাব এড়িয়ে৷ সদাই ৷ ৰবিৰ চিল্ডিয়ে মাত্ৰ গৈয়া ভাগোৰনে। ইসি সাধু কাৰ্য্য বুলি মানে মোৰ মনে 🛭 এহিমানে মাত্র ভোষ্ঠ ধর্ম্ম পুরুষণ। একচিত্তে ভাত্তি আচৰিয়া মাধ্তৰ 🛭 শ্ৰেণ কীৰ্ত্তন ভান কৰিব সদাই। ভকতিয়ো আৰু আত পৰে ভ্ৰেষ্ঠ নাই 🛚 কৰিব। সংশয় দেৱ পিতৃ নভজিলে। ভাসস্থাত হল্তে জানো মহাভয় মিলে ॥ নকৰিবা শক্ষা শুনা ইহাৰ উত্তৰ। ্রীন্তলা বাবা সবে। আসি নাৰায়ণ পৰ 🗈 ক্ষমৰ অভয় গুই চৰণত ধৰি। স্বৰ্গ মোক্ষ নৰকক মানে তুলা কৰি 🛭

ভক্তিৰ হাৱলী।

এতেকে সে স্ত্রী শৃত্র আদি ভক্তচয়। নকংকু কাতো হক্তে অনুমাত্র ভর s ভক্তিৰ প্ৰসামত মিলে মহাভাগ। লাতি ভাষা সকৰে। কাইটেডা অসুৰাগ ॥ শুক্ষজিৰ স্থা জ্ঞান বৈৰাগাৰ বোলে। মাহি কিছু সাৰ মিছা দেখন্ত সকলে। বুলিব। ভক্তিত বেবে গুচে সবে কর। কি ছেডু কুকঃক তেবে সবে নতজন্ম। গুনিয়ো টহাৰ কলে। উত্তৰ সম্প্ৰতি। প্ৰম বিষয়ী যত লোক গৃহবন্তী। ইন্দ্রিয়ৰ ভূখে বাৰ সদা আসক্তি। কলাচিত্তা কুফাও নোপজে ভাৰ মতি। গ্ৰহ উপদেশত বা আপোনাত **বল্ডে**। माभावेदक (ठांध करका करका विद्यान्त । লাচি উদ্দিশ্ব উপৰতি বিষয়ত . টোবোরাকে চোবাই ফুবে বোৰ সংসাৰত । ৰোৱে লন্ধ জাৰ্যা। পুত্ৰ খনৰ ভাতেশশে। নভজে কুঞ্চ বিষয়ৰ সকলোধে ৷ ষ্টাৱা প্ৰমানন্দ কুক্ৰ মূবভি। এ**ন্তর** ভাষাবা সবে কমন যুক্তভি । श्वमित्याक श्विब हिटल देशाव निर्णय । অন্তর্নত থাকিয়া কুলক এউক্সয়। कृष्कृत्व देखला माज वान आर्शकन। ভাৰেলে কেৱলে প্ৰাণা প্ৰভু নাৰায়ৰ । বিষয় বাসনা বন্ধ বাহাৰ হৃদয়। নজানে বিফুক জানা সিটো গ্ৰালয় । বুলিবা জানিবে সিটো গুৰু উপদেশ। ইহাৰ উত্তৰ ধেন শুনিয়ে নিংশেষ । " আপুনি বিষয়ী বিষয়ীক গুক মানে। ভাৰ উপদেশে সিটো বিষ্ণুক নজানে ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি

যেন অঙ্গলাক অজে পশ্ব উপদেশে। পড়িবেক দুয়ে। গৈয়া গর্ভত অরখ্যে । (महि मट्ड माध्यम त्वम स्ववि इन्सि **।** পড়িবে সংসাৰ মতে দুয়ো হৈয়া বন্দি। বিষয়ক অভি আসকভি ভৈল যাব। কুকঃৰ পাইবাৰ দাশে। নিৱহিল ভাৰ 🛭 বেন বাহ বস্ত্র পশ্চিমক লৈয়া বাই। পুৰক খেলিলে জানা সিকি বস্ত্ৰ পাই দ ক্ষেত্ৰ ভাতি বিষয়ৰ বাসনা বার্ড। মতু ধৰে আসি হৰি ভঞ্জিয়ে। ভারত । मह्य व्यवस्थातः अस्ति करा महिधातः। সকলো সাস্ত্ৰৰ ভাৎপদা এচিথানে। প্ৰস্থ দুৰ্লন্ত নৰ ভতু আছে। পাই। মুহিকে শাখত ইটো কণিকে পঞ্র। কানিয়া বিষয় স্তাপে যত্ন দূৰ কৰি। কুমাৰ কালৰে পৰা ভঞ্চিয়োক হৰি 🛭 নাহিকে বিশুৰ শ্ৰেম ছবিৰ সেবাত। নালা বৃদ্ধ সরে। ভাবে ভঞ্জিরে সাক্ষাভ 🛊 লমন্ত ফুডাৰে হৰি আন্ধা প্ৰিয়তম। আপোনাকে আপুনি ওছকে কোন শ্রম 🛊 আপোন্যৰ নিক সধা আছা ভগৱস্থ , সবাৰে৷ হিয়াত হৰি সভাৱে আছমু 🛭 আন স্বাহন বিচাৰিকে নলাগে কৃষ্ণক। ভজিখেকে মা<u>র</u> ভাজি আন বিবয়ক 🖟 মপুৰা হৈবাৰ এছি যাবে মাত্ৰ কল। পশু শ্ৰীৰভো পাই বিষয় সকল 🛊 ছেন বিষয়ত কৰে মন্তুৰো হৰিব। পশ্ৰুএৰে তেখে কিব' ভৈল বিসদৃশ্ৰ । মনুবাৰ আৰু কণ্ডসুৰ স্থায়। পাড় কেভিকাণ এই আছে এই নাই।

ङक्तिबङ्गादली ।

ভাহাৰ বিষয় আশা প্ৰম নিক্ল। পাত্ৰ দাৰা ধন কৰ সদাই 6কল গ একে নিমিষতে সবে কৈবে এড়াএড়ি ৷ অসৰে সংসাৰ বেন গটেকৰ খেডি 🕯 যদি কৰ্ণ পাৱে কৰ্ম কৰিয়া বিশিষ্ট ভতিতে। নাছিকে শুখ জানা নিজে নিজ ॥ পুণা ভাৰত্যে পাৱে বটা টুটা জ্ব । শ্লেদ্ধা আত্মহা আদি তৈতে৷ আছে নানা সুঃখ চ यहका घट्या भन्तकार य घटा कराता । এটেকে অৰ্থৰ ভূপ কাৰিব। নিকলে ॥ ইহ পৰ লোকৰ স্তথত এডি আশ ৷ ঈশ্বৰ কুক্তে মাত্ৰ কৰিছে বিভাগ । গুলা নপ্ৰবিধ ভক্তি মাধৱৰ পাৱে। धर्मा कर्ज काम (गड़े हारद एमड़े शारत » সবিসা অবেধি অধি দৈভাৰ ছাৱলে। কেল্বুক ভলিবে সাম্বে নেতে ভাল। পুণারস্থ কনবেলে মাত অধিকার। উটো শক্ষা ভালি শুনা উত্তৰ ইতাৰ। দেৱ দিল ভাবি কপ কপ বজা দৰে। হ'ত পৌচাচৰে তীৰ্থ এত মহা জান ॥ ইটে। স্থে বিভন্ন জনো নিষ্ঠ কৰি। কেরলে ভত্তিতে মার তন্ট হোল্ড হবি ॥ এতেকে ভব্তিত সমস্তবে অধিকবে। a:তি ধুৰ্বাশ্ৰম আত নিয়ম বিচাৰ I भाष्ट्रिक मञ्जाद यप्ति स्थार्ट्य वाकाद । লৈয়ে তব প্ৰমাণ সাক্ষাতে গক্তেত ॥ নাহি কুল দীল ৰূপ মুহিকে পণ্ডিত। মাতি ধল বুলি ভেজঃ প্রভাৱ কিঞ্চি 🗈 " লৈলা ভব্তিভাৱে মাত্ৰ কেৱলে শৰ্ম। এতেকে সমুক্ত ভাঙ ভৈল নাৰায়ণ।

290

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

বুলিবা হস্তীত যোগ্য গুণ একো নাই। কিন্ন ভূষ্ট ভৈল ভাৰ স্তনা অভিপ্ৰার । আন একো গুণে কেহে। কৃষ্ণক নেপারে। ভক্তি মতে গ্ৰাহ্ম হৰি হানিবা সভাৱে। ইহাৰ প্ৰমাণ এবে লয়েক সম্প্ৰতি। বাঘনৰ আগত প্ৰক্ৰোদ নিগদতি 🛭 পৰ্ম আশ্চৰ্য প্ৰায়ু ভোমাৰ স্বস্তিত। তুমি জগভতে সম আত্মা মহাধিত। কচিন্তা যায়কৈ লৈয়া ভূমি নাৰারণ। কৰা জগতৰ শৃত্তি প্ৰকল্ম পালন। বাগে বলি পালিবে স্বাকেঃ স্মভাৱে। জকতক মাত্ৰ কৰা কৰণা বভাৱে 🛊 ভুণাশিতেঃ ভোমাৰ বিষয় মড়ি নাই : বেন কল্ল চক্ষত আগিলে ফল পাই 🛚 সুখুঞ্জিলে কদাঙিতে। গাঙি নেদে গাছে। তেবে কোনে বুক্ক বিষয় বুলিয়াছে 🛚 সেছি মতে ফকতৰ ৰক্ত হৰি দেৱ। ভুদুড় বিখাসে ভাঙ্ক নিজে কৰা সেৱ 🛭 নাতি ভক্তিত জাতি আচাৰ বিচাৰ। কুমত ভক্তি সমস্তবে অধিকাৰ । ভক্তিকে মাত্ৰ হৰি ভোগৰ কাৰণ ৷ লৈয়ে৷ সৰ্ববছনে ভানি কৃষ্ণত লৰণ 🛭 এতেকে উবিবা খোৰ সংসাৰত প্ৰথা ৷ পলাওক পাতক বাদ বাদ বোলা মুখে 🛭

ছবি ।

বেন মতে প্রমান্ত

বন্দ্ৰ হোপ্ত ভকতৰ

* শুনিলাহা প্ৰম উৎসূকে। শুনা আৰো সাৱধানে, পৰীক্ষিত বিভয়ানে, বৈলা কেন মহামুনি শুকে।

ভক্তিৰভাৱলা ৷

कर्माहरू एम्ब वर्षि

নতুনীত চুৰি কৰি

ৰাইলা দেখি বলোগা কুন্দৰী।

ক্ৰোধে খেদি ধৰি আনি উড়খলে টানি টানি

বান্ধত সকৰ লৈয়া কৰা ।

অনন্ত একাণ্ড পতি বাহিৰে ভিতৰে অভি

াহি পূৰ্বহাপৰ আদি অস্ত ।

বেদে নজানত্ত থাক তাহাত পাই

পুত্ৰ বুলি যশোদা বান্ধস্ত ।

গোকাৰত আন্ত পাই গোড়ে যাম বচি বাই

থসিয়া খোপৰে পড়ে ফুল।

মাতৃৰ দেশিয়া শ্ৰাম কুপার বন্ধন পাছে

रेनना कशक्य कापि भूग ।

মোৰ ৰশ্য চৰাচৰ সইয়ো বস্তা ককভৰ

(इब ८१ (क्यांहेला शांट्यांगव ।

ভখাপি কৃষ্ণক এড়ে আনক ভঞ্জিয়া মৰে

किट्या ट्रांक सभय गायर ॥

ক্ৰমা শক্ষা মহাদেৱে নাপাইলা প্ৰসাদ ছেন

পাইলা খেন বলোগা কৃক্ত।

প্তকতে স্বতে পাৱে ইটে। গোপীকাৰ পোক

নপাৱে অজ্ঞানী কমী বড ।

বুলিবাহ। সুৰে জানী সপাইলেও নাহি হানি

জ্ঞানে গতি সাধিৰে ভাহাৰ।

দ্ৰকতি বিহান ভৈলে নাছিকে জানত সিদ্ধি

क्षत्रा करका वहन अकान ।

कटरस नाहित्क दू:व मिलादह मुकुछि छ्व

ভাজি কেন ভোষাৰ ক্ষকভি। *

কেৱলে বোধৰ অৰ্থে ধ্যান ধাৰণা আদি

বছৰিধ প্ৰামে কৰে ৰভি।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

পুৰি মুকুতিৰ পাত্ৰ ভাৰ লাভ এম মাত্ৰ কলচিত্ৰে সিদ্ধি নাহি কান।

আলা বুলি ধান এৰি ত্তুলক আশা কৰি ধেন মৰে বাহানি পতান ।

দেখাওঁ আৰু সদাচাৰ যত মহা জ্ঞানী সাৰ জ্ঞানে খতি নপান। পূৰ্বত ।

শাছে যোগ ধানি এ'ড তোমাতে অৰ্থনা কৰি লোকিক বৈদিক কৰ্ম্ম থড় ঃ

সাধু সক্ষ অসুসৰি শ্ৰহন কাঁওন কৰি আচৰিয়া ভোমাৰ ভক্তিক।

ভবু সেবা প্রসাদত জানি আপোনার ভব ভূথে পাইল প্রম গতিক ॥

ভক্তৰ কৃত্যশেষ নাছি আৰু লয়লেশ ভৈল পৰিপূৰ্ণ আনায়ালে।

লৈয়েকৈ প্ৰমাণ ভাৰ আগে নকা যভোগাৰ কবিলা উদ্ধয় হৰিদালে #

জগত কাৰণ বিটো নিখিল জারৰ কাৰণ নাৰায়ণ প্ৰম পুক্ৰ ॥

পথম ঈশৰ ছবি নিজ মাছা বশ্য কৰি কাৰণেমে ভৈলন্ত মাতৃয় ॥

ভাষায়ে জকতি নিতে কৰাগ একান্ত চিত্ত বাঢ়িৰে কৃষ্ণত চুটৰো স্তেম।

বিতীয় কর্ত্রৰা আৰ নাহি ক্ষামা সাহে সাৰ নকৰিখা ইয়াৰ সন্দেহ গ্

তপ ৰূপ বজ্ঞ যাগ বিষয় হাৰ্থ ব্ৰন্ত দান

কৰে যেবে মহা শুল্ক ভাৱে।

তেবেলে স্থাড় চিত্তে ভক্তি কৰিছে পাৰে।

সংগ্ৰ কৃষ্ণৰ দৃষ্ট পাৱে।

ভক্তিৰভাৱনী ৷

নাতিকে আমাত একো। ধর্মা জেন থেল চিত্তে নকৰিব। ভূমি গোপ বাল ।

সমন্তে ধর্মার কলে। ভার আন কর্মো কোন কার ।

নক্ষৰ অংগত যত কহিল। উপ্তে তাক সংক্ৰিয়া এই মানে খণ্ড ।

বৰ্ণাইলস্ত অংৰো যেন শোপীৰ ভকতি দেখি ভূমিয়োক তাক কিছু কওঁ।

ভাতি কুলাচাৰ ধৰ্মা ভাতে ক্ৰান্ত চাৰ পুছি অনুপ্ৰচৰ কাৰণ।

কিন্তু ভাতে অহি ভাতে কলাচি জাতি ভাতেকে সম্বন্ধ মাৰাছণ ৰ

কৈৰ কামাতুৰ। নাৰী দুক্তী মহাবাজিচাৰী কাম ভাৱে জলিয়া কৃষ্ণক।

ভুগাপিতে: দেখা কেন কুষ্ণালের বিদয়ত পাইলা মধা আক্ত ভারক ।

ইটো গোলীকাক প্ৰতি কৃষ্ণৰ পৰ্ম গ্ৰীতি ভৈল আৰু দেখিলো সাক্ষাতে।

এতেকৈ জানিলো মহা আজ্ঞ সবো পারে গতি। ইটো কৃষ্ণ দেৱৰ সেৱতে ।

বাসোৎসত্তে বন্ধ কৰি গোপীৰ কণ্ঠত ধৰি মহাবাহু মেলি ভালিক্সন্তে।

প্ৰম আনন্দে যিটো পাইলেক প্ৰসাদ ইটো গোপীসৰে মাধ্যত হতে॥

ক্ষদয়ত থাকি নিডা প্ৰমী ভাকুনতু পাৰু আন দেৱ ৰমণী সৰ্বগা।

নতু পাৱে দেখিবাক ইটো মহা প্ৰদাদৰ আৰু আন জীৰ কোন কথা ৷ 298

ষসমারা সাহিত্যৰ চানেকি।

গোপীৰ ভাগৰে কগ। থাকোক বৰ্ণইৰো ক'ছ মোৰ হেন প্ৰাৰ্থনা মনত।

दे**छि वृक्तारसर शास्त्र** ॥

ভাৰ এক গাছি তুণ হৈলা থাকে। ভেবে মোৰ মিলে মলা ভাগা বিপৰাত।

ইটো গোণী সকলৰ পৰম প্ৰিত্ত চৰ

চৰণ বেণুক পাইবো নিড।

গুহৰ ছুম্বাজ আশা - কুলাচাৰ ধৰ্মতাজি

ভলিবাপু কুকাৰ চৰণে (

পুরুতি জানিতা মনে বিচারিতা সর্বকারে

कुबाद्ध मधाद्व (प्रतग्र) व

উন্তৰ ক্ষতি উন্তৰে প্ৰাৰ্থিনা অভি

विक्षेत्र क्षेत्र व्यवस्था वृति ।

এতেকে কৃষ্ণক যত পাইবাৰ উপায় যদি

লোব সিও গুণেনে সমূলি।

শুনিয়েক সভাসদ ভাত্তি বভাৱলী পদ

ভক্তৰ ইলে মহাধন।

জানিবা সমস্ভেত্ত গুচিবে সংশগ্নত

প্ৰম নিশ্মল হৈবে মন 🛊

ভক্তিত পৰে আৰ - লাছিকে লাক্তৰ দাৰ

ঞানি এবে এড়া খান কাম।

গুচিবে সংসাৰ ডঃখ লভিকা প্ৰম শুখ

নিৰন্তৰে বোলা বাম বাম ৫

शम् । •

জাতিকুলাচাৰ ধর্ম জ্ঞান আদি কৰি। ইসৰ গুণাও বস্তু ভূহিকন্ত কৰি। শুক্তিসি মাত্ৰ বস্তু হুপাময়। শুক্ষিয়া ইটো কথা কহিলো নিশ্চয়।

গুভিন্মপুরেনী।

নাহিকে ভব্তিভ হেন শহা বিপর্যার । নাৰদৰ বাক্যে আৰু ৩৪৮ওঁ শংসৱ 🛭 নাবদ বদত্তি গুলিয়োক প্ৰণত্তক্ষ। নাহি আত্ম পৰ ভূমি সমস্ততে সম। বিত্ত প্ৰম আছে। উট্টো ভগতৰ। এতেকে সবাল্ড। সম দৃষ্টি নিৰ্ম্বৰ । নিজ্যনদ বাতে পূর্ব ভূমি লক্ষ্মীপতি মাহি অসুৰাগ জান বিষয়ক প্ৰতি 🛭 ভগাপিতে ভিজে মার সের: লকু**ন**পে। ভোষাৰ প্ৰসাদ পাৱে ক**িলে। স**ৰূপে । কলাভিটের অভকরে ছোমাক নপারে। ভগাপি বিষম ভূমি ভূহিকে অভাৱে। কর হক বৃক্ষ বলি স্বাট্ডা স্থান। মারাখা ক্রমত মাত্র করে কল দান 🛊 ভক্তিসি গ্রাভান্তি আপুনি প্রমাণ। কহিয়া আছন্ত গোপিকাৰ বিভাগান ৯ 🦐না স্থি সৰ মই কটো বৰ্ণত। মোৰ ভক্তিলে মোক পাৱে প্ৰাণী বভ। মইলে ঈশৰ আন নাহি মোড পৰ মোছোৰ কাৰীন বভ দেৱ নিৰক্ষৰ । হেন মই মোড জেহ ভৈল ভোমালাৰ। দেখিয়া কেইডুক বৰ মিলিল আমাৰ। মোকেনে গুজন প্রিয় কাল্পা বুলি মানা। স্তুখে মোক পাইলা স্থি সৰ কেন কানা s ক্ষাৰ বচন গওঁ এছি মানে মাত্ৰ। বলিখা নোপতে জ্ঞান বিনে জ্ঞান শাস্ত জ্ঞান বিনে মুক্তি পুছিবে কদাচিত। বুলিবা কিসক মোক পাইব ভক্তিত 🕫 ইহাৰ উত্তৰ শুনা কৰি মন স্থিব। জ্ঞান সাধিবাক কোন শ্ৰম ভক্তিৰ ঃ

३,९७

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

নলাগে জানৰ পথে পৃথক সাধন।
অধ্যে হৈবেক জকতিতে উত্তপন ।
লৈয়াক প্ৰমাণ কৰি সিন্ধিৰ বচনে।
কহিয়াছে নিমি নুপতিৰ বিভয়ানে।
সমস্তে লোকৰ বৰ্ণাশ্ৰম আছে বত।
মন্তু আদি অবি মুখে কৰায়। বেকত ॥
পৰ্য ৰহক্ত জানি প্ৰান্তু কগৱন্ত।
মুখা লাগ্ৰ মানে নিক মুখে কহিলত ।
বি সব উপায় কহি আছে কুখামৱ।
মাহা সুখে আমাতৰ কানে সমুদার।
ভাকে বুলি ভাগেরতা ধর্মা নিমিৰার ।

नाकपृग्न ।

এছি মতে খেবে পাণ্ডৰ লৃপতি शक्षम्य व्यक्तिमः। ভৃত্তিবাক মনে মহাযাল্ড ভাগ দেৱতাগণ আসিল ঃ প্রথমতে ব্রহ্মা ব্রহ্মলোক হরে আসিলস্ত হংস যামে। আসিলয়ু বড় ভাষানে লগত প্ৰকাপতি গণ মানে 🛊 ভ্ৰহ্মাক কার্ডি অংসিলন্ত আনো সত্য লোক বাসী জন। কুবজত চড়ি কৈলাদৰ হল্ডে আসিলন্ত ত্রিনয়ন ।

ব্যৱসূত্র |

মযুৰত চড়ি কাৰ্তিক আসিলা

মুখবানে গণগভি।

আসিল মনে ভূপিভি। 👚

ত্ৰিদশে সহিত্তে ঐৰাত্ত কলে

वाशिवस्य भूवमस्य ।

অপেক্ষৰা গণ পদৰ্শৰ চাৰণ

সিদ্ধ মুলি বিভাধৰ 🛊

মচিবত চড়ি সাসিলন্ত বম

সুগড চড়ি পথৰ।

পুষ্পক বিমানে কুবের ক্সাসিক।

স্ক্রেয় বড় বজা গণ 🛭

ছাগলত চড়ি অগ্ন আসিব।

্ৰাম ভোগ অভিনাৰী।

সপত তুখকে অংশিকত সূৰ্যা

ল্পা বাবে আইলা শশী ।

আনো আনো যত আইলা গ্রাহগণ

চজ্জি নিভ বিমানে।

এক্সেল কন্ত সাধ্য অক্টৰত্

ঋাসিলা যঞ্জৰ বাবে ॥

মলোদিলে যভ আসিল সমস্ত

বক্ষ কক্ষ দেৱ বাশি।

পাত্ৰ ৰাজ্যৰ ্ সভাত স্বেও

একত্র ভৈলন্ত আসি 🛚 🕆

মক্ষত চড়ি বৰুণ কাদিল৷

্রিঞ্জি নিজ বিমানে।

পাতালৰ পৰা বাস্থুকি কাসিলঃ

্জাত্রো নাগগণ মানে ।

₹9₩

িঅসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কৈলাস সমান তক্ল কলোৱৰ আকাশ গৈয়া লগুৰু ।

সহপ্রেক ফণা কর্ম ছোরে গৈয়। বিষ ভালে মোকাবর »

কাৰো সহজ্ঞেক কাৰে। ফণা শভ ্ কাহাৰো দশ চলিশ।

ক্রাঝি তেলেকি সোক্ষর শ্রেজনের নাক্ষে যাক্ষ ছোৱে বিশ্ব s

ফণা ভুলি ভুলি ক্ষাত কৰি পুণিবী কুড়িয়া আলে।

বান্তকি প্রমূপ্যে সর্পক দেখিয়। পলাই লোক মহাত্রাদে ॥

মাধ**তে দেখন্ত** সর্পান করত শাহি লোক নিবল্ডখ।

নাকি ভয় বুলি ভুগে; হাত তুলি আখাসিলা দামোদৰ ॥

কুমাক দেখিয়। সৰ্গৰান্ধ গৈয়া ভেজিশস্থ ফেডেফাৰ।

স্কুলেক শিৰ নম্ভিয়। কৃমিভ কৰিলস্থ নমকাৰ ॥

একপাশ হুটয়া, আধাৰি প্ৰাইয়া সূৰ্ণগণ অসংখ্যাত ।

কৃষ্ণক সম্মান, কৰি নিৰ্দ্তৰে, বসিলা সৰে সভাত গ

ব্ৰহ্মা হৰ আদি, কৰিয়া যতেক, আফিলস্ত দেৱগণ।

অজ্নি স্বাকে:, সাদৰি নিয়মে. দিকত্ব দিব্য আসন 1

জন্মাদিক দেখি, সাগুৰ ৰাজ্যৰ, আনন্দৰ নাহি শাৰ।

প্রথাত পূর্ণক্তে, প্রথান স্বাকে, ক্রিকন্ত সভকার ৷

• অনেক শুখাৰা, কৰিয়া ৰোলস্ত, . কিনো মোৰ মহাস্তাগ।

সাক্ষাতে বচ্চত, এক্ষা আদি কৰি, দেৱতাৰ পাইলোঁ লাগ ॥

এহি বুলি বাজা, সবাকে সমুধি, অনুসভি মাগি লৈয়া।

নিয়ম পূৰ্ণৰকে, বিধি বারহাবে, পূজা আৰম্ভিলা গৈয়া #

আচাৰ্যা কৰিজ, সমস্ত প্ৰসুখ্যে, অসংখ্যাত ঋষিগণ।

মাধন্ত মাধন্ত, তুমৰি প্ৰৰমে, কৰিলা কন্তি বচন ॥

অনেক সম্ভাবে, বোডলোপটাবে, কৰিলা পুলা অশেষ।

মাধর প্রমুখো, পৃঞ্জিলা দেৱক, নাথাকিলা আৰু শেষ য

দীপ ধূপ গৰু, চক্ষন নৈবেদা, ু দিলা অসংখ্যাত কৰি।

মমত উৎসূকে, ত দেৱতা সৰক, পৃক্তিকা ৰাজা সাদৰি ।

অসংখ্য প্রথাণ, সুর্থ ভালন, বস্ন দিব্য ভূষণ। *

উৎসূর্গি উৎসূর্গি, দিলস্ত নৃপতি, সমস্তবে পৃথি মন। 260

অস্মার সংহিত্যৰ চানেকি।

পূৰ্যত ৰক্ষণ, কৰিলন্ত কেন, নহাবজ্ঞ বিপৰীত।

পাণ্ডৰ ব্যক্তাৰ, হজৰ সম্ভাৰ, ভাষাভো কৰি অধিক ॥

শাহিক সকলে, বিধিব নিয়মে, হোম কুও নিশ্মিলস্ত।

বজ্জৰ বহু হ, অনেক সগল, ভোম দান কবিলস্ত ।

বিকুক সুমৰি, মূল মন্ত্ৰ শহৰি, অনেক বিভ সকল।

সম্ভাবে ছনি, কৰে বেদগানি, পঢ়ায় ভূতি মঞ্চল ৪

মুদক মুকল, গোমুখ ভবল, শিকা শুখা ডাক ডোল ।

ছাল কৰ্মাল, স্কৃষি কাগল, ভুন্তি শ্বস বেলি ঃ

অনেক সঙ্গুল, শ্ৰম্ম কৰে। অক্সম্বন্ধ পৰ্যাৰ কোল।

কৰে হানে ভাল, বিভাছে কালাৰো, সুভানিয় মাত বোল ঃ

বারে বিদয়ধনে, গন্ধনের বারহা, অপেক্ষর। করে নাউ।

ব'লা প্রাল'লিয়া, চপায় পড়ায়, অনেক সহস্র ভাটার

লক্ষেত্ৰ নৃপতি, সৰে অবহিতি, কৰয় বছৰৰ কৰ্ম্ম।

ক্রৈলোকার লোকে, করম প্রাণাস।, পাশুবর দেখি ধর্ম ॥

ৰাজসূৱ ৷

হৰিব সেৱক, লাওৰ ৰাজাৰ,
কিনো বছৰ বিপৰীত।
আপচৰ্চ্চ ইন্তুত্ত, ইমন্ত সভাক,
নতো দেখি কলাচিত্ত ॥
মাধ্য সহিতি, তৈলোক্যৰ লোক,
পাওবৰ সভাসদ।
আনেক প্ৰাৰম্ভ, দেখিয়া প্ৰাৰ্থৰ,
তৈলোক্যৰ পাৰ্যৰ,
কেইগল চিত্ত তৰ্ধ ॥
শুনা সভাসদ, ভাগৱত পদ,
ভাগৱত পদ,
ভাগৱত পদ,
ভাগৱত বিদ্ধা বাদা হৰি,
পাল বসাতল বাউক ॥

কুক নিগদতি শুন। কৌৰত নক্ষন । পাণ্ডবৰ সভাক আদিলা বত জন । নটেল ভূপিড়ি হেন নাহি ক্লাচিড : 😌 मा जारद शामन महिमा विश्वी 🕏 🗈 ভূবৰ্ণ বজন্ত বস্তু অসংখ্য প্ৰামাণ। मुद्दाकुळ कर्ण बङ्ग्लानी (महे मान । মনক সম্প্রাবি মান খোজন্ত ত্রাপাণ। এগুৰ খোজন্তে কৰ্নে দেই দল গুণ। সূত্ৰৰ থাল কাৰি খুৰি অলভাৰ। ষ্টে যিখা খোলে মন পুৰি দেন্ত তাৰ । কাঞ্চন চৌদোল নাসী দাস দেশ আম। হয় হস্তী ৰথ দেশু খেশু অসুপাম। গো ভূমি জুবৰ্ণ বসৰ কচিকৰ। মণি মৰকত বতু দিলস্ত বিস্তৰ। অসংখ্য দানৰ কথা কহিবোঁছোঁ কড়। তুঃখী ভিক্ষী দেশান্ত্রবী আসিলেক বড়।

প্ৰস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

সবাৰো মনক তুবি দান বৰিবিল। মহা দৰিভাকে৷ অদৰিভাকৰি দিল # शक्ति अलब द्वन यहां दमवहत । পৃথিবীক ঢাকি দিনে ৰাভি বৰিবর ॥ সেহিমতে অনিচ্ছেদে ব্যবিল দান। ममत्त्र त्लाकक धरन कविलयु वान क নাহি প্ৰিমিত দান দিলন্ত বতেক। নিয়ে গুৱাৰিল শত ভাগৰো ভাগেক। যুধিন্তিৰ লুপতিৰ অসংখ্য ভাণ্ডাৰ। পাইরা আছে ভূর্যোধনে ভবে অধিকাব ॥ (महे भान महाभानी विवश्व कर्य। शास्त्र जन्द महादेवदी छुट् छ सन । ধনৰ বিভৱ দেখি মহা বিপৰীত। रेक्य खार्व मगम क्यम छहेर्या हिन्छ ॥ এগুণৰ ঠাইত শত গুণ কৰে হানি। ভগাপিতো ফুটুটে নদীৰ খেন পানী # দেবান্তৰ নৰ নাগ হতেক অংসিল। নিৰস্তৰে লোকে কেন মহত মানিল 🛭 টমত বজ্ঞক নতো দেখি নতে। 😙 নি । যাহাত সংখ্য পৰিচাৰক জাপুনি 🛊 শুসম্পন্ন ধৰ্ম কিলো কৃষ্ণৰ দাসৰ। বৈল যশ জগতত চন্দ্ৰ দিয়াক্ষ 🛭 এছিমতে যভ্তক কগতে প্রভাগেল। 😎না বেন মতে আহে৷ আশ্চর্যা মিলিল 🛭 যজ্ঞৰ নিয়ম হত কৰি সমাপত। শোশলভায়ত পান কৰে বিভিন্ত 🛊 হণা বোগ্য সিদিনাৰ কৰ্ম্মক সংহৰি। **খাঁৰিল স্বাকে। সাৱধানে পূজা কৰি a** অনন্তৰে সমজ্যাত তৈলা উপস্থিত। স্থান দেখিয়া বড় তৈল জন্ন ভাঙ ॥

ৰাজসূত্ৰ।

ক্ৰোক্ষণে অবনতে থিৰ কৰি চিত্ত। কুতাঞ্চলি কুইয়া ৰাজা লাগিল পুছিত 🛭 বোলন্ত সবাকে নমস্বাৰ একে খানে। भू(ही(हैं। ज्याहि अवकाडि वाही मानि व প্রাথমে পৃক্তির। কার্ক দিবৌ অর্থদোন। কহিয়েক সবে কোন জন কথামান। তুনি সভাসদে অতে অগুক চাহন্ত। কাৰু আগে পুজিৰন্ত বিচাৰি নগান্ত। অঙ্কুত সমাঞ্চ দেখি স্বাৰো বিক্ষয়। নমাউপ্ত কেটো অস্ত অক্টে কৰি ভয়। ব্ৰেক্ষা হৰ জামি কৰি দেৱ অসংখ্যাত। মলা মলা ঋষি সৰ লাছত্ত সভাত ॥ क्षोच भागि कवि बाहा जरनक महस्र । বড় বড় ৰাজাগণ সভাত আছন্ত। বাকুৰি প্ৰমুখ্যে ৰড় বড় নাগগণ। कारना कार्या करःशांक मध्यक वन । আনক নিমিত্তে কেটো সাহস নপান্ত : ৰল্পে মুখ খুৰিয়া সৰাকো সৰে চান্ত । कारका रक्रही कविक्षक नभावि निग्रय। আছে কড়োক্ষণ সৰে পৰিয়া নিৰ্বাধ । অসুথ অশান্তি কাতি ৰাজাৰ মনত। কিবা কৰিবন্ত একে। নপারন্ত তব । নমাতি আছ্নু সৰে প্ৰিয়া ক্ৰাৰু। আগে অৰ্থ্য দিয়া ৰাজ্য পুজিৱন্ত কাক 🛭 ছেন ভব্য কৰিবকৈ নপাৰিলা কেই। দেখি বল্ল কাছি উথিলত্ত সহদেৱ ধ প্ৰম পণ্ডিত সৰ্বকান মহাধীৰ। বুদ্ধিত পুথিৰ শস্ত গহীন সন্থাৰ ॥ যুধিভিৰ নৃপতিক মাতিবাক লৈলা। ৰোলন্ত নৃপত্তি তুমি বাউল বেন ভৈলা। 258

- অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্কে ।

স্ক্রান ভ্টবা বৃদ্ধি হকরাইল। কিক। আজি কেনে ভৈল। ভূমি মূৰ্ণতো অধিক 🛭 তক্ষ কুইয়া আছা অপতি জ্ঞান কেবছাই। কুষ্ণৰ নকৰি পূজা কিবা আছা চাই s শুক্ত সুৰুৰ প্ৰতি প্ৰাভু ভগৱন্তু। এহেন্ডেসে ভোষ্ঠ অগ্রমাঞ্চ অবিষয় ॥ ক্ষণাড় প্রাসিদ্ধ একের সর্বাদেরখন। ইলাক পুলিলে জগতৰে পুলা হয়। গেশ কাল ক্রেডু মন্ত তন্ত্র ধন বড়। ষগনি মাহতি পাত্র থাকিল সমস্ত । জ্ঞান সাঝা যোগ ধলা কর্ম সমস্বৰ। কেশটোলে প্ৰমাৰ্থ আত্মা জগতৰ # মনাদি খনস্ত এক ঈশ্বৰ প্ৰয়। শগভড়ে খিতীয় নাছিকে বাক সম। क्रमम भवन आह्का नाहित्क वाहाब । জগত জনক কুনঃ পুৰুষতে নাৰ । লাপন লাহ্যর ইডো লগত বডেক । স্থিতি বিভিন্ন আৰু কৰন্ত প্ৰভ্যেক। যাহাৰ নিমিতে ইতে। লোক নিৰপুৰে। নানবিধ কপাশ্রয় কর্ম্মক আচ্বে 🛭 যিতেতু কুকোলে প্ৰমান্ত। ভগতৰ। সিহেতু অনেক বিৰে চেক্টা কৰে নৰ 🛭 অক্তথা বত্তক কড় বস্তু অচেতন। এতিকেনে কৃষ্ণ এন্ত জগত কাৰণ 🗈 येड कर्णा कल माह्य वशीन कुक्षर : कृषः पृष्ठे टेन्टल पृष्ठे काटह हवाहब ॥ কানিয়া নৃপতি ভূমি পিৰ কৰা মন। কুঞ্ক দিছোক ইতে। মহা অবিহন । कृष्धक भूकट्य निएडा करन (महे शक। সতা কৰি বেংগো ছুইবে বোগা মুক্তি ভাক 🛊

बेकिश्व ।

পৰম অধন আৰু নাহি ভাত পৰে। শ্ৰামিষা আপুনি কাল্পগাত কৰি মৰে 🛊 সি সবৰ মত মামে নধৰি মনত। কৰা পূজা কুমাৰ অভয় চৰণত। সর্বা ভূঙ আরুভেদ শুক্ত ভগরন্ত আহাত্ব পৃত্তিলে ফল কৈবে অপগান্ত । कृक्षक वर्गारख हिख कुकट्ड मिलन । প্ৰম ঈশৰ ভাৰ আৰু উপঞ্লিল চ সাম্প্রতে দেখন্ত জগতকে কুঞ্ময়। এড়িকেক ময়ে। জৈল প্রসন্ন কদয়। প্ৰম আনকো ময়নৰ বহে নীৰ। েশ্ৰমৰ বেগত ভৈল পুলক শৰীৰ। अकदमु काश्राद्धा क्रिक लग्रामा । উৰ্জ্বাচ ভটয়া ৰীৰে বন্দিলা অংশৰ 🛭 আনন্দৰ ভবে পাছে মৌন ভট্টা থৈল। ন্তনি সভাসদৰ আনন্দ আতি ভৈল ॥ ব্ৰহ্মা হৰ আদি কৰি বচেক আছন্ত । সহদের মহন্তক সবে প্রাশংসার ৷ সাধু সাধু সহদের পণ্ডিত উত্তম। মাহি স্বৰ্ণকান জগড়তে ভূমি সম । বুদ্ধিছীন আমি বত সমক্তে অজ্ঞান। ভূমিসি স্বাক মহাজ্ঞান দিল। দান ॥ কোটি কোটি একাওৰ কৃষ্ণদে ঈশ্ব । আছানে অধীন আমি বঙ চৰাচৰ 🛭 ছেন ঈশ্বৰকো মুৱাৰিলেঁ। ভৰিবাক। ভূমিসি কৰিলা আজি উদ্ধাৰ আক্ষাৰ ॥ আজি বেৰে সৰে আমি ভোকাক নপাওঁ। অজ্ঞান সাগ্ৰ মাধে পড়ি তল বাওঁ। পৰম ঈশ্বৰ জ্ঞান নৌকা দিয়া দান। ভুমিসি কৰিলা সমস্তকে পৰিত্ৰাণ।

260

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

আসিয়াছোঁ আমি এন্থে ক্লাক দেখিত। ভবাপিছে। আমি সবে ভৈলো বিমোহিত ॥ আগতে কৃষ্ণক দেখি নছানিলে। কেৱে। स्डान मील मिया (मशावेलाख मक्राव्य ॥ ভাগ্নে আসনৰ উঠি অনেক সাদৰি। সহদের মহন্তক স্বেটিয়া ধৰি 🛭 मृत्यं मृत्यं भिग्ना ह्या मिला यहायीय । বুকে চাপি আনক্ষে ছাণিলা ভান শিৰ ম ছবিধ লোভকে ভান ভিয়াইলন্ত ভন্ম। পৰম ক্লেছত প্ৰথংসিলা পুষু পুতু 🛭 कुकाक नकानि महत् व'राभ वाखं उत्ता। কৰিলে উদ্ধাৰ আজি কুলক সকল 🖟 আক্ষাৰ কুলত ভঞি ভৈলি ৰণশ্বৰ । উশ্বম ভক্ত তত্ত ছানিলি কুণাৰ ৮ বেদত্রে বক্তা বাপ ভোৱেবে যুগুডি। এছি মতে সবে তাক কৰিলগু ভুতি॥ ভুলি যুধিন্তিৰে জগতৰে সাধুবলাল। গুচিল চিত্তৰ ভান যতেক বিষদে॥ ৰুজি সভাসদৰ হিয়াৰ অভিপ্ৰায় কৰি সহদেৱক প্ৰশংসা মহাৰায় 🗈 কৃষ্ণত ঈশ্বৰ জ্ঞান জৈল বিপৰীত। প্রেমবলে আকুল কবিলে ভান চিত্ত ।। কৃষ্ণ পদ পঞ্চল পভিলা দণ্ডৱতে। প্রথমিয়া সমর্বে পুঞ্জিল। ভালমড়ে ।। প্ৰণতি পূৰ্বনকৈ ৰাজা অনেক সাদৰি। শ্ৰীতি ভাবে কুফাৰ ধুৱাইল। ভুইও ভৰি ॥ জগত পৰিত্ৰকাৰী পালোদক জলে। ভাগ্য ভাতৃ অথাতা সহিতে কুতুহলে 🛭 সকুটুমে হবিৰে শিৰত লৈল। আনি। আনন্দত মৃত্য কৰিল্ড মহামানী ॥

ৰাজসূর।

য়াগভ পবিজ্ঞকাৰী কৃষ্ণ পদ জবা। ব্ৰহ্মা আদি দেবে লৈলা কৰি কৌতুইল । সমস্য সভাৰ দিৰে সিঞ্চিতে হৰিখে। নিস্তৰিলোঁ। বুলি ৰক্ষ কৰে দশোদিশে । অনন্তৰে যুধিভিথে কুক্তক পৃঞ্চিত। চতুঃ প্ৰাম অঙ্গ ৰাগে শৰীৰ ৰঞ্জিল । মুগত্ধ পূজাৰ অক্স মুগুমালা দিল। **अपूर्वे अनकाटि भवीर मंखित ह** किबीडि कृत्वन (दमदाव मस्मादव। কেন্ত্ৰ কম্বণ কাজি মুপুৰ পাৱৰ # পিন্ধাইত্বস্থু দিব্য পীত বপ্ল কচিকৰ। নানা বতু মহাধন দিকান্ত বিস্তব 🛭 ছয় হস্তা ৰথ দেলে। দিলস্ত বতত। চালেরাকে। চবিবে অপিকা কুখ্রীয়েত । প্রেমত নেত্রণ বঢ়ে জাননা লোডক। নপাৰস্থ নৃপতি চাহিকে মাধ্বক 🛊 পুজি পুনৰণি দণ্ডৱতে পড়িলস্ত। কুস্ঃপদ প**হজক মাণাত লৈ**কস্ত ॥ আখি মুখে ঘৰি জনয়ত ধৰি আনি। কান্দি করে। বেলি পাছে বুলিলস্ত বাণী । কিনো ধন্ম কিনো ধন্ম সোহোৰ জাৱন। ভৈলো মঞি অভি কৃতকৃত্য নাৰায়ণ 🛭 আৰু কিনে৷ মিলিল মোহোৰ মহাভাগ। ঈশ্ব কৃষ্ণক পৃতিবাক পাইলোঁ লাগ । বিভে। দের সবাবে। তুর্লন্ত দবিশন। কিনে। মোৰ ভাগ্য ছেন ফৰ্জিলো চৰণ ঃ ৰাজ্যৰ ভক্তি দেখি সন্তাসদ যত। সবাৰো ঈশৰ জান মিলিল ঞ্ফাত। कृषेश्री कार्यः द्वांच मक्टारवन वस्ता । কৃষ্ণৰ নিপ্ত ৭ যিতে। মৃত্তি দৰশনে ।

River

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মায়া বন্ধ খণ্ডিল গুচিল অহকাৰ। নমো জয় কৃষ্ণ বুলি কৰন্ত জোকাৰ 🛭 মলোদিলে জয় বোল উর্ন্মি উথনিল। অঞ্চলি ভবিয়া দিব্য পুলা বৰিবিল r বৈত যিবালোক আছিলেক খেনমতে। टेडएड टेडएड कुकाब नामिला पश्चार 🛭 হে কৃষ্ণ ত্রাহি ত্রাহি বোল মাত্র স্থানি। হংসে যেন বার কাড়ে সবোৰৰ ভলি॥ উঠি উঠি পুনৰশি দগুৱতে পড়ে। কৰি কুডাঞ্চলি নম্ৰ ভাৱে ভূতি ৰডে। ইশৰ কৃষ্ণক লামি ভৈলে। পৰিচয়। কিনো আজি আকাৰ মিলিল ভাগোদয় 🛭 এটি মতে জন্মা আদি কৰি তুতি নতি। শুনি দম্ঘোবস্থত প্ৰথ চুৰ্ম্মতি 🛊 কুমাৰ বিশক্ষ শিশুপাল গুৰাচাৰ। কুক্তক পূজান্তে গার নসজিল ভার 🗈

শিশুপাল নিলাকণ।
শুনিরা কৃষ্ণৰ গুণ ।
উপজিল ক্রোধ ভার।
কশ্পর সকলে গার ।
কশ্পর সকলে গার ।
কোপে জাবি আবকত।
বসি আছে আসনত ।
উঠিল তেগনে নউ।
কৃষ্ণক কবিরা কউ।
গার্ভে আতি মাধরক।
গার্বিমনে ছবালর।
কাহাকো নকরে ভর ।

बक्कमुग्र ।

আপুন প্ৰক্ৰ ব্ৰক। ভূনাই সৰে সমজাক চ ক্রোধে মাভিথাক লৈল। কিনো বিপৰীত ভৈল 🗈 (नमंद निर्म क्या । সিও দেখোঁ ভৈল হত । বিভাে গুৰুভাই কাল। আত্তো কাৰে। নাহি ভাল । বেবে সভা স্বৰণত। (३८व (क्य वृक्ष वड । " इत्रांक्य वहनाई। কৈন সবে বৃদ্ধি হত। बुक्तवा हिंगल हिन्त । ইলে জৈল বিপৰীত। মহাৰাজা বুখিটিৰ। शकीय शक्षाय भीव । যক্তৰ সমাম পাতি। আক্ষাক আনিলে মাতি # ·कवर्षमः कविताकः। व्यक्तिक जमकाक ३ इत्रालय वाका धर्म । সবাকো অমাপ্ত কৰে। कामा(ना कीवन धिक। श्रुवाक आमित्तीः कि व । কোন যুগে জিনিলেক। আমাসাক আনিবেক ៖ কুট্ৰিভা নিমিষ্ট । আসি আড়ো সমাজত। সাধিলে ভাষাৰ কাজ। शकांख सिर्मक नाम ।

220

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এহি মতে চুবাচাৰ।
কৰি মহা অহমাৰ।
সভাক সন্মুখ কৈল।
কৃষ্ণক নিশিবে লৈল।
তুনা সভাসদ লোক।
ফশ্মৰ সাফল ভৌক।
মাধ্বৰ নাম গুণ।
কলিভ প্ৰম পূণা।
ভানি আন ভেজি কাম।
নিৰশ্বৰে বোলা বাম।

মবাক সমুধি শিশুপাল দুৱাশয়। (बार्टन क्रमा क्रमा धवा महामन हत् ह তোৰা সৰ ভোগ্ন পাত্ৰ বৃদ্ধিত সাথৰ। নধৰিবা কেৰে। ইডো বাকা বালকৰ। আতি শিশুমতি সহদের মৃচতন। কেন্দ্ৰতে সাদ্বিল। ইহাৰ বচন । महाको एकएच नेपाल नेकारन वाउकाव । বোলে উপকাৰা কৃষ্ণ কুটুছ আমাৰ 🗈 ইতাৰ অসাদে স্থাধ আছে। ছেন ছানে। **अंटिटम कुमान्य केंद्र**ा का वृक्ति माद्र ॥ তুমি সব সভাসদ পতি মহাকন। কিসক সাদৰা সৰে ইহাৰ বচন । পুরি যোগ্য কৃষ্ণ ইতো অগ্র অবিহণে। নেদিব। সন্মত তুমি সব মতাঞ্চনে । লগড়তে শ্রেষ্ঠ এই প্রকা মহাদের। ব্যক্তিৰ চৰণ ভূৰাজুৰে কৰে সেৱ 🛊 ক্ষপত কৰিণ ছুইও দেৱতে উত্তৰ। ব্ৰহ্মাণ্ডতে। নাৰি ইতো চুইহস্তকে। সম্॥

बाक्यमूग्र ।

প্ৰথমে নকৰি পূচা আৰা ভূইক্সক। কমন যুগুডি পৃচা কৰিলে কৃষ্ণক । বাসক প্রমূপ্যে মহা মহা কবিখণ। চাপ তপ বিদা। এড ধৰি সৰ্পক্ষণ । জ্ঞান কলে মন্ত কবি কলাৰ সমস্ত। কুপ্তচয় সক্ষকালে সমাধি জন্মত । বেগত পাৰ্যত জন্মনিষ্ঠ সৰ্ববদাই। লোক পাল সবে পূজা কৰে বাক পাই ॥ गांक शृक्षा कवित्त अवस्य खग कता। কেন মধ্যে যোগ্য ভুকি ইহাৰা সকল p পুৰক্ষে আলি দিকপাৰ্গণ বড় ৷ কেনে মাঞ্ৰিহ আৰা ফুহি সমাজত ॥ ৰাক্তকি প্ৰামুখ্যে আছা মতা দলা নাগ। কাৰ। কেন যোগ্য নোঙে বিভে কপ্ৰভাগ ॥ ফ্ৰোৰ কৃপ আদি কৰি প্ৰাঙ্গাণ সমস্ত । আৰু কোন বোগা নোহে প্ৰথম মাকাড। মহাবলী ভাষা কুলবৃদ্ধ সর্ববভান। প্ৰম মহন্ত কৃষ্ণ কুলতে প্ৰধান। যাত পৰে ক্ষত্ৰি আন নাহি পৃথিবীত . এক্টে তুহি কেনে শ্ৰগ্ৰ মাধ্যক উচিত। স্বক স্বস্ক আদি যোগী যত যাব। আবা কোন উচিত তুহিকে অগ্রমান। পুথিবীৰ যত মহা মহা ৰাজাগণ। আৰা কেন মতে ভূহি লগ্ন কৰিচণ । আছা আনো সমাজত অনেক সহস্ত। কাৰা সৰে। কোন কঞ্ডাল নাবিহন্ত ॥ যত অগ্রমান্ত মানে তেজিল সকল। প্ৰম অধন কুকা কুলৰ পাংশুলা ৷ আৰু পৃত্তিধ্যক মনে অনুমতি দিলা। (कमभट्ड कृत्यः च शमान्त्र समितियाः ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ।

কিবা_কৈতু পূঞা আগে কৰিল কৃষ্ণক। বেন হবিভাগে জানি মিলেক কাকক । বৰ্ণশ্ৰেম কলভ বাহিৰ অন্যচঃৰ। সর্বর ধর্ম্মানীল একেন লাহি বারহার » इडाब (बाधक भड़े वर्शाहेत्वार्ट) काउ (अर्थकारम बेर्डा संधर्ष ३ मान २७ ॥ মার্চি একো গুণ ক্ষেচ্ছাচারে প্রার্ট্য। কেনমতে ইতো অগ্নান্ত অধিকর 🖡 ইগাৰ কুলক শুপি আচন্দ্ৰ ব্যাতি। মজাজন সবাৰ বাচিষ্টাটো আছি ৷ অভক ভক্ষণে কাৰ হ'বি সৰ্বাঞ্চণ। ভৈল কেনমতে ইন্ডো অগ্র অবিচন 🛊 আক্ষণৰি সৰে সেৱা কৰে যি কেশক। ভাক ভেজি আখন্ন কৰিলেক সমুস্তক 🤉 পুণ্য ভূমি মানে এড়িলেক দুবালয়। মহা দুৰ্গ থানে থাকি প্ৰাঞ্চক পীড়য 🕫 মনুষ্টৰ শক্ত আৰু নাজি আতি পাৰে। 'ডকা দিয়া লোকক ফুন্ম নিৰপ্ৰয়ে 🛚 লুভি পুডি কাটি মাৰি সকক্ষক লৈই। দুৰ্গম সমৃত্ত মাঞ্চে পলাই খাকে গৈছ ॥ ममञ्ज (लाक्स है(ड) अनर्थन मृत्र । আন কোন জাপোনাৰো বধিলে মাতৃল 🗈 ছগতৰ যত পাপ হেড় উপছিল। শ্রীকাতি পুতনকেঃ ছেটেভে মারিল a আভপৰে জগততে নাহি পাপকাই।। গোৰধ কৰিয়া আছে জৰিস্কুক মাৰি 🛊 কামাতৃৰ হুইয়া সক্ষমকো নিবিচাৰি। ক্ষিলেক প্ৰভিত্ৰহ বস্ত গোপ নাৰী। ভূমিবনিত ভইয়া বত বেদকো লভিবল। সোৱালৰ স্ত্ৰীক নিয়া কান্ধণ্ড বছিল ।

বাজসূর।

লোভাষিত ভুটড়া গোৱালৰ ঘৰে কৃৰি। प्रशिष्ट्रधः लग्नुकु भारेरलक कवि हृदि । সত্ৰকী অবমানা মূৰ্ব অপক্তিত। মুকি আৰু ইতো পুঞা কৰিবে উচিত 🛭 বেদ লাক্স নজানে নমানে কক্ষ্ম। লিল কেন মতে আৰু কপ্স কৰিছণ । दर्शि कार्यक् जन।बट्ट कार्यक क्रमक । অংছে।ক সমুদ্র কিংসা কবিলে দেৱক । चनभर्मंत (प्रस्ताकः अविदल चनावरः। আপুনি ভৃতিলৈ উত্থা বাগ নামরৰ 🛭 (कन्द्रम छत्याडि (सर्व विकास्का नमाद्रन । আপথাৰ জন্মক বুদি আছে প্ৰাণে দ মাবিলেক ইড়ো নিজ পুত্র নথকক। ভাষ স্থাক মানে ইতে। ক্যানিলে ঘৰক s श्रमात्र मध्यि गाउदान्यका महित्रम (পেসাবতি বহিনীক বিবাহ কৰিল » পৰ্ম কণ্টা আৰু নাহি আভপৰে। ভিন্ত থাকয় জান কাণা জান কৰে II ट्रकामया करोवा सकरोवा किया रहा। कार्गाकार्गा छाल यस भाव समय् । (इसम् क्रम्य)का व्यक्ति काश्रमाना मिल (ইনে বিপ্রীত ইতো অক্যায় মিলিল। এহিমতে আনো আনো অঙ্জ সকল। ৰোলে শিশুপাল মন্টমতি অমকল । ভাল মন্দ্র একো ভুবুলিয়া ভগরস্থ । প্রসন্ন বদনে হাত্যে বসিয়া আছন্ত 🗈 গ্ৰহান অভাৱে হৰি আছা বেন মেক। শিত পালে আৰার কৰন্ত যেন কেক # • প্ৰমন্ত কেল্বী খেন ভগৱন্ত হৰি। পৰ্ম গ্ৰীৰ ভাবে আছা ধৈণা ধৰি ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

য়তেক নিন্দিল শিকুপাল মক্দমতি । উলটাইয়া স্তুতি কৰিলস্থ সৰস্বতী 🛚 নোৱে নিন্দা স্বৰূপত কৰিলে কীৰ্তন। পৰম সংখ্যাৰ মন হৈচলা লাৰায়ণ 🛭 পূৰ্ব্যৰ বচন কৰি মনে ক্ষমৰিল। বিকালত ইতেঃ পিশুপাল উপজিল 🛭 ভিনি চকু চাৰি হাত সংগ্ৰেল। অন্তাৰে আকাশত বচন ভানিব ॥ ট্ৰে: ছবালৰ এক আধি গুট হাত। প্ৰচে ভত্তৰালৈ কানা যালাৰ কোলাভ **৷** ভাষাৰ হাতত ইতে। মৰিব নিশ্চয় । ছেন ভূনি সগন্ধ বান্ধৱে ভৈলা ভয়। পুণিবীৰ ৰাজাগণ যতেক আছিল। সবাবে৷ হাড্ড নিড়া ছৱালক দিল » কাহাৰে। কোলাত প্ৰগ্ৰহণ চঞ্চ ৰাত। অমধ্যৰে লৈলা গৈয়া মাধ্যৰ কোলাভ # এক আধি চুই হাত সুকাইল ভেখনে। **ट्रिशि प्रमहत्त्राय हैगया लिख्न हद्दर्ग ।** ভাষা। সমে মাধ্যক কৰ্ম কাউৰ । বোলে প্রাভূ আমাক দিয়োক পুত্র বৰ । দিনে দশ দোৰ আৰ ক্ষমিবাছা ভানি। মাধ্যে বোলস্থ পেদী ভ্ৰ-া মোৰ বাণী 🖡 দিনে একশত দোৰ ক্ষমিৰো ইবাৰ। এক শহাধিক ভৈলে চিন্তিবোঁটো মাৰ 🗈 ন্ত্ৰি সকুটুৰে আতি ভৈলন্ত সন্তোৰ। এক শতাধিক কিবা কৰিবেক দোৰ । সেহি বচনক মনে সুমৰিয়া হৰি। শত পত্ৰ পত্ৰ পুষ্প গোট হাতে ধৰি । পৰম আনদেদ ধৈগ্য মনে হৰি হাসি ৷ প্রভাক গালিতে খসারস্থ একো পাশি **॥**

ৰাজস্য ।

এক শ্রাধিক জানিবাক ভগরস্থ। পদাৰ পাৰ্শিত ভাৰ দোৰক গণস্ত ৷ জগৱন্ত ঈশ্বৰৰ গুলিয়া নিন্দৰ। কর্ণত আসুলি দিয়া সভাসদস্প 🛭 महाप्र:१४ अमधान टेडलच्च अखुन। নিক্ষা শুনি তথাৰ মুগুচে যিতে। নৰ। নিক পুণংচয় এই হুইয়া সিছে। জন। পাপক সঞ্চিতা কৰে কৰে। জগরস্ত কৃষ্ণ শুক্ত বত নৰ। কোণে শিক্ষপালক শপস্থ নিৰপ্তৰ 🕫 পাছে পাওয়ত সবে শুনি অগ্ৰাৰ । কাছি পাৰি সৰে উঠিলব্য সমজ্যৰ ৷ মহাত্রপাণ কৈত্যের হয় হয় হাতে বভা। আন্ত্ৰ লন্ত্ৰ ধৰি সৰে উতিল সমস্ত ॥ আপাৰ প্ৰভুক মন্দ বোলে দুৰাশয়। মহাকোপ কৰি শিশুপালক গণ্ডিয় ৷ আন্ধাৰ আগতে ঈশ্বক নিদ্দা কৰে। ব্যবহাক মনে কোপ কৰি নিবস্তাৰে। **ध्य मात्र नृति उत्क शहेल**सु घडान । দেপি থকে লিশুপালে ধাইলেক তেখনে **৷** ছাত্তে খাও। বাক ধৰি পৰ্ম আটোলে । কুন্দ্র পক্ষ সমস্থক গালি পাবে কেংপে চ মজানস কাছাক ঝেছোল বহ বহ। ভোৰা সকলৰ কাজি ভালে। মচমছ।। ছাতে খাণ্ডা ধৰি সভা মধ্যত নিৰ্ভয়। বিপক্ষ সৰক ধেদি আসে চুৰালয় n **(इम (मधि का(शरदाय अफू नावांग्रर**्ग) াল্সনৰ পৰা উঠিপস্ভ ভারকণে । বোলন্ত মনত মহা মিলিশ আগদ। ইতো শিশুপাল বাজা যোৰ পাৰিবদ।

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মলানে পাঞ্চৰ সবে ইহাৰ মহৰ। মোহোৰ সমান বল আচৰু সাৱত 🛦 এতিক্ষণে একেছিলে স্বাকো মাৰিব। সকল পাণ্ডৰে মিলি আৰু কি কৰিব **॥** এছি বুলি প্ৰথ সহৰে দেৱ হৰি। নিজ পক্ষ সমস্ত্ৰক নিৰস্থাইলা ধৰি 🛊 বোলস্ত ভোমৰা কিছু মুবুলিবা আৰু। যভেক লাগয় গালি পাৰোক আন্ধাৰ । बार्श्वन माधितं वार्शानाव श्रासक्त । এহি বুলি হাতে চক্ষ ধৰি নাৰায়ণ । থেদি আসিবাক লাগি আছে শিশুপালে। 6ঞ হানি শিৰ কাটিলয় ভত্তৰালে । শিশুপাল ৰাজা হত তৈল বি বেলাত। মহা কোলাহণ থেলে মিলিল সভাত 🛊 **छाब अगरिया बाध्यागन चार्ड येड**। के थे दुन्ति आग नाचि भनावेन समञ्ज । চৈছ দেহ হল্ডে জেগতি প্রঞ্জ উঠি আসি। উন্ধা লিখ। যেন মলে। দিলক প্রকালি । ক্ষাৰ চৰৰে আসি প্ৰভিন্ন মিলাইল। मर्काष्ट्र (म'थला कुकार्य क्रम भावेल # শীভবল্লে ছলে শুম ভদু কচিকর। बढमधे अलकार्य करण करणत्व । ককণ কেয়ুৰে ছলে চাৰু চাৰি হাত। শুখা চাটা গদা পদা চাৰি অসু ডাড 🕫 কিৰাটি কুণ্ডল হাৰ গলে বন্ধালা। কনক কিছিনী বৃত্তে কটিভ মেপলা। नयन कमल यूथ हरून मधन । ৰত্ন নৃপূৰে পাদ পক্ষ উচ্ছল। কৃষ্ণৰ শৰাৰে এড়ে চিনন নহাই : 🕮 বৎস কৌন্তান ভই চিহু মাত্র নাই 🕫

योकसृत् ।

প্রদক্ষিণে পড়িয়া প্রণামি মাধরক। পৰম দানন্দে চলি গৈল বৈকুঠক 🛭 বুলিবা কৃষ্ণক ইতো নিন্দিল। অলেব। কেন মতে পাইল ইতো মাধৱৰ বেশ। পৰম আশূৰ্য্য ইতে। কথা বিপৰীতে । ইবাৰ উত্তৰ শুনিহোক পৰীক্ষিত। যাক বিভো জনে চিস্তি বাকে অপুক্ষণ। ভাহাৰে স্বৰূপ ৰূপ পাৱে সিভো জন 🗈 জাবনালে ওয়ৰ কাৰণ নৃপৰৰ । শুনিহয়েক ইয়াৰ সাক্ষাতে পটন্তৰ । ষেন বাঘ প্ৰৱা ধৰিয়া পোৰু বত। নমাৰি জীয়তে নিয়া গ্ৰহ বলেড । বাগ পৰুৱাকে পোকে চিন্তুত্ব ভয়ত। कीराहरू उप कल भारत मधर । সেহি মতে মাধৱক চিল্লিয়া সর্বাধা। পাইবেক ভাহান ৰূপ ইডো কোন কথা। কহিয়াটো ইহাৰ বুদ্ৰাপ্ত ৰূপা বভ। ক্ষয় নামে পাৰিবদ আছিল পূৰ্বত । কুক্তৰ ইচ্ছারে জাসি বিপ্রার লাগত। বৈকৃষ্ঠৰে পৰা উপদাত অস্থৰত। হিৰণাকলিপু নামে ভৈল প্ৰথমত। নৰসিংহ ৰূপে হবি কবিলয় হড়। ভৈল গৈৱা ৰাত্ৰণ ছিতীয় জনমত। ৰাম অনুভাবে গৈয়া বধিলা ৰণত 🛭 ভৈন পিশুপান আসি তৃতীয় ক্ষমত। বৈৰ ভাবে মাধ্তক শ্বৰিলে সভত ॥ চিন্তুৰ্য্তে চিত্ৰে ক্ৰৈল ভদাকৰে। ইলবতো আপুনি চিন্তিলা হৰি মাৰ্ ৷ কুঞ্চৰ স্থৰূপ পাইয়া বৈকুণ্ঠক গৈল। পাৰিষদ ভইষা পুশু সুৱাৰতে ৰৈল ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

নকৰিবা শকা কিছু নৃপত্তি ইহাত। বেনে তেনে মাধ্যক শ্ববোক সাক্ষাত । এতেকে কুঞ্চক পাৱে কৈলোঁ সভাবাণী। ন্থনা এক চিত্তে আরে প্রস্তুত কাহিনী 🛊 ব্দম্ভ দেখিয়া সমজ্যাৰ লোক ঘড়। পৰম বিশার কুইয়া গুণস্থ মনত 💵 মহা ছুৰাঠাৰ শিশুপাল পাপ্শালা। ৰেষ ভাবে স্থাতি মাধৱক পাৰি গালি **॥** পাইল মহা মোক বিভে। দেৱৰো চুৰ্লভ। কিনো কৃপাময় কৃষ্ণ ভৰত ভ্ৰাও 🛭 কৃষ্ণৰ দেখিয়া মহ। মহিমা সাক্ষাত। সবাৰে ঈশ্ব জ্ঞান জৈল সিবেলাভ । ঝাত থাত কৰি গাৱ সবাৰে। শিহৰে। আনন্দ লোভক নয়নৰ পৰা পড়ে। শিয়ক নয়নে কৃষ্ণ মৃত্তি অমৃতক। কুন্তুম সিঞ্জি সবে প্রণামে কুঞ্জ 🛊 **লর জর কৃষ্ণ বুলি প্রেপ**ণসা ক**রন্ত**। আপোনাৰো প্ৰম ভাগাক খ্যানস্ত 🛚 শক্ত বৃদ্ধি শহৰি বাক তবে পাণীকন। কিলে। ভাগ্য ভান আসি দেখিলেঁ। চৰণ ॥ এহি মতে মাধ্যক প্রাশংশিল তথা। আত অনক্তৰে আবে শুনা পাছ ৰখা। ব্ৰনা সাৱধান চিত্ৰে সবে সভাসদ। অমৃত সমান মহা ভাগরত পদ ৷ শিশুপাল মোক্ষ কৃষ্ণলীলা অনুপাম। কৰ্ণভৰি শুনি কৰা ছু:খ উপলাম ॥ শভিবা মুকুতি প্ৰলোকডে। সাহ্বাত । বেলা ৰাম ৰাম চিন্তা পাপৰ বিঘাত #

ভটিমা ।

ভটিমা ৷

জয় গুৰু শক্ষৰ সৰ্ব্য গুণাৰৰ বাতেৰি নাৰি উপায়।

ভোহাৰি চৰণক ৰেণু শত কোটি বাৰেক কৰোহোঁ প্ৰণাম ।

দ্ৰশিত জুন্দৰ গোৰ কলেৱৰ বৈসন সূৰ পৰকাশ।

স্কল সভাসণ ব্যাক্তি সৰ্ভানে পাপ বিনাশ »

বিনে কক ভূষণ পোৰ সুশোক্তন গছন গল্পীৰ মতি।

আয়ত কমণ নতুন বৰ প্ৰশেষ বগুন টালকছো জোতি ॥

লীলা-গজ-গতি গমন বিশোকন বাণী শেষ গম্ভীৰ।

পাৰও মৰ্দ্যন কলিকো কালে বাচেকা সম নাহি ধীৰ ।

যোৰি নাৰায়ণ নায়া বিস্তাৰি

ক্ষ ত্রিজগত নিৰ্মাণ।

সন্ধ স্নাত্ন (ধাগী বাকেৰি মহিমা কবস্তু নজনে চ

সৰল চৰাচৰ শালনকাৰী

(या क्षि (महक (मही।

চাৰি বেদ লিৰোখণি মাৰে

वादकिक हवन विकास ।

সোহি দেৱক কয়লি কলিকো

শক্ষ দেৱ প্ৰকাশ ।

ত্ৰিস্তুত্ৰন বন্দৰ দৈৱকী নন্দৰ বোহৰি মাৰল কংগ।

জগলন ভাৰৰ পেত্ৰ নাৰায়ণ শহৰ ভাকেৰি অংশ ঃ ৩০ **০** অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

মারা নৰ তন্তু ধৰি হৰি ভক্তি কয়লি বহু প্ৰচাৰ।

সৰ নৰ পাপ পুরোধি মত্তল

্তাহে কয়লি উদ্ধাৰ 🛭

হ্মৰ নিশি চাৰি বেদ বিচাৰি

বেকত কক হৰিনাম।

गांटकवि वयदन मिलाहे गांहे

াই মনোৰ্থ কাম 🛭

পণ্ডিত মানী নেদ বখানি সৰব কয়লি সৰ চুৰ।

গীত কবিৰ গুণ শহৰ দেৱৰ

- কীৰিতি গল্লে বহুদূৰ ।

ত্ৰী বশ দান তুও দায়। সৰ গুণ সম্পন্ন ঠিক।

ক্ষতক ভক্তি দানে কক গুৰু দায়া ভনয় অধিক ঃ

ছবিক মুবতি জক্তি মনগমন মক্তন আনন্দ সৈকু।

ঐসন নিৰমৰ জনতে বিকাশিত ভকত-কুমুদ-কুল-ইন্দু।

কলিযুগে পাস পায়েখি সৰ নৰ তাৰণ কাৰণ কেন্তু ।

ভক্তি ভাণ্ডাৰ স্ব কাৰ সৰ ছোৰি মুকুতি কর্মলি উদাস।

এক শৰণ হৰি নাম ধৰ্মকছে৷ ৰাজা কৰু প্ৰকাশ ৷

কি কছৰ শক্ষৰ পেত্ৰৰ মহিমা ' জানি অস্তা নপাই।

বাকেৰি চৰণক ৰেণু লিবে পৰাদি মুকতি হুখে হুখ পাই ॥

বৰগীত।

মাধর দীন যুক্ধমতি কহর
বাণী শুন সব লোই।
বিনে গুক-চৰণ ভকভি বকতি

মুকুভি কবল নচোট ঃ
ওহি পাৰম ভাল বেলকো বাণী

জানি নৰ নকৰ বিৰাম।
ধৰমক কৰমক গাৰবক ছোৰি
ভাকি বোলল বাম বাম ॥

ৰবগীত।

ৰাগ—শ্ৰী।

যাদৰ কীকা ভোছাৰ।

কিন্তু সুখ ভাজি ভৈলা কেনে বিপিন বিহাৰী। এং চ
গক্তৰ সকে বাহি চৰণ বিৰাজে।
কোহি পদে সুৰা কেনে বিজুবন মাৰো।
গুৱকে চিন্তুয়া নপাৱয় বোগী বভ।
সোহি পদ সোহে প্তনাৰ ক্ষয়ভ।
লক্ষ্মী দেৱা সেৱে বাক সুকোমল হাভে।
সোহি পদ বিৰাজয় কলি সৰ্প মাণে।
কোটি কোটি ভক্ষা হৰ যাহাৰ চুৱাৰে।
সোহি মহেশ্বৰ কেনে বনে খেলু চাৰে।
সাকৰ নিগম গণে বাক নজানয়।
গোৱাৰী বলোলা কেনে ভাহাক বাক্ষয়।
বিপৰীত কীলা ভেৰি জানন নহায়।
কহম মাধ্য হৰি গভি তুৱা পায়।

ৰাগ---বৰাড়ী।

প্ৰজৰ বালক সক্ষে ৰক্ষ মনে, নাচতু এ সদাশিও। অবভাবে, নিজ বল চয়, প্ৰচাৰি ভাবিল। জীও। ধ্ৰং॥ 9.2

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্লেক।

গুহি বৰ নোহে নিজানন্দ সুধে সদায়ে ৰখণ যাব।

বে তথ ভেজিয়া কমন কাৰণে কৰত নিতা বিহাৰ ॥

বেদ শিৰে। ভাগে বন্ধমণ্ড মাৰে বাহেৰ পদ বিৰাজে।

সোধি মহেশৰ বনেৰ ভিতৰ নাচত কমন কাবে ।

অবিদ্যা মোহিত ত্য়া হার বত ভবিতে পথ নপারে।

জীৱৰ ভৰণ হেতু নাৰায়ণ বৈকুঠ ভেজিয়া জাসি।

কৰ্ম মাধ্য নানা বিধ বৃদ্ধে প্ৰচাৰিলঃ যুগু ৰাখি ॥

ৰাগ—শ্যাম।

তেজৰে কমলা পতি প্ৰভাতে নিন্দ।
তেৰি চান্দমুগ পেথোঁ উঠৰে গোৰিন্দ । এং ॥
বজনী বিপূব দিশ ধ্ৰণি বৰণ।
তিমিৰ ফেড়িয়া বাৰ বনিৰ কিবণ ।
শত পত্ৰ বিকশিত প্ৰমন্ধ উড়াই।
বজ বধু দখি মথে ডুৱা গুণ গাই ॥
দাম ফুদামে ভাকে তেৰি লৈয়া নাম।
কেব দেখ উঠিয়া আসিল বলোবাম ॥
নন্দ গেল বাধানে গোৱাল গেল পাল।
ফুবজী চাৰিতে লাগে উঠৰে গোপাল ॥
কাই লৱনী লৈয়া নিন্দা বেত বেণু।
সকলৈ মেলিয়ো বহস হাম্মলাৱে ধেলু ॥
কহয় মাধ্য মাই কিনো ভপসাইলা।
বিজ্ঞগত্ত পতি হবি বাখে ৱাল পাইলা ॥

ৰামসৰস্থতী।

তি ইজন কৰিব জন্ম ঠাই বৰপেটা মহকুমাৰ পাটটোৰা নামে গাঁও। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম জাঁমদেন কৰিচুড়ামণি, এওঁ বৰ পণ্ডিছ আৰু শুকাচাৰী আক্ষণ আছিল। ৰামসৰস্থানীৰ পিতৃমাতৃয়ে খোৱা নাম জনিকছা। কৰিচন্দ্ৰ, ভাৰত-চন্দ্ৰ, ভাৰতভূষণ আৰু ৰামসৰস্থানী এই কেইটা তেওঁৰ উপাধি আছিল। তেওঁ শক্ষৰ দেৱৰ সমসাময়িক অৰ্থাৎ গৃপ্তিয় ১৬ শতিকাৰ আগছোৱাত বৰ্তমান আছিল। মহাপুক্ৰ শক্ষদেৱৰ অনুগ্ৰহত তেওঁ কোচখিলাৰৰ ৰঞ্জা মহাৰাজ নৰনাৰায়নৰ পৰা মহাভাৰত পুথি ভাঙি অসমীয়া পদ কৰিবলৈ আদেশ পায়; ৰামসৰ্ভাৱে নিজে ভেওঁৰ কুলাচল বধ পুথিত এই কথা লিখি গৈছে। তেওঁ গোটেইখন মহাভাৰত অসমীয়া পদ কৰে, ভাত বাজেও কুলাচলবধ, বধান্তৰনধ, ভামচৰিত আদি কেইবানখো পুথি লিখে। তেওঁ নিজে কোৱামতে তেওঁৰ ৰচিত পদৰ সংখ্যা পচিল কেইবানখো পুথি লিখে। তেওঁ নিজে কোৱামতে তেওঁৰ ৰচিত পদৰ সংখ্যা পচিল কেইবানখো

লক্ষী চৰিত্ৰ।

वास्ट्रहरूकः कृष्णः कःमहान्दमध्नः। दिवकीक्षप्राचमाः कृष्णः वटमा कृष्णक्ष्यः।

शंस ।

জয় জয় কৃষ্ণ কৃপাময় দেৱহৰি।
মহা মহা পাপীয়ে নিস্তৰে বাক সাৰি।
বাৰ লীলা বিভৱৰ নাহি পাৰাবাৰ।
কেন কৃষ্ণপদে কৰোঁ কোটে নমস্বাৰ।
গুক্ৰ চৰণে মন শিৰোগত কৰি।
বিপ্ৰ বৈক্ষৱৰ পদ ক্ষময়ত ধৰি।
ব্যাস আৰু বাক্ষীকি প্ৰভৃতি কবিগণ।
আগা গুক্ক বন্দো পিতৃ-মাতৃৰ চৰণ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সৰ্স্বতী মাত্ৰক কৰিয়া নমস্বাৰ। লক্ষ্মীৰ চৰিত্ৰ পদ কৰিবে। প্ৰাচাৰ । যি বৰত লক্ষ্মী দেৱী সদায়ে খাক্য। বিবা দোৰে লক্ষ্য দেৱী পুৰুব ভেজয় । ইসৰ কথাক আবে কৰিবো বাখ্যান। লক্ষ্মী হৰি সংবাদ শুনিয়ে সাৱধান ঃ মেৰু পূঠে ৰত্নাসনে খাকল্ডে বসিয়া। লখনীত পুছিলা হবি কৌতুক কৰিয়া । কোন কোন স্থানে ভূমি আপুনি থাকাল। কোন কুলক্ষণে পুক্ষক ভেক্তি বাহা। কোন বা ৰমণী হয় ভোষাৰ বৰ্জিচা। কোন নাৰী ভয়ু প্ৰিয়া কৈয়ো হুচৰিচা। বিশ্বুৰ বচনে লক্ষ্মী অল্ল কৰি ছাপ। **কহিছে লাগিল কথা অভি মৃত্যভাৰ ।** চিন্তাযুক্ত হয়। সর্বক্ষণে যি থাকর। পারে পারে ঘলে যিটো ধুলা মাটিচয় » বাসি পুষ্প পিৰে যিটো লোৱয় উবাত। ভগ্ৰ আসনত যিটো বসি খার ভাত ॥ सक्मानी मानीक वभग्न विरहे। कम । তাহাকে তেকোহোঁ মই জানা নাৰায়ণ 🛭 সয়সভ অবগৰ্কা কৰে যিবা জন। পুতু পুতু বোগো আমি তেজে। সেহিঞ্চন 🛊 উভিত্নীক চুই বিটো কৰয় ভোজন। স্থান কৰি ভৈল শ্ৰেভু ঘনে যিটে। জন। অন্ধকাৰে শোৱে আৰু তৃণ চিত্তে নথে ৷ তাক মই তেকে। সিটো খাকে মহাচুধে । নিজ অঙ্গ পিঠিত আপুনি বাধ্য বারে। ষ্ঠিত ধনক বিটে। সমূলি উবারে 🕫 নিজ পুত্ৰ ভাৰ্যাক বঞ্চিয়া বিটো খায়। শুনা নাৰায়ণ মই নাবাওঁ ভাৰ ঠাই 🛊

গকা চৰিত্ৰ ৷

মুখ ভৰি খোৱা পানা পেলায় ছুৱাৰে। নেধাকে। ভাষাৰ খবে জানিবাছা সাহে । উলক্ষত ভয়া বিটে। কৰ্ম ভোজন। তিতা আসমত বসি বি কৰে ভোজন। দক্ষিণ পশ্চিম মুখে বিটো দল্ভ হলে ৷ সত্যে সভ্যে কহোঁ মই বেৰাও হাৰ পালে। উত্তৰ পশ্চিম লিৰে বি কৰে লৱন। ভাক ভেকো সিটো মোৰ নোছে প্ৰিয়ন্তৰ 🛚 আপুনি তুলিয়া পুষ্প পিছে গিটো শিৰে। সন্ধাৰতে প্ৰদীপ নেদেখো বাৰ ঘৰে 🗈 আপুনি চহ্মন পিসি বি পিছে ললাটে। গুৰুগুন নিশ্দা কৰি কুৰে হাটে ৰাটে। ৰাসি ধাস কুবাস পিক্ষা বিটো নথে। নিশ্চর জানিয়ো মই নাবাওঁ ভাষ **বৰে** ॥ মাটিত বসিহা বিটো কৰ্য় জোলন। বাসি মূখে বাকে বিটো বৰ অভাকৰ। অভিথি বিমুখ বিটে। নিৰ্দান কুজাবে। পাপ কৰেঁ ৰত পাল বিত্ত অভিনাৰে # পঞ্জম পাত্ৰকী বিটো বিশাস বাত্ৰ । ইসবক ভেছে¹ আহি ভারিবা গ্রান্ডো**≆** ৷ ষাৰ ঘৰে গাকে শুকু সাৰাৰদ্বগণ। ञ्चीता क्ष्मची एका वसनी वरण। ভাৰ গুছে আচলা আমাৰ বাস হয় , সভ্যে সভো আৰু মই কছিলে। নিশ্চয়। বিটে। জনে বাঞ্চক প্রবর্ণ সম কেৰে। रकात अमृभ कवि उथुलक लाइय । আপুনি বেখার কক প্রবা সমস্তক। বাটি দিয়া থাকে ডু:খা ভিকু সকলক। • अकटलाटक (वाटल विट्डे) मधून वहम । সন্ত সামু সক্ষে কৰে সামু আলাগন ৰ

600

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

ধাৰ্শ্মিক বিনাত সদাচাৰা মিতবায়া। হ্যানশাল যিটে। পঞ্চ ইন্দিয় বিজয়ী। বিভারত বিটো মহাপুক্ষ শোভন ইস্বাস্ত প্রান্ত আমি জানা ন্যায়েণ । डेलक अभनी विह्छ। बकरन प्रस्त । আহবে কৰৱ যিটো জনে জল্পণ। शांच कर्न कांक नहीं मंत्रा करा। সেই কৰ ভাষা মোৰ প্ৰিয়ন্তৰ হয়। मना वाम करवा अभि चवोर्ड छाडार । ধন ধান্ত গো মহিব কৰোঠো বিস্তাব 🗵 नर्यस्य नर्यक्षयो गिर्देश उँद्वागी यिकत । অলগ আহাৰ কৰে অলগ শহন ॥ ম্মালাস বিহীন বন্ধ প্রিয় যিটো কন। চাৰ ^{দ্ৰ}মুবৃদ্ধি আমি কৰে। অনুন্দণ s ভূনা নাৰয়ণ আৰু কথাৰ নিৰ্ণয় । বিটো ভ্ৰমকণী নাৰা মোৰ প্ৰিয় হয় ৫ সামীৰ চৰণে সেৱা কৰে যিটো জনা . সেই নাৰা পতিব্ৰতা সৰ্বৰ ভুলকণী । ুৱামাক ঈশ্বৰ মানি সভতে পুৰুৱা। সেই মতে নিজ ভাষা পদ আৰাধ্য **৷** পতিব্ৰতা ট্ৰীৰ কথা শুনা মন দিয়া। সংক্ষেপ কৰিয়া কঠো বাঙলা এৰিয়া ॥ দেৱস্তাত কৰি যিটো নাৰী শ**তগুণে** । স্থামীলের। কৰে অভিনয় ভূঞ্মতে। श्रामी देख्यामार कार्या महरू व्यक्ति । ভাচাৰ শ্ৰীৰে মই থাকোঁ নিৰ্মুধে ॥ সকল দেৱক পৃক্তি বিটো ফল পাই। শ্বামীদেরা ভভোধিক ফল সমুদাই ৷ স্বামী বিনে স্ত্ৰীৰ আৰু নাহিকে দেৱতা : শ্বৰূপ কহিলে। প্ৰভু ইটো সভ্য ৰূপা ।

সক্ষী চৰিত্ৰ।

एकमडी नांबी वित्तिः सन्तव रहती সামী সেৱা কৰে বিটো সৰৰ হৰণী 🛊 নাভি ভুগভাৰ সম দদ্ভ পান্তি বাৰ। সলা নহাবোটে। আমি শ্বীৰ ভাঙাৰ । ्या धनक समा विरुट्टा करन छेलकान । ধন খাত্য সম্পদক মিলাও' আলি ভাৰ ৷ স্বামীৰ চৰণে সেৱা সভাৱে বংহাৰ (मदे छलक्षी नादी कानिता कामाव । শুক্ত বস্ত্ৰ পৰিধান শুক অভিলাধী -সুপ্রসরা কোমল ভাষিণী গার্যকৌ 🛊 স্প্ৰকালে পভিত্ৰতা সত্তে থিটো জনী। মুয়োকুল নিস্তাবিল ভবিল আপুনি 🛭 স্থামীৰ বচন পালে গেট স্তভাগিনী। সেই নারী পালে মই গাকোরে। আপুনি ॥ वस्त्रभष्ट्र वक्ता संबद्ध्य सिवयम् । আমাৰ লক্ষ্য ভানিবলৈ সি সকল « নাভি ভুগভীৰ বাৰ সম্পন্ধ পাছি। চাহাৰ শৰাৰ আমি সদ। নাভাৰতি ॥ ললিত বলিত শ্বন্ধ কোমল লোচনা। 🕏 যত হসিত মুখ মড়াল গমনা । গৌৰবৰ্ণা মৃত্যুমিত ভাষিণা বিমলা। মধাকানা দয়ারতী স্পাত্র সুশীলা ১ **हेजन नकर्य ए**एडे नानी छन्छ थरन। সৰ্শবন্ধণে থাকে৷ আমি ভাছাৰ শ্ৰাৰে ঃ স্থামিক জকতি সদা বি নাৰী কৰয়। গ্ৰেফি যিব। নাঞ্চে মোড সাবে সিঞ্চ কয় । ছেন মছা ৰমণী থাকর বাৰ ধৰে। अन्तकान थाएक। गई जुङाब मन्तिएव । ধন পুত্ৰ হোৱে ভাৰ সৰ্বত্ৰ কল্যাণ। সদ। আমি সন্ধৃষ্ট তাহাৰ বিশ্বমান।

400

অসমীয়া সাহিত্যিক চাংনকি।

इएडः भव कुलकना नावी अভिद्यकः। কুলকণা স্ত্ৰীৰ কথা ভনিয়ো প্ৰস্তেক 1 উচ্চল কপাল বাব বিৰল দশন। সেট নাৰী জনীক ডেকোটো সৰ্বক্ষণ। পিক্ষল নৱন বাৰ পিক্ষটা বে কেল। পাৱে পাৱে হলে যিটো কুলক্ষণ বেশ 🛭 (अडे नावी करी कड़ि रव कृतकारी। সভ্যে সভো কঠো মই স্থৰণ কাছিনী ৷ স্থামীৰ বচন বাৰ নলৱৰ মনে। (महे नांदी कृतकभी एउटकी क्यूकरण **॥** কৰ্ণৰ বাহিৰে বাৰ সুই গোটা ৰক্ষ্য সেই নাৰী ছোৱে জানা অৱলাই মন্দ । গগুড়ালে ফুলা বাব উদ্ধি গুই স্তান । সেই নাৰী কুলকণী জানা নাৰায়ণ ॥ সেই নাৰী পাপ মতি জন। নিভেনিত। স্মী সম্বিত ব্যব লাভ তুতি চিন্ত । বস্ত্র অলভাবে সবে বিভূষিত হয়।। স্বামীক নিন্দর পৰ পুক্ৰক পায়। ॥ স্থামীক তাজিয়া পৰ পুক্ষক মন। ভাইৰ পালে নেবাওঁ মই দেখি কুলক্ষণ। সামী বাকা অভ্যথা কৰণ বিধা নাৰী 🛭 চাইক তেকো জানা মট প্ৰান্ত চক্ৰধাৰী। माडिएड **हब**4 बाब हरें हरि कुटहें। সেই ত্ৰীৰ পৰলে সামীৰ আৰু টুটে । পাৱে জল দিলে হাৰ চৰণ গুখাই : **ब्यहरण्ड विश्ववा कन्न देशदा वाशा जाके ।** উলুৱাৰ জলে যাৰ ছোৱে কাল বেখা। সৈই কুলকণী মোক নাগাৱর দেখা। শৰ্মীয়া ভবি বাহ কুটুকুৰা কেখা। ধোৰোতা কলাল কেঁবা নয়ন কুবেল ৪

লক্ষী চৰিত্ৰ।

কপিল বৰণী বহুলোমী অলোমিকা, কুমখা ৰোগিণা বেশ্বা নক্ষত্ৰ নামিকা। চোমাক কহিলো প্রভু সকলো কাহিনী। हेमन सक्दन क्षांना नावो कुलकती 🛊 সাৰু শুনা আমাৰ বসতি নাৰাল্য। সংখ্যাবৰে বিকসিত কমল কান্ত্ৰ । আমলকী কুকে আৰু দিবা পুল্য বনে। অলস ৰহিও সভা পৰায়ণ কৰে। পাম বন্ধ শুক্র বক্তে আৰু গোমহত। নুভা গীভ বাছ বধা হোৱে কৰিবত । মহা সভী পভিজ্ঞভা নাৰী বিটো ঋনী। हेमगड थाटका गडा कहिटना काविनी 🛊 ভালিলে। ভোষাত মোৰ কথা সমুদার। অপৰাধ ক্ষমি ভবু পাৱে দিয়া ঠাই। ভবু পাদে সৰে কথা কৰিবো বিৰবি। विक् ब्वारत बाक किंदु कविरहा उन्मयो । লক্ষ্মী নিগদতি প্ৰাভূ শুনা নাৰায়ণ। আকাশৰ ভাষা যিটে। কৰর পণৰ । পুণিবীৰ ধূলা যত পাৰে গণিবাক। তেবেলে লক্ষাৰে পদ পাৰে সেবিবাক ॥ নাপিতৰ গৃহে গৈয়া ক্ৰৌৰ ৰূপ্ট কৰে আছোক মন্ত্ৰপ্ৰ দেবভাৰো জীগৰে। আৰু এক কথা শুনা করে। জনার্দ্দন । যেছি দিনা যিবা বস্তু নিবিদ্ধ ভোজন । প্রভিপদে কুলও ভোজন ধনকর। দ্বিতীয়াত আ**লু ক**চু স্কৃতি বাধয় **॥** স্তুতীয়াত পটোল ভোকনে চকু পুল sতুৰীতি মূলা খাইলে খনৰ নিৰ্মাৃল ঃ ১ भक्तभी इ जीकरत कलक कांना दर । विशेष निमर्थ शाहरत वाथि लाग नव ।

অসমীল মাহিতাৰ চামেকি।

সপ্রমীত ভাল ফল খাইবে মুফুরাই : অন্ত্ৰমীত বাউ বাইলে নামা ৰোগে পাই ধ মৱমীত কলা থাইলৈ গোমংসৰ ময়। सम्भाउ काकिकाल नग्नि युक्त क्य 🤉 अकामभी इ क्षत्र शहित्व वर्शक नवार् । থাদশীত শুশা খাইলে বাাধি লগে নয়। <u>जत्यामणी जिलिह विश्वत शृहेव शाक ।</u> ठजुर्फणी प्रिटन भवा निष्यथ थाकेवाक ॥ ক্ষমাৰক। দিনে মহক্ত মাংস বিব। খায়। মহাপাপ হোৱে সিটো নৰকে পৰৱ ৷ ইসৰ নিবিদ্ধ বস্ত্ৰ খাই বিবা জন। ভাছাক ভেজোছো মই জানা নাৰায়ণ : ন্তমা প্ৰাফু ভোষাত বিঞ্চলে অক্সি কৰে। বিনা দানে বিনা বজ্জে ভুষ্ট আমি ভাগে 🛚 জোমাক পুৰুষ বিটে। কৰিয়া সন্তোষ। ভাৰ একে৷ কালে নধৰোকো গুণ দোব॥ कवित्ना (जामाज आपु देखी कथा हरा। আৰু বিটে। শ্ৰদ্ধা কৰি গাবে বা শুনৱ 🛭 তোমাৰ প্ৰসাদে তাৰ আয়ু 🖺 হল। - নিছে নিছ বাড়ি পাইকে প্ৰথ সংস্থাৰ _{।।} পুত্ৰ পৌৰ ধন ধান্ত অগপ্ত সম্পদ। কভিবে পৰম ভূখ অখ্যে মৃত্তি পদ 🕫 শুনা নৰ নাৰা ইতো কথা মনোহৰ। লক্ষ্মী হৰি সংবাদ পৰম গুক্তাভৰ 🛊 ইনাৰ ভাৱণে মিলে ভক্তি মুক্তি। ৰামসৰক্ষতী প্ৰবৃদ্ধে নিগদভি 🗈 সক্ষীৰ চৰিত্ৰ কথা প্ৰশা মন কৰি। বাঢ়িৱে সম্পদ শুগে ভুৰ্মতি নিজৰি ॥ প্ৰাক্ষণ ক্ষত্ৰিয় বৈশু পুদ্ৰ চাৰি ভাতি। আৰু শুনি ভৰি পাইবে অচলা সম্পত্তি।

বিবা দেই বাজে ভাক লভিবে নিশ্চয়
লক্ষ্মীৰ বচন ইছো অন্তথা নোহয়।
যাৰ গৃহে থাকে ইটো পুস্তক বডন।
যিটো মৰে ভানে ভানে আৰু আৰু ॥
ক্ষিমীয়া পাচয় যিটো আতি ভাৰুমাছি।
লক্ষ্মী নাৰায়ণ চুফ হোন্ত ভাৰ প্ৰতি ॥
ভাৰ গৃহে কোনো কালে বিহিনি নোহয়।
পুঞ্জাইটা সংস্ক সদা সন্তোধে বজয় ॥
ক্ষেমী নাৰায়ণ স্থানি বোলা বাম কাম।
লক্ষ্মী নাৰায়ণ স্থানি বোলা বাম বাম ॥

মহাভাৰত।

. [ঝাছ পর্বা]

সৈপন্দায়ন বনতি শুনিয়ো মৰেখন।
সৈতি বেলা শাতি পাইলা গলাৰ কুমাৰ ।
আছতুনৰ শৰ বিবে কৃটি বায় প্ৰাণ।
গুগাপিতো ধৈয়া ধৰি কম্ভিলন্ত কাৰম।
আগতে দেখিলা কুম পাণ্ডবিৰ বল ।
আগতে দেখিলা কুম পাণ্ডবিৰ বল ।
কভা বীৰে কান্দে শোকে পৃথিবাত পৰি।
মহা শোকে কান্দে মৰে মৰ্ম্মে পাৰে গোৰি।
দেখি জীয় সনাহানে শোক দূৰ কৰি।
সাবাকে সম্বোধি মাতিলন্ত ধীৰে ধীৰি।
সামীপ চাপিলা বদি বীৰ সমস্তই।
সাবাকে সম্বোধি জীয় বচন কোল্য।
শ্বিৰ প্ৰতি শোক নকৰিবা একোজন।
সোৰ প্ৰতি শোক নকৰিবা একোজন।

चनशैद्या मास्डिय हाटनांक (

বৃশ্বত্যত সম্মুখত পজিবোঁ সমৰ : আৰু জানি যোক প্ৰতি লোক পৰিহৰ । উপৰ নিমিত বড় দেখা কগতত। সবাৰে ওপকে মুচ দেৱাৰ লগত 🛊 মোক প্ৰতি সৰে লোকে লোক পৰিচৰি। কৈক গৈলে গুৰু জেণে আনা শীল্ল কৰি। मृष्ट्र युद्धि सदायन यामद मधान । কোথা গৈলা ৰাপু ধনঞ্চয় মোৰ প্ৰাণে গ কোপা গৈলা যুখিন্তিৰ বীৰ বুকোদৰ। শীত কৰি আলা ছুয়ে। মাৰ্ডাৰ কুমাৰ । কোগা গৈলা ভূগোখন নকৰিবি শোক : শত ভাই সমে বাপু দীয়ে আসিয়েক। **टकाणा टेगला माट्यामन व्यक्तिन मधि।** সংসাৰতে৷ পৰাহৰা ভোমাক মেদেখি **৷** বাক জনবাড ধাবে মহন্ত সকল (শীতে দেখায়োক মোক চৰণ কমল ৷ ত্ৰিভূবন ভূবন মোহন ভূমি হবি। নোখোটো বৈকৃত নাম তর নিজ পুৰি । মুর্মান সমর্ভ মার্গে এলিমান । েচামাৰ চৰণে গৃড় উক্তি গিয়া দান h বৈশস্পায়ন বদতি শুনিয়ে। নৰেশ্ব। বাৰগণে গুনিলেক উত্তৰ জীপাৰ n আড অনন্তৰে কথা শুনা নৰেখৰ। জীপন ভক্তিত তথ্ট ভৈলা গদাধন । <u>(भूबक्रालं काकृश (अर्लक व्यवादन ।</u> জান্ত শিৰে এমিলন্ত ভাত্ৰৰ চৰণ। পাতে থিয় ভয়া তান চৰণৰ কাছে। বাঁহ্যাণ সমস্তে বিশ্বর কয়। আছে । ভাত্মক গৌৰকে পৃথিবীত জাত্ম পাৰি আপোনাক চিনাইলব্য বিষ্ণু নাম ধৰি ।

মহাভাৰত।

দেখিবকৈ খোটা যদি পকাৰ কুমাৰ। দেখা হেৰা মই কৃষ্ণ দেৱক ভোমাৰ ॥ এহি বুলি ভীত্মক সামৰে দামোদৰ। দিব্য ৰূপ ধৰ্মপলা জুবন সুন্দৰ 🛭 চাক চতুতুলি ললে মকৰ কুণ্ডল। যাব ক্যোতি প্ৰকাশে পাণ্ডৰ গণ্ডস্বল । মাথাত কিৰীটি ছলে অগনিৰ ছালা। কঠে শোড়ে আছাসুলন্বিত বন্ধালা ॥ सक्य अनक हुई क्षायुद्ध क्यन । কিৰীটি কুণ্ডলে সমে শোভয় কপাল 🛚 কণ্ঠত কৌপ্তত কলে অৰুণ অধৰ। দেখিতে শোভন বক্ষপ্তলে কেমহাৰ। হেন দেখি ভীত্ম তাত মনে গুণিলন্ত। त्याभीव भवन त्याभा त्नात्व हेरवलां । সঞ্জন বদত্তি কথা শুনা একমনে। ফাঘোণত ঠীখ পড়িলন্ত বোৰ ৰণে। বাট চাহি বহিলেক আঘোণ পৌষক। আঘোৰে চলস্ত ৰবি দক্ষিণ পথক 🛭 এতেকে মাঘক অপেক্ষিয়া মহাবীৰ। আঘোণ মাসত নমবিলা মহাধীৰ p যেভিক্ষণে ভাষা পড়িলেক ঘোৰ ৰণে। তেতিকণে গলাদেবী কামিলন্ত মনে ১ গঙ্গায়ে বোলন্ত মোৰ পুত্ৰ মহাবীৰ। ভানে৷ অভিজ্ঞাসি বাপু তেজয় শৰীৰ n ইবেলাত দুত কৰি পাঞ্চি দিবো কাক। প্ৰাণ নেৰিবেক ছেন কছিবে পুত্ৰক। এছি বুলি দেবী মনে গুণিবস্তু পাছে। দেশস্ত তপক্তা কৰি মুনিগণ আছে। ভাসন্থাক পঠাইলেক ভাগিৰ্থী আই। পুত্ৰক কহিয়ো মোৰ শীঘে নেগে যাই ঃ **658**

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

যেবে উত্তৰাৰ্ক সূৰ্য্য নচলন্ত মানে। কোর। দৈয়। পুত্রত নেখেক ভারে প্রাণে । ক্রমি ক্ষমিগণে হংসমূপে ভারকণে। ठिल देशला देवक कारङ जन्माव नन्मरन ॥ ৰণজুমি পাইলা গৈয়া লাকাশ সমনে। জীৱত দেখিলা বৰ বৰ্ণাত শহৰে 🛭 ভাঁত্মৰ ধৈৰ্যাক দেখি মনে গুণি সাৰ। আকাশত প্ৰথকিণ কৰি শতবাৰ । আগক আসিকা পাছে আদ্বাহিত ভাৱে। সাৰে মিলি দক্ষিণক কৰিলা উৎসৱে। ইলিতে কানিলে তাত শুনি নিবস্তব। ইজিতে চিনিলে তাক গজাৰ কুমাৰ ৷৷ পাছে ভালম্বাক জীম বুলিলক্স বাক। গলাদেরী পঠাইলেক কানো ভোমালাক : যাগে উত্তৰাৰ্ক লোহে। ভাৱে নেৰে। প্ৰাণ । তুমি সংখ আমাৰ মাড়ক দিয়া কান। ছেন কথা গুনি মুনিগণ গৈলা চলি। কৃষ্ণ পাওৱৰ সৈক্ত আছম্ভ আকলি 🛭 ভখাপিতে। নেৰোঁ প্ৰাণ শুনা মোৰ বাক। যাবদেকে আদিতা নোহয় উত্তৰাৰ্ক 🛭 আত্তে ভাবি আমাক দিয়োক সেনাগণ। বাপু দুৰ্ঘোধন শুনা মেহোৰ বচন। চতুদ্দিৰে সামাৰ বাহিছে। গ্ৰখান। सारता ७ क कार स्वित्या वीरशन । বিক্ষমি চামৰ ধৰিয়োক স্থাকোমল। শবীৰৰ মাখি মোৰ খেলাও সকল। দেখা যোৰ শিৰ গোট ওলমি আহয়। ভাৰ বিহে দেখা মোৰ শৰীৰ কাম্পার ॥ ভাৰ বিধে সকলে শৰীৰে কৰে চেটে। শৰ নাই ওলমি আচ্ছ শিৰ গোট ॥

ভালৰ ৰচন ভনি ৰাজা চুটোখন। ভাল ভাল বালিখ অনাইলা তেভিক্ৰৰ 🛚 নলৈকন্ত জীম ভাস্ব মহাকোপ কৰি। দেখি দুৰ্হোধন ৰাজা থাকিল অন্তৰি। ভূৰ্বেলখন ৰাজ। বৰ গৰিভাক পাইলা। অৰ্জুনৰ মুখ ভোৰ সঞ্চাত্ৰতে চাইলা। ভীত্ম বোলে নাতি মোৰ শুনিয়ো বচন। ইকর্ম সামর্থ সূহিকেক একোজন। গুনিয়ে বচন মোৰ বাপু ধনগুয়। প্ৰম মহন্ত তুমি জানা সমস্ত্য 🛚 ওলমি আছমু মাণা মোৰ বৰ টান ট আৰ অৰ্থে ৰাপু ছোক দিয়োক শিখান চ হেন তানি ধনঞ্চয় উঠিলা তেখন। প্ৰথমিক গালেছেৰ মমিলা চৰণ । গাওীর ধতুক ধনি কবিয়া টকাৰ। শহদে পুৰিলা গৈয়৷ পৰ্যাৰ ভৱাৰ 🛚 বাচি বাচি প্রভাবিলা কুক্ ব্টিক শব। ভাঁমৰ শিৰ্ক আৰি কবিলা উপৰ 🛭 উদ্ধৰ্ম শৰ পুণ্ধ কৃষি উপগত। ন্তাসৰ শ্বিক মাধিলস্ত উপৰত। শরন উচিত গাও দিলা ধনপ্রয়। দেখি ৰক্ষমন ভৈগো গঞ্চাৰ ভনৰ ম অদুত দেখিয়া আছে বত বাৰগণ। অৰ্জ্বক মাতিলন্ত গলাৰ নশান। जाधु जाधु धनक्षप्त कृत्तिव कृषाव । ওযু সম বাঁৰ আৰু নাছি বলিয়াৰ 🕫 প্রচন্ত শব্দতি সর্বে কাবে স্থালক্ষিত। বীৰ শশুৰক ৰাপু এছিলে উচিত 🕫 আনভাৱে গাণু বদি দিলি হন্তে মোক। মিছা মুহি করখ্যে দপিলো বল্কে ভোক ।

অসমায়া সাহিত্যৰ চামেকি !

এহি বুলি মৌন জৈলা গলাৰ নন্দন। সেহি সময়ত আসিলেক বৈভাগণ ৫ এমোবিধ ময় জালে ঔষধ লগত। বিসলাকৰণী কৰে ভীতৰ গাঁৱত ঃ ছেন শুনি জাখ বোলে শুনা বৈষ্ণগণ। বীৰ সহনত মই কৰিলে। সহন । আৰু ইচ্ছা নাই মোৰ প্ৰাণ খৰিবকৈ। ইহাতে খাকিবো বেবে নোহে উত্তৰাৰ্ক 🛭 बाभू धूर्मशस्त्र छना सामान वहन। বৰ দু:খ কৰি আসিয়াছে বৈছগণ 🛭 मान देखा कवि धन शाहरवा वट उव । শৰ কটেবকৈ খোলে মোৰ শৰীৰৰ u অনুশোচ কিছু ভাৰ নকৰা আমাক। ध्य क्रिया करमञ्जूक स्मार्टि श्रेटियां क জীৱন বচন গুলি ৰাজা দুৰ্যোধন। তেভিক্তে বৈছক দিলেক বহুধন । জীপ্নৰ বচন শুনিয়াছে খুমিটিৰ। **भहारभारक कारमा छान नमरह भनीद ।** স্ত্ৰেহে প্ৰায়েশ্ব বে বিৰাট ব্ৰকেলৰ। দেখিয়া মাধত গৈয়া চাপিল। ওচৰ **॥** মধুৰ বচনে পাছে দেৱ নাৰায়ণ। যুদ্ধিন্তিৰ নুপতিক বুলিল। বচন । 🖘ম 🖘 মালালামের বচন নিশ্চর। **অংক্তি ব**ণে আবাহেতে লভিলা বিজয় n ত্রিত্বন বিষয় প্রচণ্ড বলিয়ার। দুৰ্যোধন সম আৰু মুহিকে ভোমাৰ । আৰ শকা নাহিকে জানিবা বিপুগণ। खाकित्म कानिया त्याव दक्र टेक्टना यन n হেন স্থানি মুখিছিৰ বুলিকা বচন। প্ৰাক্তম বিজয়ৰ ভূমিলে কৰেণ 🛭

মহাভাৰত।

তব অংশ বিজয় যুক্ত পৰাক্ষা। মুখ দুঃখ কাৰণৰ ভূমিলে আলয় ॥ যাৰ কটাক্ষতে সৃষ্টি স্থিতি বিনাশন। ভোমাৰ চৰণে প্ৰস্তু পশিলে। শৰণ। বৈশম্পায়ন বদতি গুনিয়ে। জন্মেজয়। সেহি বেল। গৈলেক অনেক কন্সাচয়। অসংখ্যাত কুলবধু পুত্র কোলে লই। ভাষক দেখিবে প্রতি আপেবেপে গই p ভেলি মালি চমাৰ কমাৰ যত যত। জীন্মক দেখিৰে প্ৰতি গৈলেক সমস্ত » कार बामजबन्न है। महे वब मीन। नाम धन शिया कुक साथ कवि किस ॥ বেবে তাব চৰণাত জকতি বছর। তেবে মোৰ মনোৰণ সৰে পূৰ্ণ হয় ৷ তুনিয়োক সম্ভাসদ এবা আন কাম। জন্মৰ সফল হৌক বোলা ৰাম ৰাম **৮**

লেচাৰী।

দশদিন যুক্তি দেৱত্তত,
তিনি নগৰৰ যত সূক্ষণা নাৰা।
পাটনেত শাৰী পিন্ধি গই, সূৰ্যন্তিকত পূপ্প কোচে লই,
বিভাধৰী সম সৰ গৈলা কাছি পাৰি ।
পশ্মিনী সুন্দৰী ৰূপৱৰ্তী, তীশ্মৰ চৌপালে বেৰি আতি,
ভাৰাগণ সমে যেন আকাশত চানি।
ভীশ্মৰ মৱন্থা দেখি আতি, লাফ খৈলা থক কৰি কাতি,
স্থাক সম্বোধি ব্যেলে অন্তে অন্তে বাণী ।
সিকোা ভীশ্মৰ ত্বংখ দেখি, লোভকে জুড়াই চুই আহি,
কুৰ মতি বিধি কি কৰিলে ত্বু গতি।
নিষ্ঠুৰ হৃদয় বন্ধু সাৰ, থেন ব্যক্তাল শত্মিনৰ,
প্ৰভ্ৰাষ্ক যুক্তিলন্ত সাত ৰাতি।

্অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

শিকিলাহা অন্ত তান ঠাই, দেপুরাইলা তাখ মূনিধাই, ভোমার পানত জন্দাহিত কলেরব।

নাকে কাণে গিলা অন্ত জাল, তৈলা পশু ৰাম নালকাল, প্ৰাণৰ কাতৰে ভিভিন্ন দিলে নৱৰ ঃ

দেখি স্থিতোক ভৈলা ভয়, দেৱগণে কৈলা ভয় জয়, প্ৰম বিশ্বয় মিজিল স্বাৰ মনে।

ভোমাৰ সমান পৰাঞ্জি, নতু দেখি শুনি শৰ শ্ৰমি, কেনয় বীৰক কিমতে জিনিলা ৰণে ঃ

কিলে। নিয়াকণ ধনপ্রর, বমদক সম প্রচয়, শুলিক মারস্থে তিলেকো নক্তিলা দায়া।

সহজে ক্তিয় নিদাকণ, ক্লোধে ছই চকু ভাত্ৰবৰ্ণ গোবিদ্য সংবাদ মহা কণ্টৰ মায়া এ

অৰ্জুনৰ পৰে সপৰীৰে, অপি মঞ্চা দহি পীড়া কৰে, লোভক বহন মিৰপুৰ মুক্ত বার।

শোণিত বহন্ন শৰীৰৰ, কেন গেৰু ধাৰা পৰ্বত্ৰ, ধনো পনো নেত্ৰ মেলি দংশাদিশে চায়॥

আমাৰ ক্ষময় পোড়ে আহি, কেনে সহিবন্ত তান মাতৃ, পক্ষম লোচনী দেৱী ভাগিৰণী আই।

নুপতি সৰৰ পিৰোগত, যুগিটিৰ ৰাজা সমৰত, শীহৰ মাৰ্ছে কিমতে আছিলা চাই ।

অৰ্জুনক দেখা ৰখ মাজে, বন্ধ ধৰি বেন দেৱৰায়ে, পৰ্যনত গোটক পুণিবীত বৈলা শালি।

চন্দ্ৰ সম জলে দুই আখি, একেবে ৰপত ছুয়ো সখি, ভুয়ো একে বৰ্ণ ধনজ্ঞ বনমালী ।

সজল অনদ শ্রাম তমু, ভাষাতে প্রকাশে শব ধমু, প্রকাশিত বাহু আতি স্কোমল বেল।

ইতিনি সূৱন ভিতৰত, আৰু ভ্ৰম নাহি সমৰত, ভালেতো ভৌগদী অৰ্জ্বনত বৰ সেহ চ

মহাভাহত ।

কুষ্ণক দেখিয়ে। সন্ধিয়ণ, কুণ্ডলে মন্ত্ৰিক প্ৰয়োকৰ্ণ,
গীত বন্ধে জলে বেষত কেন বিজুলী।
শীৰণ বন্ধৰ বন্ধাৰণে, কেন্দ্ৰিক প্ৰাৰণ্ডলে,
বিজ্ঞান্তি বেন যুৱতীখন বন্ধনী।
শীৰণ করন্ধা চাই চাই, নকান্দ্ৰতে লোভ বহি বাই,
মৰ্মাত সৰাবো আগক নবায় ভবি।
ত্ব কল্বে পাছে নাৰীখণে, তীশ্মক চাইছে চুংখ মনে,
বামসৰক্তী ভবে বোলী ছবি ছবি।

역위 |

मोहिटक (इंडिंग स्थान विदर्भ यमन । সূৰ্পে বেন নিখাল ডাক্সন্ত খনে খন। অৰ্জ্জনৰ পৰ বিষে নগাৱস্থ জান। গাক্ষাতে দেখিও ধেন মুক্তক সমান । भिग्नाटम विकीटम यथ निरस्क भनीय। कार कर १ हक्क ८ वस्तु महावीर । ভীমৰ চুঃখক দেখি বত নৰীগণ। मरुरिभारक मुखान क्याब घरन घन ॥ পশ্মিনী কুন্দৰী আৰু জগত মোহিনী। চাৰু হাজ লগত থামীত সুজাগিনী। স্পাকাল মুহি সমোভক খাৰ মুখ। সিয়ে। নাৰী কান্দয় ভীত্ৰৰ দেখি চুঃখ। মঞ্চলা পড়িয়া চুৰ্মাক্তৰে সিক্তিলা। এক পাল হয়া কন্তাগণ অন্তৰিশা ৫ বৈশৃশ্পায়ন বদত্তি গুনিয়ে। ক্ষেত্ৰয়। ভীন্মৰ শৰীৰ চাকি তেল বৰিবৰ। শৰ পুংস চাকি ভেজ ভৈল। সমাপতি। তেবে গলাগুড় পিয়াসত আশক্তি।

পিয়াধ্যে আকুল ছাতি নপান্ত চেতন। ভেবে কৌৰৱক চাই বুলিলা বচন । শুনিয়োক বচন কৌৰৱ বীৰগণ। পিয়ালে শুখাইলা মুখ নপাওঁ চেতন । আজুৰি মাডত্তে মোৰ মুখে নালে বাণী। বাপু ভূগোধন মোক পিয়ায়োক পানী। জীকৰ বচন কুনি ৰাজা প্ৰযোগন। সুগদ্ধ জলক অন্নটেলেক ছেতিক্ষণ । ভক্ষ দিবা অনাইলন্ত পায়স মোদক। হেন দেখি জীম ক্ৰোধে বুলিকা ৰাজ্যক । ক্তম অৰে ভুৰাচাৰ পুৰ্ণ্যাধন ৰায়। ভোহোৰ জলত ভাত মোৰ কাৰ্যা নাই। লবৰ লয়্যাত মই লয়ন কৰিলোঁ।। মদুধাৰ ভোগ্য যানে ককলে ভেজিলোঁ। আৰু এক বচন শুনিয়ো বীৰগণ। অৰ্জ্যুনক দেখিখাক মোৰ বৰ মন॥ ছোট হল্ডে ভুলিলোহো নৰ হাজিলাৰে। **काशा** देशका अर्क्ट्न कारमाक स्मान गाँउन ह ছেন হংনি ধনঞ্জ উঠিলা ভেখনে। প্ৰদক্ষিণে গালেহৰ নমিলা চৰণে 🛭 কৰ্যোড়ে কহন্ত মনত নিক্সাস। কি কাৰ্যা কৰিবো আজা কৰ'। পিডামই । ভীশ্ম বুলিগন্ত শুনিয়োক ধনভয়। দেখা মোৰ শ্ৰাৰক পিয়ালে পীড়য় চ বংশধৰ নাতি তই ভলপিও আপ। বাৰ গৃহে পুনৰ্জন্ম কৰিবন্ত বাস। মূব কঠমানে মোৰ সকলে শুখাইল। ধনঞ্জুর বাপু মোক পিয়ায়োক কল ॥ হেন তুনি ধনপ্লপ্ন গান্ডীয়ক ধৰি। ৰণভ চৰিলা বীৰে একডের কৰি ।

মহাভাৰত।

ৰণে সংখ জীৱক কৰিলা প্ৰদক্ষিণ। ধমুত হুবিলা আনি শিলীমুখ বান 🛭 ভীন্মৰ দক্ষিণ পাশে সুখৰ ওচৰ। পাতালক লাগি ভাতে প্ৰহাৰিলা শৰ চ অক্সুত দেখি আছে নৃপতি সকল। পাতালৰ পৰা আদি নিকলিলা জল ॥ মুষলৰ ধাৰে উঠি কভেঃ দুৰ বুৰে। পুনৰ্কাৰ জীমৰ মুখত লাগি পৰে॥ দেখিতে সুবেশ আতি সুকোমল মল। ড়ক। পুৰি ভীম পান কৰিলা সকল । क्षरुद्धिय कर्षा काम्पुष्ठ भागूनाय । (प्रचि खग्न नाशिरनक महत्र कोन्द्रव n জীকে মাতিশন্ত পাছে তৃষ্টমন হই। ভোমাৰ ই কৰ্ম বাপু অদভূত দুই 🛭 নদী নদ মাতে বৰ গহীন সাগৰ। হিমালয় বেন পর্বব্যত ভোষ্ঠ চৰ 🕆 গৰুড় বলিষ্ঠ ধেন পক্ষীৰ মধ্যত। ক্ষত্ৰিয়ৰ মধ্যে ৰাপু ভূমি সেহিমত । নাৰদৰ মুখে শুনিয়াটো যেন খেন। कृष्ठ अनक्षय दूरशा नव नाबायन ह কাবণে সে ভূইহানে। মমুদ্র অরভাব। ত্বভৱনক দণ্ডিয়া খণ্ডিব। ভূমিভাৰ ॥ ভৈসানি বুলিলে। গুনিয়োক সূর্য্যেখন। পাক্তৱৰ ৰাজ্য ভাই দিয়ে। এভিক্ষণ ॥ জোণে বুলিলন্ত সাক বিছবে বুলিলা। বলোভত্তে বুলিলন্ত তাকো মুগুনিলা॥ ভাকেদে শ্ৰৰন্তে মন বিকল আমাৰ। পাণ্ডবৰ হাতত সমল্ডে ঘাইবি মাৰ ঃ পুনৰপি মুৰ্যোগন বোলোঁ শুনা ৰাই। ছুৰ্টোৰ সমৰে আৰু তোক সুযুৱাই।

অসমীয়া হাঙ্গিতাৰ চানেকি।

কৈলাণক পাত্ৰ বাপু বন্ধুগৰ ৰৌক ৷ মই অত্যে কৌৰবি পাণ্ডৰি ৰক্ষ হৌৰু। পাওবে সহিতে বদি হোৱা একে সক্ষ। তেবেভো জানিবা ভূমি মোৰ মনে ৰঙ্গ । জীত্মৰ বচন শুনি ৰাঞা ভূৰ্যোধন। অধোমুখে নৃপতি থাকিলা মনেমন। <u>ेडल। बार्कर कुश्चमर नम्बुक्ति ।</u> মৰন্তাক দিবে কেনে জীবাৰ আহুধি ৷ বৈশক্ষায়ন বছতি শুনিছো নৰেশ্বৰ। ভীন্মৰ ৰাখিবে লোক দিলে দ্ৰয়ো ঘৰ 🛊 ছুয়ো দলে নৈক্ত বাচি দিলেক জোলক। পান্তৰ ৰক্ষ ভৈলা ব্যৱহা জীৱক 🗈 সৰে হল্প গালেৱৰ সমিলা চৰণ। কুৰু পাওদল গৈল অংপোন ভাষন 🛭 এত ছব্ছে বাৰ্ত্ৰা পাইলা ৰাখ্যস্তুত কৰ্ণ। যোৰ সমৰত জীম কৰিল। শয়ন । অসমত ভানি কিছু মনে ছ:খ ভৈলা। লরবিয়া ভীত্মক চাহিবে লাগি গৈলা। বীৰ শয়নতে আছে গলাৰ কুমাৰে। দেখি কৰ্নে প্ৰথাম কৰিলা আগু শিৰে। কর্ণে বোলে ভানিয়োক গলাব নন্দন। বৈদানি বুলিলা ভূমি ঋষৰণা কৰ্ণ 🛭 পেছি দিনে অজীকাৰ কৰিয়াটো দুত। বান্তে ভূমি নগড়া নখৰো খণ্ড লব ॥ সি কাৰণে সুঘূজি আভোছে। বাট চাই। চাহিবে আদিলোঁ ভূমি ভোমাৰ বিলাই 🛭 অজৰ্গী ভুড মই ৰাধাৰ কুমাৰ। পূৰ্বৰ অপৰাধ মানে ক্লেমিয়ো আমাৰ 🛊 হেন শুনি গালেয়েৰ স্বেহ ভৈলা পাতি। ৰাধাৰ পুত্ৰক সমীপক নিলা বাভি 🛭

ভীম চৰিত।

বুলিলস্ত ভীত্ম বাধেয়ৰ মুখ চাই। শুনা কর্ণ মোৰ শক্ত ত্রিভূবনে মাই। আজি ভূমি মোৰ পালে নালিলাহা বেবে। মতো মতো অৱস্থে দ্পিনো বেন্তে ভেবে। किन्तु दाशु कर्ही श्रुमा स्थामान वहन । শ্বৰূপত নোহা তুমি ৰাধাৰ নন্দৰ 🛊 কুন্দিৰেলে পুত্ৰ আৰু মোৰ বোল ধৰী। পাণ্ডৱ সহিত বাপু দন্দ পৰিছৰ। 🛭 বেংলে ৰাম সৰস্বাতী প্ৰেণামোছে। নাগ। মই দু:খিতক কুপা কৰা লগরাখ 🗸 দ্ব:খিত বৎসল ভূমি জানি নাৰায়ণে। ভোমাৰ চৰণে মনে পশিকৌ শৰণে ৷ শৰ্ণাগভক নেৰিবাৰা দেৱতৰি। ৰাগ্য মোক ভোমাৰ ভূতৰ ভূতা কৰি। সুধে ভূথে মুখে নছাড়োক হবি নাম। **প্ৰমাজিক লোকে** ভাকি বোলা বাম বাম ॥

ভীম চৰিত।

একদিনা ভীমে বােলে ৰাজাৰ আগত।
তকাই গৈলেক দেহা অন্নৰ দুংখত।
মেলানি দিয়োক দাদা কৈলালক বাওঁ।
মহাদেউৰ গৰু চাৰি প্ৰাণ প্ৰবন্ধাওঁ।
আৰ এক কথা কহোঁ ভোমাৰ আগত।
কিছু মান লৰ মই লিকোঁ লক্ষত।
কেন শুনি চাৰি ভাই অসুমতি দিলা।
কুন্তীক প্ৰণামি ভীম ভেখনে চলিলা।
কনন্তৰে পাইলা বাই কৈলাল লিখৰ।
দেখন্ত ভক্ষ বছাই আছন্ত লক্ষৰ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

দ্বরতে জীমে বাই নমিলা চৰণ। মহাদেৱে বোলে তই কাহাৰ নন্দন 🛭 ভৌমে বোলে প্ৰাড় মই কুন্তীৰ ভনয়। প্ৰক ভাবি থাকিবোহোঁ ভোমাৰ আলয় ॥ শক্ষাৰ বোলয় শিশু পৰম বিশাল। কার্মি গণপতি সমে দেখিবাক ভাল । স্থৰণ কহিলো আমি ভোহোৰ আগও। থাক ক্ৰিড়ি ফুৰা কাঠি গণৰ লগত ॥ কার্ন্তি গণপতি পাছে তৈকে আদি ভৈলা। भूब इट्ख प्रिथि कुई खोशक विनिना । বোলে এই পুল্। ভলা দাৰুণ চৱাল। ৰছ আজি কোনায়৷ চিক্লিবো ভোৰ চাল B লিত্তক সন্থাধি বোলে শুনিয়ো গোঁলাই। বন মাৰে আছে ইতো আমাক কোবাই । ছেন শুনি শক্ষৰে হালিয়া মৃচুকাই। মোৰ পুত্ৰ বুলি কিবা ভোমাক চিনই। विकिति नकानि प्रमा कविरमक वरन । এনে শিশু থাকিবেক আমাৰ ভবনে 🛭 নিচিনি নজানি জানিবেক কোন জনে। আবে খদি মাৰে মন্দ্ৰ বুলিবা ভেখনে ॥ অবস্তুৰে পাৰ্বভীয়ো ভৈকে লাগি গৈলা। গৰু চাৰিবাক শুনি আখাস কৰিলা ৪ পাৰ্যবতী বোলৰ শিশু মোৰ ঘৰে থাক। যতেক লাগর মানে অর দিবো ভোক ॥ এগুটি বলদ জানা মোছোৰ ঘৰত। কাৰ্ত্তি গণপতি ছুয়ো চাৰিৰে লগত । रवारेटन अनुदा जाक वानिटव विहासि। ভোহোৰ আগত মই কৈলো নিষ্ঠ কৰি 🗷 হেন শুনি জীমে গাছে বুলিলা বচন। ন্তুনা আই কহোঁ আগে কথাৰ কাৰণ 🛊

ভাষ চৰিত।

এহিক্সণে ৰাখা যদি মোক ভূমি আই। পাছে ফানো বোলা ইটে। বহু ভাত খাই ॥ হেন শুনি পাৰ্নভীয়ে উলিলেক হাস। টিপচি গোটে নো ভই কত ভাত খাস । চৌষ্টি যোগিনী খায় আৰু ভূতগণ। ভোক লাগি ঋামাসাৰ মুজুৰিবে জন n ভীমে বোলে আই মই কথা কটো ভাঙ্গি। নিভা মোক লাগে কানা ভাত সাত নাকি 🛊 বাঞ্চন লাগত কানা নাও সাত কুন্দা। भारह कार्या चर्ड नागर चना पुम्हा । खशाचन खगादिन कठे। सूली चान। থৰ মাঝে নাই দেখোঁ গোটা চাৰি ধনে। শির সর্থব বৰ দাঙা ত্রিভূবনে গাই। ঘৰ মাৰে দেখোঁ ভোমাসাৰ একে। নাই ॥ নাই বস্ত খন ৰতু মণি মুক্ত। হাৰ। নৰ মুণ্ড মালা দৰ্শ ভূষণ গলাৰ । ভৈল নাই কেশে বান্ধি আছে জটাঞ্টি। দুৰ্গক্ষে দূৰতে ভাৰ প্ৰাণ বাই ফুটি । মেড়াই আছ্য় দর্প দদ হাতে গলে। জগতৰ গুৰু নিকি ভোমালকৈ বোলে গ ভিক্ষা অলে পেট পোৱে শক্ষৰ গোগাই। ইটো কথা শুনি নাহাসিবে কোনে আই ॥ পাৰ্বভী বোগয় শিশু গুটি বৰ টালি। প্ৰকৃষ কথা কহু কালিব ছৱালি ৷ জগতৰ ধন ধান্ত সকলো আমাৰ : আমা কৰি কোন আৰু দেৱ আছে চাৰ ॥ গৰু চাৰি খড়ি লুড়ি আনি দিবি শোক। বঙ মান লাগে মই ভাঙ দিবোঁ,ভোক 🛭 ভামে বোলে আই ভেবে এছি কথা হোক। পাছকালে খেলাইবাক নপাৰিবা মোক p

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এহি বুলি ভামে বাই ব্ৰহ্ম মেলিলা। কার্ন্তি গণপতি ভুৱে। লগত ধাৰিল। ॥ কজে বেলি পাইলা বাই কৈলাশ শিপৰ। সুক্ত মেলিয়া নিয়া খনৰ কাবৰ 🛊 ভাঁমে বোলে বৃষ ভুই থাক ইথানত। कल पन भारे आपि कार्मा शर्वाङ्ड ॥ মহাইবি দুৰ্ক তই খাক এই ঠাই। গৈলে ঠেক ঠক ভাকি মাৰিবো কোবাই। क्षश्चित्र कीएम देशग्रा शर्ववटक हिनला । কান্তি গণপাঁত দুয়ো লগত লড়িলা 🛭 ৰৰ বৰ বৃক্ষ গুলম দিৱস দোৱাই। কাঠি গণপতি দুয়ো পৰা কল খাই। ইফালে বুধত নৱ ভুগৰ লোভত। লাহে লাহে চডিয়া গৈলেক বহু পথ 🛚 বিশামিত ঋষিৰ মাঞাম বৈতে আছে। শুড়ুক। বৃবস্ত ভাত প্রবেশিল পাছে 🛭 করা আছে খবি মধুবনক স্থান। পশিলা বলদ ভাৰ ভাজিয়া হেলাৰ # পথম প্রস্বাতু মধুবন অভিবেক। খাই ভাজি বুৰে অন্ত কৰিলে প্ৰভোক । ছেন দেখি ঋষি ক্ৰোধে খেদিয়া আসিলা। কার্ত্তি গণপতি জীম তথাতে ঠেকিলা 1 বিশামিত্রে বোলে অবে কোবেৰ প্রথমন। গৰু মেলি কিবু খুৱাইলিহি মোৰ বন 🛚 ভীমে বোলে পর্ববহুত আছিলো আতাই। বাৰী সুড়া গৰু ভুক্ট আসিলে পলাই 🛊 চৰণত ধৰে। গুৰু নশপিবা খোক। ভোষাৰ আগত বুৰভক দেওঁ শেক গ এহি বুলি লামুলত ধৰিলেক যাই। শাটাৰি পেলাইলা সাত পাকক ফুৰাই।।

জীয় চৰিত।

কতে। দূৰে পড়িয়া কাম্পয় বৰ টানে। মৰ-শু হাগিলা বুবে দল পাচি মানে ॥ কাৰ্ত্তি গণপতি বোলে মাৰিলিছি গৰু। দেখি ভীমে উপাতি লৈলেক শাল তক । ভীমে বোলে মার্বিলিটি গৰু ডুই ভাই। মোক বাদ দিহু কিছু মাৰিবো কোনাই 🛭 কভে। দুৰে বিশামিত্ৰ ঋষি আছে চাই। ভৌমে বোগে সাকী ভূমি হৈবছে। আভাই 🛭 মাকে বাপেকে গুৰু চাৰিবাক দিলে। লোখা কি কাৰণে সুয়ো গৰুক মাৰিলে n বিখামিতে বোলে অবে টেটন লটক। **७३ शक माथ बाब शिवन जानक 8** মোহেৰে আগত গৰু মাৰিলি আচাৰি। শক্ষৰ পুত্ৰক যোটস কেন কৰি 🛭 জীমে বোলে ঋৰি তোৰ কাকে খালে লাখি। মই গৰু মাৰিলোঠো কহ হয়৷ সাদী n তোৰ শহ মাধে গৰু মাহর মবিয়া। শৃত্ব খাইছে বুলি তই মাৰিলি কোৰায়া **৷** হাতত আছয় তোৰ দণ্ড খৰ বাৰি। আহে ক্ষৰি বোলাই হাতে মুচৰণ ভাৰি ৷ বেন শুনি বিশ্বাসিত্র গুণে মনেমন। सकारना टकारथव देखी भवम छुक्छन h শঙ্কৰৰ পুত্ৰক কৰিছে এত মান। মই কোন কৃত্ৰ কবি ভাৰে বিশ্বমান। তিনিয়ো মিলিয়া যদি এক কথা কর। তেৰে থানে। মুৰি দাই আমাত লগেয় । এহি বুলি ভূনি ভূল কবি লব দিল।। ভাল ধৰি ভীমে বুবছৰ পাৰে গৈলা। হেন দেখি বৃহতৰ মনে জৈলা ভৰ ' আৰু মাৰে বুলি উঠি দিলেক লৱৰ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

অনন্তৰে আসি বেল। ভৈলা দুই পৰ। बुषक व्यक्तिमा निग्ना वीच इंटकाण्य ॥ ভাঙ খণ্ডে বুলি ভামে বুষত বাহিলা। কাৰ্ম্ভি গণপতি ভাত খাইবাক লাগিলা 🛚 ভীমক দিলস ভাত থালক ভৰাই। এক আদে ভীমে ভাক পেলাইলেক খাই ৷ পাঞ্চ। দেওঁ বুলি দেৱী ভিতৰক গৈলা। ক্ষমা ভাঙ গাল ভীমে খারা যে আতাইলা । वाक्षन व्यानिया प्राची प्राचित्र शाहर । ক্ৰণা খাল খান গৰখীয়া আগে আছে ॥ দিশো কি নেদিলো ভাত বুলি দেৱী চাই। পুতু ভাত আনিবাক গৈলেক সোমাই 🛊 মানিছা অনেক মল ভাষক দিলেক। গৰাস চাৰেক জীমে খাড়া আভাইলেক ॥ দেখি দেবা পুনৰ্কাৰ আৰু ভাত দিলা। দুই গৰাসতে ভাঁম ভাছাকো গিলিলা । **६क्व राश्चन यह श्वरण श्वारण**। দেখি পাৰ্কাডীৰ মনে বিশ্বয় মিলিল « ডাক দিয়। ভীমে বোলে শুনিয়োক আই। আৰু ভাত আনা মোৰ ভোক নপলাই 🗈 ভাত নাই দেখি দেবী ওলাই নাসিলা। অসম্ভোবে ভীমে বাই আচান্ত কৰিলা। আচন্ত কৰিয়া ভীমে বুলিলা বচন ৷ কৈত আছে ভোমঠেৰ ভিক্সা জ্বলী খান ॥ कार्ड वित ठाउँन थ्रम मिर्गा याक कार्ड। আধাপেটি ৰৈলো ভাকে পেলাওঁ চোৰাই ॥ হেন শুনি পার্ববতীয়ে বুলিলা বচন। আজি বাপু মোৰ ঘৰে নাই পুদক্ৰ ॥ ছেন শুনি ভাঁমে পাছে বুলিকেক বাৰ । গৰু **চাৰিবাক লাগ্যি পঞ্চ। বাকে ডাক** ॥

জীম চৰিত ৷

বুঢ়া গৰু ফুৰে সিটো লড় বড় কৰি। ভাত নাই তাহাক চাৰিবো কেন কৰি 🕨 महादबाटका अक महे देयदक देखदक या छै। ভোমাঠেৰ ঘৰে আই বৰ ডু:খ পাওঁ । ৰাত্ৰি দিনে ভোমাদাৰ ভাকৰৰ উড়ি। সকলোৱে খুন্দি মৰা ভাতৰয়ে গুৰি 🛭 ধান নাই ভাক্ষৰ পাতিয়া আছা ছুলি। ভাক্তৰ ধৰিছা ভোৰা পঞ্চামূত বুলি । খোড়া নাই গৰুৰ ওপৰে ফুৰা উঠি। ষ্বৰে ঘৰে চাউল মাগি আনা এক মৃঠি। কাত্তি গণপড়ি সমে ভাকে থাকা থাই। খাইবে নপাই লিৱে ফুৰে ডক্ষৰ বহাই । ভীমৰ বচনে পাৰ্বভাৱে লাক পাই। ভেডিক্লণে মহাদেউক ধবিলেক বাই । পাৰ্যৰ হা বদত্তি প্ৰাভূত কৰা ত্ৰিলোচন। একবাৰ কিবিবি কৰিবে দিয়া মন 🛭 ভিক্ৰাৰ চাউলে কানা পেট সুপুৰর। থাটাৰে মাপাই গৰবীয়া আবাৰ কৰয়। লিৱ নিগদতি শুনা পাৰ্নতী উত্তৰ। কিমতে কৰিবো কবি কৰ্মা গুক্তৰ 🕫 তুকৰ কৃষিক মই কৰিবো কিমত। নাই কড়াকড়ি ধন মোহোৰ ঘৰড়। পাৰ্ব্বতী বদতি প্ৰভু গুৱ এবা মনে। মাটি খুক্তি লোৱা কিছু বাসরৰ স্থানে । কঠিয়া জাৰাহা খুল্লি স্থি কুবেৰত। নাক্ষণ আনাহ। বুজি বলো বে জন্ত ॥ হমৰ মছিব গোট আনিয়োক যাই। ডোমাৰ বৃষ্ঠ আছে কৰা এক ঠাই॥ ত্ৰিপুলক ফাল কৰি হালক জ্বিলে। এহিমতে কৃষি কাৰ্য। বিধান কৰিয়ে। ॥

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

পাৰ্বভাৰ বাকে। শিৱে ভেডিক্ষণে যায়। আনিলা সকলো ভ্ৰবা সি স্বৰ ঠাই 🛚 হেনমতে লক্ষৰেবে কৃষিত ধৰিলা। ষোড়শ হাছাৰ মাটি মুকলি কৰিলা। ছাল বাই ভূমি খান কৰিলেক চাধ। বৈলা বিধে বিধে ধান পৰ কৃত্তিবলৈ । দৰামৰে গজি খান উঠিলা প্ৰভাক। দেখি মহাদের আনন্দিত অভিবেক **॥** करडा प्रवा त्यरम रहेक करडा त्य शकिरह । নিৰস্তুৰে মহাধেৱে ভাষাক ৰাখিছে ৷ দিনেক শঙ্কৰে বোলে শুনিয়ে। পাৰ্ব্বতী। अहिर्डा नावाहेवा उम्म कृषिव (व छीडि 🛭 ব্যক্ষ বুলি পার্ববর্তী থাকি আপেবেথে। মনে ভাবে কিছু খাক দিলে ভোলামাথে। পাছে এক দিনা আই মংগণত আৰে। ८कश्च के रेशन खास कार्यकारन क्रांक्य व দেখিলেক কৃষি স্থান খান অভিশয়। প্ৰামৰে খান স্থ প্ৰিয়া আছয় । লিৱৰ কাৰ্য্যক দেখি আচৰিত মানি। উপ্আশুএই ছুই উচ্চাৰিল বাণী ■ ন্তাত হল্মে খোৱা খোৰি কয়। উৎপন্ন। ধান খান পুৰি সবে কৰিলেক ছল 🛭 ছেন দেখি দেখা বৰ বিশ্বয় মানিলা। ভালেতে। আসিবে প্ৰস্তু মোৰ হাৰ দিলা ॥ এহি বুলি ভগৱতী পালটি আসিলা। দুঃখ লাজে সিতে। ৰুণা কাতে। নকহিলা 🛭 একদিনা লিখে যাই দেখিলেক পাছে। দেখিলেক ধান খান সবে পুৰি আছে । পাৰ্ব্যটাৰ কৰ্ম বুলি ঘৰক আসিলা। কিসক গৈলাছা বুলি বিস্তৰ টকিলা ।

ভাষ চৰিত।

পাৰ্ব্বতী বদত্তি প্ৰস্তু গৈলোহে । ৰঠাৎ। পৰিলেক ধান খান দেখিলোঁ সাক্ষাত ৷ চৰণত খৰো প্ৰাক্ত দোল মৰবিয়ো। ষ্ঠাক একবাৰ প্ৰান্ত খেতিক কৰিয়ে। 🛭 হুনিয়া শক্ষৰে আৰু ধাৰ ধান কৈলা। গুকি ধান ধান গৈয়া তেখনে প্ৰকলা 🛚 শক্ষরে যোলয় দেবী প্রক্রিক ধান। গ্ৰেণীয়া পাকিয়া খানৰ আগ কান 🛊 বেন ক্রনি পার্বস্থা ভীমকে শাক্ষিলা। কাচিথান লৈয়া জীম তেখনে চলিক। । নিমিদেকে ভাঁমে ধান পেলালেক কাটি। স্কু স্কু হাতেৰে ভৈলেক ভিনি মৃতি। ধ্যন কাটি ভামে আসি বুলিলেক বাক। এতি খান গাউবে লাগি পাঠাইলা আমাক ৷ কি কৰিৱে কৃষি আই শুলুৱা শক্ষৰ। কৈত শুনি আছাই। চহকী ভিক্কৰ । কু'ই কৰে। বুলি 6াউল আন্দ মাগি যাচি। অল্পাঞ্জন মানে ভাঞ্চ দিবা বাচি ঃ ভাজ মুড়ৰা গুৰি জুমণি হাতত। বাটে কোকা খাই শিৱ ফুৰয় সভাচ ৪ संहे करवा गृति क्षेत्र भवा छलि याहे। গছৰ ভলত বসি গাহৰ ভাস খাই ॥ লাহে লাহে যায় বদি লাগিলা গায়ত। ৰাঘছাল পাৰি শোৱে ভাষাৰ ভলত ৷ মিলা গৈয়। অচেত্ৰ ভাৱে খাকে পৰি। ভোদ্দকোকে চাৰি কালে পৃতিবাতে সেতি । গ্ৰদলি সময় হৈছলে লভয় চেত্ৰন। ঘৰক আসয় মাৰি ঘার চাৰিমান । হেন শুনি মহেখাৰে তুলিলেক হাস। মিছ। কথা কৰি দল লাগাই বাক চাস ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্কেৰ ।

পাৰ্কতী বোলয় মই পালে। পৰিমাণ। ভোমাৰ খেতিৰ প্ৰান্ত এহিমান ধান ॥ জোলানাৰ ভোমাৰ গায়ত নাহি ভত । খেতিৰ চাউল খাইবে নাহি কপালভ। কেন ভূমি মকেশৰ ক্ৰোধ উপজিল। খানৰ মৃতিভ গৈয়া অগনি লগাল 🛚 দেখি ভাঁবে বেগে বাই আচাৰি পেলাইলা। সুমাইবাক নপাৰিল অগনি বাঢ়িলা 🛊 এছিমতে সাঙ্গিন ধান পুৰি আছে। একদিনা লক্ষ্যে যে দেখিলেক পাছে। কমণ্ডলু কলে মুমাইলারা মুরমানী। সি কাৰণে কিছু আন্ত কিছু ভৈলা শালি। পাতেক ছাডোক ডাকি বোলা বাম বাম।

यशास्त्रव वर्ष ।

ছবি ।

সেহি বেলা বঘাত্তৰে

क्रिया वर्ष हावि चार्य,

দেশে চাৰি কৰ বীৰ লাছে।

দেৱবোগ্য অলভাৰ

কিৰীটি কুণ্ডল হাৰ,

দিবা বতু সল্লহ। পিৰিছে ।

মহা প্রকাশিত দেখি মনত ভাবিয়া বোলে,

ইতো পূর্ব্য মনুষ্য নোহয়।

হাল্ড কৰি কোপ মনে

মদমত গ্ৰহাৰিত,

খৰতৰ বচন বোলয় 🛊

বহুকৈৰ বধা

শুন অবে মামুগিয়। মৰিবাৰ কালি কেন, আমাৰ খোখাস ইঠারত।

আগে চাৰি গোট বিভো সমুব্য আসিল ভাক, ্যমপুৰে পঠাইলো নিশ্চিত 🛭

কৰ আলে ৰত পূৰ্ববাপৰ।

আমাৰ হাড্ড কেনে মৰিবাক আসিলালা, পালটি চলিয়ে। নিক হব ।

वयान्यस्य देवनका महिन।

আগৰাড়ি ধনঞ্জে ভাচাৰ মুখক চাচি, মৰ্ম্যভেদ বচন বুলিল 🛭

ভূন ভূটা বহাজুৰ নিচিনৰ ক'চ পুৰ, তিনি পঞ্চ ৰক্ষেত্ৰ যত।

महा महा दीव हरू हिल देशन यमालग्, ভাতৃ পুত্ৰ সৰে ভৈন হয়।

ন্ৰাছ ৰণক ভাজি ডিনিবাৰ ছোৰ শিৰ, ্ৰভেদি কৈলো দাৰুণ নহয়।

षात्र छात्रि रेमस गावि रेनस कार्ड सार्मि मार्डा, জায়াক নিচিন কেন্মত ।

ইয়ো ৰণা সভ্য হয় সংগ বেলাত চকু,
বিন্দি হীন পুলাৱে সমন্তৰ।
যত যত পাপ তই কৰি আছা জুৰ্বিনন্ত,

তোৰ মৃত্যু চাপিল ওচৰ ৮

মহাৰাজঃ বুধিতিৰ, নতুশুন পৃথিবীত পাণ্ডৰ উনয় ধৰ্মমতি।

চাৰি জাড় সৰে তেখে ৰক্ষকেন্ত্ৰে আসিছয়, ভোৰ কাল কৰিবাক প্ৰতি 🛭

\$58

অসমীয়া লাহিত্যৰ চাৰেকি 1

দেখ পাপী বহাস্থ নকুল সহদেৱ ছুই,

সোই ৰাক্ষ্যৰ ধৃদকেতু।

মোক চিন ধনপ্ৰয় নিশাচৰ বিনাশক,

্ এন্তে ভীম ভোৰ মৃত্যু মেতু ।

যতেক মানুষগণ মাৰিলা কানিলে বিধা,

্মেহি সৰ বাক্স নালিব।

मकल कुलाद (छिंग) अभरक कु देखिंग उहे,

ভোৰ গুণে সৰে নম্ট হৈব।

স্প্ৰকৃত বিনাশক চাহিবাক বোগ্য নয়,

অনুহানি নিজে ভই মৰ।

ভোক মাৰি নিবন্তৰে লোক সৰ উদ্ধাৰিৰ,

আৰু আছি ভানিবি বৰ্ণাৰ 🛭

ছুলড়ী।

CBA स्कृति ट्राक्टिय (काकादि द्वालयः,

বঘাত্তৰ মন্ত সিংখ।

অভত্নিক চাছি পজিডতে লাগিল,

দিয়া আভি খোৰ বিকা

হা' কৰে মায়াবী সাক্ষিয়া ভোৰ,

একো মতে লাজ নাই।

কাটিবাৰ বুলি আমাৰ আগত,

ফুৰদ গাৱ ঘেলায় 🛊

ৰাত্ৰি চুৰি কৰি সাৰিলিছি শৈক্ষ,

কার্টিলিছি বৈদ্যগণ।

कर्नन क्रांतिश निहरू,

চোৰৰ হেন লক্ষণ ।

ব্যান্ত্ৰ বধ ৷

ত্রী বাংগ্য বলি তাকিরা বোলর, তেবে শীলে পলাবর ৪

ধ্যের বশক ভোষা সবে কছ, কিঞ্চিতো বৈলক্ষ্য নাই।

বাত্তি অপ্কলাৰে পশি নগৰত, বুধি আৰু ছেগ চাই॥

ভাষাকে মূলিব বধানস কৰে, মূচ নৰ ক্ষেত্ৰক ন।

অযুত বংসৰ পড়িয়া আছিল, ভাজিলি চুৱাৰখান॥

জয়কৰ একো পৰ্বত বাকয়, মুখে মাটি শুচারক।

व्यात्मा सभा यङ कथा भागि मिन, भारत वीव महन्त्र ।

অসত্য বাদত অভালে নাই, কিছু মন্যু নকৰৱে ।

কর কর নৰ নাবারণ নৃপ, অধশু মণ্ডলেখন।

স্মান্ত কেন কার নীতি, সকল গুণে সাগৰ ।

বৈক্ষর সবক পালন কৰন্ত, প্রার্থকৰ পূৰা মন। দিবা ভোগ ভূজি পৰকালে পাছে, বৈকৃষ্ঠে কৰা গমন।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভাষাৰ আদেশে বিৰচিলো পৰ,
ইতো ব্যাসুৰ বধ।
কুষ্ণে বেন মতি দিলা তেন ভৈল,
ভাষাৰে চৰিত্ৰ পদ ।
বিষ্ণু বৈক্ষরৰ নাহিকে অন্তৰ,
সকলে বেদে কহম।
এই ভৰ বাণী মনে অনুমানি,
সবে কৰা ঋষু ক্ষয় ।

বৈশক্ষায়ন বছতি শুনিয়ো নৃপৰৰ।
বোলা বুলি কৰি আসি চাপিল ওচৰ।
দক্ষিণ অৱন শুচি উত্তৰাক জৈল।
সেহি বেলা মহা খোৰ সমৰ মিলিল।

আগ বাঢ়ি অৰ্জ্যুনক শৰ স্বাক দিলা। ছেন দেখি অৰ্জ্যুনেও শৰ প্ৰাথাবিলা। চুইৰো শৰ একস্থানে নাশ হয়া গৈল। দেখি ৰাক্ষ্যৰ মহা কোপ ক্ষা গৈল।

প্ৰচন্ত ৰাক্ষণ শব পুন্তু প্ৰহাৰয়। আলগতে কুন্তী ভূতে তাহাক ছেদয় দ এছি মতে চাৰি দও থানে যুক্তি আছে। খক্তে নিশাচৰে বোলে শুল মাৰোঁ পাছে॥

এছি গুণি লুল হানিবাৰ মন কৈল । প্ৰথ জোধত ভাৰ বৃদ্ধি নাল ভৈল । ধনুতে বৃদ্ধি প্ৰহাৰিলা পূল বৰ । অৰ্জুনেও ভালাক হানিলা দিব্য শৰ ।

শূলত লাগিয়া বান উক্তৰি পৰিল। ধনজুৱ বাৰ বৰ মনত ভৰিল।

বহান্ত্ৰ বধ ।

ৰাম ৰাম উচ্চবিয়া ৰথক চাহিলা। ৰমৰ দিবাৰ হৰ সুধল হেখিলা।

ধকু এড়ি ডের দিয়া মুবল লৈলস্ত।
"হ" বুলি মহাবেগে কোবেক দিলস্ত।
ভাগিলেক শুল পাত অগ্নি উপলিল।
দেখি ছুফ্ট বধাস্থাৰে বিষাদ কৰিল।

পুত্ৰপি শ্ৰণণ গ্ৰহাৰ কৰিল। অজ্নৰ শ্ৰীৰ নিসন্ধি বিদাৰিল । শ্ৰময় জৈল বীৰ বহুৱে ক্ষিৰ। শ্ৰ বিবে ধ্যু ধৰিবাক নোহে পিৰ।

সাৰণি ঘোৰাকেঃ থাসিলেক নিৰন্তৰ।
পূৰৈ নাৱ খান যেন বেগত জলৰ॥
পূৰ হধ্যে চাহি আছে মাত্ৰীস্তত দুই।
ৰাক্ষ্যৰ হাতে অৰ্জুনৰ মৃত্যু হুই।

মহাবেগে শব সব প্রহাৰ কৰিল।

নাকে মুখে ঝাক কাকে নিসন্ধি ভেদিক ॥

শব হানি বাক গিডো ছেগ নগারর।

তেল বহে সকল শবীৰ পথামর ॥

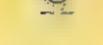
বাহ-কো ভেদিলন্ত মহাদৃঢ় শৰ। ক্সকিয়া বাহ সিভো দেখি অককাৰ॥ শৰৰ বিবত হুক্টে কমক দেখয়। পুনু পুনু দুয়ো বাঁৰে প্ৰহাৰ কৰয়।

কুমৰিয়া নিজৰ পূৰ্ববৰ মৃত্যু কথা। আমাকে বিজয় একো নচাইয় তথা। ধেন দেখি ভাৰ বেবে ছুই সেনাপতি। মহিষ ধানত দুয়ো কৰি আছে গতি। الماقت

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ।

ৰাজাৰ বিপত্তি দেখি আগ বাড়ি আমি ৷ হানিলা প্রচণ্ড শব দিশক প্রকাশি। আইস বুলি বুকোদৰে ভূইহাকো ভেদিল। নিসন্ধি কৰিয়। বুকোমখকো হানিজ । মাকে মুখে বলাটে ভেদিলে বায়ু সুস্ত। বোলে মোক চমক লগাইল বৰ ফ্ৰান্ত ॥ ধশু বুজে আৰু মট নকৰে। সমৰ। এহি বুলি একেডেৱে নামিলা ৰখৰ চ নগণিয়া পৰ চয় মৰোঁ জীৱোঁ কৰি। কোনাইবে কাগিলা হাতে তেৰে গণ্য ধৰি ॥ ছুই সেনাপতি পাচে হুগ্রিয়া হায়। सिच वक्त वोनगन कारण कारण क्षार ह প্ৰহাৰম ৰানগণ কাটন ফুটন। ধনভয় বীৰো যেবে ভৈল সঞ্জপ : मकुल भर्दम्ब प्रदेश भाइक महाहै। চেদি ভেদি নেন্দ্ৰ সৰ যান্ত্ৰ ৰগৰাই। ৰহিলন্ত পাচ গুচি বায়ুৰ কুমাৰ। ছয়ো সেনাপতি পুনৰপি দিলে ধাৰ 🛭 মাজীহুত ভূয়ো বাবে ছহাছে। যুক্যু। প্ৰভৱ মহিষ ভাৰ দেখি লাগে ভয় ॥ আকাশক কল্পি আছে শুক্ল ডাঞ্চতৰ। মকিকা দোহাৰ কৰে হাত শতেকৰ 🛭 বিদৰ্শন বাঁৰ আতি সমৰে,প্ৰাৰৰ। নকুলক হানিলেক দল পাট পৰ 🛭 চাৰি পাট নকুলৰ হিয়াত পৰিল। এক পাটে ধপুৰান হাততে কাঢ়িল 🛭 আৰু চাৰি বান চাৰি বোৰাক থাৰিল।

এক বানে নাৰ্বি গোটক বিদাবিল II

বলান্ত্ৰ সধ।

ৰণ সমে পাক ফুৰে কবিৰ চাদর।
দূৰহন্তে দেখিলেক বাৰ ধনগুৱ ।
দেখিয়া সাৰখি আতি মৰেঁ। জীৱেঁ। কৰিঁ।
পাকটাইকা ৰখখান আকুৰিয়া ধৰি ।

পাছে পাছে খেদি বায় বিদর্শন বীৰ।
অৰ্জ্যন বোলন্ত মৃত্যু মিলে নকুলৰ ।
হা' প্ৰাত্ত ভোৰ আজি কাল আসি জৈল।
এহি বুলি ৰথ বায়বেংগ খেদি গৈল।

ভাক দিয়া মাতে কৰে ৰহ বহ বুলি।
ছই পাঙ পৰ মুৰি ধপু বায় ছুলি।
খাওঁ পাওঁ দেখি সিতো পাচক নচায়।
মহিবৰ খুৰ ধাৰে ধৰণী কটেয় ঃ

কতো আসুমান কতো উক সমবর।
বৃহৎ মহিব চলিবাক নপাবর।
ভার দিয়া বদৰ নামিল বীববৰ।
পাছ হতে প্রভাবিতা চুই পাত পৰ।

জ্ঞায় বুলিয়া আক মন নকৰিলা। ভাতৃৰ মৰণ দেখি আতুৰে হানিলা। চুই পাট শৰ বাব বৰ কৰি ৰাগ। পাছ পাকে ভাহাৰ কাটিলা শিৰ্ভাগ॥

ষেন বায় পৰ্বতৰ শৃক বিদাৰিল। । কন্ত দুৰে শিব গোট উফৰি পড়িলা । আৰু পাটে মহিষ যানক ভেদিলায়। কম্পি কম্পি ধৰণীত চলি পৰিলায়।

লয় জর শবদ মিলিল আকাশত। নকুলৰ প্রাণ বৈল ঘোৰ সমৰত । অনন্তৰে পুষ্পমালী রুদ্ধ সেনাপতি। সহদেৱক বচন বুলিলা কেন মাতি।

অসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

শুনা পাওু বংশী বাপু স্থীয়া কুমাৰ। ভোৱোৰ পৰীৰে মই নকৰো প্ৰহাৰ । মোৰ পিড় আছিলেক ভদ্ৰজিত নাম। প্রেমবোচা নামে ভান ভার্যা অভুপাম । ত্ৰন্ধাৰ ভূষিত্ৰী ভেষ্টে লগভতে ধন্মা। দেবতাক ৰমিকস্ত বাজে কতো দিনা। দানৰ মাৰিয়া তেন্তে নিগুটি কৰিলা । পাছে কল্ঠা থানি দেবগণে পুঞ্চিহিলা। চাৰুচি নগৰে ভক্তকিত মহাৰায়। সহদের নামে পুল্ল তান সম নার ॥ কভোমিন অন্তবে আমিও গর্ভস্থিত। মানিলেক বাজা খান পিতৃ উপাঞ্চিত। ব্যেড়শ ৰৎসৰ মোৰ জেন্ঠ আতৃ হয়। ভাছাকো মাৰিলে বহাত্ৰ ভূৰালয়। গর্ভতে আছিলো মই নরম মাসত। মাতৃক বিলান দিনে এক ৰাক্ষসত ॥ মই উপজিলো গুণে গিতৃৰ আলর। মোক কেনাগতি পতিলেক দুবাগর ॥ দেৱাত্বৰ ৰণ জিনি কাছে। সপ্ত বাৰ। ভোক দেখি দয়া ৰাপু লাগর স্থামাৰ R অস্ট্রাদশধিক কাক সপ্তম হাজাব। হৈয়া আছে বৰ্গ মোৰ জানিবাহা সাৰ 🛊 মোৰ পৰাক্ৰম বপু নপাৰ সহিত। প্ৰসাৰে৷ পলাই আছে আমাৰ শৰত 🛭 মাৰ মাৰ বাপু মোক নকৰিবি ছেলা। স্বৰ্গক চলোছো মই শুভঙ্কণ বেলা। তুমি বৈঞ্চৱৰ হাতে প্ৰাণক ছড়াও। দৰল কালৰে ঘোৰ ভূগিতিক গাওঁ।

ব্যাস্ত্ৰ ব্য ।

स्थि रुनि मञ्दूषद्व द्वालव वहन । নমাৰো ভোষাক ৰথে উঠা এতিক্ষণ । বৃদ্ধ দেনাপতিক বাখিলা সক্ষেত্রে। আচলিতে ভাক যেবে নঞানিল কেৱে। বৈশম্পায়ন বছডি শুনিয়ো নুপাৰৰ ৷ স্বস্থ দেহ ভৈল ব্যাপ্তৰ নিশাচৰ ॥ ধন্ম ধৰি ধাইলা ঘোৰ আভীবেগ কৰি। কানিলেক শব চয় মহ। কোপ কৰি । দীঘল ডাক্সৰ শৰ শৰাইত তিখাল। অৰ্জ্যৰ গাৱত পড়য় পালে পাল 🛭 কাটিল সগ্নাহা দেহ দিব নলভব। সাৰ্থি দোৰাকো পুসু থাসিলে নিশ্চয় 🛭 গাত্ৰ শ্বিৰ কৰি কৃষ্ণ জনী মহাবলী। নৰ টোন হান্তু শৰ আনিলা আকলি » প্ৰচন্ত কিৰণ খৰ পাত হানিলেক। ব্যান্ত্ৰ বীৰৰ দেহত পৰিলেক গ হাত চাৰি মানে শৰ পাট বহি গৈল ১ মহা অগ্নি উপলি অৰ্থেক ছিলি বৈল 🛭 দেখি সিঞ্জ বিছাধৰ বতেক আছুয়। আচৰিত মানি সবে তৈল মহাভঃ 🛊 অৰ্জনে বিশান মনে ভাবি পিৰ কৈল। वब ट्याटिंग भवत्य अश्वित्व देवल ॥ নাকে মুখে ঝাকে কাকে নিগন্ধি ফুটয়। কপাল ফুটিয়া খাৰে ক্ষিৰ বহয়। মেচ গোটে শৰ খাতে আভাস পাৰয়। পৃথিবী চাকিয়া ধাৰে ক্ষিৰ বহন । **८मच्यि द्यान नाक्ष्मन द्वाम क्**रियन । বৰ বৰ পৰ সব ছানি বাক লৈল 🛭

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

অৰ্জ্বনে হানস্ত শ্ৰ ডিখাল বিধাল : দুইকো দুই চাহিয়া ভেদন্ত পালে পাল। ব্যান্তৰ বোলে কিনো মন্থয় বিশাল। ছেন কৰে লাগ নতু পাও একো কাল এছি বুলি আগ বাচি প্রহারয় বলে। স্ক্র গারে অভ্যুত্তৰ বিষ বহিচ ছলে । দেখি মালী স্কুত তুৱো বীৰে চাহি লাছে। ক্ষেত্ৰৰ মৰণ হেল আকলিল পাছে **॥** মহাদেগ কৰি দুৱে। ৰথ অংগকৰি। নিগন্ধি হানয় দুয়ো পূৰ্বই শত্ৰু স্মৰি। গায়ত লাগিয়া যায়ে উফৰি উকৰি। रमिश करता वीरव करता स्वारण वाम कवि ॥ বোলে আভি মৰণ মিলিল স্থামাসৰে। ইহাৰ পৰীৰে বাপ নিবিক্ষ আৰ 🛭 এড হল্ডে বহাসুৰে হালে শৰ চয়। <u>প্রহামে। বীবক আতি ভেদিল নিশ্চয় ॥</u> ক্ষমিৰ চালিয়া ভূয়ে। ৰগতে পৰিল। বিস্মৃতি দেখিল ধেন কীয় কাড়ি নিল 🛭 ছেন দেখি ৰণ খান প্ৰস্তাই নিল। পলাই পলাই বুলি ভূষ্টে পাচতে খেদিলা। কেন খেলি জীমানেন নামিলা ব্যব। গদা,খৰি কোবাইৰে লাগিলা নাব্তৰ । क उक शक्ति वीत्व मीमा मन्या नाहे। হদকিয়া বাহ সবে মহাপীড়া পাই 🛭 সেহি বেলা ধনঞ্জয় বাঁৰে কুৰু পাইলা। ব্যান্ত্ৰ ৰাজা দুয়ো জাঠুক দেখিলা 🛭 আগবাতি খনগ্ৰহে দিলা লৰ থাক।

থমকি বহিল সিভো তঃখে সহি ভাক ৫

वदाञ्च वस् ।

অৰ্ছনে বোলস্ত আজি ভোক দিৰে৷ সেক। এহি বুলি কাল কুট শৰ হানিলেক 🛭 শ্ব পটে গৈয়া খন্ত বানক ভেনিল। গল গোট ডেদি বাক্ষরে নপাৰিল 🛊 বাহুত মেড়কো চুইকো কাটিয়া পেলাই। স্থাপ্তৰ দৈভাক পেকাইলে বগৰাই 🛊 ভাহাৰ ওপৰে পভিলেক মেড গোট। বাগৰিয়া দৈল সিতে। পার। মহ। ছোট । বোলগু পাগুৱে কথা ভাল নাহিকয়। কাল কুট শৰ গতে ৰাক্স কাঁৱেয় 🛊 এছিমতে থানিতেক প্রিয়া কাছিল। শুঞ্চ হেন চকু কৰি বেগে থিয় দিল। ঝাৰন গোটক দুয়ো হাতে তুলি লৈলা। পাণ্ডত্তক লাগি কোপে হানিয়া পাঠাইকা ৰ খেহেন পর্বত খণ্ড বায়ু লৈয়া বায়। বিহ্বাদ শবদে যায় আকাণে শোষায় : क्षत्राह्य दक्षांत्रम् यद्व कृष्ट्रीय उनम् । **ट्रिन (मधि कर्क्ट्रान शनिला न्य**रुष्ट ॥ এক পাত শৰ হানি তাহাক ছেনিল। খণ্ড খণ্ড হগা সিডো ভূমিত পৰিল n ट्य (प्रथि महा **टकारण बाक्य** किरोग्न) থাক থাক বুলি মাতে অৰ্জনক চায় । 🛊 খানিকতে বহ বহ কৰিবোহোঁ কাল। এহি বুলি ধৰিলেক শক্তি বিশাল । বালক কালতে ভাক হবে দিয়াছ্য। ষাক দেখি ঐবারতে ইন্দ্র পলারয়। ছেন শক্তিক পাছে বেগে তুলি ধৰি। আল্ডালেক দিয়া হানিকেক টান কৰি।।

\$88

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভকৰ ভকৰ কৰি অগনি উধার।
চন্দ্র ভাৰা গ্রহ গণ বাস ধালার ।
আইডুনৰ বধ হেডু দেখি দেৱ চয়।
সিদ্ধ মুনি গণে ধর্মা ধর্মা ভূমৰয়।

মাধ্যৰ প্ৰিয় সধা ভক্তভন্ন পৰ। বাচিয়া লৈলন্ত মহা দিবা প্ৰহ্ম পৰ। কুষ্ণৰ প্ৰসামে বীৰ বৃদ্ধি নম্বলৈ। শক্তিক লাগি পৰ প্ৰহাৰ কৰিল।

শক্তি গোট কাটি বহিং উপলিয়া গৈল।

মহাবেগ ধৰি বান পাট চলি গৈল।

ভাহাৰ গলত পৰি কাটি হয়া মূৰি।
টোন পশিকা আসি বেগে পাক ফুৰি।

সিবেলাত অন্তক্ষত ভৈল দিবাকৰ।
পালটিল ব্যান্ত্ৰ সৈত্ৰৰ ভিতৰত ॥
সজাই মেড় গোট আনি দিলেক বাধন।
অসংখ্যাত বাৰ সৰে ধৰিলা যোগান ॥

পদৰ কৰিয়া দিশ মতাৰ অগনি ।

ৰাক্ষ্যৰ বীৰগণ হৰিলেক চানি ।

মনত কানিল মোৰ মৰণ মিলিল।

মন্ত মাংস শাক কর দুঃখতে ভুঞ্জিল ।

পাণুপুত্ৰ সৰ আসি একস্থান ভৈলা। যিক বস্তু আছে তাকে ভোজন কৰিলা। শৰ কচি ঘোৰা ৰথ সাৰথি গায়ৰে। সকলেক মানে কোকে আবৰিয়া ধৰে।

স্বাৰো খনত বৰ সংশয় আছয় । কিবা ব্যাস্থ বধিবাক নপাৰ্য । সহদেৱ স্বাহাৰে ভব জানি আতি । কহিবে বাগিলা কৰা কৰ্ছনক মাতি ॥

ববান্ত্ৰ বধ।

महरमय वर्षां स्वित्या नवस्य । কালি বহাত্ৰ মৰি বাবে ধমগৰ চ ৰাক্ষম কুলৰ কালি হৈবেক উচ্ছন্ন। দেবাত্ৰ লগভৰে পূৰ তৈবে মন 🛚 ছেন শুনি ভীষ্ষেত্রে বুলিলা বচন। সাধু মোৰ ভ্ৰাতৃ কবিলাহা বি কাৰণ n শকল দেৱৰ কাৰ্য্য কালি সিদ্ধি হৈব। তিনিয়ো লোকৰ মহা চুৰ্গতি ৰণ্ডিৰ 🛭 এহি মতে জানো নানা কহি কথা মতে। কৌতুকতে ৰাত্ৰি বহি গৈলন্ত ভথাত **৷** শেষ ৰাত্ৰি ভূই দত্তে স্নান পান কৈলা। ভগনীয়া সেনাগণ ভসকি চলিলা ॥ চাৰি নাগ ৰথ সমে ভাৰা সৰ বৈলা। সংক্ৰেক মানে প্ৰকা তথা আসি ভৈলা 🛊 পূৰ্ববিদিশি কাক বতে কোকিল নাদয়। অনন্তৰে ভগহন্ত আমিত্য উদয় ৷ দেৱভাৰ ৰথক সাদৰি চাৰি বীৰ। ৰথে উঠি চলিলন্ত নিৰুৱা শৰীৰ ॥ দশোণিশ প্রসর আনন্দ মন প্রাণ। কুঞ্চক ভূমৰি চলি বার বিদামান ॥ সুমক্ষ কৰে দক্ষিণ স্পদ্যর। আকাশত দেৱ বাদ্য চানিয়া বাজয় 🛭 কর কর শবদ শুনিহা আলোকিত। দেখি চাৰি বীৰৰ কোঁতুক কৰে চিত । जि: **इ. जाम कवि वर्ष काथ वर्षि वात्र** । বেপু বেপু দেখিলন্ত সৈক্ত আগুৱায় 🛊 ধৰ ধৰ ধৰ ভোল কৰে কোলাহল। কালি পিতপৰাৰ সম দেখি মহাবল ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ফজে বেলি মানে পাছে দেখা দেখি ভৈল। বাছ্য ভাণ্ড ৰোক মহা উপলিয়া গৈল 🛊 এক মহা মেডত উঠিবা বথপ্ৰেৰ। ধৰিলক মৰা জ্ৰীক প্ৰম দল্প ॥ অসংখ্যাত বীৰগণ বোগান ধৰিয়া। মহাবেগ কৰি থায় মৰিবে লাগিয়া 🛎 অনন্তৰে বীৰ সৰ দেখি পাণ্ডৱক। ধৰ মাৰ কৰি সূত্ৰে দিল অগ্ৰ ঝাক ॥ मद्रापद सकृत्म थानेत्मक अध्कर्वाद्य । হানিলেক শৰ সব অভি চমৎকাৰে ৷ কাটিলেক শব সৰ মধ্য বেগে কভি। মিলাচৰ বলে যোৱে কৰে মহামতি h প্রচণ্ড প্রভাপ দুয়ো মার্রার কুমার। ৰাক্ষণৰ গৈঞ্জণ মাহিলা অপাৰ॥ শত সহজেক মাৰে নাহি পৰিমিও। নানা আঠেবাদ বুলি পড়ে ধৰণাত ॥ ৰৰ বৰ বীৰ মাৰিলেক বছতৰ। পাছ গুছি যায় সৰে নপাৱে ওচৰ ৮ शक्त नक्त काळाइन बाळाइन मन्द्रिता । প্রদায় কালত বেন কলে বিনালিলা চ ছেন দেখি বঘাশ্তৰ ভৈত্তেক বিমন। প্ৰজাৰ বিপত্তি দেখি নৰছে জীৱন 🛊 মহা কোপে ধনু ধৰি মেড়ে দিলা ছটি। কপোত্তক দেখি বেন শ্রেন গোট উঠি ৫ নকুল সহদেৱকো ভেদিল ঘোৰ শৰে। ঘোৰা সাৰ্থিকে। থাসিলেক নিৰস্তুৰে ॥ ঝমক দেখিয়া দুখে। বগতে পড়িল। দেখি ধনপ্ৰয় বীৰে খেদি ৰণ দিল 🛊

বদান্তৰ বধ।

বাচি বাচি শৰ সৰ প্ৰহাৰ কৰিল। ব্যান্ত্ৰ ৰাক্ষ্যক নিসন্ধি ভেদিল। বৈশম্পায়ন বদত্তি শুনিয়ো জন্মজয়। অৰ্চ্ছুনৰ দৰে ভাৰ চালকে। ভেময় । ভাৰ বানে চলহলি ভেদে পাঙ্হক। শৰ বাবে কুন্তাস্থতে দেশন বসক 🛚 মনত থোলন্ত কিলো অভি আচৰিত। মোৰ বানে ৰাক্ষ্য জীৱন বিপৰীত 🛚 এছি বুলি চাৰি পাত পুৰপতি শ্ব । মহাবেগে হানিলেক কৰি খৰতৰ # এক শৰে ধনুখান চাততে কাটিল। ষোৰ ৰাৱ ভেজি সিতে। ভূমিত পৰিল 🛊 ভের দিয়া বহাত্রৰ, অন্তবি বহিল। আগ্ৰেপ কবি সিডো পৰিধ ধৰিল 🛭 মাৰে। মাতৃবিয়া অভি বৃক্ত মোৰ বল। এহি বুলি হানিলেক পৰিধ নিৰ্**থল** ॥ দেখি ধন**ল**য়ে নিক্তিৰ শব কানি। কাটিলা পৰিষ অন্ত পূৰতে প্ৰথাণি ॥ मिथिया बाक्टम हश्वाम कवि आहि। ধাৰল ত্রিশূল অগ্র অর্জ্জুনক প্রতি 🛭 যদি এছি ত্ৰিশুলে ৰহয় ভোৰ প্ৰাণ। তেনে মোৰ মৰণ হৈথেক বিদ্যমান চ ত্ৰিশুলক কেন্দি ভূকে আক্ৰান্ত কৰয়। হান্ত কালে কড়ে ধেন প্ৰজা সংইনই 🛭 মহাবহ্নি ক্ষত্ৰে তাৰ মুখ তিনি ধান। মূর্ত্তিমন্ত শূল ভাক দিয়াছে ঈশান । সেছি বেলা শূল খাত হাতে তুলি গৈলা। ত্রিদশ দেওতা সবে মহা তর ভৈলা ।

অসমীয়া সাহিতার চানেকি।

খাসি খাসি গৈল স্বে গ্ৰাহ ৰক্ষ চয়।
দলদোপ কৰি মহী মণ্ডল কম্পায়।
আৰ্জুনৰ বাধ হেডু কাছে দেৱ গণ।
ডাপে হীন ভৈল সূৰ্য্য নবহে পায়ন।

মাৰোঁ মাৰোঁ কৰি সিতো ভোঞা এক দিলা। ওপৰক তুলি শূল পাত প্ৰহাবিলা ॥ মৰয় অৰ্জুন স্বাস্থৰ দেখিকেক। বিশ্ৰুতি ভৈলেক বীৰ দেখিয়া প্ৰত্যেক॥

দূৰ হল্পে বৃক্ষোদৰে চাহিয়া আছয়।
সমীপ চাপিৰে কিছু শক্তি নাহিকয় ।

হা হা প্ৰাণ আড় আজি সমূলে মৰিৰে।
ছবি নাৰাখিলে আৰু কমনে ৰাখিৰে।

সেছি বেলা ধনশ্বর নামিলা বথব। আগ কবি বধ ধতু ধবি দৃঢ়তব ॥ প্রচণ্ড প্রভাগী ধনশ্বর বীববব। কৃষ্ণ সুক্ষ কবি ভিষ্ক কবি কলেবব ॥

অগনিৰ তাপ পায়া স্থতে হামফুলি।
দিলা মহা কোব এক তাহি হবি বুলি॥
আৰু এক কোব দিবে লাগিয়া তুলিল।
তুপ গাছ পুৰি ধতু খান বিহৰিল।

ঠেনা খারা বহিন্দ সংযোগ আভি পার। সহক্ষেক হাত মানে উফ্রিয়া বার॥ দের বীট্য নিমিত্তে সে প্রাণ খানি বৈল। অর্দ্ধ দক্ষ হয়া প্রাণ অভিগত তৈক।

শূল পৰি ৰথখান ঘোৰাৰ সহিত।
সাৰখিয়ে সমে পূৰি ভৈল চুৰ্ণীকৃত ।
গোট লাগি ৰতুখান লড়িয়া থাকিল।
বন্ধময় হতু সিডো ভাপতে সিজিল ॥

ৰগান্তৰ ৰধ।

পৰিল অৰ্চ্ছন দেখিলেক স্থাস্থ । ছেন দেখি মনত গুণর নিশাচন । আৰু দেহগোট আনি দিওঁ ৰাক্ষ্যক। খায়া জীল কৰিলেবা জীৱেবা কিসক 🛭 এহি গুণি লৱড় দিলেক বেগ কৰি। মুয়ো হাতে অর্জনুক কোলে তুলি ধৰি 🛭 পালটি আসয় বীৰ বিহাৎ সঞ্চাৰে। সমূলি বুৰিল দেখি বোলে বুকোদৰে ঃ ক্ষৰ্থ ভৈয়াই মোৰ কাজি অন্ত হায়। এছি বুলি গদা গোট ধৰি গৈলা ধার । যেন মন্ত মাউল কোপত বেগ দিল। প্ৰত্যেক ভৰিত সৰে ধৰণী কম্পিল। গারৰ বেগভ যেন বডাগ শোবায়। ব্যান্ত্ৰ ৰাক্ষসক খেদি লাগে পায়। ছৰাচাৰ নিপাচৰে পাচক চাহিল। ভীমক দেখিয়া ভাৰ চমক লাগিল 🛭 करका भूरव प्रांत शामिरताक अर्व्यक्तिक। সমূৰে ৰছিল সিডো যুক্তিৰে ভীমক 🕫 সুস্থ হয়। নকুল সহদের ভূই বাঁৰ। कर्कन्द पुःच प्रिथि क्लाइ नदीव्। বেল ধৰি ৰখ ডাকি সমীপ চাপিল। চাৰি জনে ধৰি ডাঙ্ক ৰথড তুলিল। চিমিকি চিমিকি মাত্র লড়ে ধাড়ু খানি। অন্তৰাই নিলা পাছে কড দুৰ জানি। মাখাত ঢালিল সুশীতল জনচর। কিছু কুন্ম ভৈল শতক্ৰতুৰ তনয়। আৰ্চ্ছনৰ কথা আবে এথাতে থাকোক। ভীম বহান্ত্ৰৰ সমৰ শুনিয়োক ॥

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

অৰ্চ্ছুনক তেজি আসাৰিকাৰ ভনয়। धविला मृयस चाडि अवस द्वर्षक्षेत्र ॥ ভীমক হানিলা বেগে চণ্ড নাম কৰি। বিশাদ শবদে যার বার পথ ধবি। ছাগবাতি বুকোদৰে গণাক উচ্চায়। পৰিবাৰ বেলাভ দিলেক কোৰ খায়॥ অগনি উপলি সিজে। মুধল ভাগিল। চুইখণ্ড হয়া সিত্তা ভূমিত পৰিল 🛭 পুনৰপি পৰিষ ধৰিয়া খেদি বায়। जीत्म क्षीमगम। (गाउँ उँर्फक उँकात । **छ' वृत्ति (कादिक निर्दाक वन है।स्न ।** উফৰি পৰিল দৈতা দাকণ সকানে # শীশ বেগে উঠি দৈতা পৰিঘক ভূলি। ষ্টামক দিলেক কোব ৰহ মাৰো বুলি । ভূহানো বেগড দলদপ মচীবঙ। মনুৱা মধ্যত ভীম অকেয় প্রচিও। ত্ৰৈলোক্য বিৰুদ্ধী ব্যান্তৰ দুৰাচাৰ। দুট্ৰো মহা সমৰ লাগিল ভয়কৰ 🛊 ৰাক্ষনৰ সেনাগণ এক ভিডি যায়। ৰণ চাহি ৰৈল সৰে যনে প্ৰথ নায় 🛭 চক্ত সূৰ্য্য বায়ু বজি কুবেৰ কঞ্চণ। সিন্ধ বিভাধৰ মক অফ্টবস্থ গণ 🛊 সক্ষৰ্য চৰেণ সত্তৰ ইন্দ্ৰক আব্দি । বৈতালিক গণ আসি পাছে বক্ত কৰি । আজি ত্তু তীমে বহাস্থক মাৰিব। শক্ষ লোকৰ মহা দুৰ্গতি বণ্ডিব 🛊 এহি মতে আকাশ চানির। দেরচর। ভূতীয় শ্ৰহৰ বেলা তথাত আছ্যু 🗈

वयान्त्रव वश ।

তিনি প্ৰাকৃ ৰখে চড়ি গার সঞ্চালিয়া। জামৰ পাছত তেবে আছ্য ৰহিয়া 🛭 মহাবেগে ধৰি দৈতো পৰিব উচ্ছায়। ভাঁমক দিলেক কোৰ বাম পাকে যায়। সদা পাতি এহাক এডাইল বলরস্ত । পাছে কুন্দ্ৰীস্থতে তাক কোবেক দিলন্ত । পৰিষ তুলিয়া সিছো কোৰ এক দিলা। জীমৰ হাতৰ সদা ধসিয়া পৰিল। ॥ উফৰিয়া কভোদূৰ হায় বুকোণৰ। দে**খে** পৰি আছে শিলা খণ্ড ভয়কৰ » পীৰ্যে প্ৰান্তে কোনো সকলে হাতৰ। ভূলি ধৰি দানৱক কৰিল। প্ৰভাৰ 🛭 জীমৰ কন্মক দেখি যত লোক চয়। মাকণ পুৰুষ আন সম নাতিক্ত । काकाल मकावि शारत कान रमध रचन । মনে বদান্তৰে কানা চিন্তিলেক হেন॥ বোলে আৰু কোবাই ভালিবে নপাৰিব। গিৰিসিত কৰি আসি গাৱত পড়িব। এছি বুলি শীশ্র বেগে দিলেক লয়ড়। ৰাম পাকে আসি পাইল ভীমৰ ওচৰ । গিৰিসিত কৰি লিলা ভূমিত পাৰিল। দল দোপ কৰি মহীমণ্ডল কম্পিল চ এড়াইলেক ব্যাস্থৰ আসাৰিকা হুড। ধাইলেক জীমক কোপ কৰি অদভূত n পৰিগ তুলিয়া বেগে কোৰ এক দিল। জীমে গদা ধৰি তুলি কোবায়। ভাশ্বিল ॥ দেখি ৰখান্তৰে খনে নানান্ত হানিলা। শেল পট্টাল পশু মাৰিত্বে লাগিল।

- OC-5

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ইপাকে সিপাকে জীমে নৱড়ি অন্তৰি। এড়াইলা ভাহাৰ হাতে মহা বস্তু কৰি 🛭 পাছে বহাসুৰ হয়া প্ৰম বিশ্বয়। ধুকাইলেক অন্ত্ৰ শত্ৰ কিছু নাহিকয়॥ ন্তনা সভাসদ পদ ববাসুৰ বধ। 🕁स्टलु जसूड भए मिलस मन्भर । কৰে বাম সৰপ্ৰতী এতি মূল কাম। পাঙক চাড়োক ডাকি বোলা ব্য়ে বাম ॥

সিন্ধু-থাতা।

इवि ।

নমো নাৰায়ণ

আদি পূর্ণ সনাত্র

ওকত অভয় দাড়া দেৱ।

ভক্তি খন দিয়ো মোক দাস কৰি কিনিয়োক

ভোমাৰ চৰণে কৰো সেই #

যাৰ পদ প্ৰসাদত,

সিদ্ধি হোৱে অভিমত,

ভক্তি মুকুতি সুধ পাই।

ছেন পদ পদক্ষৰ

श्वकार मधु शिया,

মোৰ মন ৰছোক সদাই॥

জয় খৰ্ম্ম নাৰায়ণ,

প্ৰম বৈকার জন,

वाद बाह्या वहकी हवी जानत्म ।

বিশ্ৰন্ত বংসল ধীৰ,

যিটো স্বৰ্গ নৃপতিৰ

বাক্যামূতে থাকো অপ্রমাদে॥

ভাষান ৰাজ্যত থাকি,

ু ৰচিলোঁ পয়াৰ আমি,

বন পর্বব সিন্ধু খাত্র। নাম।

মহন্তৰ আনীৰ্বাদে,

চিৰঞ্চীর হুয়ো,

তেবে সিদ্ধি হোৱে মোৰ কাম।

সিশ্ব-যাতা।

আমাসৰে আশীৰ্কাদে চিৰ্ভাৱ হলো ৰাজা ভুঞ্জিয়েক এবি মহা খণ্ড। देवक्षव विश्वक भारित, वब स्मराह्य वस्त्रात्मा, তৃক্ত সৰু হোক বল্ড ভাল তোমাৰ আদেশ পালি বিৰচিলোঁ ইটো পদ সংহিতা মিশ্রিতে ভাষা চাই। পৰম ৰঙ্গত কণা, আৰু আভ দিলো কানি, ছ°স কাৰী আৰু ঠাই এই এ ফেন জানি বৃদ্ধ লোক, ভাষা চাই দেখিয়ো*ক*, পাছে মোক ধৰিব। দোৰণ। শিমান শক্তি মোৰ, তেওমান দিলো আঙ লপ্তা কিছু মুবুলি বচন । সম্ভাসদ লোক বড, মিন্ডি কৰিয়া বোলো, ৰাগ পাছ দোৰ ক্ষম কৰি। কৃষ্ণৰ চৰণে মন, ধৰি স্থায়িক শোক, উচ্চ কৰি বোলা ছবি হৰি ৷

তুলৰি।

গৃহি নিগদাঙ, নৃগতি সম্প্রতি
পাছ কথা অনন্তক।

তুই বটি মান, কেলা আছে মাত্র,

যুক্ত গৈয়া সিদিনাক।

যত ৰাজা চর, পলাই হয়া কয়,

হত পেখ বিবা বৈলা।

মতে৷ ৰাজাগণে, মহা কয় মনে,

নৃগতিৰ আগে কৈলা।

কৰবোৰ কৰি, কহিৰে লাগিলা,

শিৰে পৃথিবাক ছুই।

হুনা মহাৰাজা, সমূলে বুৰিল,

সতে কাবা নাই হাই ই

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

্ডবুসভাবত, সমৰে পৰিল,

াল্যক ৰাজ্য নিৰন্তৰ।

ट्डांमाय ट्यामय, " यूनवाम बीब,

মৰি গৈল যম ধৰ 🕫

श्वम कांकन, शांधव करहा,

- छोम भारत कानिनंत्र ।

তোমাৰ ভাতৃক, গদায়ে কোবাই,

মাৰিলেক ভ্ৰাচাৰ 🛊

কেকো ৰাজা ভাৰ, ওচৰ চাপিকে,

লকডি কিছু নটেল।

সাৰ্থি সহিতে, চুণকুত তৈল,

আক কিছু নৰ্ছিল 🛊

काक यह देवना, शहन। दर्शन दर्शन,

ামানে ভাষা কালা বাছে।

আৰু ক্ৰিটেকে, শেদ পাইৰে আসি,

্বিলম্ব কিছু নালাগে 🖟

ভুনাসভাসদ সিকুবানাপণ,

আত কিছু লম্বানাই,

ক্ষেত্র অভ্যানি, চিপ্রিচ জ্পানী,

-ব্যবিয়ে। আৰু সদায় 🤉

ৰাম সৰ্পাঠা, কৰয় কাকুছি,

পৰিঙৰা আন কাম।

भकरता भभारण, निवस्ताव नरव,

ভাকি বোলা ৰাম ৰাম ৯

किषि ।

ভাতৃৰ মংগ ভানি, নকা লোকে সিজু ৰাজা, আসমত চলিয়া পৰিল।

ঝমক দেখিয় আহি, শোকানলৈ দতে প্রাণ, কা চা দ্রান্ত বুলি উকি দিল ৷

সিকু যাতা।

তা হা বাপ সিকুবিন্দ, তোতোৰ সদৃশ ভাই পাইবোঁ মই কোন খানে যাই।

মন্ত্ৰা লোকৰ মাজে, তোৰ সগ নাথি কেৱ. দেৱভাৰে৷ ভয়ে দিন ৰাই ঃ

তক্ষণ কালতে চুমি, বাজাগণ বৰাইলালা, ধনে যুক্তে গলে পৰাক্ৰমে।

পাঞ্চ কৰা কা খানে, মোক নিচে সেৱা কৰে, নাহি মহিভালে ভোৰ সমে ৷

তৰি ছবি যুধৰাঞ, তোকোৰ হামৰি কাব, মোৰ জলি কৰে হমলম।

ভূষান্তৰ মুণিগণে প্ৰশংসা কৰিলে জাভি, কৈক গৈল কেনত বিক্ৰম ঃ

শুকুমল চন্দ্র তুলি, গারক ফেলারে যিতো, ভাক লাবে শুগাল শশুণ।

ভোছোৰ সমান ডাই. কোন গানে পাইবেঁ মাই, মোক দেখাই দিখে কোন জনে।

এচিমতে নৰমাগ, বিলাপ কৰন্ত লোকে,

লগতে কাকস্ত প্রেগণে।

মচাডিংখে অপমানে, চকুৰ লোচক মৃদ্ধি, সন্ধুক্ষণ ভৈলঃ ক্ষকণে ।

কৈৰাতে মোলেৰ আৰ, প্ৰনাপতিগণ মানে, পাঙ্কক মাৰাহা ৰণ্ড চ

এটি বুলি নৃপৰ্বে, সহাতুঃধ অপমানে, স্থান্ত্ৰ শোক্ত পৰিহৰি।

মনে আল্ডিয়া পাছে, সেনাগণ চলাইলেক, পাশুরক মাৰ বেড়িখনি চ

অসমীরা সাহিত্যর চার্নেকি।

এছি বুলি মহা কোপে, সিকু ৰাজা আজেশর,

গল বাজি ৰখ সৰে প্ৰালা (

चल दीवगण माटन,

নৰ সাজি চলস্তুক,

व्यक्त वड व्याह्म स्वादका ।

ভূনিয়োক সভাসদ,

বলপর্ব্য বিদশ্যণ,

শিক্ষাত্ৰা নাৰে অনুপাম। বোলে ৰাম সৰস্বতী, সমস্তকে কৰি নতি;

নিৰন্তৰ ৰোলা বাম বাম ॥

위투 |

বৈশন্পায়ন বদতি শুনিহে। জন্মিজয়। মহাকৈংগৈ সিকুৰাজা গলিৱ: মাত্র 🛭 আমৰে প্ৰাতৃক মাৰি বড় বল পাইল। 5ন্দ্ৰ দিবাকৰ মানে কীৰিভি অনাইল a শুনা দেনাপতি পাত্র সুপতি বতেই। আপুনি ৰণক অজি চলিবো প্ৰভাক **৷** সাজ ৰণ ৰড় বিল্লভ কাটা নাই। খমকি থাকিলে শত্রুগণে পারে লাই ৮ ৰাক্ষাৰ আমেল কেন শুনিয়া প্ৰচণ্ড। তেতিক্ষণে সাৰ্থি সাঞ্চিলা ৰথধণ্ড। সকলা দম্ভালে তাৰ ৰথখান বছে। चाक कमःचांड उप कार्य शास्त्र वरह ह একৈক বোজন মানে লাহাৰি হস্তীৰ। কাম্পত্ন ধৰণীখনে নাগাকল পিব 🗈 কাক ৰথে যোড়ে মুগে যুগে ৰাজাচয়। প্ৰজাৰ যঞ্চালে কৰ্পে ভালক মাধ্য ॥ ধুলা মত ভৈল। সিজে সভামহী খণ্ড। আঠু পাৰি ৰহিলেক দিগক শ্ৰেচণ্ড ॥ ছেন আড়ম্বৰে ৰাজা ৰণক চলিল। পাঞ্চ প্ৰক্ৰৰ পথ জুৰিয়া ৰহিল ।

সিদ্ধু-যাত্রা।

হত্তী যুগ আগ কৰি চলে ৰণধান। ছুত্র আদিত্য বেন দেবি বিভয়ান । ৰপথান ভাহাৰ দেখিতে মনোময়। পানে গানে স্বৰ্ণৰ মাণিক হলছ। ম'তে থাতে লগায় অংভ মাণিকৰ কাম i মুকুতা ৰতন হিৰা দিলা ঠামে ঠাম 🛭 ৰঙনে খচিত ভাৰ হন্তাৰ লাগুড। আড়িল মুৰাৰা পোপা মণি মৰকভ । সিন্দুৰে মণ্ডিভ মিৰস্থৰে স্প্ৰীচয়। মেঘৰ গণ্ডন বেন কিছিণী বাচয় 🛭 সিন্ধু নৃপতিৰ ৰথ বিজ্বনে সাৰ। দেৱদন্ত ৰথ ভাৰ দেখি চমৎকাৰ ৷ ৰশিৰে বিভূতি চাৰ আদিওৰ সম। পুপিনীত ভাৰ সম নাছিকে বিক্ৰম। দিব্য অলফাবে মণ্ডি ৰণত চড়িল অসংখ্যাত হত্ত্বগৈণ লগতে কডিল 🛭 ভাঙাৰি মাতৃত একে। গজৰ কক্ষত। মতু স্বধন্ধাৰে খলে কিবাটি মাগাত a काहारक हाउउ वरु कारना अडल इन्हें। क्षार्ट्डाक युक्तित्व डाक (प्रशिष्ट निवम ॥ ছেল এম কাল ছক্টা এব নিৰস্তৰ। এক এক হস্তী বেল পৰ্বনত শিপৰ ৷ গল্লঘণ্টা শ্বাদে কৰ্ণত হাবে ভাল ৷ ুহন চদৎকাৰে চলি গৈল মহিপাল। পাণ্ডব্ৰ দেখিলেক ৰণ ভূমি মাজে : প্রধন খতে বেন চাবি গজবাজে ঃ পড় দড় কৰি ৰাজা সন্মিত চাপিল। মেঘৰ গৰ্ভত্যে পাছে ৰচন বুলিল 🛊 ন্তন আৰে পাওপুত বনবাদী জন। কি কাৰণে মাৰিকি আমাৰ দৈলুগুৰ 🛊

405

অসমীতা সাহিত্যৰ চাৰ্টেক।

কান্ত গাহে আমাক নাহিকে কিছু চৰ। কি কাৰণে মাহিলাফা আমাৰ সোদৰ । आदि यम भारत हिल बाटेवा हात्रि छाड़े। ইতিনি ভবনে ৰাখন্তাও কেঁৱে। নাই । হেন ভূমি ভাষগেমে পিলেক উত্ব। 🔧ন সিক্ষৰজে ভট মহাবীৰ বৰ ॥ বিভূষৰে মানে যুখিন্তিৰ মহৰোজা। ভাষাক নামানে ভোমাসাৰ ভূষ্ট প্ৰাঞ্চা ১ এত্তেকেসে ভাহাত মাৰিকে। এহি ঠাই। ট্টকাড আমাৰ কিঞিচ ধকে। দেখে নটে । ডুক্তুমৰ লগে সাসিলেক এয় ভাই। লি কাৰণে মই ভাক মাৰিলো কোবাই ল ভূমি অংসি আছা আমাসকে কোধ কৰি, পালটি চলিয়েল ডিনি ভাতু ৰক্ষা কৰি হ প্রাথ্যারে রক্ষ এটি ভুগলে নপায়। আপোনাৰে ল'ট যট নিমিলে অপায় 🛭 (क्रम क्रामि डेविटि याग्याक महम्बद्ध । বনবাসী সমে যুক্ত নাই কটভৰ 🗈 ক্লিনিলেও যাশ নাই প্রজ ৰক্ষা পাই। मा का का का कि का कि का कि का कि ता कि का कि ता कि का कि বৈশ্বশায়ন সমতি শুনিও কব্যিক্য। এতি বুলি ক্লোজিলস্থ সিদ্ধ মত প্ৰয় 🛊 मञ क्ष्मानक यस स्वि महावीत । কৰিলা উক্তাৰ সিংহা তুপিৰ শ্বাস ৰ চ্যৰি পাত ন্যাচ গুণত দিলা সানি। হারিক। ভীমক থাকে ১১৭ ঘড়ে টানি ॥ পাণ্ডৰ মন্ত্ৰীৰ ৰণত হুজান। দিব্য শৰে কাটিল, প্ৰায়-ৰ বানবান 🛊 আৰু অসংখ্যাত শহ প্ৰচাৰ কৰিল। মহাবাৰ ভাঁমদেনে ভাহাকো কাটিল 🛭

সিজু-বারং।

যেকি বেকি শৰ সিজু নুপতি প্ৰাঞ্বয়। সেহি সেহি শ্বৰ ভাষে ভেমিয়া পেলয়ে ৫ এৰি মতে দণ্ড চাৰি মান বৃদ্ধ ভৈগ। দেখি সিজ্ লুপতিৰ বিশ্বয় মিলিল । মহাকোপে ক্ৰপতি বাব প্ৰতাৰিল ৷ এক বাণে ভামৰ ধতুথান কাটিল 🛚 আৰ দুই পাত লৰ গৰম সন্ধানে। ভামৰ হিয়প্ত ভেদিকেক বড় টাৰে। পুষামানে তল গৈল ছেটে পাইল বড়। **एटला भटला कटब देवि भागातन्त्र थव ब** कालभारता कमलो राग अधि । वासरम । নাক মুখে ক্ষিৰ চাঁণয় বৰ জালে # সিন্ধু নুপত্তিক সামবাজে ব্যান্য। ভাচাৰ প্ৰধাৰে ভাষ ব্যক্ত চল্ট । ধ্যেন দেখি তিনি বাবে দূৰে চাচি আছে। আগ নাচি লব মন প্রহাবিলা পাড়ে। अकृत महामत सुधि**छि** स्वीवस्य । ভিনি ৰাহেৰ অসংখণত প্ৰকাৰিকা পৰ দ সিন্ধু নুপতিৰ সংব শৰাৰে ফুটল। হসপ্ত কালভ বেন পলাশ ফুলিল 🛚 হস্তা সকলক বৰ ছোট দিলা টানে। পাক ফুকে বসধান দাকণ সকানে। লাক কলে ভয়া ৰথ সাৰ্থি পৰিল। সহজেক গ্লমান বৰ্গ হুইকিল। সিন্ধু নুপতিৰ গাৱ মুকিকয় খিব। ব্যাহেমাহে কমক দেশিলন্ত মহাবাৰ s আকাশ ঢাকিয়া দেৱ মহামা বহয়। ধন্ত খন্ত তিনি বীৰ পাণ্ডৱ ওনয়। সিদ্ধ ৰাজ। ধৰে যুকে আৰা ভূমি পাৱে। বিষয় সমৰ হেন নাহি একে। পাৱে।

€ •

এছি কথা খুফিলস্ত দেৱ নিৰন্তৰ। ভিনি বাঁৰে চাপিলন্ত জীমৰ ওচৰ। কেছবে পৰিছে ভাষ উদ্ধান্থ তই ৷ সাবটি ধৰিলে পাছে ছোট ভাই **ছ**ই। क काढिलख जरुरमद प्रश्नवनी । ভেল খাৰা ভাহাৰ বহুত হলাহলি। ৰু হক্ষণে শান্তি পায়া কুন্তাৰ কুমাৰ। ধৈৱা ধৰি ৰহিলন্ত দেখি অন্ধকাৰ ।। छुडे मुख भारत्य श्वन्द टेडम करमावद । ৰজাক প্ৰণামি বুলিলম্ভ ক্ৰোদৰ। আৰে ক্ষণিকটে দদ্য মেৰে প্ৰাণ দাই। किशा टकार्मा कांक मिहिरमा छेशाय ॥ पुञ्जा मिक्सा है हो। यात महश्र मान । ডাঞান সমান বাব নাছি বলীয়াৰ । ভাল মতে ইহাক যুদ্ধিৰে লাগে ৰংগ। চাৰি ভাই মাৰি বাইবো বমৰ কাৰণে 🛊 এছি বুলি কভো বাৰ পিৰ কৰি মন। চাৰি বীৰে পুনৰপি কৰিল গমন a কভোবেলি সিক্ষৰাক্লা মন পিৰ কৰি। অক হয়। পুনৰ্বাৰ ধন্য লব ধৰি । চাৰি দণ্ড মানে ৰাজা মন কৰি থিব। মহাকোপে ধনুথান ধৰিল৷ ভুলিৰ 🛚 চাৰুক ধৰিয়া ৰথ সাৰখি ভাকয়। মাততে পুশ্পিলে হস্তিগণে খেদি বায়। বাৰিবাৰ মেঘে কেন গড়েন্ড ঘনে আভি। महारकारण रथित याग्र करनक भवाछि । বৈশশ্পয়েন বদতি শুনিয়ে। ক্ষমিঞ্য । এহিমতে সিজ্বাজ: গজিড্যা থেময় 🛭 দেবি চাৰি বাঁৰে পাছে গৈলা আগুৱাই। মুগপক লাগি যেন মত সিংছে ধায় 🛊

লিক্-ব্রো।

আগ বাঢ়ি ভারে পাছে গদাক উছার। সিন্ধু নৃপত্তিক মহা খলে খেদি বায় **৷** দেশ নেদেশ বেগে সন্মিত চাপিয়া ১ 🟲 কোৰাইৰে লাগিলা যোৰ গদাক উছায়া 🛭 সিজ্ৰাল। মহাকোপে পৰ বৰ্ষিল। মাকে মুখে ভীমক যে সন্ধানে ফুটল। মকুল সহদেৱে যোৰ শৰ প্ৰহাৰিল। সিকু নৃপত্তিক তুয়ো সন্ধানে পালিল ৫ সিন্ধু।নুপতিয়ে অসংখ্যাত খৰ বানি। চাৰিও বীৰক পাছে প্ৰছাহিলা টানি ঃ কাটন ফুটন শৰ মহা তীক্ষতৰ। ভূটলে প্ৰাণ হৰে অৱস্থাৰ মনুষ্যৰ 🛊 ক্ষেন লাখ ৪য় বীৰে ভাবে নিৰন্তৰ। মেছে বেন বৃত্তি কৰে আৰণ মাসৰ। পাছে ডিমি বীৰে পৰ প্ৰহাৰ কৰিল। সাৰ্থি ৰথক ছুইকো নিস্কি ফুটিল । প্ৰচন্ত শ্বৰ খোৰ সন্ধান ভাকৰ। পাখানর ভৈল মৃপতিৰ কলেয়ৰ । চলো পৰে। কৰে বেন চেডন নকৰে। দেখি আনো বাৰ সতে ধাইকেক সৰবে। মহা হোৰ সমৰ মিলিল ভয়ানক। চাৰিতো বাৰক ৰজাৰ লৰে ঠালিলেক 🛭 ছোট পায়া চাৰি বীৰে মহা কোপ মনে। আকাশক ঢাকিলেক ঘোৰ শ্ৰণণে । ৰবিৰ কিৰণ চাকি অন্ধকাৰ কৈল। সিক্ষাৰ দল কাকে। কেয়ে নেদেখিল। ত্ৰোময় হয়। আছে চাৰি দণুমান। হীৰগণে ভেদিলম্ভ পাণ্ডৱৰ বাপ **a** प्राणिष्ट्रण अनव टेक्टलक निवस्द्र । পাণ্ডৱগণক বিদাৰস্ত খোৰ শৰে 🛚

333

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

मर्पादार्थ यूथिष्ठिव शकाक मृतित । ধসুদৰ এৰি ৰাজা মটেড পৰিল। ৰূপত্তিৰ শোকে মহা ক্ৰোছে তিনি বীৰ। সিকুৰা ধলক শৰ হানে নিৰস্তৰ 🛚 তিনি বীৰে প্ৰজাগণ মাৰিলেক বঁড। কল্লে যেন সংহাৰন্ত প্ৰালয় কালত । বৈশক্ষায়ন বছতি ভুনিও ন্ৰেখৰ। চেডন কভিয়া যুখিন্তিৰ নৃপবৰ 🛭 কভোক্ষণে ভিনি বীৰ সন্নিভ চালিল। ভাসম্বাক দৌখি বাজা বুলিবে লাগিল 🛭 ভনা ৰাপা জীমসেন বচন নিশ্চয়। আৰু কণিতেকে জানা প্ৰাণৰ সংখয়। কামাসাৰ বন্ধু নাই কুক বিনে আন। ছেন তথ সাগৰে কৰিবে কোনে <u>কাণ ।</u> এহিমতে চাৰি বাঁৰে আছা কতো দুৰে। সেহি বেলা কটো দূৰে বড় বড় বীৰে। छङ्किरण एकि नेदव वीव निवस्तर । বাৰিষাৰ মেষে বেন ছোৰ নাদ কৰে 🛊 বৈশশ্যায়ণ বদতি গুনিয়ো জন্মিজয়। চেওন কভিয়া সিদ্ধু ৰাজা মহাশয় । সাৰ্থিক বোলন্ত সহৰে ৰথ ভাক। মহাতৃত পাওুগণ ভাহাৰ পাশক 🛭 সবাহাকে পাছ কৰি সিজু নৃপবৰ। পাণ্ডেরক সমূথে ধবিলা থকু পথ 🛭 অৰ্দ্ধচন্দ্ৰ কণিয়াল গুণত যুৰিল। 61ৰি পাত্ৰক শৰে নিসন্ধি বিভিন্ন : মহাকোণে নৱবাণ ধতুত বুদিল 🛊 চাৰিয়ো বীৰক লাগি প্ৰহাৰ কৰিল 🛭 কাহাৰ ৰাহত বিভিনাহা ললাটত। ত্যোময় দেখিলেক খোৰ সন্ধানত 🛭

সিকু-ঘাত্রা।

পুনৰপি লৰ পাছে গুণত যুবিল। निংइनाम कवि छो्मद्रमनक हानिस 🛊 শৰে ফুট ভীমদেন পৰিলা মহীত। হেন দেখি তিনি বাবে ধাইলেক তহিত। ব্যযুতে নিৰুতে শ্ৰ প্ৰচাৰ কৰিল। নিসন্ধি কবিয়া সিন্ধু ৰাজাক ফুটিল 🛊 ণোৰ সন্ধানত ৰাজা ব্যপিত প্ৰীৰ। बथ दल्डि मकलक कविर्लक हुब 🛭 শেহিৰেল। বুকোদৰ চেতন লভিল। ৰায়ুক প্ৰণামি খোৰ গদাক ধৰিল। महाटकाट्य ट्यांप वाहे गराक उन्नात । অসংখ্যাত হস্তাচয় মাৰিলা কোবাই ৰ গিবিদ গিবিদ কৰি পড়ে হস্তাগণ। দেখি নৃপতিৰ খলে নস্হয় মন 🛭 বৈশক্ষায়ন বদতি শুনিও জন্মিজয়। পাণ্ডৱৰ মৃত্যু আসি মিলিলেক তয়। সেহি বেলা সিকুৰ্জো মনত পৰিল। भक्त रेमक माबिदाक **ठ**टक वाक पिन ॥ পাশুৱৰ বধ হেতু চিল্ডিয়া মূনত। সেহি শৰ পাট আছে মোহোৰে ভোনত। মহাভয়ানক শব মৃত্রিমন্ত আকৃতি। সিশ্ধু ৰাজা ভাছাক পুজন্ত দিনে ৰাতি « জন্ম কৰা কলে শুনা পৰ বে পাটৰ। বিভামিত নামে ঋবি গাধিৰ কুমৰ 🗈 পৰম ভেক্ষৰী আত্ৰি পৰম প্ৰভাগ। ভেবোঁ পূৰ্বে নিৰ্মিয়া কৰিলা শৰ চাপ । ৰাক্ষস সকলে কৰে বজ্ঞ বিধ্বংশন। নিশ্বিলন্ত শ্বণাত প্ৰম শোভন। আপোন্ৰ ভেজ দেবন প্ৰম ভূৰ্বাৰ। চাৰিখান মুখ সিন্ধু বৰ্ণ জিহবা তাৰ 🗈

অসমীরা সাহিত্যৰ চাৰেকি।

কংকং জিংবা কৰে বাস্ত্ৰ সমান। ষটারু পক্ষাৰ পাখি চাহিলা সন্ধান । নাৰারণ মস্ত্র সেহি পক্ষত লিখিল ৷ माउ थां कु मिया भद रेज्ड क दिल । ৰভো কাল আছে সেহি কবিৰ খানত। ৰাম ৰূপে বিকু দশৰখৰ গৃহত। বিশামিত্র ঋষি তান গৃহত আসিল। বজ্ঞ ৰাখিবাক বাম লক্ষণৰ্ক নিল # সেহি শৰ ক্ৰিবাজে বাঘত্ৰক দিল। মহীমা কৰিয়া ভান মন্ত্ৰক লিখাইল 🛊 শুনা ৰাম ইতে। পৰ ত্ৰিভুবনে জন্ন। নৰ নাৰায়ণ বিনে স্বাক মাৰ্য 🛊 ইভে। চুইড মাত্ৰ সুযুৱার ইভে। শব। নাৰায়ণ মন্ত্ৰ দেখা প্ৰধান উপৰ 🛭 **এহি শংখ শক্ৰ হাক্ষ্যক সংহ**ৰিৱা। পাছে ইতো লব পাট লক্ষণক দিবা 🛭 পাঁছে ৰামে ৰাক্ষসক মাৰি অনহৰ। লক্ষণক দেহি শৰ দিলা ব্যুব্ধ 🛊 অসংখ্যাত ৰাক্ষ্যক লছাত মাৰিল ৷ ক্তোকাল লক্ষ্যৰ ভোনত আছিল। क्रीनामन काछ्वारम सकत चर्चा रेवन । শাইবাক নাগাই শ্ৰ মহাদুখে বৈল 🛊 **কতে। দিনে বিখামিত খানত চলিল**। ভবিক সম্বোধি পাছে বুলিবাক লৈল a लुमिट्याक एम्ब महे मि छ शक्ति। তোষাৰ নিৰ্মিত কালকৃট পৰ ময় ৷ জীৰাম লক্ষণ দুই ওক্ষচাৰী জৈল। ব্ত অনু শন্তুমানে স্বাকে। তাজিল । কোন খানে বাওঁ আদি নাজানে। উপায়। তোমাৰ খানত থাকো হেন ইচছা বার 🛭

निक्-योळी ।

হেন শুনি বিশ্বামিত্তে দিলেক উত্তৰ। শুন কালফুট শৰ প্ৰথ বৰ্ত্তৰ । আগে দতভাৱে দিয়া পাছে তাক লয়। কৃত্য পাতক বুলি ভাহাকে ক্ষয়। আগে ৰাম লক্ষণক কৰি আছোঁ দাব। আবৈ কেন মতে তই থাক মেৰে থান। বৈক মন তৈক কাহা গুচমোৰ ঠাই। কি বাকো শব পাত আদিলা ভনায় । মহামনভূবে শবে থাকে নিৰাহাৰে। ভীৰ্থ স্থানিবাক মন কৰিলা সকৰে 🗈 সমস্ত ভীর্থক সিছে। স্থানিরা কুবর। কতো কালে পাইল ভাগীৰধাঁৰ নিলয় **৪** স্থান কৰি ৰহিয়াছে ভাগাৰ ভাৰত । দেখি শ্ৰথৰে পাছে গুণিল মনত। কালকুটে নামে ইত্যে ৰাঘৱৰ পৰ। আৰু হজি আছে বিশামিত্ৰ মূনিবৰ । भवम प्रवेश्य नव गर्वरतारक सामि । ভাক আনি ৰক্ষা কৰি থও মোৰ খানে । এহি গুণি নিশানাথে তথাকে আসিল। ত্ম কালকৃট বুলি বুলিবে লাগিল। কৈকলাগি বাহা ভয় কিবা ভোৰ ভৈল। ভনি কালকৃট শৰে বুলিবেক লৈল । ভানা দেৱৰাজ খোৰ বড় অখণ্ডৰ। নন্দণে এড়িলে মোক ভৈলো একেশৰ 👂 খাইবাক নাপাই শৰে শ্ৰীৰ শুকাই। ভীৰ্থ স্নান কৰি ফুৰো সৰ্গে কামনায়॥ বোলত্ত ৰজনীনাগ থাক মোৰ ঠাই। বেহি লাগে সেহি দিবো বুজি অভিপ্রায় 🛭 হেন শুনি কালকৃট ৰক্ষমন ভৈল। ভাসস্থাক লাগি পাছে স্বৰ্গক চলিল 🛭

অস্থীক সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

মহাৰকে চক্ৰৰ খানত আছিলত। ক্ষমুড বছৰ মানে তথা রহিলন্ত । নিজপুত্ৰ সিন্ধুরাঞ। সেহি খব দিল। যাক পায়া সিদ্ধৰাক্ষে জগত জিনিল 🛊 সেহি কালকৃট শৰ গুণত যুবিল। পাণ্ডরৰ বধহেতু মনত চিন্তিল # শৰ পটি গুণত যুড়িল যেতিক্ষণে। সুৰাপ্তৰ লোকৰ মিলিল ভয় খনে। আকাশত দেৱৰ মিলিল মহাভয়। আনো সমস্তাকে অঞ্জাতে বিনাশর । শৰ পাট যুদ্ধিলেক মাতি ভগ্নমৰ। চাৰি থান মুখ ভাৰ দেখি লাগে ভৰ 🕽 লহনত জিহ্ব। বাপ্তকিৰ সম দেখি। অগািবৰ্ণ দেখি আটি কৰে চিকিমিকি » লৰপাট বুৰিলেক দাকণ প্ৰথব। জামু পাৰি হত্তী6য় পৰিল ৰখৰ ॥ ৰুগড়ৰ লোকৰ লাগিল ভোলপাৰ। টলবল কৰে মহী থিব নোকে আৰ 🛊 ৰুম্পি কম্পি সমত্তে দিগঞ্জ থিব ভৈল। পাতালৰ নাগ কোটা কোটা কৰি তৈল 🔏 খনক কাগ্ৰিল সৰে সপত সাগৰ। উক্ৰিয়া ফুৰে সৰে মুখ্য যে মগৰ ॥ টেলবল কৰি যেক মন্দৰ কবের। শচলাক লাগি যেন কল ঝছাবয়। পুথিবাৰ লোকত লাগিল ভোলপাৰ। মিলর প্রেলয় ভর লভিল অপাব 🛭 স্বৰ্গ মন্ত্ৰা পাত্ৰাল একত্ৰ হয়। লংখে। জু ই গৈল *পৰ্বৰলোকে* বোলে ৰজ্ঞ গৰে॥ পলাই শশু পঞ্চীগণ হতা পালে পাল। ছিয়োঁ। ছিরো তপ এণ করৈ কোলাবল ।

সিকু-যাত্রা 1

খণ্ড খণ্ড ভৈল আকাশৰ কেহল। ভাপহিন ভৈল মহা ৰবিৰ কিৰণ 🛭 দেৱগণে হাজাঝাৰ কৰেঁ নিৰ্ভৰ। কিনো কালকট শৰ মহা ওয়হৰ 🛭 বৈশম্পায়ন বছতি শুনিও জন্মিলয়। महाराजारथ मिसूबारक नव यूविबंद । হ্বৰ নৰ নাগ দেৱভাৰ ভয় ধৰা। লোক সংহৰিতে ধেন ৰূম ৰূপে হব ॥ দেখি পাওৱৰ মহাভয় ভৈলা মনে। বুধিতিৰ কৃষ্ণক শ্বৰন্ত ঘনে ঘনে 🛊 আমাসাৰ মৃত্যু লাগি ভৈল সন্নিহিত। কম্পি কম্পি ধনুগৰ এবিলা ভবিত্ত ॥ সেহি খেলা অক্সৰাজা কুন্ধীৰ ভনয়। লৰ হানিবাৰ একো ইন্ধি নাপাৱর । काष्ट्रभव धेरपी धन चित्र नजहरू। দাগৰত নাৱ বেন বভাগে কাম্পায় 🛭 সিকুৰালা খোলে শুন অৰে পাধুগণ। মুখুঝিয়া কেনে ভোষা কৰ্স বিমন । কাত গতে মোৰ সৰে গৈগ্ৰক মাৰিলি। সিংহৰ আগত আবে শুগাল মিলিলি । ভোমৰা সৰ্বই আজি গৰ্মৰ কৰো ঠাই। প্ৰাতৃক মাৰিয়া মোৰ বৰ পাইলি লাই। এছি বুলি মহা কোঁপে আঁডাসক দিলা। ক্রেবিক বেন ত্রিপূর্ল ধবিশা 🛭 আকৰ্ণ পুৰিয়া ধ্ৰুখান আঞ্ৰিল। নাৰায়ণ মন্ত্ৰ পঢ়ি শৰ প্ৰাহাৰিল s পৃথিবীৰ লোকৰ কৰ্মত দিলে ভাল। চম্কিয়া গৈল স্বে স্পত শতিক। ধর্ম্ম ধর্ম কুমৰন্ত সিক্ষ মূলিচর। দেখি ভীমসেনে জাতি ভৈলেক বিশ্বর্ছ।

440

অসমীয়া সংহিত্যৰ চানেকি।

স্থানা সকলক মাত চিল্মিয়া থাকর।

স্থান্তে দেখল মহা বিম্নাল চয় ।

মাজানো বিধান্তা কোন বিহিনি মিলয় ।

নাজানো বিধান্তা কোন বিহিনি মিলয় ।

শোণ প্রতি সাংখিনী দেখা ঠারে ঠারে ।

শোণ প্রতি সাংখিনী দেখা ঠারে ঠারে ।

শানী সকলব মৃত্যু কেন মনে লয় ।

শানী সকলব মৃত্যু কেন মনে লয় ।

শানী সকলব মৃত্যু কোন মনে লয় ।

শানী সকলব মৃত্যু কোন মনে লয় ।

শানী সকলব মৃত্যু কোন মনে লয় ।

শানী ক্ষিয়া সূত্র আত্রাম ক্ষিয়া ।

শানী ক্ষিয়া সূত্র আত্রাম ক্ষিয়া ।

শানী ক্ষিয়া সভী বোলে খাঁরে ধীর ।

কোষের মনুষ্যু ভোগে কর চুই জন ।

ক্ষির আত্রাম কুরা কিসব কারণ ।

শোনার স্বভাল্য আন্তের কিবা লোখা আই ।

শানার স্বভাল্য আনে কিবা লোখা আই ।

ভানন্ত কম্কলি।

্ৰিইজন আহাণ কৰিব জনুঠাই কামকপৰ লাভে। গাওঁ। এওঁৰ পিঞ্ব নাম শবক্ষ বা ৰত্নপঠিক। তেওঁৰ পিতৃ মাতৃতে খোৱা নাম ছবিচৰণ। চম্ভাৰতী, ভাগত্ত-ভট্টাচাৰ্যা, অনন্ত ককলি আদি হেও'ৰ উপাধি আছিল। এও' শক্ষৰ-মেন্তৰ সমসাময়িক অৰ্থাৎ খুপ্তির ১৬ শতিকাৰ আগড়োৱাত ৰস্ত্ৰমান আছিল। তেঁও মহাপুষ্ব শ্ৰুৰদেৱৰ বৈক্তৱ ধৰ্ম সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰহণ কৰি তেওঁক গুষ্ক মানি লৈছিল। তেওঁৰ সাহিত্য জীৱনৰ আৰম্ভ স্বৰূপে এটি মনোৰম কথা আছে। এদিন অনস্ত কন্দলিয়ে সংগানত লক্ষ্যদেৱৰ উচ্ছিন্ট থাবলৈ আদেশ পায়। অনস্ত কৰালি আগণে আৰু শ্ৰুষ্ণের কায়ত্ব, তথাপি অনস্ত কন্দলিৰ গুৰুত্তিশ ইমান প্রৱল আছিল বে তেওঁ পুৱা জান তর্পনাদি কৰি শক্ষবদেৱৰ ওচৰ চাপি তেওঁৰ প্ৰসাদ মাগিলে। মহাপুৰুষ গুৰুৱে ভভালিকে প্ৰসাদ দিবলৈ মান্তি হৈ কলে নোলে "ভাগরতৰ থি কেইছোৱা মোৰ পদ কৰিবলৈ বাকী আছে দেই-বোৰৰ তুমি পদ ৰচনা কৰা সেয়ে মোৰ উচ্ছিন্ট ভোজন হব''। এই আদেশ অমুসাৰে অনন্ত কৰালিয়ে ভাগৱতৰ চতুৰ্থ, পঞ্চ, বন্ধ, নৱম আৰু ৰূপম কৰাৰ শেহৰ ছোৱাৰ পদ কৰে। তেওঁ শক্ষমদেৱৰ ইমান প্ৰিয় পান্ত আছিল বে তেওঁৰ ৰচিত সহজ্ঞ নাম বৃত্তান্তৰ পদ জ্ঞীপক্ষৰে তেওঁৰ কীৰ্ত্তন পুথিৰ সম্বৰ্গত কৰি সন্ম। কুমৰহৰণ নামে পুথিখনিও অনন্ত কন্দলিৰ খাবা বচিত।]

रामाग्रव।

আৰু পৰিচয়।

লাকো ছেন নাম পরিত্র উত্তম -বান কামৰূপ নাক। মণিকুট গিনি শিখৰত আছা

चत्रशृंद (सदयांचा 🗈

७१२

অসমীল সাহিত্যৰ চানেকি।

কাৰতে লোহিত বছস্ত পৱিত্ৰ কুল্য আছে সেহি থানে।

ক্ষপুৰণ ভৰ নাহি পুনৰ্ববাৰ ভাছাতে কৰিলে স্থান ।

গোকৰ্ণৰূপ দেৱগদাধৰ মৃৰ্জি ধৰি আছে বাঙ।

থাক সাও ভাল বারণে কাটিল ভথাপি দেখি সাখ্যাত ॥

গিৰিৰ উপৰ তিজৰূপ ধৰ অংভা বাভ কামেখৰ।

ক্ৰেয়াৰ কমল নিজৰূপ বৰ আছা বাত কৰিবৰ এ

ভগা ভাত্তিকুল আছিল বিপুল মাধৱত শুদ্ধ চিব ।

ভ।সন্ধাত হত্তে পাট বস্ত্ৰ হৰে বিষ্ণুক কৰে কুমিড ।

তথা বিধাৰৰ বিকুৰ কিছৰ আছিল বড় পাঠক।

ভাগরত লাভ্র শ্রেক্টেলা ভাত পাতিয়া চিব সত্রক »

ভগা উপ্তপতি ভালান সমূতি নামুভ হৰিচৰণ।

পনস্ত কন্দলি পাছে কাড ভৈগ কৰি ভৈগ ভুগ্ৰাসন ॥

ৰাযায়ণ কৰা সাদে নিৰ্বন্ধিলে। ভাগতত চৰ্চ্চা কৰি।

नामाग्रव ।

শ্ৰোকৰ কৰ্মক 🕝 পঢ়াতে মুবুকে পণ্ডিতে নকছে যাচি। এতেকেন্দ্ৰ কথা বলে নিদক্ষিল। ভকতিৰ তথ্য ৰাচি । কাছে বাৰ মন তুনা সাধু কৰ ্যেক নিশা মুবুলিবা। ছক্তি ৰ্ডন মেট্ছাৰ বড়ন িবিচাৰি এক দেখিব। । বিষয় বসত চিত্ত ভৈল হত কুক্তক লাগি নধাই। কুষ্ণকথা বিলে 👙 সনক পৰিবে अहिट्क जान डेशाइ ह তেন কানি আৰু বাসৰ কথাক ন্তবিয়ে বতন কৰি। অনন্ত কলালি কৰে গল মেলি নিৰ্মুৰে বোলা হবি ৷

चर्यांशा कांछ।

সীতাৰ কাকণ্যে ৰামৰ কুপা তৈলা।

যাইবা বুলি সাতাক আখালি হুখে বৈলা।

গাছে লক্ষণক বুলিলন্ত হাতে ধৰি।

হুখে ধাক ভাই ছই অবোধা নগৰি।

মই ভৰি কবি নিবে৷ প্ৰাণেৰ সিভাক।

ছুই মাহ পুৰি পালি ভঞি এথা থাক।

কেম গুলি লক্ষণে বুলিলা প্ৰিয়বাণী।

লক্ষে পুষিবাক পাবে অবোধ্যা গোসানী।

যত ধন ৰত্ব মানে আচন্ন ইহাতে।

আপুনি পুষিব আলি ভৈয়াই জনতে।

অসমায়। সাজিভাৰ চানেকি।

বাৰস্থাৰে বনক বাইবাক বাধা মোক। मन्गर्लाध्क (मर्था डेटरी महा (नाक । প্রাণ্ডো অধিক তুমি তেজিতে নগাবো। অধিকে বুলিলে যেন খাণ্ডা হানি মৰো 🛭 विक् विक् न्यवि बाटम वृत्तिला वहन । ত্যের ফেন অভিমাত কবিয়ো লক্ষণ ।। নিশ্চরে বুলিলে। ভোক মোৰ বেন যিত্র। আনিয়ো সক্ষণ ভাক খোছোৰ সন্ধিত ॥ মুক্তক্তক ভাকি যাই আনিলা **লক্ষণে**। দেখি ৰামচণ্ডে উঠি অভিহলা তেখনে চ আপোনাৰ অলকাৰ কাটিয়া গাৱৰ , মিত্ৰ গাৱত পিকাইলগু নিৰ্মূৰ # মীতাৰ গাৱৰ আনো অলভাৰ বত। মিতিনীক আনি ভাক শিক্ষাইলা সমস্ত **॥** শহন কোমল আৰু শুৱৰ্ণৰ খাউ। স্থবৰ্ণভাকি দিল। চৌসন্থিৰ পাট ॥ কৌশল্যা কমিত্রা আদি মার্গণ গভ। গাতে গাতে দিল ধন বস্ত্ৰ নানামত ॥ ব্ৰাহ্মণ প্ৰায়ুখ্যে সৰে আইলা ভিকু বছ ৷ মনোৰখ পূৰ্বি ধন দিলস্ত সমস্ত ঃ পাছে বুদ্ধ আক্ষাণে ৰামক দিবো ভেট। পাক্ষ লাভ বংসাৰে ৰামত কৰি কেন্ঠ। ৰামক আতাসি বোলে দিয়ে। কিছু ধন। পুষিবে মোরাঝো মোৰ বহু প্রিক্তন । बारम रवासन्छ धन विलाशास्य रेगल। সচত্ৰ ভগুৰো মোৰ অৱশেষ ভৈল । বিলম্ম নকৰি থাণ্টে খোড়া ধৰিয়োক। ৰাখিত পাৰি মানে আপুনি লৈয়োক 🛭 🖘 ভ্লৈ চৰু আৰে। পৰি গৈল কেল। দৃঢ গাতি বাহ্মিয়া আগত পৰ্বেশ ॥

হাতে ঘোৰা ধৰি চলি গৈল বিজ্বৰ। পার থিব নহয় কাস্পত্ কলেরৰ 🛊 यस्क कवित्य वृत्ति धम भागि देवस्य । চলিলন্ত আক্ষণ ৰামক আশাসিয়া 🛭 ষত্ৰ ধন আছে ঘানে কৰি অৱশেষ। হস্তু আৰু লখাই বুলি কৰিল। আদেশ । शय सक्त भीतां धन विसरिताता । ৰাজ্যক দেখিতে পুতু ভিনিয়ে। গৈলস্ত ॥ কান্দে নাৰা সকলে সীভাৰ ভিত্তি চাই। আমাক তেজিয়া কহি যাস সাঁচো আই ॥ প্রাসাদত সৃতি পবি কাল্যে নাবীগণ। বেন খেক গিৰিভ লোটয় ভাৰামণ । ৰাজপণে বত প্ৰজাগণ আনে বাই। কালের দীর্ঘ বাতে সাঁত। বাঘরক চাই ॥ बाका प्रभवधक जिलान वाड हानि। কি লোবে বামৰ ৰাজ্যভাৰ লৈলে কাড়ি॥ বুটা বয়সত আভি পাইলেক বিবৃদ্ধি। ৰাম বনবালে যান্ত কিনো ভৈল বিধি। আমি সবো বনে হাওঁ ৰামৰ লগত। পাণ্ডিবো নগৰ ঘাই বনৰ মাঝত # बाकाब क्यांबी भीजा यांख स्मि शादव। ছৰি ছৰি বুলি প্ৰজা কান্দে দাৰ্ঘৰাৱে ঃ দেখি ছখ লোকৰ বাসৰ ছখ মন। কভোক্ষণে সিংহছাৰে ভৈল উপসম । স্থ্যস্ত্ৰক বুকিলগু ৰাম নাৰায়ণ। পিতৃত দিহোক জান মঞি বাওঁ বন। ৰাম বনে হান্ত মন্ত্ৰা জনাইকা ভেখন। ছেন শুনি দশবণ জৈল অচেত্ৰন ॥ ৰোগ যুক্ত গজে যেন দেখি সিংহিনীক। চমকিল দলৰ্থ দেখি কৈকেয়াক 🛭

স্ক্ৰসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সৰুক্ৰে পুৰৰণি বুলিলা বচন। **८२नमा मणग्र दशद्य शायन हन्य ।** শুন কাল বাস্ত ভই কৈকেয়া নিৰ্দ্য । ৰাম বনে গৈলে মোৰ প্ৰাণ নৰহয় 🛊 ৰাধ মোৰ প্ৰাণ ভোক কৰেছেই কাচৰ ৷ ৰনক নবাউক বাম লৈলে আন বৰ 🖫 মই বেবে মৰে৷ ভোৰ পুত্ৰ অল্লমণ্ডি 🛊 কেন মতে ৰাজ্য ভই পালিৰে জগতি 🛊 মধুফল আসা বেবে কলে। তক খল। কল কংলে জৈল যেন লিমলিৰ ভল 🛭 বিধরা কালত বেন নিককণ ভৈলে। মুখৰ গৰাস বেন ভাৰ কাড়ি লৈলে । আনির্নোছে। পতিজ্ঞতা তই বেন মত। মোহোৰ পোনিত পান কৰিতে শক্ত । ক্ষমে ক্ষমে পুহিবেক ভোৰ জাল মতি। ৰাজ ভোগে বিনাশিলি মই ছেন পতি ॥ পাপিষ্ঠ নিষ্ঠুৰ মতি জৈলে৷ ডিবিবশ ৷ ৰামক বনক পঠাই পাটবি কোন বল। কিন্দে কুলক্ষণি ভই পাপিন্তী দকেনী। আপুন সামাত হেন ভৈলি নিককণী। এছি মতে বিবাদে বুলিল। নৰেশ্ব। **माक्**षी देक्टकरी किंदू स्मिति উত্তৰ 🛭 অনন্তবে ভুমন্ত কৃতিলা সমিধান। বাম কক্ষৰ সাঁড। আসক্ষে ইগান ॥ বঙ ভাৰ্য্য। আছে ভাৰু আৰু ডাৰু ছাৰি। ৰাম সিতা লক্ষ্মণক চাউক দৃষ্টি ভৰি 🛭 बाक्शव वहरून मन्नी मर्वाटक छालिल। যত ৰাজা মহাদৈই সমতে আহিল 🛊 নুপতিক বেঢ়ি আদি বলিলা ভেগনে। চন্দ্ৰক বেড়িক কেন নক্ষ্য মণ্ডলৈ n

बामाद्रव ।

পাছে বাম লক্ষণ দীতাক দেহি খানে। সুমন্ত ভেণ্টাইল নিৱা বাজাৰ আথানে 🛚 বাপক দেখিল বামে সিংহাসনে স্বিভ । থেমন্ত সিৰিভ কেন কলন্ত আদিতা **॥** रकोभमा। किरक्षी छुडे चार्ट्स छुडे खिडि। কাশ্যপৰ পাশে যেন দিভি যে অদিভি 🗈 কন্তাগৰ মাধ্যে প্ৰকাশয় দশ্বৰ। ইন্দ্ৰিনীৰ মাধে যেন ছলে ঐবায়ত । ৰামক দেখিয়া ৰাজা চালিলভা গাৱ। সাবতি ধৰিতে নামি চলিলক্ত পাত । বুচ্ছিত ভৈলন্ত ৰাজা হা ৰাম বুলি। টলিয়া পৰজে ৰামে খবিলস্ত ভুলি 🛭 কাখাসিয়া বামে ভুলি গৈলা সিংহাসনে। তিনিয়ো ক্ৰন্ধন যুতিকন্ত চুখ মনে 🛭 কলেৰ বিভিনা ক্ষমে বন্ধ ধৰি কৰে। শীতল ভূবতি হল সিঞ্চিলন্ত মাথে 🛭 কৌপল্যাক প্ৰায়ুগো ৰামৰ যত মাৱে ৷ हा खागनाच वृत्ति कारन्य मोर्च बारह ह ছবি ছবি বিধি কি<u>নে</u>। কৰিলে সন্ধতি। দশৰধ নৃপত্তিৰ কেনসে বিপত্তি। হবিষতে বিষয়ে মিলিল প্রাণ নাশ। तक (इप कवि वाम यांख वनवाम । কৃষ্টি বাইবে সীভা আই সর্বাচ্ছে সুন্দরী। কৈক বাস লক্ষ্যণ আমাক প্ৰিছৰি 🛭 কতো বেলি দলৰখে লভিলা চেত্তন। আগতে আচন্ত বসি কৌশ্লা! নক্ষম 🛊 প্রাণামিয়া বঘুপত্তি বুলিলা বাপক। মোক আজ্ঞা দিয়া পিতৃ চলিবো বনক । লক্ষণ দীভাক মই বুলিলে। অনেক। ভোমাক সেবিয়া অযোধ্যাত থাকিবেক 🛊

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ফুলুনয় বচন মই কৰিবোঁছে। কিস। ভিনিয়ে। চলিলে। হেব। মিয়েক আদেশ । এছি বুলি মৌনে থাকিলন্ত ৰঘূমাধ। লোকে মন্ম চড়ে বুলিলস্ত ভূলি যাধ। ন্ত্ৰীৰ বচনে বাপ ভৈলো সৰ্বনাশ। তোক কি পঠাই বাক্ষা মোৰ বনবাস। ত্ৰন ত্ৰন বামচন্দ্ৰ ক্ষমত নক্ষন। ভূমি চাড়ি গৈলে খোৰ নৰছে জীৱন । ধিক মোৰ ৰাজা সুখ চুখ পৰিজন। ভোষোৰ সক্ষত বাপ মই বাইবো বন । ৰামে বোলন্ত বাপ ভেজিয়োক শোক। मुखा बाचि बटन वार्ध विमाध मिर्याक । মোৰ সংক্ৰ বনে বাইবা নোহে হেন ধর্ম। গন্ধীৰ সংগৰ ভূমি ভেজা ইটো মৰ্ম্ম 🛭 ৰামৰ ২চনে ৰাজা নিশ্চাস তেজিল। ভূমত মন্ত্ৰীক চাই আখাস কৰিব। চতুৰজ সেনা যত আনিয়ে। হাছাৰি। ৰামৰ লগত সৰে যাউক সেৱা কৰি 🛭 अथम (योइनी वड उक्नी कुम्मनी। গীতাৰ সঙ্গেতে সংব ৰাউক বন্ধ কৰি। অলেখ ভাগুৰে যাউক পাত্ৰ মন্ত্ৰীগণ। बाय हुन्त विदन कि कविद्या धन वन ह বনতে পাতিবো বাই বিচিত্ৰ নগৰী। ভৰ্তক দিবো ৰাজ্য সৰ্বব শৃক্ত কৰি ঃ খাকোক কৈকেয়ী শৃক্ত নগৰত পৰি। হেন ভূমি দাৰুণী বুলিলা ক্ৰেখি কৰি ॥ ধন জন কাড়ি লৈলে পাইলো সভা বোল। দ্বত কাড়ি লৈকে মোক নলাগয় ঘোল। क्रिक्गोन वारका नाका वन नका शाहे। ধিক ধিক বুলি ৰাঞ্চা যাখ্য চপৰাই 🛭

পাছে মুখ্য মন্ত্ৰী এক সিদ্ধাৰ্থক নাম। ভনা নৰেবৰ বুলি দিলা সমিধান 🛭 গুণৰ সাগৰ ৰাম সৰ্ব্ব জনে হিড। সের বি**ল গুৰু পিতৃ মাতৃত বিনীত** । সকল কুম্ম প্ৰকাশক দিন ৰাজ। কোন গোৰে ৰামক পঠাতে বনমান ৷ চক্ষু পকাই কৈকেয়াক বোলে মন্তাবৰ। এইৰ উচিত লান্তি কুনা নৰেমৰ ॥ ধাহৰ লগত সামৰাত বাউক বনে। ধীরস্ততে খাউক এইক লিয়ালে পগুনে ৷ बाकाव केंग्रावी छन्। टेडिन निवाकनी । পত্তি পুত্ৰ ছুইকো খাই বেন ৰাক্ষসিনী 🛭 এইৰ মুখক দেখিবাকো নোহে ভাল। আছিকিছো ৰোগ বেন কৈল গঠ লাল 🛊 ৰাক্ষায়ে। বোলন্ম শুন নিলালী পালিছী। তই কেন চাৰিত থোকোৰ ভৈল দৃষ্টি।। ভই প্ৰথে _{পা}ক পুত্ৰে সমে ভুক্ত ৰাজা । शामन मण्डा महे का के बन मान । ৰাম বোলন্ত বাপ সুহি ছেন যোগ। বন্ধ জন পালি থাকা ভূজি ৰাজ্য ভোগ চ ক্লিখ্ৰক ভঞ্জি নিজ ধৰ্মক পালিয়ে। । ভেজি খোক মোহ বিশ্ব বিকৃষ্ণ চিন্তিয়ো ৷ বিশেষতে পুত্র মিত্র ধত গৃহবাস। মুহিকে দাশত ইটো খায়াৰ আভাদ। বশিষ্ঠৰ মূৰে শুনিবাহা মহাতথা। আপুনি গুচিবে শোক পাইবা মহাতত চ হেন শুনি বন্ধ ভৈল ভৰতৰ মাই। বৃক্ষৰ বকলা চয় আনি সেহি ঠার । লাজ এৰি বোলয় নিষ্ঠুৰ বৰ কৰি। চৰ্মা পিছি চল বাম বস্তু পৰিহৰি।

অসমাধা পাহিত্যৰ চাৰ্চেকি।

चारश्च क्रमेश्व (इक बाक व्यवकार)। ছাণ্টে কৰে চল সভা ৰছোক বাজাৰ । দাকণাৰ মন পুৰি দ্বীৰাম লক্ষ্মণ। দিব্য বস্ত্র তেজি চন্ম পিন্ধিলা তেখন 🛚 बाक्त कामन मीडा (प्रधि वृष्कान। ন্ত্ৰী ভৈলে আৰু পিক্ষিবাৰ সৃহি ভাল ॥ ভানিয়োক ৰাম6ক্ষু মেৰে প্ৰাণনাথ। কেন মতে পিন্ধি বক্লা কহিছো সাখ্যাতে 🗸 নেত্ৰৰ উপৰে ৰামে পিকাইলন্ত চৰ্ম্ম। कारन्य सहारेषडे भए*ं ल*्लाहक परह सन्ध्र ४ হা কিমো ভৈল বুলি ৰোল উথলিল। ৰামৰ ভাগাৰি ছেন বিপত্তি মিলিল । ৰাজা বোলে পাপিটা কুক্ষাতি কিনো গৈল। একে বাদক বলে ঘাইতে বৰ লৈলে # পাপ তকু নিদাৰুণী কিনো ডই ভৈলে। লক্ষণ সাভাক কেনে ব্যক্তি পিছাইলে 🛭 ৰাম বোলক্ষে একুটিৰ পুত্ৰ আমি। মারক পালিবা বাপ ভূমি ভাল স্বামী ॥ এতেক খোলন্তে ৰাজ। পৰি মূৰ্ণছা গৈলা ৷ চেত্ৰ লভিয়া পাছে মন্ত্ৰীক বুলিলা। ভাল মতে ৰথ মোৰ বাজি এতিক্ষণে। भारति हुए। बामक रेश्यमाक वस मारक ह ৰাক্ষাৰ আদেশ মন্ত্ৰী মাথে ভূলি লৈয়া। वथ मास्रि ८७:७कर० व्यक्तिस्मक रेजग्रा 🛊 ভণ্ডাৰিক দশৰণে কৰিলঃ হাজাৰ। সাঁতাক দিয়োক আনি ৰাজ অলম্বাৰ ৮ দিব্য অলহ।ৰ যত আনিয়া সভাক। ৰাজ্যৰ আদেশে আনি চিলন্ত সাঁডাক 🛭 ৰাজায়ে বোলস্ত কুল বোৱাৰী আমাৰ। দেখো পৰিছেদি আই পিতা অলকাৰ 🛭

ব্যমারণ ।

শশুৰৰ বাকো দেবী কৌতুক মিলিল। বাকলিক ভেজি দিব্য বস্তুক পিন্ধিল 🛭 শান্ত সাতে পাঞ্চে পিকাইলন্ত অবকাৰ। মুক্ট কুওল গলে সাভেদৰি হাব। কনক কল্পৰ বহুমৰ কেমহাৰ। থানে থানে পিকাইল ব্যক্তিৰ ললখাৰ । কৰেগ্ৰ আঙ্গতি নপুৰ মণি পাৱে। জলন্ত গোসানী সীতা আভি অনুভাৱে। পারচালি কৌললা। দীভাৰ গলে ধৰি। কান্দিৰে লাগিলা কানেকীৰ গুণ শ্ৰৰি ৷ माद्य कोएए काटक दयन यदि दक्काटकाटकाटका লেহে মলছিলা শীড়া বস্তৰ অঞ্চলে ১ मार्थ हुमा शिया रहाइन बामव अननी। শুনা বোলো আই মোৰ জনক নন্দনী। নিশুণ স্বামী ভোৰে দুৰ্গতি ৰহিত। অপমান নলাগাইবা কৰিবাছা ছিড ৷ পীভায়ে বোলস্ত শাশু নকৰিবা শোক। ইতৰ নাৰীৰ মতে নেদেখিবা মোক । স্বামী আছুন্তে শোভে বত অলকাৰ। স্থামী বিনে জানিব। সকলে ছবেমাৰ ॥ পৰিমাণ কৰি খন দেই বাপ ভাই। আনো লোকে ধন দিলে ওতেক নগাই ॥ मन्त्र धर कुष ভোগ जामीरवरण मान। দুষ্টা নাৰীলে ভাক দেই অপমান । মনোৰণ ৰাৱে হোৱে কোকিল লোভন। শুভিত্ৰতা ধর্মভেষে লোভে কল্যাগণ **৷** মোৰ স্বামী ৰাম সৰ্বত গুণৰে সাগৰ। মই বেন কানো এহেন্ডেসে মহেশ্ব & মোৰ প্ৰাণ ধন কানে। কাহানে চৰণ। ক্সত্মে অংহতেলে হৌক মোৰ মন **ঃ**

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

কৌশালাংই শুনি হেন সীতাৰ ৰচন ৷ इविट्य विवादम देखन मण्डल बद्धन । ৰামৰ গলভ ধৰি বুলিল। শশেষ। সীভাৰ বাৰিছে ভাল উপদেশ দিল। স্থুকুমাৰ বাপ মোৰ লক্ষ্যণ কুষাৰ। তাহাত্ৰ ৰাখিবি বেন নিত্ৰ কলেৱৰ ॥ ৰামে বোলন্ত মার ভেজিয়োক চিন্তা। লক্ষণ ডাহিন বাস্ত চাহা মোৰ সাঙা 🛭 এহি চুইৰ পৰাভৱ চিস্তিব বি ক্ষমে। পাত মলচিলে জানা ধ্যম স্ফলে ॥ **मान गाळ गाँ**चेय शक्यन नीववन । ৰবি তলে নাহি বীৰ মোক সমসৰ। একে আৰো অগ্নি মই লক্ষণ পরন। মোৰ বৈৰ স্বৰু ক্ৰিবোঁছো গছন। शमन कारन रहनी टेक्स क्या मन। লক্ষণক সংখাধিয়া ধুলিলা ৰচন 🛭 ভানা ভানা বাপ মোৰ লক্ষ্যৰ কুমাৰ। সীভাক ৰাখিবি ভালে বনৰ ভিতৰ । मक्यरभएमा बुनिमन्तु यहम विजय । পীতাৰ সন্তৰে মায় নকৰিব। ভয় e অখিনী কুমাৰ মোৰ নোছো সমসৰ ৷ একেখৰে জিনিবাক পাৰে৷ ভ্ৰমৰ ৪ মোহোৰ সদৃশ মাত্ৰ নাহি বকুৰ্দ্ধৰ। একেবাৰে হানিবাক পাৰো কোটি শৰ 🛚 কাল বিকাল যাবে। হেবা কীঠি খঙ্ট। শন্ধৰৰ হাতৰ ত্ৰিগুল কাচি লওঁ 🛭 ইন্দ্ৰৰো বছকো মৃঠি হানি কৰে। চৰ। মেৰু মণ্ডৰক ভূলি কৰো মহিমূৰ 🛭 ষাতে ধৰি চিজো চণ্ড বৰুণৰ পাশ। গদা ভাজি কুবেৰৰো বন্ধি কৰে৷ নাল 🛚

ৰামায়ণ।

- জীৰামে বোলস্ত ভেজিহোক লোক ভাগ। প্রতিপাল কবিবাহা দলবর্থ বাস 🛭 ঈখৰক সমায়ে পৃক্তিবা ভক্তি কৰি। মুখে আমি আসিবোছে৷ বনবাস ভৰি 🛊 ৰামৰ শুনিয়া ছেন বিনয় বচন। সককণে কাম্মন্ত বামৰ মতিগণ 🛭 ক্রেণ্ডিস সমূজে বেন নামর ক্ষাকাশে। ক্ৰেন্সনে যুবিল দশৰখৰ **আ**বালে 🛚 ৰাম লক্ষ্যৰ দীঙা ৰমিলা বাজাক। ভাত পাছে প্রণাম কবিলা কৌশলাক a তিনিবো নমিল। পাছে কুমিতাৰ পার। লক্ষণক কোলে তুলি লৈলা নিক্ষ মার । খন্ত মোৰ জীৱন জীৱন্তে কৰ্ম আইলো। কিনো পুণ্য কৰি ভূমিছেন পুত্ৰ পাইলো। সাৰ্থক ভনন্ম মোৰ তৈলে উত্তপতি। জেষ্ঠ ভাইড ভৈল ভাৰ পৰম গুৰুতি। বেন ভোৰ খাতৃ মই সুমিত্ৰা কৃষ্ণৰী। শীভাক মানিবি ভই সেহি মত কৰি। ৰামক দেবিবি যেন পিতৃ দশৰ্থ। অযোধ্যাক বন ছেন মানিবি মনত। অৰোধ্যাভধিক তুপ মেখিবি বনত। ৰকু জন সমান দেখিবি বৈক্ষরক ॥ এছি ছৌৰু বুলি বীৰে ধনু শৰ লৈই। ৰামৰ পাছত ৰখে চড়িক্স গৈই। সীভাৰ হাতত ধৰি ৰাম ৰখুনাৰ। ৰুখে চড়ি লড়ি গৈলা মহেন্দ্ৰ সাক্ষাভ 🛭 সিংহৰাৰ এবাই পাইলন্ত ৰাজপথ। ভূমি পাৱে পাচতে লড়িকা দশৰৰ ১ সকল লোকৰ গাৱে ছলিল অগনি। অধ্যোধ্যা চাকিল খোৰ ঞান্সনৰ খানি 🛊

অসমীরা সাহিত্যর চার্নেকি।

শুনা নৰ নাৰী বামায়ণ পুণা কথা।

মহন্তবো দেখা কেন ছখৰ অৱস্থা।

স্বিকালে বিষয়ত নেদেখিবা পুখ।

হেন জানি হুয়ো সংখ কামত বিমুখ।
ভাষ্যা পুত্ৰ খন জন যভেক সম্পদ।
কাল অগ্নি লাগি ছোৱে ডিলকে দগধ।

স্বিবেশে বাখিবাক পাবস্ত স্বাক।

ফালৰো ইম্বৰে কৃষ্ণ ভানিকা ইহাক।

ফালৰে ইম্বৰে কৃষ্ণ ভানিকা ইহাক।

ফালৰে হাতত তৰিবাহা কেন কৰি।

আনন্ত কন্দলি কহে চাবা আন কাম।

কাল ভব্ন দূৰ হৌক ভাকি বোলা বাম।

লেচাৰি।

হাধা বাম হাহা লক্ষণ, চাহা সীতো আই যাহ্য বনে,
পৰিছেদি দেখো বহিয়াক একক্ষেণে।
এহি ডাক চাৰি দাৰ্য বাহে,
ভান বহুনাপে চাহিলন্ত চুখ মনে।
চুখত হুখৰ নাহে বাণী,
বুলিলন্ত বাম শীঘে মন্ত্ৰী ৰখ ডাক।
পিতৃৰ সন্তাপে মৰো পুড়ি,
বুলিলা সাৰ্যাপ বহু তই বাখ বাখ।
বাহাৱে বোলন্ত ডাক ডাক, বাজায়ে বোলন্ত বাখ বাখ,
সাৰ্যাপ্ৰ মন ভই ভিচি কৰে আন্দোল।
বামে বোলন্ত কিবা চাহা,
বাখা বাখা বুলি প্ৰজায়ে কৰে আন্দোল।
হুমন্ত মন্ত্ৰীহয় প্ৰকাশে ডাকিলন্ত বথখান।
হন্ত্ৰীহয় প্ৰজাপাছ কৰি,
মন পত্ৰনৰ বেগ ধৰি,

চলিলা বিমানে দেখি কালে প্রকাগণ 🛊

ৰামায়ণ।

বশিষ্ঠ প্ৰমুখ্যে গুৰু জনে, ৰাজাক বুলিলা সেহিক্ৰণে, আগ বাঢ়িৰাক আৰু মুজুৱাই।

পূত্ৰ দেখিবকৈ বাঞা যেতে, আতে অচিবতে বোলোঁ তেবে, দূৰ কৰি জানা পূত্ৰ আস নবঢ়াই।

আপুনি চিন্তিলা নিজ নাশ, কৈকেয়াৰ সক্ষত কৰি বাস, স্থানি ভাক এবে তেজিয়োক অসম্ভোব।

যুক্তি অকুলে বাকো টানি, পলটাইলা হস্তা মন্ত খেনি, তব্ধে নৃপতি থাকিলন্ত খোসখোলে ।

ৰামৰ ভিত্তিক লাগি চাই, চন্দুৰ মিমিৰ বেন নাই, শোকে দলৰণ প্ৰম অনুস্থ ভৈলা।

পুত্ৰ দৰদানে নাই আল, কি কৰিলে। চাৰ গৃহধাস, হা ৰাম বুলি পৰি শোকে মূৰ্জ্য গৈলা ॥

ভাহিনে কৌশলগ ধৰি ভাৱে, বাম পাশে লক্ষণৰ মাতে, ধৰি ভুলিলয় কভোক্ষণে আইল প্ৰাণ।

গাছে ৰাজা ক্ৰোধে চন্দু মেলি, কৈকেয়াক পাৰিলস্ত গালি, কায়োৰে পাপিন্তী কেনে আইলি মোৰ পান।

মুচুইবি সূচুইবি ভই মোক, জীগুন্তে নেদেখো বেন ভোক, ভোৰ বোলে বেবে ভৰতে গরম ৰাজা।

ভাতে নাহি মোৰ কিছু কল, নেমেনিবো তাৰ পিও জল, ভাতৃ দ্ৰোহি ভৈলে ভাৰ কোন সদ কায় ॥

গদগদ বাণী কৰি সতী, কৌশল্যা বুলিলা কৰি নতি, খিৰ হোৱা প্ৰস্তু কেনে শুৰ্গত হত ভৈলা।

ত্ৰিসুখনে জানো মোৰ পতি, দশৰণ ৰাজা মহামতি, হি ভৈলা সিজৈল। শোক তেজি গৃহে চলা ।

এহি বুলি ৰাজ পটেশ্বী, চলি গৈলা স্বামী সুলি ধৰি, প্ৰৱেশিলা হাই ৰাজাৰ নিজ আৰসে।

অধোধ্যাৰ যত নৰ নাৰী, ধন জন গৃহ সুখ ছাড়ি, ৰামৰ লগত চলি যাই বনবাস ॥ 26-5

অসমাল কাহিত্যৰ চাথেকি।

হাহা ৰাম হাহা ৰাম বৃলি, সকলে নগৰী বাই চলি, বালা বৃদ্ধ বত পৰি কান্দে দীৰ্ঘ বাবে। সীতাৰ গুণক সুমৰিয়া, কান্দে নাৰীসবে পথ চায়া,

দেবিয়া জীৰামে বুলিবস্কু প্ৰেমভাৱে 🛊

ष्याञ्च शविष्ठञ्च ।

কামৰণে অনুপম বালেঃ বেন কাৰ নাম,

বাভ মহা পক তাৰ্থ আছে।

মহামণিকুট গিৰি উঠি বাভ কথাভৰি

কুহিত বহত বাৰ কাছে।

পিৰিবৰ উপৰত আহা ক্ষম ককতৰ পতি।

হয়গ্ৰীৰ ৰূপ ধৰি বাক দেখি নৰ নাৰী

মহা কুৰে নাধৰ মুকুভি 🛭

ঙীতি হেন খাতিমন্ত সাঙা ভোক্তা গুণহন্ত মনুষ্য মধ্যত গুহাতৰ।

সমাচাৰি শুগু অভি কুফাৰো কথাত ৰতি ব্ৰাহ্মণৰ স্বামাতে কিকৰ।

ভাসন্থাত হয়ে দিব্য পাট বস্ত উপজয় দেৱ হিন্দ ৰাজ্যৰ ভূষণ।

সেহি হাজেঃ নাম স্থানে আছিলগু ৰক্ষ মনে
মাধৱত কৰিয়া সেবন ঃ

তাঁতিকুল কমলৰ প্ৰকাশক দিবাকৰ ভাগৰত শাস্ত্ৰত পাৰ্গত।

ৰত্ব পাঠক নাম হিজবৰ অসুপম আছিলত কৃষ্ণত ভকত «

আজু পৰিচয়।

তথা মহা ভাগরত – শাল্পমো আছিল মড়

্সদারে শুনিলা সাধু ক্রন।

ৰত্ন পাঠকৰ মুখে শুনি আছে যত নৰ

ত্রস্থাপি প্রশংসে ধনেঘন ।

দেৱ মাধৱৰ বৰে উপজিল সেহি পাৰে

ভাষাৰ নক্ষৰ শুদ্ধ মডি।

পিতৃপ্তণ অমুসাৰে

মহাভাগতত শাস্ত্রে

কুমে উপজাইলা কিছু ৰতি 🗈

অনস্ত্ৰপালি কৰি নাম মাত্ৰ জৈল খাতি

্ভার্য্য কিছু নজৈল ভাষাৰ।

নাৰাখিলো একোনেত নকৰিলো বাৰু সেৱ

একো শাস্ত নজানিলো আৰ 🗈

নচাৰিলো কাব্য কোষ কাত্যে নাহি পৰিচেতাৰ

তুৰ্কতো কৰু শ তৈল মতি।

একে ভাগরত শাস্ত্র চিত্তক ভোবিলে যোৰ

ভাতেলে জৱিল মোৰ ৰভি ।

সাকাও অমূভময়

প্রব্রণত পাপ ক্ষয়

সাৰে ধৰ্মা অৰ্থ মোক্ষ কাম।

ইয়ো শাস্ত্ৰ শুনিবাক পতিতো নপাতে কাৰ

মুৰ্বৰো নাহিকে অবিবাদ গ

অৰ্থ আৰ গুৰুতৰ নানাবিধ প্ৰসক্ষৰ

তত্ত কৰিবাক মপাৰৱ।

দ্বক্তি প্রদীপ বিনে বেদান্তিকো সূর্বায়

টাকাল্ডো সংশয় নিছিম্ব ।

এতেকে কাকুতি কৰি বোলো শুনা সাধুকন

जामि जांव विदेश भग्नाव ।

কুষ্ণত ভকতি শীণ আমি সর্বস্তেপে হীন

🕏 লোম কবিজা পৰিচাৰ 🛭

ಲಿಕ್ಕಾರ್

.

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

কিন্তু মানকৰ কথা গলা ভাগিৰণী তথা পৰশ মাত্ৰকে কৰে শুদ্ধি।

ইসে মুকুতিৰ যাব সকল শাস্ত্ৰৰ সাৰ আকো নিশ্বে বিভো মন্দবৃদ্ধি।

শ্ৰোক সংখ্যতে আদি শিধিবাক ভাল জানি ভগাপি কৰিবো পদ ৰক্ষঃ

গ্রী শুল আদি বত স্থানেক প্রম তর প্রবণ্ড ফিলয় আনন্দ ॥

ধন কৰা ক্ষক চৰণে কৰতি। অনন্ত কৰাৰ তেওঁ প্ৰকি বাম ৰোলা হামে

স্থাৰ ওচোক চওম্ভি ।

ৰত্ব পাঠক নাম গণ্ডিত প্ৰম। জাগৱত পাল্লে বাৰ ঋাছিল বিক্লম । শ্ৰিছবিচৰৰ নাথে ভাষাৰ সন্মৃতি। এতেকেৰে ভৈলা নাম <u>শ্ৰীচন্দ্ৰ</u> ভাৰতী 🛭 ভক্ত লভিল। নাম অনপু কললে। कांभवटड काठांगा शक्षवी टेडन दती ॥ অনস্তক্ষলি নাম বোলে আর্থাক্সন। তেছো সিবচিল পদ কুক্তৰ চৰণে । আছিল কায়স্থ কৃষ্ণ কিন্তৰ শহৰ। ভেষে। ভাগরত কথা ৰচিলা ফুক্সৰ ॥ বাত হত্তে তৈল কৃষ্ণ কণাৰ প্ৰাদিদ্ধি। জানিলেক লোকে ভক্তিলে নব নিধি। সিতো মহন্তৰ এবে কহিলো মহন্ত। বাৰ কৃষ্ণ-কথা-গাঁতে বাাশিলে জগত । নামতেলে শৃত্র মতা হবিও ভক্তি। কুকা শ্বৰি মৰি শ্বিত ভৈগ বৈকুঠত ।

আন্ধা পৰিচয় ৷

আনো বস্ত মহা কবি আছিল পূৰ্বতে। কুকা কথা কহি সবে তাৰিলা ঋগও। কৃষ্ণ কথা নৌকা কৰি তুক্তৰ ভৰিলা। আনকে। ভাবিতে প্রতি নার পৈয়া গৈলা । ধন্ম ধন্ম আৰা সৰ জানা পৃথিবীত। যাহাৰ কৰণাচিত্ত প্ৰক ভাৰিত ৷ ভাসন্থাৰ অনুতাহ লবিয়া সৰ্ববধা। কানা আমি বিৰচিলো ভাগতত কৰা । জয়তি কেশবদাস দলৈ মধুকৰ। লিষ্টকুল কুমুদ সম্পূৰ্ণ শশংৰ । ভাষ্ট্ৰীকুল কমণ বিমণ গুণশালী। দুষ্টকুল নিকালি বৈহ্নৱ প্রতিপালি । বিষ্ণুত ভৰুত কৃষ্ণা কথাত নিৰ্ভ । পাড়া দয়াবন্ধ পর্বে কার্য্যত প্রকৃত। তাহান উছোগে গোবিন্দৰ প্ৰসামত। ৰুণা বদ্ধে কাগৱত কৰিলো বেক্ড । মোৰ আশীৰ্বনাদে কুক দেৱৰ প্ৰসাদে। সবস্থু সোদৰে জীৱস্তোক **অ**প্ৰদাদে ॥ সৰংখৰ হৌৰ হবি চৰণে ভৰুতি। ৰক্ষা কৰল্পেক হৰি ত্ৰিসূবন পতি। নমো নমে। প্ৰম পুৰুষ সনাতন। कत्रप्रस् बक् कुक (मयको सन्तन । ভূমি অন্তর্য্যামী মোক দিলা বেন মতি। সেহি অমুডাতে কৰা ৰচিলো সম্প্ৰতি 🛭 ভোষাত ঋণিলো বিভো কৰিলো প্ৰবাস। ভক্ত সমে ভুক্ট হয়ে৷ লগত নিবাস 🗈 বঢ়া টুটা ছিন্ত মোৰ ভৈল বভ মানে। সৰে হাল হৌক এবে হবি প্ৰথমৰে। কুঞ্চ ভকভিত বাৰ প্ৰম বিশাস। কুঞ্ৰ নাম্ড মাত্ৰ বাহাৰ অভাাস ৰ

অসমীয়া সংহিতাৰ চানেকি।

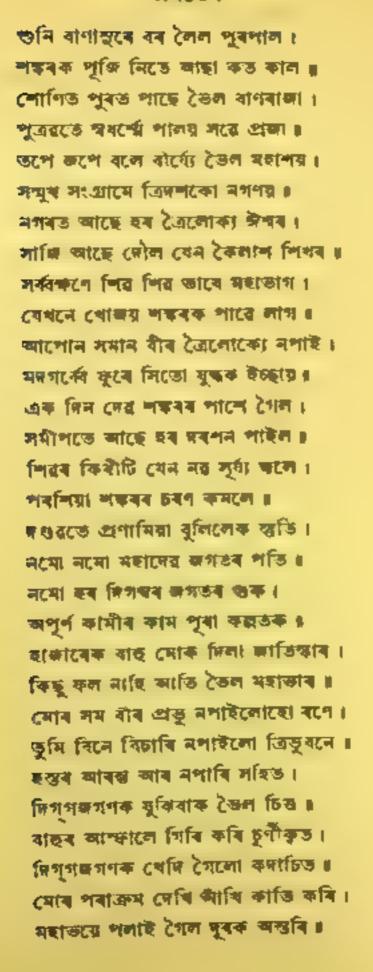
402 =

বেই সেই হোক ছবাচাৰ সদাচাৰ।
ভাসম্বাক কৰে। মই কোটি নমস্বাৰ।
দৈবকী পুত্ৰত মাত্ৰ হোক মোৰ মতি।
ভান তপ নাম নছাড়োক দিনে বাতি।
সাধো সাধুকন মোক দিয়া এই বৰ।
ক্ষমে ক্ষমে হওঁ বেন কৃষ্ণৰ কিছব।
ক্ষমে ক্ষমে স্বল্য নিষ্ঠামতি কৰা।
ভাবে বাম বাম বোলা সবাৰে নিস্তাৰ।
ভাকি বাম বাম বোলা সবাৰে নিস্তাৰ।

ভাগৱত। [বনস হড়] উবা হবন।

ভাৰ নিগদতি অভিমন্ত্যৰ নকান।
ভানা আৰু কৰে। অনিকছৰ বছন।
হবি হব যুছ বেন ভৈল বিপৰীত।
কহিবো ভোমাত কুকদেৱৰ চৰিত।
বলিৰ লভেক পুত্ৰ স্বাহতে বড়।
ভৈল মহাবীৰ বাশ নামে বীৰবৰ।
হাজাৰেক বাহু ভাৰ দেখি চমৎকাৰ।
লিৱত ভাৰত অতি বলে অনিৰ্বাৰ।
কহু বাদ্য কৰি নাচে শিৱ শিৱ বুলি।
বহু বাদ্য কৰি নাচে শিৱ শিৱ বুলি।
বহু বাদ্য ক্ৰিন ভোবিলেক মহাবল।
হহু বাদ্য কুলো ভোবিলেক মহাবল।
হহু বাদ্য ক্ৰ বাণান্তৰ ভোৰ বেন মন।
লৈয়ে বহু বাণান্তৰ ভোৰ বেন মন।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

এৰে তুমি সম কেৱে বীৰ আছে ধাৰে। তেবে হাজাৰেক বাত সাক্ষ্য আমাৰে 🗈 হেন দৰ্প শুনি জোধে কিটাইলেক হৰ। বাণক সম্বোধি পাছে বলিলা উত্তৰ । দেশ ভোৰ মৈৰখনৰ ভাগত বৈসানি। মোৰ সম বীৰ ভই জড়িবি ভৈলানি ॥ জোৰ দৰ্শ চুৰ ৰণে হৈব সেহি সমে। এতিকৰে মৃচ ভই কৰ পৰাক্রমে। এছি বাণী হবে বেত্তে বুলিলয় খলে: মুবুজিয়া চুর্মাতি গৃহক গৈল বজে 🛭 শিৱৰ ৰাজ্যৰ নিতে চাহে পৰিমাণ। মেৰে মৈৰধ্বল ইছে। ভালিতে কৈপান ॥ পৰ্ম কুবৃদ্ধি ভাৰ মনে বহু নাই। নিজ বীৰ্যা বিনাশকে আছে বাট চাই। এছি মতে ভৈল বেৱে বাণৰ ব্যৱস্থা। 😎না আৰে ভাত পাছে ভৈন বেন কথা 🛭 বাণৰ নন্দিনা উবা নামে স্থলকণী। ৰূপে গুণে লক্ষ্মী বেন অগত মোহিন্মী 🗈 काम अन प्राचि दलाटक लक्टियांक छत्य। অনেক প্রবাদ্ধ ভাক বাথে বাণাসূত্রে । একোরে পুৰুষে ভান্ধ দেখিবে নগাই। অন্তেসপুৰত থাকা নিৰ্ব্বাণ পৰাই 🛭 বাণৰ বে সুলমন্ত্রী কুন্তান্ত বাব নাম। এক কলা আছে ভাষ চিত্ৰলেখা নাম ৷ শক্ষৰৰ পূজি ভাই পাইল ইন্টবৰ। কানে বত বোগ-মাগ্ৰা আতি গুৰুতৰ । চিত্ৰতে লেখ্য সূত্ৰে নেদেখি সুশুনি। ভাইৰ নাম চিত্ৰলেখি এহি মহাগুণী॥ ৰূপে গুণে বয়সে উধাৰ সম দেখি। উবা চিত্রলেখি দুরো সম প্রাণস্থা।

ভাগরত।

শয়নে ভোজনে পাশ নেড়য় সভত। অন্তেমপুৰত থাকে উবাৰ লগত 🛭 শ্ৰেড্ৰাশ্বৰ পুত্ৰ দেৱগোবিক্ষৰ মাভি। ভাছ স্বপনত দেখিলন্ত উবা সতী । পূর্বের নতু দেখা নতু শুনা নাম বাব। তেহোঁ সমে অপনত কভিল শৃক্ষাৰ 🛊 কামৰ নক্ষম তিনি ভূবনমোহন। জাগি ডাক্স নেদেখিয়া তৈল বাউল কেন » শ্যাতি বুলান্ত ৰাত বাতুল পৰাই। কহি গৈলা প্ৰাণনাথ আছা ৰক্ষ চাই » **मनीय मगर्य कर्य मन्त्रय भरत ।** লাজ এৰি প্ৰভু প্ৰভু বুলি গেড়ি পাৰে 🛭 স্থীগণ মধ্যে উঠি পাৰে ছাভালোৰ। কছি গৈলা প্ৰাণনাণ প্ৰাণ বাব মোৰ **।** ক্ৰমি চিত্ৰলেখি উঠিলেক সেহি কালে। দেখে প্রাণ সধী উবা ভৈল বিয়াকুলে । প্রাভূ প্রাভূ বুলি গেড়ি পাবে ঘনে ঘনে। ধৰি চিত্ৰলেখি পুছিলন্ত এক **মনে** । স্থীগণ মাজে পাছে বলি মহাসতী। জ্ঞান ভৈল মহালাজে থাকিল নমাতি 🖟 মদনে ভাপিত ভমু উত্তাৱল কৰে। অধোমুখে নিখাস কাচন্ত খৰতৰে । চিত্ৰলেখি বোলে সখী ড্যক্লিয়ে হডাশ। ভোৰ মনোৰখ কোন পুৰুষক চাল ? কভালিও দেখে। তই পাৰা হাতালোৰ। শ্বামীকে সে চাহ হেন মতি লৱে মেৰি। ৰাঞাৰ কুমাৰী ভূমি কুন্দৰী যুৱতী। সামী ধুলিবাৰ ভোৰ হোৱন যুগুভি। কিন্তু আৰু হাসিবে শুনিলে গঘু জনে। গোপা কৰি কহু মোভ স্বৰূপ বচনে ৷

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

চিত্রলেখি সখী হেন পৃছিলেক যেরে। নীৰে খীৰে উবাসভা থাকিলেক *ভে*ৱে । সুমৰি সুমৰি অভি পুলকে শৰীৰ। গদ গদ বাণী নয়নৰ কৰে নীৰ ৷ শুনা নৰ নাৰী উষা সাধীৰ চৰিছ। মচান্তাগৱত কথা সাক্ষাতে অমৃত ঃ অনিকৰ্ম কুমাৰৰ নাহি বিলক্ষ। কুঞ্চ বাম কাম কমিকন্ধ একে জন 🛊 সকলে পুণাৰ হৰি কথাত বিশাস। অপ্রাসে সকল দুঃথকে কৰে নাপ 🗈 মিলে ভূমজন ৰঙ্গ ভূকুতি মুকুতি। কোন পাপীছনে আত নকৰিব ৰঙি ? একে মহাক্ষম হৰি-কিশ্বৰত বাজে। ছবিষ্ণা ভানপ্তা নাহিকে একো বা**লে** ॥ ক্তো পাণীতন পুৰে ঐপন্য গৰ্বত। ন্দ্ৰপত কৰ্ম ভাৰে মুপলে কাণ্ড । কাঁদ্রিক ফটাতে ছবিকথা শুলো বুলি। ন্তব্যিক বাধিয়। নিম্মে কৃষ্ণক সমূলি ১ আছে কোন ধৰ্ম ছবিক'ন্তনন্ত বিনে ৮ বেরে তথ বুলে তেরে নিম্মে কোন গুণে ? ছেন জানি জানাগণ তাকিও বিকল। जित्मा समा करने याति शांहेश **डांव क**ल 🛦 মাধৱৰ পাদ-পদ্ম জনযুক্ত ধৰি। কৰা হবি ভক্তি একান্ত বত্ন কৰি 🛊 ধন কৰ কাৰ্যৰ নৰতে চিৰকাণ। कुम्भव कथा ५ कि स किर्माक काल । অনস্তৰকলি কছে এছি মাত্ৰ সাৰ। ডাকি হৰি বোলা হৌক পুৰুষ উদ্ধাৰ ।

ভাগরত। 🕝

উষা বোলে প্রাণ সধী স্বপ্নত আছিল। দেখি পুৰুবেক ত্রৈলোক্যমোহন।

চাক শ্ৰাম কলেৱৰ দিবা পীত বস্ত্ৰধৰ কচিকৰ কমল লোচন ৷

কামিনী মোহন বেশ সৰশনে হবে ক্লেশ কতানো কহিবো কপ গুণ ।

লয়লাস বেশে আসি মেৰ মুখ চাই হাসি মহাৰকে আলিকি খনিল।

মুখে মুখে গনে চুছ মন্দিলেক কৃচকুত্ত ৰভি ৰগ ভাত স্বশিল ॥

পীয়াই অধ্য মধু মনক ছবিয়া মোৰ মজানো সুকাই কোথা বাই।

ভাজে আমি স্বামী বৃলি বিচাৰোছো বিয়াকুলি স্থী মোক দিওক দেখাই ঃ

পেলাই কাম সমূত্রত কিবা দেবে দেখি মোড ভাজি গৈল সিভো প্রাণনাথ।

নপাও যেবে ভাঙ্ক স্বামী নিশ্চয়ে মবিবো আমি স্থী সভ্য কবিলো ভোষাত ।

ৰেন শুনি চিত্ৰলৈখি বোলে নমৰিবা সধী প্ৰঃশ ভোৰ ঘূচাইবো এখনে।

স্থানত তোৰ মন হৰিলেক যিতো জন ভাগ্ন আনি দিবো এছি খানে ॥

কিন্তু ইতে। ত্ৰৈলোক্যত গতে যদি ইতো জন মান্তা কৰি কানি দিবো হৰি।

চাহি ডট ক্যা মোড লেখিয়া দেখাওঁ ভোড দেৱ গৰুৰ্বক আদি কৰি ৷ *******

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

এছি বুলি বৰনাৰী হাতে চিত্ৰপট ধৰি প্ৰথমে লিখিলা দেৱপণ।

সধীক দেখাইলা ভাই উবা বুলিলেক চাই নাহি সিজো পুৰুষ শোভন ।

সুন্দৰ সন্ধৰ্ব হও দেখি ভাকে। লিখিলেক আৰু সিদ্ধ বিভাধৰ হও।

ফুল্মৰ চাৰণগণ বিশ্ব নাগগণ সুশোভন বন্ধ কল কিলৰ সমস্য চ

ফুলাৰ পুৰুষ বভ মনুস্থাক লিখিলেক উৰা ৰোলে আণ্ডো কামী নাই।

গোপালৰ পিতমঃ বন্তবৰ লিখি আগে পাছে বশুগেরক লিখিল।

ৰাম কৃষ্ণ দুই ভাই নিখিলেক এক ঠাই দেখি উবা মনে চমকিল ।

প্ৰাক্তান্ত লিখিল বেবে প্ৰশুৰ বুলিয়া ভেৰে মাৰ্থে উদা ৰক্ত তুলি লৈল।

অনিক্স লিখিবাৰ দেখি উধা বৰনাৰী ধৰিবকৈ চাহে আকোৱাল ৪

লাজে মুখ বয়ে ঢাকি ধোলে শুনা প্রাণসখী মোৰ প্রাণনাথ এহি জন।

দেখা কেন মূৰ্ত্তিমন্ত্ৰ ভূৱনমোচন কান্ত কোন নাৰী ধৰিবেক মন ।

চিত্রলেখি বোলে সধী ভালেতো স্থপন দেখি ভোল ভৈলি ভই ভাগারভী।

প্ৰজান্তৰ প্ৰিয় পূত্ৰ আন নাম অনিকৰ্ণ কেশৰ দেৱৰ প্ৰিয় নাতি ৷

खागदङ ।

থাক ওট মহাশাস্ত্রী ইহান চৰণ চিন্তি মই হেৰা চলিলো এথনে।

পশিয়া বাৰকাপুৰী কুমাৰক আনি ছবি
দিবো ওই থাক ৰক্ষমনে ॥

এহি বুলি বৰনাৰী স্থীক আখাস কৰি চলি গৈল আকাশ সমৰে।

শিৱৰ চৰণ চিন্তি মহা ৰক্ষে গৈল শান্তী বাৰকা পুৰীক ৰক্ষ মনে ৪

কডো পূৰ গৈল ভাই নাৰদক লাগ পাই প্ৰশাম কৰিল কৌতৃহলে।

খবিয়ে পুছিলা কাব চলি বাস কোন ৰাজ চিজ্ঞালেখা কহিল সকলে।

জান কড মারা ডই দেখাও মায়া বুকো নই ভেবে পভিয়াইব মোৰ মনে ॥

বাৰ সম নাহি কের মহা বড় বাস্থানর ভাম প্রিয় নাতি কনিকছ।

হেন ভোৰ স্ত্ৰীৰ সাস ভাগ্ধ হৰিবকৈ চাস কিলো ভই মায়াভ প্ৰবৃদ্ধ ।

ত্না শুদ্ধ বুধ জন ইতো কথা বিভোগন দেখিও সকলে সারামর।

মায়াতেলে দেখি জুখ জীৱন মৰণ জুংখ ় মায়া বিনে কিছু নাভাসয় ।

মায়াতে দেখিও মায়। ধন জন পুত্ৰ জায়। শ্বপনতো শ্বপন পৰাই।

শ্বৰণত সৰে মিছা তৰিবাক বাৰ ইচ্ছা কৃষ্ণক কৰিও সমুদায় ॥ ಶಿಸಿಕ್

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ঈশ্বৰ নিচিনে যাবে নানঃ ধোনি ফুৰে ভাৱে জীৱৰে লগতে কৰ্মা জড়ি।

কিঞ্চিত কমাইয়া ভূখ সভতে নিকাৰ ছঃখ নৰকভ পড়ে মৰি মৰি ॥

কুধায় ভাপিত কাম ধেন ঘৰে ঘৰে যায় কুকুৰ কুৰয় নিৰক্ষৰে।

কণো বা অন্নক পাত্তে। কণো বা টাকোন যাত্তে। মহা ছঃখ পাইয়া লয়ড়ে।

এহিমতে জারেচয় নিচিনিয়া কুপাময় জ্রীকৃষ্ণ ইউ মাধ্যক।

মায়ায়ে আছ্য ঢাকি ধেবিও নেদেখি আৰি ধৰে ধন ক্ষম সম্পাদক।

জনস্ত কলালি কৰে। জানা কিছু সাৰ নোহে ধন জন বাজ্য নিজ গ্ৰাম।

মায়াময় বৃদ্ধি ছাড়ি তৃষ্ণ। আদি পৰিহৰি " নিৰপ্তৰে ৰোলা বাম বাম ॥

আনো প্ৰাতন শুনি আছে শিক্ষাবী।

হনপুকি মায়া ধৰিলেক চিত্ৰলেগি।

অনিকন্ধ কুমাৰক আনিলেক হবি।
শুনা ভাৰ তম্ব কিছু কহিবো উদ্ধাবি।

মাৰদৰ বোলে ভাই মায়া দেখাইলেক।

শুশু পদ্দী আদি কবি জানয় বতেক।

দেখিয়া নাৰদে বুলিলেক উপহান।

এই মায়া ধৰি অই হবিবাক চান।

বুকিলোহো আন ভই কপক ধৰিবি।

কুমাৰক পাইলে ভই কিৰপ কৰিবি ?

আনক্ষপ ধৰিবাক নজানস যেওঁ।

নপাৰিবি হবিবাক ঘৰে চল ভেৱে।

ভাগিরত।

তান ভাই জান বেবে হৰলুকি মায়া। আপোন প্ৰক কৰিবাক ভিন্ন কাতা। তেবেলে অন্তুসপুৰ পশিংৰ পাৰিবি 🛚 কেহে৷ নমনিবে হবি কুমাৰ আমিবি ৷ टिम छनि डिज्ञटार्थि कण्लि टेगल मटन । माडिएन कार्क्ड कवि कुक्कव हवर । স্থীৰ মৰণ কানো তৈল উপগ্ৰহ। । মই কেৰা মৰো গুৰু ভোমাৰ আগত ৷ আসিলেরেন। সভা কৰি যাইবো কোন লাজে। এহি বুলি ভাই মৰিবাৰু লাগি সাজে 🛭 ছেন দেখি দয়ালু নাৰদ মুনিবৰ। বুলিলেক ডিব্ৰলেখি নথৰ নমৰ 🛚 কহে। বৰপুকি জীয়েক ভোৰ সধী। মোৰ আশীৰ্বনাদত জানিবি চি নুলেখি • ভাজ খানত আনি দুখাগা নিশাত। চন্দ্রভাষণ খেলে মিলে সি বেলাঙ » শ্ৰুৰাট পক্ষা তেতিক্ষণে যাইৰ উদ্ভি। ভাকে ধৰি ৰজি তই সাজিবি ভুন্দৰী। ভিলক পিজিবি ভই গুৰুক সুমৰি। নিঞ্চ ৰূপ গুচি হৈবি তেখনে ভ্ৰমৰী 🛭 কুন্দ্ৰাক্ষৰ জালে বাইবি গৃহৰ ভিতৰ। কুমাৰক কোট দিবি হৈতেক এমৰ 1 পৃষ্ঠভাগে ভাঙ্ক লৈয়া গৃহৰ ৰঞায়। তিলক মুছিয়া খেবে ধৈবি নিঞ্চ কায়া 🛭 মুনিৰ বচনে হেন শুনি 6 ত্ৰলেখি। হৰক কুমৰি আৰম্ভিল হৰলুকি ॥ তেতিক্ষণে ভৈল ভাত্ৰ পূৰ্ণিয়াৰ শৰী। দোভাগ ৰহুনী বাহু এসিকেক আসি । শঞ্চৰীট উডি গৈল ধৰিলেক ভাই। সাজিলেক বড়ি ঋষি ৰচ্ছে আছে চাই ঃ

8 ...

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

ভিলক দিলেক মাত্ৰ ভৈলেক শ্ৰমৰী। পুনঃ নিঞ্চ ৰূপ ভৈল ফোট দূৰ কৰি ৷ হৰ**সু**কি শিখি ৰঞ্চে বোলে চিত্ৰলেখি। তোমাৰ প্ৰসাদে গুৰু জালো দুয়ে স্থা 🛭 চলিয়োক গুৰু মই বাওঁ কৃঞ্পূৰী। এহি বুলি প্ৰণামিয়া গৈল বেগ ধৰি। পলিল অন্তসপুৰ ধৰি হৰলুকি। ভৈল অভি বিশ্বয় কৃষ্ণৰ স্থান দেখি। আপোন শ্যাতে অনিকল্ক আছে শুভি। ভাবি উপাদেশে হবিবেক মায়ার**ী** ॥ শোণিত পুৰক গৈয়া তেখনে আটাইল। স্থীৰ আগত নিয়া কুমাৰ ভেটাইল। काजित्सक थ्रिय वामी मधी विज्ञासि । দেখি উবা উঠিলেক ক্ষণিকো নাপেকি 🛊 শ্বন্ত দেখিলে। যিতো ত্রৈলোক্যমোহন । সেহি সে ফুদ্দৰ বৰ ভৈল উপসন্ন । আনক্ষে দ্রেলি তমু প্রসন্ধ বদন। দেখি উবা আগবাঢ়ি গৈল ৰক্ষ মন। প্ৰাণত অধিক ক্ষেত্ৰ গলে বান্ধি ধৰি। বিচিত্ৰ আসনে নিয়া বসাইল সাদৰি ॥ ছবিয়ে বসিল দেৱ প্রাণ্ডান্থ নন্দন। উধাৰ মুখক লাগি চায় ঘনেখন । প্রথম বয়ুসে উষা ৈত্রলোক্যমোহিনী। জাভিত পল্লিনী সূত্ৰী তুতি শক্ষী যেনি 🛭 জাতি ৰতি ৰক্ষ যত চতুঃবন্ত্ৰীকলা। ভান ৰূপ দেখি অনিকন্ধ মোহ ভৈলা। ধুৱাইল চৰণ পদ্ম উষায়ে আপুনি। পাছ অৰ্ব্য মধুপৰ্ক দিল আচমনী 🛭 দিবা গন্ধ খুপ দীপ পুল্প বে চক্ষন। দিল দিবা বিভূষণ অনুলা ৰঙন 🛭

'ছা সহত।

भिना भकाष्ट्रक मठी क्यारेना ट्रांचन। দিলা নামাবিৰ মধুপান উপায়ন 🛚 কপুৰ ভাত্মল সাজি দিল বনেযনে। মাতত্ত্ব হু ক্ষম। কৰি মধুৰ বছনে 🕫 ত্ৰৈলোক্যমোচন ভূমি গোৱিকাৰ নাভি। স্থানত ভূমি সমে কৰিলে। স্থাতি । ভোমাক নেদেশি ভাগি মৰিচে চাৰিলো। 6 ব্ৰেখা সধীৰ কাৰণে মই জীলে। । **ट्यामाटक एवं डाक्टल क्षामीय स्माटक स्वामा** । ভগাপি অনাইলো প্ৰান্ত প্ৰাণৰ উল্লোপ 🛭 ই দোৰ ক্ষমিও মোক লৈছে। দাবী কৰি। ভোগাকে লে চিন্তি মই আছে। প্ৰাণ ধৰি । বুলিগন্ত উব। আৰু অনেক কাকুতি। সংক্রেপ পদত কত কচিবে। সম্প্রি। এছি মতে কুমাৰক কৰ্চি বৰ বালা। আপুনি বৰিলা লিখে দিয়। পুশামালা । अगामिका कांचु भागि वामी टेक्सा वृति। অনিক্ষে আগ্ৰাসি ধৰিল। হাত মেলি । (कालाङ देवशावा बुद्ध जिलाङ कुचन । শুনা প্রাণেশবা উবা তৈলো বঞ্চনন 🕫 ভোমাৰ ভক্তি বস্থা কৰিলে আমাক। কোন মতে ভোক ভাকি বাইবো বাৰকাক 🕫 এছি মতে ভৈল ভয়ে। গৰ্মক বিৰাছ। চিত্ৰলেখি সখী যত সবাৰে উৎসাহ 🗈 ড়ংখেও দেখিতে নপারর একোকনে। হেন নিৰন্তন পূৰে থাকি কলাগণে ঃ কৰ্ম্ম কুৰ্ডি ৰুডি উনায়ে সভিত। অভিনয় প্ৰেৰ ৰাডি বায় নিজে নিভ । গুটৰূপে থাকন্ত নোলান্ত ভারাসৰ । মুছুত্তিক নছ্ডান্ত উৰাৰ ওচৰ এ

অস্থীয়া সাহিত্যৰ গানেকি।

উধাৰ ক্ৰীয়াক অভি চিত্ৰ গৈল লাম **নজানন্ত মনে এগা আছে। কচ দিন ॥** উষায়ে সহিত্তে কড়ে। খাকে পাশা খেলি। কোলে কৰি আকোৱালি থাকে কড়ো বেলি। উষাক মান্তন্ত করে। আইস আইস বুলি। প্ৰেমি সমীগণে বেডি হাসে খল খলি । নাছি লাজকাজ সত্ত্বে ভাজিলার ভার শুলাৰত ভোল ভৈল কামৰ তন্ত ৷ देशारक करिल हिंख समय नरेखल । একিমতে অনেক দিৱস বৃহি গৈল **৷** উবাৰ গুচিল পূৰ্যবয়ত লাজ ভাৱ। শুক্ষাৰৰ চিক্তে সতে উল্ফলিড গাও। ৰাখিতাক তীৰগণ দিয়া আছে বাংগ। উষাক দেখিলে সত্তে চাতে একমনে । এমিনত কৰি শত ভাগ বলমনে। হাস লাস বেশ কৰি পুক্ৰ শেভিনে 🛊 ছেগ ঢাই বাজ তই বাসি মুচ্কাই -ঘ্ৰেঘ্ৰে অসুসপুৰক চলি ধাই। হন ব্যব নথে ক্ষত ওঠে দম্ভ বার । हम्मन्य इतिहय भएल शेरवशिव ॥ শিখিল মেখলা চিণ্ডি লুলে কাচসৰি। নিচ্চা সধীগণ হাতে গণ্ডাৱে ফুল্মবী। কঙ্কণ নৃপুৰ মণি গৈল সোলোকাই। যাত্মকলে কুচৰ কুত্ম বৃতি যায়। মুকুতা কাঞ্চলি ফাটি আছে ঠাই ঠাই। সম্বনে প্রসাই খোপা লোটায় মধাই। এহিমতে শুক্তাৰৰ ফক্ষপ বঢ়েক। নপাৰস্থ একোমতে উষা ঢাকিবাক। ৰত্নে গাব ঢাকি ফেবে ফুৰস্ত স্থান্ধৰা : তুলাপি লভিল বীৰগণে হৈছে কৰি ।

ভাগরত (

নিশ্চয়ে চানিলো উগ ভৈল যেন হাসি : নপত্তিক ভয়ে সৱে গৈলেক ভবাসি । নকহিলে আমাক কাটিবে ৰাজা বাণ। একি জুণি সবে ভেডিস্কণে দিলা ফান ঃ শুনিয়োক ৰাজ্য কথা চবু দুলিভাৰ কব্দিলোগে উধা ভৈল কুল থিলিক্সার। কোন বা পুক্ৰ আনি আছে তান ঠাৱে শুক্ষাৰৰ ভটাচয় দেখি মৰ্ম্ম গায়ে। অন্তদপুৰত থাকে তোমাৰ কুমাৰী। গড় বাজে আমি সরে গাকো ৰঞ্চ কৰি ৷ करगरका भवान शांकि थारकारका महरह । মকানো পুৰুষ আজি পড়িল কিমতে । পুৰুষ দেখিতে ভাক নপাৱে কেবলৈ। তাতে কালি কিমতে পশিল মায়া বলে # ভালমুক্তে লক্ষি আৰু কৰিলোকো আমি , ছেন জানি যেন জুৱাই কৰিয়োক ভূমি « এছি ৰূপা শুনিয়া বাপিত জৈল বাণ। মহা লাকে কিছু নিদিলেক সমিধান 🛚 মীউৰ দোৰণ শুনি ত্ৰোধে মন্ত ভৈল। মহাবেংগ অন্তসপুৰক চলি গৈল ঃ শুনা সভাসদ অনিকন্ধ নিৰোধন। নাৰীৰ নিমিতে শুখে আছে কোন জন। নাৰীৰ সক্ষক যিতো কৰে অভিনাৰ। क्राजिबा कार्श्वज मिट्डा टेडल मर्कामाम ॥ क्षांच भन सब अन्न नकदारित पृत्र । भी अश्री अध्य त्यन करन यनिमृत ॥ ভুৰ্গতিৰ মন্দিৰ জানিবা নাৰী স্থা। হেন জানি তালিও ইহাৰ বত বৰ । কানা স্থৰপত ইতো মুহিকে শাস্ত। পুখ্ৰোগ ধন জন দেখা শুলা বড়।

অসমীয়া সাজিভাৰ চানেকি।

একেশ্বৰে আসিবালা বাইবা একেশ্বৰ ।
কৈও শুনি আছা পুত্ৰ ভাষাা ৰক্ষা কৰে ॥
কেন আনি ইতো বানা আশা সত্তে ছাড়ি।
কুন্দুক ভকতি কৰা এক বুদ্ধি কৰি ।
আসমৰ ৰাজ্য সাধ্য বুলি বাক।
হিন্দু ভাক ধৰি হবি কৰি ছাড়া ডাক।

উষায়ে সহিতে বসিরা শ্যাতে কুমানে খেলক পাল ।

দেখি বাণে বাই বহিল ওধাই

সুখত খৰ উপাস ।

কামৰ কুমাৰ প্ৰম ভূকাৰ শ্ৰাম বৰ্ণ কলেৱৰ।

শীত বসন কমল নয়ন দেখি বেন মনোহৰ ৪

কটাক্ষে লক্ষিত ক্ষিত ক্ষিত প্ৰকাশে মুখ-কমল।

কুণ্ডলৰ কান্তি অলকাৰ পণক্তি স্থাল কড়ি নিৰ্মল ।

উবাৰ সংযোগ বন্ধ সময়ভ

किंव कृष्ठ कृक्षम ।

লাগি আঙে ভালা হিয়ে বলে মালা প্রস্তিত চাক ক্সুম ।

মালতী মধাই তাৰ গদ্ধ পাই

ত্ৰমৰে নছাতে পাল।

উধাৰ বলন নিৰীকি সহন ভোলন্ত মধুৰ কাস ।

মলং বাত ভুট দেখি ভর হুট

লক্তৰ কালেশ জনৱ :

হেন পুৰুষ্ণ দেখি বাদান্তৰে

হৈলেক অভি বিশ্বর 🤋

ভাগরত ।

মুকা বীৰগণে অন্ত লপ্ত খৰি

শেচি কাসি ভৈল বাণ।

সেখি জনিকছে - অতি লগ জোধে

ৰ্জালন বহি সমান ।

বকু লোহাৰ পৰিঘ উঠাই

হাস্ফুটিরা তেতিসণে ।

বেন পূল ধৰি বন জৈল থিচ

প্রভা সংগ্রিবে মনে।

ছেন ছেপি সত্তে বংগ নৃপজিব

্ষট্ড গৈল কিটাই।

ধৰ নাম বুলি পালা লৈল তুলি

विश्वांक ८वनि योग्र 🛭

একেখনে বীৰে কামৰ কুমাৰে •

ন্তুট ছাত্তে পৰিব ধৰি।

কৃত্যপণ্ড এচও বৰাহে

বুলে বেন পান্ধ ভবি ।

সেছিমতে বীথে সৱাকো ভাবিলে

ুৰাৰ পৰিষৰ বাড়ি।

উৰু শিৰ বাহু 💎 - ভাগিল গ্ৰীৱাৰ

পুলাই প্রাইল জাবি 🛭

আপোন সৈত্তক সাহিৰাম দেখি

কোপে বাণ কলি গৈল।

बक्ष वदी कानि नाग शाल वानि

क्रमायक वाद्धि देवन ।

স্বামীৰ বন্ধন ভুনিয়া ক্ৰম্মন

শবন্ত উবা হুদাবী।

ट्रेकनान्ड विद्यंत व्याप्त

পড়ে 🖛ডি সৰপৰি 🛭

অসমীয়া লাহি হাৰ চাৰেকি।

জাজিল ভূষণ সেৱাল বসন সুভূঞন্ত বস পান।

হা আমা বুলি কুকণ্ডে কাঝন শোকে দকে মৰ্মাখান।

কেনে কুলকণী মই অভাগিনী জীও আৰে কোন লাজে ?

শানীৰ বন্ধন ভূগে দেখি ছেন নমৰো কমন কাজে ?

উবাৰ সন্তাপ কতিতে নপাৰি স্থানীৰ জপাৰ বেখাঁ।

আছোক এখন শুনিয়োক বেন কৈল কৰেকাৰ কৰা ॥

কুমাৰক হৰি আনিকে গৈসানি চিত্ৰলেখি মাহারতী।

নেমেখি ভাষকে সৰজু বাগ্ধঃ সন্থাপ কভিল অভি ৷ **

কোনে হবি নিলে নির্ণয় নজানি কাছাখে। তথ সকৈল।

হা অনিক্স ু বোলন্তে বাহিখা চাৰি মাস ৰছি সৈল »

পাছে নাৰদত শুনিকেক বাৰ্ত্তা চিত্ৰকোথা নিলে হবি।

লোণিত পূৰত বাণৰ নান্দনী আছে উবা বৰনাৰী #

তেখো সম্বিত্ত অন্তেসপূৰত বাণে দেখিকেক বাই। সেনা বধিবাৰ দেখি নংগ পালে কান্ধি গৈল সেকি ঠাই।

ভাগরার (

এহি শুনি সরে জোধে শুলি দৈল মতুবংশ বাসচয়।

কৃষ্ণলৈ দেৱতা ভৈলক ছাৰাৰ ভাৰ আহে কাক জয় ঃ

কুক বাদ কাম সাজ কাৰ পাৰণ সাজাৰি গদ প্ৰাৰুখো।

শোণিত পুৰত বাণক বৃকিত চলি গৈল ভাকে ভাকে #

ৰাস মাধৱৰ বত অসুচৰ মভাবীৰগণ মানে ৷

নক্ষ উপানক্ষ**ু জন্ম আদি কৰি** চলিল যুক্তক থানে ॥

বাৰ অক্টোহিণী সেনায়ে সভিতে স্যাজি গজ বাজী বাগে।

দশো দিল বুড়ি বাণৰ নগৰী বেড়িলস্ক জগলাবে এ

' ভাক্সি সিংহখৰে সভ্য প্ৰাকাৰ উপৰন কৰে হয়।

দেখি ক্লোধে বাণ কুলা সেন। সাজি বাজ ভৈল ভেডিকৰ ॥

বাণৰ সপক হুৱা সংহেখৰ পুত্ৰ ভূড়া সময়িত।

ৰাম মাধ্যক সাজিল যুদ্ধক ভক্তৰ চিন্তি হিড ।

ব্ৰক্ত উঠি

সূত্ৰগণে বাব বৈজি ।

পাইল হাই লাগ

স্বাশ্বরে সাজি পাবি ॥

্লসমারা সাহিত্যৰ হানেকি।

ভুনা বন্ধুজন কেন জান

ভক্তৰ প্ৰেছ আছি।

আদেশন পৰাৰে ভবিক বুৰিতে

সালি হার পশুপতি।

এড়েক ক্ষরতি সমান প্রকৃতি

ক্ষেত্ৰক জুবিন্ত নাই।

ছেন জানি হবি চৰ্ণে কলিও

ক্ষতি কৰি স্বাই 🛊

বৃতি ভুট্টে নিন্দি কুকাক দুখিত

कर्व दवस्त छ्वाइर्ग्व ।

উপজি উপজি পড়ে নৰকড

নিস্থাৰ নাছিকে বাৰ ঃ

নামত বাজাৰ পুৰুষ উভাব

ি নিক্ষে তান বাস বুলি।

নিক্ষিবাজা সন্দৰ্শি স্বাস্ট্ৰাল আমি

ুসহিত্য ভানিবা কলি 🛊

ন্মা ব্যক্তির স্থার স্থার

কৰিও নিস্থাৰ মোক :

লাৰন্ত সক্ষত্ত করে লেখি বঁড

আহেৰ গুমাৰ কৰিছোক 🤋

গুলাপ্রদে বারে পাকি নানে ভারে

পাপৰ নাচি বিবাম।

খনপু কললি বংগ কুডাঞ্জি

্ৰপ্ৰাকি বোলা বাম বাৰ #

বিভিন্ন ভূমুদ বেলে হবি পছবৰ। লেগনের আশ্রেম্য লোখ শিক্তর গারৰ ৪ প্ৰস্থান্তৰ ভাত্তিকৰ লাগিল সংগ্ৰাহ । কুড়াও কুলকৰ্ব সঙ্গে বুভে চলাবাম 🗈

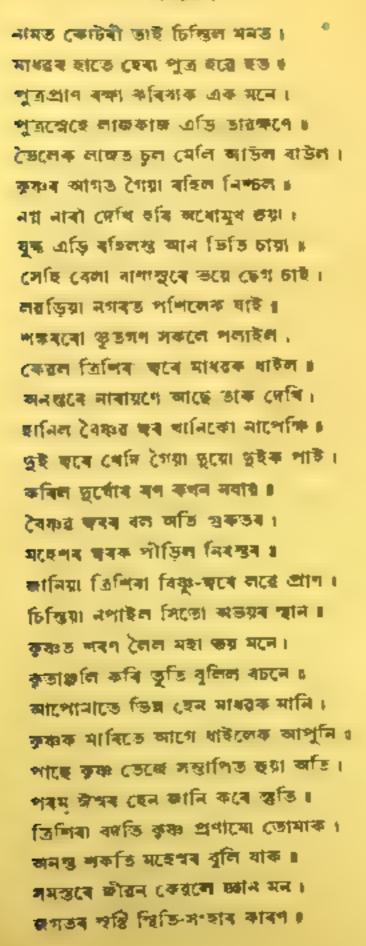

ভাগরত।

বাৰি পুত্ৰ সাহে দাব্দ ভাৰতটা সূত। ৰাণ সাভ্যক্তিয়ে যুদ্ধ ভৈল বিপথতে 🗷 দেৱৰ নাধক বঙ জন্মা আদি কৰি। युष्ट ठावियाक मरव देशन बर्ध छडि । আনো বত সিদ্ধ মুখি গদ্ধন চাৰণ 🔻 জন্মৰা বিভাগৰ বন্ধ বন্ধান 💰 স্বাদ্ধে মাধ্যক যুক্ত লক্ষ্য। অৰুত দেখিয়া চাৰি আছে প্ৰবাসৰ । **मध्यम् करेक शिक्षद्वे व्यक्तिन्छ ।** ক্ষার প্রথম প্রের প্রক্রম ভূর্মান । प्राकिती (वाणिती बाक पत विजाभक। কৃত মাতৃ শিলাঞ্ কৃষাও বেতালভ। ৰক্ষ ৰাজ্য কলে। বুজিৰাক চাতে। ধৰিয়া সাৰ্জ ৰজে ধাইলজু মধিৱে। ধমুক টকাৰি ভাক মাৰি লবজনে। দ্বেদি ক্ষেমি তেতিক্ষণে খেদাইক সকল। সৈক্ত পলাইবাৰ ধেৰি মনত সভুৱি 🕫 লিগাক কাম্মুক হবে ধৰি দৃত মৃতি 🛊 দিনা অন্ত্ৰ আছে যত ধৰি নাবেৰাৰ। কুষ্ণাৰ পাগিয়া প্ৰাথাবিল দুটাভৰ ১ হাজৈল বিশ্বয় হবি সাৰজগাণি। নিবাবিলা সকল অন্তৰ অন্তে থানি। প্ৰ**ক্ষাৰত্ব ধৰি বে**তে প্ৰচাৰত্ব কৰে। পূৰ্ণপ্ৰক্ষ কল্পে নিবাৰিক কামোকৰে। বাছ শ্ব হানি হবে মেলিক বভাগ। পৰ্যাচৰ পৰে ছবি কৰিল বৈৰাপ । অন্তি-লব হাতি হতে ছাত্ৰন্ত সংগতি। **মেখনৰে জলে নিমারত চক্রপানি** ১ পান্তপাত অপ্র বেরে হানতু শহরে। নাৰাধণ কলে সংবাৰ্থ চক্ৰমৰে।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

এহিমতে যতেক হানিল শুলপানি। সতে নিহাৰিল হৰি নিচ্চ অস্ত খানি। জ্ঞুত্বন শৰক বেৱে হানিক মূৰাৰি। মোহ হয় পথৰ ৰচিল মান্ত 'চৰি 🛭 धटन घटन हाहि উঠে ভেদিলেক नर्न ! लाहाभिहा करन हरन हरना भरना करने 🛭 হৰক মোহিয়া হবি সদা পদ্ৰা শ্ৰে ৰাণৰ সেনাকে কাটিলন্ত নিবন্তৰে । যাধরৰ শৰে ফুটি দৈল আখি মুখি। **ৰু**তোয়ো মৰিল কড়ো পলায় প্ৰাণ ৰাখি 🛭 প্ৰভান্তৰ লৰ ছোটে কাৰ্ত্তিক কুমাৰ ১ পাড়িল শৰাৰ থিব নোহে কলেৱৰ 🖟 সকল শ্ৰীৰে খাৰে তেজ বচি বায়। ময়ুৰত ছুটি দিয়া গৈলেক পলাই। বলৰ মূবলে অভি ক্ৰেমিল পৰীৰ। কুপকৰ্ণ কুভাও পড়িল দুয়ো বাৰ 🛊 নাত্ৰক পড়িল দেখি বত কেনাগণ। মলোদিল পলাই ছাডিয়া বোৰ ৰণ 🛭 স্তাণিক আপোন দৈনা দেখি ৰাজা বাণে। সভোকিক এডি মাধৱক ধাইল বনে। হাজাৰেক বাহুক জন্মানি বীৰবৰে। শাঞ্চণত বন্ধু আঞ্বিয়া একেবাৰে 🛊 একো একো ধমুত যুক্তিল দোধো বাব। मह। यस-गर्स्य हार्ड कविराह भक्तान । হেন দেখি হবি হাসি ধন্তু ধৰি ভাটি। পঞ্চলত লৰ তাৰ পেলাইলয় কাটি 👢 একেবাৰে মাৰি ৰণ সাৰ্থি ভ্ৰক্ত। ৰক্ষে নাৰায়ণে অতি ফুব্লিলন্ত শব্ম 🛊 স্থামিত পড়িল বাদ হৰিল প্ৰভাৱ। হেন দেখি সন্থাপিত ভৈল ভাৰ মায়।

অসমায়। সাহিত্যৰ চানেকি।

্বে এক্ষা সেতি ভূমি বেদেসে প্রমাণ : সৰ্বৰ ক্ৰিয়া বহিত কলিছে৷ নাহি আন 🛭 স্তুবেশ ক্ষবন্ত বড় কাছে সংসাৰত। আমি ভাৰ প্ৰান্ত হেন মানোছো মনত । সরতে উলিভ তুমি দেখ নিৰ্ভন। ভোমাতে প্ৰাস্ত কৰিবেক কোন জন 🛊 ভূমিলে সরাবে প্রাভূ করে। নমকার । শ্বণে পশিলো প্ৰাণ বাথিও আমাৰ 🛭 ভোষতে ঋণৰ ৰক্ষাদ্ধন নাছি আন। ত্ৰাহি ত্ৰাহি মহা ক্ষ কৰা পৰিক্ৰাণ। ৰাল কৰ্ম দেৱ ধিল আৰু সংস্কাৰ। ভদ্মাত্ৰা প্ৰকৃতি সমে প্ৰাণ অহঞ্চাৰ 🛊 পঞ্জ মহাভুত উল্লেগ্য নিৰন্তৰ। ইহাৰ সম্ভতি বাক বুলি কলেৱৰ ১ মাৰ বীক্ষ কৰুৰ কৰ্মেনে ভাৰ ভবু এতি মতে কার্যা বীক করে পুনঃ পুনু 🛭 এটি ওযু মায়া আৰু ভূমিলে নিস্তাৰ পশিলে। শৰণে দোৰ কমিয়ে আমাৰ । যদি বোলা দৈৱকীৰ পুত্ৰ মই কৰি। শোৰ হেন মহিমা ছৈবেক কেন কৰি 🕫 মুহিকে কাগাৰো পুত্ৰ ডানা সাৰে সাৰ : ভূমি-ভাৰ সংহাৰিতে ইত্যে অৱতাৰ 🛊 বাবে বাবে লীলা কৰি ইডে। ওলু ধৰি। ক্যতৰে ধৰ্ম সেতু ৰাখ্য তুমি হৰি 🛊 বিংলারে প্রারুক্ত বিভো দু**ন্ট** দৈত্যগণ। ভাক মাৰি ৰকা কৰা দেৱ সাধুকন। ভক্তৰ কাবোদে ভোমাৰ অকুভাৰ। নাম কৰ্ম্ম শুনি লোকে তবর সংসাধ ৷ নজানি সে তোমাক আমিলো মই ধাই। হেন জানি মেকৈ কুপা কৰা কুপাময় 🛊

ভাগর 5 🛊

তোম(ৰ আদেশে উত্তা যোৰ শীত কৰ। े देखताहण हाणिक व्यक्ति कारम्भ करनद्व । यमि भरे महाणी भवन कृत कर। মোৰ ভাপ হৈবেক উচিত নাৰায়ণ। ভগাপি ভোমাত মই পলিলো **খর**ণ। গুটায়োক ভাপ বাও কৰিও ৰক্ষণ 🛊 ভথু পার পদাক নভয়ের লোকে বারে। সংসাৰৰ মহাভাগ নেভাৱৰ ভাৱে **৷** কিন্তু তথ্য সেৱাত প্ৰৱৰ্তে বাৰ চিত। ভাৰ তাপ পাইৰে প্ৰভূ পুৰিকে উচিত 🛭 এছিমতে ত্ৰিশিবা কৰৰ জড়ি শুনি। ছাসি কুপাময় ছবি বুলিক্স বানী। শুনৰে ত্ৰিশিবা ভোড ভৈলোঁহো সময়। মোলোৰ কৰত তোৰ খণ্ডিয়েকৈ ভয় 🛊 किन्नु उन्ने (भाव भाषा) कविवि मज्ज । ভিক্তি কৰিয়া বিভো মোৰ চৰণ্ড **৷** ভোগ মোক সন্ধানক সহায়ে স্থমৰে। ভাৰ ভোত ভয় মুহিবেক মোৰ বৰে। কুষ্ণক প্রণামি ক্ষার এহি হৌক বুলি। কুকা আজ্ঞা লিখে ধৰি বেগে গৈল চলি । अमसुद्ध वानासुद्ध माक्ति घरावर्ष । কৃষ্ণক যুদ্ধিতে আসি ভৈল উপগত। क्काद्वक क्षांट्र भागविश अञ्चल्हा । ক্রোধে মাধ্রক প্রহাবিল দুবালয়। চাৰিখান বৰ্গখ ভাক কাণ্ডিন নিডলি। বুক্ষৰ বেছেন ডলে পড়ে সৰি সবি 🛊 বাহু ছেন জৈল দেখি ভবিল লক্ষৰ। বোলন্ত ভক্ত খোৰ বার ব্যবৰ 🛭 শক্ষট বেলাভ আৰু ৰাখিবাক লাগে। এছি বুলি গৈল হৰ মাধ্যৰ আগে 🛚

অসমীয়া সাহিতাৰ চাৰেকি।

দুই বাস্ত খেলি বায় ভক্তৰ ৰাখি। মাধরক স্থান্তি বাক বুলিলম্ভ ভাকি 🛭 ৰাখা ৰাখা প্ৰান্ত মেৰে ভকতৰ প্ৰাণ। ভূমিলে ঈশ্বৰ মেণৰ গতি নাহি আন 🛭 नक्षानि (हामांड हेर्हा युक्त मन्त्र कर्चा , বেকভো গুপ্ততো যাতো তুমি পূর্ণ ব্রহ্ম 🛊 নিশ্মল ককতি বাত দেখা প্রকাশ। সদানদা গুদ্ধ ভূমি খেকেন আকাশ । আৰোক জানিৰে তথু নিশুণৰ গতি। বিৰাট কপৰ ভয়ু নজানর ভিডি 🛭 ভক্তৰ কলৰ ভিতৰৰ মলগণে। **ওম্বক** ফলক সিভো নঞ্চানয় যেনে n গগণেকে নাভি ধাৰ মুখে চাডাশন। ৰাগেলৈ বেডস শিৰ প্ৰকাৰ ভূৱন 🛭 मरणामिरण कर्ग याच शृशिको हवत । **চল্ডোলে यादाव मन ज्**र्ग निवीक्त । মই বাৰ অভকাৰ চক্ৰেলে জঠা। বাচ বাৰ উন্দু আদি দেৱ নিৰ্মুৰ ঃ त्वारम खेवधिशन दश्य यात्र टक्स । পুন্ধি ব্ৰহ্মা প্ৰকাপতি উপস্থ বিশেষ 🛚 অধৰ্মে সে পৃতি বাৰ ধৰ্ম্মে সে হন্য । হেনচ পুৰুৰ ভূমি ত্ৰিভুৱনময় 🛭 যদি বোলা যোৰ লাভ বিভন্তি প্ৰমাণ । এহি শ্ৰীৰক কি মহিমা **হেন** ঠান 🛚 ভকতি কলাও হেছে ধৰ্মক ৰাখিত। ধৰি আছা ইত্যে তত্ত্ব কৰিয়া বিদিত 🛊 ক্ষেম পূৰ্ব ৰূপ তবু নজামি প্ৰমাৰ। ভূমি লে আমাক প্রতিপালা সর্ববঞ্চ । ट्यादि रा एडक हैएडा नथा हुईन। সকো পালোঁ আমিও সংহাৰো অনুক্ৰ। ।

কাগরত ৷

যতেক দেৱতা আমি সত্তে তবু দাস। ভূমি সে পুৰুষোত্তম সবাংক নিৱাস । যদি বোলা জগত পালক ভূমি সরে। পালিবান্ধ লাগিয়। কগত আচা বেৰে । **জক্ষ বুলি স্তুতি কেনে গ[্]ৰল। পূৰ্বতে** । অজাতি বিভাতি মোত ভেদ কেন মতে। নাহি ভেদ প্রভু চুমি সদানদদ এক , প্রকৃতির আত্ম নাতে। পুরুষ প্রচোক । তোমাৰ সদৃশ নাহি পুৰুষ অপৰ। ভদ্ধ ভঞ্জাল হেডু সংগড় ঈশ্বৰ। তথাপি আপোন গুণ প্রাসন্ধক প্রতি 🛚 भाषाद्य प्रभारत त्मन घरनक आकृष्टि । (यद्व महे (क्न (क्रम (वालव अभ्याता । মুহি ভুচি প্ৰাভু ভুমি সৰ্ববৈ সাকৌ হৰি । ধ্যেন মেঘ ছারা ডাকি পাকে দিবকিব। ষ্টায়াকে। প্ৰকাশি প্ৰকাশয় চৰচেৰ । त्मित्रि **भट्ड ८**डामाक त्नरम्हरूथ क्रम्सार्य । শুণক প্ৰকাশি কারচয়ে নিৰস্থৰে। মায়াৰ আভায় তুমি কমস্ত মোহন। কেন মতে আছে তবু সংসাৰ-বন্ধন ॥ ভোষাৰ মায়ায়ে বিমোহিত বৃদ্ধি ভয়া। মৰে মোৰ গৃহ পুত্ৰ সকল বুলিয়া। খন জন তুপ বুলি চিন্তুর সভত। ভল যায় ওপঞ্চয় ছোৰ সংসাৰত । ব্ৰহ্ম পদ পাই মাসি স্থারৰ হোৱন। কি কহিবো ভোমাৰ মাল্ৰ বিপ্ৰায় । शक्रिमहात कीरतन्त्रस्य वर्तका वर्गावे । দেখাইলা সংসাৰে হৰি কিনে কন্তু নাই ॥ ছেন ঈশ্বৰক নভজন বিজে নৰে। স্তান্ধ নিন্দি স্তুতি বাণী বুলিল। পঞ্চৰে ।

F313

অসমায়ে সাহিত্যৰ চাৰেকি

তুনা মৰ বাৰী ইতে। মহাভাগৱছ। শিবুৰ ভক্তি কেনে দেখিয়ে৷ *কৃষ*ণত ৫ মহশ্ৰে সে ভাবে মহা মহন্তৰ মান ৷ চুষ্ট ভূন্মুখে লে নিন্দে মুবুজি প্ৰমাণ । कृक्ष (म भवम हेन्द्रेरम्ह समाउन । জন্মা মহাদের বাব সদায়ে কিছৰ । খন ক্লম সৰ্বলভ বৰ্বৰৰ বিভে। ক্লম। কেন কথা শুনি উজে নোপকে চেডন। किय धन कन यह काला ककाहन । কেভিক্সণে খণ্ট লাভি নিৰে পৰা কালে **।** माध्यम हमन मध्य चार्कावानि । বুৰি আন্তে নাত্ৰ গিলি আলে পাপ কলি 🛚 বেবে জন্মে সধুজন ভবিবা সম্প্রতি ৷ মৃত্য কৰি থকা ধৰি চৰণ ককতি । কুণ্ডৰ কিছবে কৰে অনন্ত কন্সলি। ছাড়া পাপ বাম বাম বোলা গল মেলি।

আৰু পাই থিতে। সমায়ে নভজে ভোষাৰ এ ডুই পাত ।

লাপোনকে সিহেন বিদ্যালয় কৰে। তাকে কাগি।

গুল অধ্যোগতি তোমাৰ ভক্তি ভাকিলা সিতে অভাগী ঃ

ভূমি সে ঈশ্বৰ আৰু প্ৰিয়তৰ ভোমাক ভাছে বিজনে।

ভাগরত।

বেন মূঢ় জনে অমৃত ক ত্যজি বাচি মৰে বিৰ বায়।

হৰি হৰি সিতে। সেহি নয় জৈল ৰাক্ষাখাতী সমুদায় ।

ভোমাকেসে ডিজো ভযু নাম বিনা নজানো ধর্মা অপব ॥

নকানন্ত দেৱ আন।

কোমাকেলে থিতো ত্রুমনে তলে দেৱত কুমি প্রখান॥

সর্কান্ধণে মোৰ তেগেনাৰ চৰণে বাঢ়োক প্রেম ককতি ॥

ভৌমাৰ সগৃশ নাহিকে পুক্ৰ ভজিৰাক দেৱ আন।

ভুত্তৰ সংলাৰ তৰণ এতেকে ভঞ্জোখো ভযু চৰণে ১

ইতো ৰাণাত্ৰ মেৰ ক্সুচৰ প্ৰিয়ন্তৰ অভিশয়।

ইহাক জন্তর দিরা আছে। মই কানিয়োক কুপামর । কেন জানি আৰু প্রাণে ন্মাবিয়ো

कविरहा स्मार्क नमग्र ।

দিলাহা প্রসাদ প্রহলাদক যেন আকো দিয়া সেহি নর ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

শিৱৰ ৰচন শুনি নাৰায়ণ বুলিলা মধুৰ ৰাণী।

ত্যু মন প্ৰীতি সাধিয়ো সম্প্ৰতি বুলিলা যেন আপুনি॥

শুনিও শক্তৰ তোমাৰ কিছৰ স্থানিলো আভি বিদিত।

ভক্তৰ অৰ্থে তৈক বুলিক। সকলে সাধু উচিত।

মোহোৰ কৰম্য ইডো বাণাত্বৰ কানিবাহা ত্ৰিনয়ৰ।

বলিক নিৰ্ভয় কৰি আছো জাগে নকৰিবো বংশ ছন ॥

ভোমাৰ বচন সৱাতে। অধিক এতেকে প্ৰাণ ৰাখিলো।

প্ৰতাপৰ চুৰ কৰিবাক প্ৰতি অনেক বাহু ছেদিলো ॥

বহুতৰ সৈক্ত বৰিলো ইহাৰ পৃথিবীৰ বাতে। ভাৰ।

তোমাৰ কুপায়ে চাৰিখান হাত থাকোক আৱে ইহাৰ ॥

ক্ষেত্ৰ ক্ষমৰ হোৰ বাপাসুৰ দিলো কাৱে মই বৰ।

মুখ্য পাৰিকা কওক ভোমাৰ কাহাতো নহৌক ভৰ চ

ছেনর নির্ভয় বৰক লভিয়া বাণাপুৰ মহাবীৰ। দতরতে পৰি কৃঞ্জ নমিল

পৃথিৱীত দিয়া শিব ॥

ভাগৱত।

পাছে অনিকন্ধ কুমাৰক আনি উবা সভী সমন্বিতে।

দিবা ৰথে তুলি কুফাৰ আগত দিলা আনি অলম্বতে ॥

ৰীউৰ লগত অনেক বৌতুক দিলা মনোৰথ পুৰি।

শঙ্কৰৰ প্ৰীতি সাধি বছুপতি চলি গৈল বাত্ৰা কৰি ।

অসংখ্যাত সৈত্য সংখাদিশ বুড়ি বৰ কন্তা আগ কৰি।

অনেক মকলে মহা কোতৃহলে পাইল খাই নিজ পুৰী ।

সিজে ৰাজধানী ত্ৰৈলোক্য মোহিনী কৃষ্ণৰ দাৰকা পুৰী।

কদলী ভোৰণ প্ৰক স্থাভন পুডি আছে সাৰি সাৰি ঃ

ৰাজপথ বত চোতাল পধূলি ভূবিত অভি বিশেব।

কৃষ্ণ আইসে শুনি সকল নগৰী মিলিল বক্ত অংশৰ।

ব্ৰাহ্মণ সকলন বন্ধুগণ বাই আনিলপ্ত আগবাঢ়ি।

ন্দ্ৰ ভূন্ত বাবে ঢাক ঢোল গাবে ভূমধুৰ খেড়ি ঃ

সবন্ধু বান্ধরে শিত্তক জিনিয়া নাতিক আনিল হবি।

ভূক্তক অনেক প্ৰশংসা কৰ্ম নিৰ্ভূৰে নৰ্মাৰী।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্টেক ।

প্ৰম ভূত্ৰৰী উবাক দেখিয়া সৱাৰে শভি হৰিব।

সকল নগৰী অন্ন কৰা ধৰনি শুৰি মাত্ৰ দলোদিশ ৷

শক্তৰ সহিত যুদ্ধ বিপদীত কুফাৰ বেন বিকয়।

প্ৰভাতে উঠিয়। ভক্তি কৰিয়া আৰু যিতো সুমৰয় ।

কুক স্থাসৰে ভাষে একোঠানে দুক্তিকে পৰালয়।

ছবি স্থমৰণ মুকুডি কাৰণ সমস্তে স্থা মিলয়।

ভ্ৰমা নৰ নাৰী একচিত কৰি ভাগৱত কৰা সাৰ।

লক্ষা নাথি আড ইলে মুকুভিৰ খাৰ।

তথালি ইহাত মতি নাহি বাৰ সি সি জন ব্যসূত।

শিতৰ উত্তৰ আপুনি শুনিলা কহিৰো কিবা বহুত য

ক্ষমুক্তক ভাজে বিষয়ক পুঞে ইঠারতে দেখি ভাক।

জানি তাক তাজি খনে ছাড়া ছবি ডাক চ

